

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARY JO
PUTNEY

JO
BEVERLEY

You are cordinally invited—to fall in love...

*The Last
Chance
Christmas
Ball*

*Joanna Bourne * Patricia Rice
Nicola Cornick * Cara Elliott
Anne Gracie * Susan King*

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://kntey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MARY JO
PUTNEY
JO
BEVERLEY

You are cordinally invited—to fall in love...

*The Last
Chance
Christmas
Ball*

*Joanna Bourne * Patricia Rice
Nicola Cornick * Cara Elliott
Anne Gracie * Susan King*

Holbourne Manastırı'nda tatilleri kutlayın . . .

Ökseotunun altında tesadüfi bir buluşma, dans pistinde kaçamak bir bakış - görkemli lezzetlerin, ısıltılı süslemelerin, orkestranın gürültüsünün ve her düşes ve sosyeteye takdim edilen kızın, lord ve uşağın umut dolu bir kalbi vardır. Gece yarısına kadar sevgilisini geri kazanması gereken güçlü bir varis vardır ya da ... aşktan vazgeçmek gibi kadersel bir seçim yapan evde kalmış bir kız kurusu için bir sürpriz daha olabilir ... uzun süredir kayıp olan aşkını bir anlığına bile olsa görmeyi arzulayan dul bir kadın ... kendisinden çok daha fazlasını bulan büyüleyici bir çapkın pazarlık etti. Ve Word Wenches'in yıldızlarla dolu bu koleksiyonunda daha pek çok göz kamaştırıcı, romantik öykü.

Wenches, *Mischief* ve *Mistletoe* Kitapları İçin Övgüler

"Word Wenches olarak birlikte blog yazan çok yetenekli tarihi aşk yazarlarından oluşan bir grup, ünlü tarzlarını gerçekten sergileyen kısa öyküler sunuyor. Bu romantik, tutkulu, esprili ve heyecan verici kısa öyküler, tıpkı tatillerin kendisi gibi cezbeden ve keyif veren nefis çerezler, şekerlemeler."

-RT Book Reviews, 4 yıldız

"Bu muhteşem antolojide sekiz yazar, Regency döneminden esinlenen tatil romanları sunuyor... Burada tek bir edebi kömür parçası bile yok."-**The Chicago Tribune**

"Dokunaklı, hafifçe komik, tatmin edici ve bir oturuşta okunabilecek kadar kısa olan bu nefis antolojideki her öykü bir tatil ziyafeti."-

Library Journal

"İç açıcı bir antoloji . . okuyucular için tatlı bir hediye."

-Publishers Weekly

"İster Viktorya dönemi İngiltere'sinde geçen bir romantizmden ister daha modern bir romantizmden hoşlanın, bu iki antolojide size göre bir tatil hikâyesi var."-**Parkersburg News and Sentinel**

"Bu arsız öyküleri okumak çok eğlenceli."-**First: for women**

"Keyif alacağınız hikayeler bulacaksınız!"-**Heroes and Heartbreakers**

"Her bir aşk romanı, Regency Britanya Adaları'ndaki tatil sezonunu canlandıran sevimli kahramanların başrolde olduğu, hafif yürekli bir eğlence."

-Midwest Book Review

Mary Jo Putney tarafından da mevcuttur

Mükemmel Bir Gül

Pazarlık

The Rake

KAYIP LORDLAR SERİSİ

Kayıp Bir Efendiyi

Sevmek Bir

Hanımfendiden Asla Az

Değildir

Saygınlığın Yakınından

Geçmiyor Artık Bir Centilmen

Değil Bazen Bir Serseri

Tam Bir Eş Değil

Her Zaman Bir

Aziz Değil

Jo Beverley tarafından da

yazılabilir *Görücü Usulü Evlilik*

Noel Meleği

Tehlikeli Neşe

Paramparça Gül

İsteksiz Bir Gelin

Yasak Baştan

Çıkarıcı Servet

Günaha Davet (antoloji)

Patricia Rice tarafından da
mevcuttur *Aşkın İlk Teslimiyeti*
Ayışığı Metresi
Teslimiyet

Son Şans Noel Balosu

MARY JO PUTNEY JO BEVERLEY

Joanna Bourne
Nicola Cornick
Anne Gracie
Patricia Rice
Cara Elliott
Susan King

KENSINGTON YAYINCILIK ŞİRKETİ.

www.kensingtonbooks.com

Telif hakkıyla korunan tüm materyaller Atıfçı Korunmalıdır.

*Bize güzel bir Noel balosu fikri veren ve sonra da bu
baloyu düzenleyen cesur editörümüz Alicia Condon'a
tüm parçaları bir araya getirmek için karmaşık bir düzenleme yapmak!*

*Ve Word Wenches blogunun okuyucularına,
çevrimiçi topluluğumuzu oluşturmak ve paylaşmak
için böyle bir zevk haline getirenlere.*

İçindekiler

[Ayrıca](#)

[Başlık](#)

[Sayfasına](#)

[Göre İthaf](#)

[PROLOGUE](#)

[**GERÇEK AŞKIM KALBİMDE**](#)

[BİRİNCİ BÖLÜM](#)

[İKİNCİ BÖLÜM](#)

[ÜÇÜNCÜ BÖLÜM](#)

[DÖRDÜNCÜ](#)

[BÖLÜM BEŞİNCİ](#)

[BÖLÜM ALTINCI](#)

[BÖLÜM YEDİNCİ](#)

[BÖLÜM](#)

[SEKİZİNCİ](#)

[BÖLÜM](#)

[DOKUZUNCU](#)

[BÖLÜM](#)

[ONUNCU](#)

[BÖLÜM](#)

[**BİR İSKOÇ ŞARKISI BİRİNCİ**](#)

[BÖLÜM İKİNCİ BÖLÜM](#)

[ÜÇÜNCÜ BÖLÜM](#)

[DÖRDÜNCÜ BÖLÜM](#)

BEŞİNCİ BÖLÜM NOEL

TARLA KUŞLARI

BİRİNCİ BÖLÜM İKİNCİ

BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BEŞİNCİ BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

KASVETLİ KIŞ ORTASINDA

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ESKİ ALEVLER DANSI

BİRİNCİ BÖLÜM İKİNCİ

BÖLÜM ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BEŞİNCİ BÖLÜM ALTINCI

BÖLÜM

EVLİLİK MEVSİMİ BİRİNCİ

BÖLÜM İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BEŞİNCİ BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

BAYAN FINCH VE MELEK

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM BEŞİNCİ

BÖLÜM ALTINCI

BÖLÜM YEDİNCİ

BÖLÜM

ÖKSEOTU ÖPÜCÜKLERİ

BÖLÜM BİRİ BÖLÜM İKİ

BÖLÜM ÜÇ BÖLÜM DÖRT

BÖLÜM BEŞ BÖLÜM ALTI

BÖLÜM YEDİ BÖLÜM

SEKİZ

Telif Hakkı Sayfası

PROLOGUE

Jo Beverley

"Düzgün yazıyorsun, canım."

Clio Finch yaşlı kadına baktı ve gülümsedi. "Teşekkür ederim, Leydi Holly."

Dowager Holbourne Kontesi kendisine böyle hitap edilmesini tercih ediyordu ve Clio da buna uymaktan mutluluk duyuyordu. Cömert velinimetini için neredeyse her şeyi yapardı ama bir konuda eksik olduğunu biliyordu. Hanımefendinin parlak neşesine yetişemiyordu.

Leydi Holly yetmiş küsur yaşında görünüyordu ama olabilecek en iyi şekilde. Saçları gri yerine gümüş rengindeydi ve güzel şapkalarının altından kabarıyordu. Dolgunluğu kırışıklıklarını yumuşatıyordu ve gözleri en parlak maviydi.

Her zaman son moda giyinirdi. Bu dul için ebedi siyah yok. Bugün üzerinde canlı çiçek desenli, yüksek belli bir elbise vardı. Clio'nun burada refakatçisi olarak kaldığı üç ay boyunca, Leydi Holly ona daha parlak kıyafetler giymesi için nazikçe baskı yapmış, hatta bunları onun için satın almayı teklif etmişti. Clio bu nazik hanımefendiye saygısızlık etmekten nefret ediyordu ama yapamazdı, yapamazdı, bu yüzden geleneksel yas dönemi sona ermiş olmasına rağmen kendi yas dönemini bahane olarak kullandı.

Noel balosunun davetiyelerini yazmak oldukça sıkıcı bir işti ama Clio bunu memnuniyetle karşıladı. Sonunda gerçekten işe yarıyordu. Leydi Holly'nin müdahalesi olmadan bu işi daha çabuk halledebilirdi ama Leydi, pencerenin ışığındaki masada onun yanına oturmuştu ve her zamanki gibi gevezelik ediyordu.

Leydi Holly kendi yazdığı listeyi eline aldı, böylece Clio kalemını daldırıp cümlelere devam etmekte özgür hissetti.

. . . Aralık ayının yirmi sekizinci Perşembe günü Holbourne Manastırı'nda. . .

"Bu benim ellinci doğum günüm, biliyorsun." Clio tekrar başını kaldırdı. "Ellinci mi?" "Top, canım! Elli yıl."

"Tanrım, bu olağanüstü."

"Öyle, değil mi? İlkini düzenlediğimizde bunu hiç hayal etmemiştim. Noel'i her zaman çok sevmişimdir ama kocamın annesi, kendi deyimiyle 'kutsal bir mevsimde israfı' teşvik etmeyen biriydi. Ancak George kont olduktan ve annesi çeyiz evine çekildikten sonra ... O kadar güzeldi ki, ne John ne de Elizabeth oraya taşınmamı hiç önermedi. İstedikimizi yapmakta özgür olduğumuzda, kışın ortasında ısıltılı bir etkinlikten daha görkemli ne olabilir? Herkes katılıyor ve artık büyük bir ünü var. Noel balom sayesinde pek çok maç başladı ya da hızlandı."

Clio yine gülümsedi ama mantıklı düşününce, yıllık bir etkinliğin herhangi bir güce sahip olmasından ziyade, bir noktada birçok kur yapma ilişkisiyle kesişmesi muhtemeldi.

"Bu yüzden bu yıl Bayan Langsdale ve Bayan Fenton'ı davet ediyorum. Davet edeceğim."

bunları yazıyor ol, canım, böylece listeye not edebilirsin." Kadın listeyi uzattı ve Clio işareti yaptı. Leydi Holly, "Umarım büyü'nün bir kısmı onlara da bulaşır," dedi, "çünkü korkarım bu onların son şansı olabilir. Allie Fenton iş bulmak istiyor, inanabiliyor musunuz, Sarah Jane Langsdale ise bir yetimhane açmaktan bahsediyor!"

"Genelde katılmazlar mı, hanımefendi?" Clio sordu.

"Onları her zaman davet ettim elbette. Onlar benim vaftiz kızlarım. Ama Allie önce annesine, sonra da babasına bakmak zorunda kaldı ve Sarah Jane birkaç yıl önce katılmayı bıraktı. Korkarım ki artık ciddiyetsizliği geride bıraktığını düşünüyor. Çok aptalca."

Clio bunu anlayabiliyordu. Bir daha ciddiyetsizliğe kapılmayı hayal bile edemiyordu. Belki genç kadınlar da kendilerini biraz yersiz hissediyorlardı. Onlar da en az Clio kadar Holbourne Manastırı'nın çevresine dahil değillerdi, bu yüzden Clio bir misafirden ziyade bir yol arkadaşıydı. Balonun sihirli bir şekilde bu hanımları arzu edilen gelinler yapacağına inancı yoktu.

"Clary Douglas da bu yıl birkaç kişiyle birlikte İskoçya'dan gelecek," dedi Leydi Holly. "Listede yok çünkü onu birkaç hafta önce bir mektupla davet ettim ve önemli yıldönümüne dikkat çektim. Onu ve İskoç dostlarımızı görmeyeli çok uzun zaman oldu. Belki bize Hogmanay'ın nasıl kutlanacağını gösterirler."

"Bu ilginç olacak hanımefendi. İskoçların kendilerine özgü gelenekleri olduğunu ve Noel'i pek kutlamadıklarını biliyorum."

"Dini anlamda hariç. Bugünlerde Noel İngiltere'de çok sıkıcı bir hal aldı. İnsanların çobanpüskülü, ökseotu ve özellikle de Yule kütüğünün pagan olduğunu söylediklerini duydum. Ne kadar saçma! Kraliyet ailesinin Alman üyeleri Noel'de evlerine koca ağaçlar getiriyor ve onları mumlarla yakıyorlar. Ben de aynısını yapmayı düşündüm ama bunca yıldan sonra bile Almanlar pek popüler değil, değil mi?"

Clio bu zor soruyu görmezden geldi ve yeni bir davete başladı.

Sevgili Lord Claymott, Leydi Holly . . .

"İlk balo 1765'teydi," dedi yaşlı kadın. "Kral gençti ve naip de henüz bir delikanlıydı. Her şey muhteşem olacakmış gibi görünüyordu. Amerikalıların bize sırt çevirmesinden, Fransa'daki devrimden ve o korkunç Napolyon Bonapart'tan haberimiz yoktu. Ama balo o zamandan beri her yıl yapıldı, ne olursa olsun. Hava bile hiç engel olmadı. Bu kutsanmış olduğu anlamına geliyor olmalı, değil mi?" Son cümleyi oldukça endişeli bir şekilde ekledi.

"Öyle olmalı." Clio elinden geldiğince inandırıcı olmaya çalışıyordu, çünkü Leydi Holly'nin aklının nereye gittiğini görebiliyordu.

Evin küçük oğlu Kim Stretton orduda bir kariyer seçmiş ve Waterloo'da savaşmıştı. Tanrı'nın lütfuyla hayatta kalmış ama ağır yaralanmıştı. İyileşmek için evine dönmüştü ama modern evin bitişiğindeki eski kulede kamp kurmuştu. Hizmetçisi gelip gidiyordu ama

Ailesi bile dışlanmıştı. Clio onu hiç görmemişti.

Keşke yapabilseydi. Ne kadar korkunç bir şekilde sakatlanmış olursa olsun, ona sıcak davranırdı. Ne kadar sakat ya da yaralı olursa olsun, Will ona geri dönseydi ona davranacağı gibi. Gözyaşlarıyla savaştı. Çalışmasını gözyaşı damlalarıyla lekelemek asla olmazdı ve üzüntüleri kendisine aitti.

"Bir de Caro var," dedi Leydi Holly, sanki sessiz bir konuşmayı tamamlamışlar gibi devam ederek. "Torunumun da Camden'la birlikte katılacağını umuyorum tabii ki."

"Eminim yapacaklardır."

"Ben değilim." Leydi Holly istediği zaman iğneleyici olabiliyordu. "Herkes tatsızlıkları benden uzak tutmaya çalışıyor ama biliyorum ki gelin kasabada skandallarla dans ediyor ve kocasından ayrı yaşıyor. Evlenmek için çok genç. Belki de bir şeyler söylemeliydim ama birbirlerine aşık görünüyordlardı."

"En iyisi karışmamak, hanımefendi. Aşıklar asla dinlemez." "Bu bir delilik, değil mi?"

Clio da aynı fikirdeydi ama Leydi Holly'nin ses tonu onaylamaktan ziyade nostaljik gibiydi.

"Umarım Edward'ın deliliği yakında geçer," dedi Leydi Holly. "Evlenme vakti geldi ve bir varisimiz olmalı."

Edward Vikont Brentford'du, evin en büyük oğluydu ve takdire şayan bir şekilde istikrarlı bir adamdı. Strettonlar sağlam, hoş bir aileydi ve Clio buraya sığındığı için kendini kutsanmış hissediyordu. Olayların hepsi için mükemmel bir şekilde sonuçlanması için dua etti.

Leydi Holly isim listesini tekrar gözden geçirdi. "Burada ona uygun bir hanımefendi olduğundan emin değilim ve ekleyebileceğim birini de düşünemiyorum. Hayatı boyunca buradaki herkesi tanıdı. Roxie var tabii ki."

Roxanne Hayward'a bitişik bir arazi miras kalmıştı ve burayı kendisi işletiyordu. Stretton ailesinin bir parçası olarak büyümüştü ve sürekli eve girip çıkıyordu, kızıl saçları çılgın ve kıyafetleri modadan çok pratikti. Gerçekten de şık giyinip bir baloya katılır mıydı?

"Ben de tam o davetiye yazmak üzereydim," dedi Clio.

"Hayır, onu da bana bırakın. O aileden biri kadar iyi. Mükemmel bir ittifak olurdu -iki mülk birlikte yönetilirdi- ama bir zamanlar Kim'le aralarında bir *eğilim* olduğunu düşünmüştüm."

"Zaman insanları değiştiriyor," dedi Clio, sonra bunun talihsiz bir yorum olduğunu fark etti ve söyleyecek başka bir şey aradı. "Bir sonraki isim Gower. Aile bağları var mı?"

Leydi Holly burnunu kırıştırdı. "John Gower'ın karısı uzaktan kuzenimdi. Kızı Mary çocukken onu birkaç kez buraya getirmiştik. Gower bir davet için o kadar geniş bir imada bulundu ki, kabul etmem gerektiğini hissettim. Sanırım o zavallı kızı uygun erkeklerin önünde sallamak istiyor. Umarım gözü Edward'ın üzerinde değildir."

Clio'nun gözü başka tarafa kaymıştı. "Lord Gabriel Quinfroy kim?"

Leydi Holly'nin yüzü aydınlandı. "Büyüleyici bir haylaz ve her sosyal etkinliğin vazgeçilmezi. Straith Dükü'nün oğlu ve kendi çapında zengin. Elbette bu onu şımartıyor ve kadınlar ayaklarına kapanıyor ama o kimsenin umursamayacağı kadar lezzetli."

Aklımda, diye düşündü Clio, bu iğrenç baştan çıkarıcıyı listeden çıkarmak istiyordu. Bu işe yaramayacaktı ama onun davetiyesini yazarken mürekkebe güçlü bir itici güç aşılamaaya çalıştı.

GERÇEK AŞKIM KALBİMDE

Joanna Bourne

BİRİNCİ BÖLÜM

24 Aralık, Noel Arifesi

Onun hizmetçilerin merdivenlerinden salona çıkışını izledi; koyu renk elbisesi ve beyaz önlüğü içinde düzgün, düz, ince bir figürdü. Onun geleceğini biliyordu. Onu bekliyordu - sabırla değil, ama kanı beklentiyle pompalanarak.

Nick Lafford koridorun sonundaki pencerenin önünde, ışığın arkasında duruyordu. Gözlemlemek ve gözlemlenmeden kalmak için iyi bir yerdi. Kapının açıldığını görünce, Claire -onun Claire'i- koridora adım atmadan önce, dışarıdaki manzarayla ilgileniyormuş gibi pencereye doğru döndü. Yüzünü gizledi.

Kuşluk vaktiydi, gri bir gökyüzü ve yoğun kar yağışı vardı. Ziyaretçilerinden boşaltılmış bir at arabası ahırlara doğru sürülüyordu. Müştemilat manzarasında başka hiçbir şey hareket etmiyordu.

Koridorda ilerlerken onu fark edecekti -havaya bakan bir adamın dış hatları- ama onu tanıyamayacaktı. Onun Holbourne Manastırı'nda olduğunu bilmiyordu. Onu ev partisi için Holbourne Manastırı'na gelen iyi giyimli bir başka konuk olarak görmezden gelecekti. Belki Edward'ın bir arkadaşıydı, asker olmak için doğru yaşıyordu, yeni terhis olmuştu.

Üst kattaki bir hizmetçi gibi giyinmişti, temiz ve düzgün ve ilkel olmaya çalışıyordu. Bu konuda seçici olmak isterse, giysileri biraz fazla inceydi, kumaşı bir hizmetçinin işte giyemeyeceği kadar pahalıydı. Mobcap'inin arkasında bir çift uzun cilveli kurdele vardı. Bu onun kibiriydi ve bu yüzden onu seviyordu.

Yaşlı ve tombul bir hizmetçi, kahverengi bir tavuk kadın, önündeki koridorda koşuşturuyor, neşeli ve gevezeydi. Claire, bir şekilde bir tavuk ailesine evlatlık verilmiş şık bir kedi havasıyla onu takip etti. Elinde temiz havlular ve bir sürahi su vardı. Önlüğünün kemerine beyaz bir toz bezi s ı k ı ş t ı r m ı ş t ı . Bunun

hizmetçiler arasında suç sayılabilecek bir davranış olduğunu düşündü.

Yakalanırsa kahya onu azarlardı. Gösterişli ve niyetliyi, ödünç alınmış

kişiliğiyle tam anlamıyla kendisiydi.

Mafya şapkası bile küstah, Clairevari bir şekilde başına tünemişti. Bond Caddesi'nde, olması gerektiği gibi, mücevher renginde, dökümlü elbiselerinden birini giymiş olarak yürüyor olsaydı, yanından geçerken kafalar dönerdi. Kıskanç ve biraz da onaylamayan kadın kafaları. Erkek kafaları, hayranlıkla.

O ve diğer hizmetçi Gower'ın odasına girdiklerinde Nick olduğu yerde kaldı, sıradan bir şekilde kapıyı izledi. Noel arifesi şenliklerinin tadını çıkarmaya gelen bir başka konuktu.

Ama o ve Claire sıradan değillerdi. İkisi de yabancıydı. Küçük bir

bazen tehlikeli olabiliyorlar. En iyi ihtimalle samimiyetsiz, en kötü ihtimalle de düpedüz yalancılar. Birbirleri için yaratılmışlar.

Claire koridorda Anna'yı takip etti. Hizmetçi, odaları düzenlemeye gittiklerinde hizmetçileri ikişer ikişer dışarı gönderdi. Yeni işe alınan Londralı hizmetçiyi, tüm misafirlerin zaafalarını ve sırlarını bilen ve bunları paylaşmaktan çekinmeyen tombul, iyi huylu Anna ile eşleştirmişti.

Anna topuzu çevirdi ve kalçasıyla kapıyı iterek açtı. Sonunda Gower'ın yatak odasındaaydılar. Burası, duvarları yıllanmış bordo şarap rengine olan ve resimlerinde sert, erkeksi av sahneleri bulunan Kırmızı Oda'ydı. Şöminenin üzerindeki bronz figürler solda acelesi olan Merkür, sağda ise kalçasına ok saplanmış mutsuz bir Kelt'ti. Belki de Gower'a bu oda, kalış süresini kısaltacağı umuduyla verilmişti.

"İyi görünümlü bir beyefendi." Anna kapıya doğru bakıyordu. "Sanırım seninle ilgileniyor."

"Kim?" Akli yakışıklı beyefendilerle ilgili yakıcı soruda değildi. Odayı nasıl tarayacağını planlıyordu.

"Koridordaki beyefendi. Sanırım gizlice bakıyordu. Bir hayranın var. Sanırım alışkın olduğunuzdan daha fazla."

İşte yine oldu. Kâhyadan bulaşıkçıya kadar herkes onun görüldüğü gibi biri olmadığını biliyordu. Konukları kandırabilirdi ama hizmetçiler daha o evde bir saat bile kalmadan bunu anlamışlardı. Oyun oynadılar ama o onları zerre kadar kandıramamıştı.

Hangi hataları yaptığını zorlukla sorabildi.

Şaşkınlık içinde yataktan yastıkları attı ve çarşafı sıyırdı, yatağı yeniden hazırlamadan önce bir dakika havalandırdı. "Erkeklerden tamamen vazgeçtim," dedi ki bu yeterince doğrudu.

"Birkaç kişiden biri olacaksın. Mutfak kapısına öpücük dalını astıklarına göre bu gece çok güzel kıkırdayıp eğleneceğiz. Güneyden gelen uşaklar çok arsız."

Gower yatak örtülerini yatağın iki yanına yuvarlamıştı. Bunun vicdan azabıyla boğuştuğu bir gece olduğunu düşünmek güzel olurdu. Muhtemelen masada tika basa yedikten sonra huzursuz bir geceydi.

Koridorun sonundaki Gül Odası'nda kalan Gower'ın kızının yastığında neredeyse hiç çentik yoktu. Bütün gece boyunca bir oyuncak bebek gibi hareketsiz yatmak zorundaydı. Kızı düzinelerce pahalı elbise getirmişti ama tek bir mücevher bile yoktu. Sadece iki boş mücevher kutusu.

Bir hizmetçinin keşfettiği ne çok sır varmış. Hiçbir fikri yoktu.

Anna konuşmaya devam etti ve sözlerini şöyle bitirdi: "Soğuk bir gecede bir yatağı ısıtabilirdi. Güzel bir adam, sence de öyle değil mi?"

"Kim?" diye sormak zorunda kalması ne kadar az dikkat ettiğinin bir göstergesiydi.

"Tanrı seni korusun, çocuğum, hayır. Koridorda seni izleyen adam. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı ama tam bir beyefendiye benziyordu."

"Fark etmedim." Uzaktan ilgilendiği tek bir erkek vardı ve o da Paris'teydi. Ya da Lyon'da ya da St. Petersburg'da. Dışişleri Bakanlığı'nın ateşten kestane çıkaracak birine ihtiyaç duyduğu her yerde. Her halükarda adam çok uzaklardaydı ve kızın hiç umurunda değildi.

Toz almadan önce yatağı yeniden düzeltti. Bir odanın temizlenmesinde, kraliyet törenleri kadar sıkı tutulan öncelik sıraları vardı.

"Ben fırçalarken bir seçirme tut. Yangınlara bakmaktan üstüm başım çamur oldu." Anna ellerini dirseklerine kadar su kovaşına daldırdı. "Bir zamanlar böyle bir adam için bir bakışımı bile esirgemezdim. Bir bakış ve belki bir gülümseme."

"Fırsatını bulursam ona reverans yapacağım." Reveransları üzerinde çalışmıştı. Onlarla gurur duyuyordu.

Çarşafı ve battaniyeleri yatağın uzunluğuna kadar geri çektiler. Katman katman her şeyi düzelttiler ve yeniden sıkıştırdılar. Örtü en son geldi. "Köşeyi tut, canım," dedi Anna, "ve yukarı çıkıyoruz. Ne diyordum ben?"

"Öpüşmek, sanırım. Sen de bunu destekliyordun."

"Evet, ben olsam hiçbir şey *yapmazdım*," dedi Anna. "Onca yıl John William'ımla çok mutluydum. Ama bir kız bakmalı. Tanrı erkekleri takdir edilmek için yaratmış."

"Ben çıkarken hâlâ koridordaysa ona bir göz atacağım." Ama bakmayacaktı. Kendini iyi doğmuş, kibirli, orospu çocuğu bir aristokrattan daha yeni kurtarmıştı. Bir başkasını elde etmeye hiç niyeti yoktu.

"Bunu sen yap, aşkım." Anna ateşi onarmaya geri döndü.

Görevler bölüştürüldüğünden, diğer hizmetçinin görevi -onun görevi- tozları kovalamaktı. Bu yüzden nemli bir bezi her yüzeyin üzerinde gezdirdi ve bu sırada tüm köşelere baktı. İşe yarar bir şey bulmayı beklemiyordu. Gower, *Coeur de Flamme*'i bir hizmetçinin toz aldığı hiçbir yere saklamazdı. Onu giysilerinin arasına da saklamazdı. Bunu uşağı hallederdi ve Gower uşağına güvenecek bir adam değildi.

Nick bu odayı adım adım, özenle, titizlikle arardı. Karnının üstüne yatar, o uzun boylunun, o şifonyerin ve masanın altına bakar ve karıştırırdı. Nick-

Nick'in ne yapacağını düşünmeye hiç niyeti yoktu.

Pencereyi açtı ve elbisesini yağın karın içinde salladı. İp merdiven kullanarak bu pencereden çıkmak zor olacaktı. Yetenekli ya da çaresiz biri bunu deneyebilirdi.

Anna topuklarının üzerinde geriye yaslanarak ateşle yaptığı işi hayranlıkla izledi. Etraftaki fayanslara son bir kez sevgiyle vurdu. "Dokuz peni kadar temiz."

Pencereyi kapatın. Mandalı tak. "Neden dokuz peni, merak ediyorum? Bir altı peni

daha mı az düzenli? Şilinler sürtükçe mi?"

"Beni şaşırtmazdı." Anna ona, "Üç bacaklı bir inek kadar tuhafısın," anlamına gelen o yan bakışlardan birini attı ve bir elini sırtına bastırıp rahat bir nefes alarak ayağa kalktı. "O halde toz alma işini sana bırakıyorum ve Bayan Effington'ın bu güzel sabahta ayağa kalkıp kalkmadığına bakmaya gidiyorum." Fırçalarını topladı ve yerdeki kirli havluları topladı. "Zenginlerin günün yarısı bitene kadar yatmaktan sıkılmamaları şaşırtıcı. Hem de Noel arifesinde. Bana sorarsanız, soylular bizim aşağıda eğlendiğimizin yarısı kadar bile eğlenmiyorlar."

"Merak etmemek gerek."

Zengin halktan biriydi, diye düşündü. Dükkânları çoğu mülkten daha fazla gelir getiriyordu. Antwerp'te mücevher ticareti yapmak daha da kârlıydı. Ama hayatının her günü güneşle birlikte ayaktaydı. Gençken kahve öğütmek, çıraklar arasında düzeni sağlamak, dükkânı açılışa hazırlamak için kalkardı. Büyükannesi eski usulleri sürdürüyordu. Bugünlerde erken kalkmak, işi için güneş ışığını yakalamasını sağlıyordu. Mücevherleri her zaman doğal ışıkla eşleştirirdi.

"Beyefendiler için hesap yok. Küçük sığırlar." Anna kovaşını tıkırdatarak yoluna devam etti. Alçakça işlerin gerektirdiği mahremiyeti geride bıraktı. Claire bir daire çizerek, "Hepsi benim," diye fısıldadı. Daha fazla bir şey var mıydı

kurcalamayayı planladığınız bir odada yalnız kalmaktan daha mı tatmin edici?

Çekmeceleri çekip çıkardı ve eldiven kutularını gönlünce açtı. En üst çekmecedeki düz kutuda Gower'ın kötü kesilmiş yüzük ve gömlek düğmelerinden oluşan koleksiyonunu inceledi. Meşe gardırobun üstünde, içinde şapka olan bir şapka kutusu vardı. Kapakları açtığında, ön tarafta sıra sıra duran botları gördü. Onun arkasında da bir yığın el bagajı ve kutu.

Umut verici. Umut verici. Üstte bir kırbaç. Onun altında, tarak, fırça, makas, sabun, ustura için girintileri olan bir centilmen seyahat seti. Bunların çoğu lavabonun üzerindeydi. Sıradaki. Portatif bir yazı masası. Mürekkep, tüy kalemler, mühür mumu ve boş kağıt. Hesaplar konusunda çekingen davranan bir defter. Dişlerini hesap defterlerine geçirmişti ve karanlık işleri gördüğünde tanırdı. Gizli bir çekmece -bu yazı masalarının hepsinde banknotlarla dolu gizli bir çekmece vardı.

Bay Gower'ın zihnine bu bakış büyüleyici olsa da, istediği şey bu değildi.

Bir sonraki kutu ... en nazik kelimeyle "sevimsiz "di. İşçilik zayıftı ve oranlar kötü seçilmişti. Ama kadın kutuyu eline aldığı anda içindekiler tıkırdadı ve yer değiştirdi.

Ve sonunda kilitli bir yere gelmişti. Oh, güzel.

Göz hizasında bir rafa yerleştirdi ve bükülmüş sondalarıyla çalışmaya başladı. Bir amatörün bile -kendisini kilit açma işinde amatör olarak görmekten mutluydu- kilidi açması için sadece birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Daha fazla

Acil durumlarda kutuyu bir taşla kırabilirdi. Ya da bir mutfak bıçağıyla kapağını açabilirdi. Ya da her şeyi kolunun altına sıkıştırır ve onunla birlikte uzaklaşırdı. Açıkçası, bir ev hizmetçisinin hayatında hırsızlık fırsatları sonsuzdu.

Kilit döndü.

Mücevherlere bakın. Tepside her biri avuç içi büyüklüğünde bir düzine mücevher kutusu vardı. Floransa derisi, mavi ve yeşil. Tepsiyi kaldırdı ve altın ve parlak mücevherlerin gelişigüzel bir şekilde bir araya getirildiğini gördü.

Gower kızının ziynet eşyalarını odasında kilitli tutuyor, gardırobun dibine saklıyordu. Neden? Sanki iki ya da üç mücevher kutusunun içindekileri buraya boşaltıp götürmüş gibi görünüyordu. Bir maymunun hazine hazinesi, bir maymunun çizik incileri ya da ezik altınları umursamazlığıyla.

Bunun arkasında kötü niyetli bir hikaye olabilir. Baba ve kızı arasında bir kavga. Cezalandırma mı? Kadın için neredeyse üzülecekti.

Parmaklarını bilezikler ve karışık kolyeler arasında gezdirdi ve küçük kadife çantalarındaki şekilleri hissetti. Taşların kızının güzelliğine uygun olmadığını düşünmekten kendini alamadı. Parmaklarını gezdirirken fiyat biçti - ne de olsa bu onun işiydi. Safir bilezik için otuz gine. Telaşlı bir tasarımdı ve taşlar birbiriyle uyumsuzdu. Topaz kolye için kırk. Bu kocaman broş taşları için parçalanmalıydı çünkü iğrençti.

Coeur bu kızgın karmaşanın içinde değildi. Kırılğan incileri ve kırılğan yeşim taşlarını bu şangırdayan kaosun içine atan Gower, muhtemelen elmasını bu güzel deri kılıflardan birinde saklıyordu. Zarar görmesi neredeyse imkânsız olan bir elmas.

Üst tepsi o zaman. İlk deri kutuda yakut bir kolye vardı. Çok güzelmış. İkinci vaka daha hafifti. O-

"Hizmetçilerin boş zamanlarında ne yaptıklarını hep merak etmişimdir." Ses kapıdan geldi. "Görünüşe göre hırsızlık."

İKİNCİ BÖLÜM

Bir anlık şaşkınlığın ortasında şimşek gibi bir tanıma parıltısı oldu. Onu hemen tanıdı. Nasıl tanımasını ki? Başka hiç kimse çelik üzerinde ipek gibi konuşamazdı. Bal ve granit kaya gibi. Kahkaha atarken sert, iskambil masasının üzerinde alaycı, yastığın üzerinden fısıldayarak - bu unutulacak bir ses değildi. Onunla yüzleşmek için yavaşça döndü.

Nick Lafford kapı aralığında duruyordu, işten çıkarılmasını ciddiye almayan bir adamdı. Ona karşı öfkeliydi. Sabırsız ve affetmezdi. Ve içindeki her şey, kalbi, aklı ve ruhu onu gördüğü için mutluydu.

Kapıyı arkasından kapattı ve odaya girdi. Zaman onun etrafında ağır ağır akıyor, ona hepsi de karmaşık ve çelişkili olan beş ya da altı duyguyu arka arkaya hissetmesi için uzun bir fırsat veriyordu.

"Mücevherlerin tozunu alan bir hizmetçi resmi," dedi. "Ne kadar titizsin."

"Arıyorum aslında."

"Sıradanlığın üzerine çıkıyoruz o zaman. Seninle sıradanlığın üzerine çıkmaktan her zaman keyif almışımdır." Onun yanından geçip gardırobun rafındaki kutuya baktı. "Yağmaya çok benziyoruz. Kendimi korsan gibi hissediyorum. Çok mu değerli?"

"Şimdiye kadar değil." Yakutların bulunduğu deri kutuyu kapattı ve tepsiye sıkıca geri koydu. "Eğer sebze olsalardı, bu büyük ölçüde bir patates yığını olurdu."

"*Coeur de Flamme*'ı saymıyorum." Nick aldatici derecede açık ifadelerinden birini takındı.

"Henüz bulamadığım *Coeur*'u saymazsak. Akıl sağlığı adına burada ne yapıyorsun?"

"Görünüşe göre ben de kasıtlı yağmalama konusunda size katıldım. Eğer yakalanırsam utanç verici olur." Mücevher kutusuna bakmak için eğildi ve çok az da olsa birbirlerine dokundular. Ceketini omzuna değdi. Yanında bir sıcaklık hissi. Aslında hiçbir şey.

"Bahse girerim bu küçük kutularda iyi mallar vardır." dedi.

"Neredeyse kesinlikle. Git buradan, Nick."

"Hiç sanmıyorum. Eninde sonunda burada olduğuma memnun olabilirsiniz." Meraklı bir tavırla parmağını mücevherlerin içinde gezdirdi. "Ya da, tabii ki, olmayabilirsiniz. Ama ben yine de buradayım."

Bu tam ona göre idi. Onun yanında mücevherleri çalmaya ya da Viyana'da Avrupa'nın tüm soylularının önünde onu dans pistine götürmeye hazırdı. Bir keresinde, uygunsuz bir cesedin yerini değiştirmesine yardım etmişti. Bir keresinde-

Nicholas olduğu için ona lanet olsun. Sinsi ve tek fikirli olduğu için.

asla pes etmediği için. Onu bir satranç taşı gibi bu zamana ve bu yere taşıyacak kadar zeki olduğu için. Onu sevdiğini söylediği için.

Bir dakikalığına bile olsa onu tekrar gördüğüne sevindiği için ona lanet olsun.

İçinden yükselen beklenti ve sevinci, biranın tepesine çıkan baloncuklar gibi bastırdı. Sert olmaya odaklandı. Adam onu gafil avlamıştı. Hepsi bu kadardı. Hiçbir şey değişmemişti.

Birbirine dolanmış kolyeleri ve bilezikleri bağladı ve sallanmalarına izin verdi. "Bir adamın kuzey ülkesinde taşıyabileceği ne büyük bir yığın. Neredeyse çalınmak için yalvarıyorlar, değil mi?"

"Hayır."

"Siren seslerini duyuyorum. 'Beni al ve götür' diyorlar. Elbette birkaçını kaçırmayacaktır."

"Meşgulüm, Nick. Bunun için zamanım yok."

"Ve biz hırsız değiliz, üzgün Bay Gower gibi." Kadın yorum yapmayınca, "Paranın bir önemi yok, değil mi? O sizi sadece paranızdan etmedi. İşinizi çaldı. İyi isminizi çalmaya çalıştı."

Nick anlıyordu. Onu bu kadar sinsi yapan da buydu. Onu her zaman anlamıştı.

Elini adamın önünden çekip bir sonraki deri çantayı aldı. "Bunu sen tasarladın. Bu kozmik bir talihsizlik değil."

"Alçak gönüllülükle itiraf ediyorum. Ev partisinin davetli listesinin gazetelerde yer almasını sağladım. Sen de gördün. Sen de buradasın."

"Şüphelenmeliydim."

"Olmadığına sevindim. Demek ki buradasın." Mücevherleri, odanın geri kalanını, Holbourne Manastırı'nı ve Northumberland'i içine alan bir daire çizdi. "Gower'ın kasaba evine girmek yerine. Muhafızlar tutuyor. Hem de silahlı."

"Bahçesinde silahlar ve övündüğü kırılmaz kasa. Umarım güzel bir akşam biri onu soyar ama bu ben olmam. Karıştığın için sana lanet olsun."

"Kendime engel olamıyorum, biliyorsun. Çocukluğumdan beri şımartıldım. Öz disiplinin yok."

Onu gönderdiğinden beri geçen aylar içinde hiç değişmemişti. Hâlâ mükemmel bir İngiliz aristokrati, kendinden emin, birinci sınıf terzilik zırhına bürünmüştü. Hâlâ o uzun, zeki, yakışıklı yüz, aklından geçenlerin onda birini bile göstermiyordu. Kahverengi saçlar modaya uygun bir düzensizlik içinde. Kahverengi gözler, ortaya çıkardıklarını dikkatle kontrol ediyordu.

"Seninle sohbet edecek vaktim yok. Herkes içeri girebilir." "Kapı kilitli. Bir anahtar çalmayı ihmal ettiğimi düşünmüyorsunuz değil mi?" Uzandı yanından geçip deri bir mücevher kutusu seçti, fiskeyle açtı ve zümrütleri buldu. "Bu güzelmiş."

Çok güzel. Nick'in bunu göreceğine güvenin. "Çok ünlüdür, hem bilezik hem de

Merkez taşı. Yeni Dünya'dan yağmalanan taşlardan İspanyol işi. Son birkaç yüzyıldır soylu bir Fransız ailesine aitti. On yıl önce çalındı."

"Birlikte olduğu kişilerden utanıyor olmalı. İngiliz hükümetinin temsilcisi sıfatıyla sizin için el koyabilir miyim?"

"Kaldırabilirsin."

"Biliyor musun, sana mücevher vermek neredeyse imkânsız, tatlım." "Benim için çalamazsın."

"Ne yazık ki ben de senin için satın alamam. Denedim." Zümrütleri bir kenara koydu.

Bir sonraki deri çantasında sitrin ve altından bir kolye vardı.

Elinde, taşları en az bir nesil önce kesilmiş elmas bir broş tutuyordu. "Bu kızına ait olmalı. Adı aklıma gelmiyor-"

"Mary."

"Bu doğru. Dün odasını aradığımda bunu bulmayı bekliyordum. İvır zıvırlarını teker teker ona vermeli ve gece geri almalı."

"Birkaç küçük cezadan biri. Evlilik partneri seçimi konusunda anlaşıyorlar."

İngiliz soyluları ailelerine kimin katılacağı konusunda çok titiz davranırlardı. Kendi mutsuz sorununun kaynağı da bu değil miydi? "Kim bir Gower'ın kızı olmak ister ki? Yaşamak için fırçalayıp toz almayı tercih ederim."

Bir sonraki kutuyu açtı. Opaller. Sonra bir sonrakini... ve nefesini tuttu.

Nick fısıldadı, "Vay, vay, vay."

İşte *Coeur de Flamme*, Ateşin Kalbi. Altın zinciri, kırmızı altın ve yakutlardan oluşan narin ayarı, kalp şeklindeki elması avucunun içine döktü. Onunla geçirdiği saatlerden sonra avucuna yumuşak ve tanıdık bir şekilde oturdu.

Nick, "Bu oldukça muhteşem," dedi.

"Bu eski bir taş. Efsanevi. Sanırım Gower onu karısının çeyiziyle satın aldı."

"Hikâyeler bunun hakkını vermiyor." Nick'in nefesi yüzünde sıcaktı. Saçlarında.

Coeur onun nefes alış verişiyle titredi. Kırmızı ateş, taşı eşsiz kılan merkezdeki büyük kusur boyunca dans ediyordu.

Bir an için sahip olma arzusunu hissetti. Erkeklerin dünyanın en büyük mücevherlerine duydukları açgözlülük onu da etkiledi.

Sonra da gitti. O bir kuyumcuydu, uzun bir kuyumcu ailesinin kızıydı. Mücevher ticareti yapıyordu. Bir zanaatkar olarak onlara hizmet etti. Onların uzun tarihinin bir anıydı. Mücevherler onun ellerinden geçti ve o da parmaklarını açıp onları bıraktı.

"İyi o zaman. Al bakalım. Seni acele ettirmek istemem Claire," dedi Nick, "ama bunu cebine koymayı ve kaçırmamızı öneririm. Bu bir an gibi görünüyor

tüm kasıtlı acele."

"Buraya çalmaya gelmedim."

"Sadece merhaba demek için uğradın." Göz ucuyla Nick'in tanıdık orantısız gülümsemesini gördü.

"Onun gibi bir şey."

"*Bonjour, Monsieur Coeur de Flamme*' diyelim. Acelemiz olduğu için özür dileriz. Başka zaman konuşuruz' diyelim ve ayaklarımızı sürüyerek gidelim." Elmasa dokunmak için uzandı, bir kez, hafifçe, okşadı.

İstemsizce titredi. Adam fark etmemişti. Fark etmediğini sanıyordu. Yine de ona bakmadı, sadece taşa baktı. "Bu ayar senin. Zaten bilmiyor olsaydım bile, çalışmanızı her yerde tanırıdım."

"Benim. Benim eserim." *Coeur*'u alev dilleri gibi kıvrılan kırmızı altından yapmıştı. Düzinelerce küçük, masa kesim yakut bu kıvrımları dalgalandırarak elmasın rengini besliyordu. "Geçen yaz Paris'e bu yüzden gittim. Bunu yapmak için."

"Ve aldatılmak."

"Taşı yonttuğumu söyledi. İşim ya da malzemelerim için bana ödeme yapmadı ve yatırdığım teminatı kaybettim. Yargıç onun tarafını tuttu."

Nick dedi ki, "Paris bir İngiliz ordusu tarafından işgal edildi. Gower bir İngiliz." "Ve ben bir kadının ve bir tüccarım ve İngiliz değilim. Fransız bile değilim." "Yani, tabii ki, hukuk davasını kaybedersiniz."

"Bana emanet edilen taşları kırmam. Kimse elmas kıramaz. Bu çok saçma."

"O yalanla senin itibarına saldırdı. Başına kötü bir şey gelmesini bekliyordum. Şeytani derecede ince bir şey."

"Niyetim bu." *Coeur*'u deri çantasına koydu. Ahşap kutunun kapağını indirdi, yeniden kilitledi ve diğerleriyle birlikte gardırobun arkasına yeniden yerleştirdi. Gardırobun kapılarını kapattı.

Tamamdır. Sahne hazır. *Coeur* hazır. Daha küçük bir kadın olsa sırtırdı.

"İkimizin çılgınca bir uçuşla en yakın limana gittiğimizi hayal etmiştim." Nick'in sesi pişmanlık doluydu. "Vahşi uçuş genellikle senin karmaşık planlarından birine karıştığında bir noktada devreye girer. Binek atları bile getirdim."

"Siz karışmadınız ve ben de entrika çevirmiyorum" dedi.

"Entrikalar çeviriyor, komplolar kuruyor, entrikalar çeviriyorsun. Nazik kadınlık için bir övünç kaynağısınız." Pencerenin önündeki şifonyerin üzerinde duran cam eşyalara doğru yürüdü. "Kanyak?" Bir sürahi uzattı.

Bu bir meydan okumaydı. Ona burada kendisiyle kalması, Gower'ın geri gelme ihtimalini göze alması için meydan okudu.

Vücudunun garip köşelerinde heyecan titremeleri, ortaya çıkmaya hazır bir planın eski beklentisi dalgalanıyordu. Nick onun yanındaydı ve bu beş ya da

Altı bükölme, ürperme hissi tek başına. Varlığının her köşesinde yaşadığını hissediyordu. Nedenini çözmeye çalışmadı.

Gitmeli. Buradan gitmeli. Nick'ten uzaklaşmalı. Onun iyiliği için. Onun iyiliği için. Tek yolun bu olduğuna karar vermemiş miydi?

"Teşekkür ederim." dedi.

İki bardağa doldurdu. "Pek de tesadüfi olmayan buluşmamıza içelim."

O utanmazdı. Her zaman öyleydi. "Sana çok kızgıyım." dedi. Ama değildi. Kendini kızdıramıyordu.

"Buna hakkınız var. Kendimi savunmak için şunu söyleyebilirim. . ."

Konyağın tadına baktı. "Bu oldukça iyi."

Hızlıca bir yudum aldı. "Çok güzel."

"İyi seçilmiş ve pahalı bir içki. Bunu takdir etmek için biraz zaman ayıralım. Hizmetçiler genellikle iyi bir konyak içmek isterler mi?"

"Düşündüğünüzden daha sık. Sürahiye su ekliyoruz, böylece kimse seviyenin düştüğünü fark etmiyor. İngiltere'de içilebilir bir bardak konyak olmasına şaşıyorum." Elindeki bardağı onunkine vurdu. "*Prosch*."

Ona -kendisine de- onun dünyasında bir yabancı olduğunu hatırlatmak için İsviçre tostunu seçti. İngiliz değil. Üst tabakadan değildi. Eş olacak biri değildi. Yüzlerce yönden uygun değildi.

"Şerefe" diye cevap verdi.

İkisi arasında hiçbir şey değişmemişti, değil mi?

Odanın öbür ucuna doğru yürüdü ve bacaklarını uzatarak şöminenin yanındaki basma koltuğa yerleşti. Ev hırsız olmayı bırakmış, rahat, gevşek uzuvları ve dikkatsizliğiyle bir *ton* züppesi olmuştu. Onun tehlikeli, aldatıcı Nick Lafford'u doğal kılığındaydı. Kendi bildiğini okuyan ve canı ne isterse onu yapan, mantık tanımayan Deli Nick'i. Kendi iyiliği için gönderdiği adam. Ve onun iyiliği için.

Ona yaklaştı, içindeki küstahlık ve kahrkahrıyla ısındı. İyi cilalanmış sülieti takdir ediyordu. Tasarladığı her şey gibi o da bir sanat eseri idi. Bir süreliğine elinde tutabileceği ama asla sahip olamayacağı mücevherlerden biriydi. Bunu anlaması çok iyi oldu.

Ne yazık ki öfkesini doğru dürüst kusamıyordu. Bu yüzden üç ay boyunca onunla konuşmak için kendine güvenmemişti.

İçinde öfke ve kızgınlık aradığında bulduğu tek şey bıkkınlıktı. Nicholas bir duvardaki boyayı bile kızdırabilirdi. Herhalde içini çekti. "Beni Northumberland'in donmuş çorak topraklarına götürmek ve Bay Gower'la olan ilişkilerime müdahale etmek için zayıf bir bahane sunmak üzereydin."

"Öyleydim. Öyleyim. Mazeretlerimi sıralamam için bana bir dakika verin." Yumuşak sözler. Çok samimi, yatıştırıcı ve yumuşak sözler söyleyen bir adamdı. Gerçek niyeti

her zaman bala batırılmış çakmaktaşı gibi sert olur. "Bu arada buradaki niyetinizi çok merak ediyorum. Açık sözlü olacağınızı düşünmekle aptallık ettim. *Coeur*'u çalmayacaksın, değil mi?"

"Tam olarak değil. Ya da en azından şimdi değil. Konuyu değiştiriyorsun." "İçimi nasıl da görüyorsun."

Nick brendisini içmedi, sadece kadehi umursamaz parmaklarıyla tutarak sandalyenin koluna dayadı. Bir yıl önce planını konuşuyor, zayıf noktalarını gözden geçiriyor, alternatifleri ve olasılıkları değerlendiriyor olabilirlerdi. Ortak olurlardı.

Artık değıllerdi.

Onun aklını okumuş olabilerdi. "Uzun zaman oldu." diye mırıldandı.

"Üç ay." Aralarındaki her şeye bir son vermesinin üzerinden üç ay geçmişti.

"Sayarsak üç aydan dört gün eksik. Bana nedenini hiç söylemedin."

"Sana söyledim." Ama anlamamıştı. Bunun ne kadar imkânsız olduğunu görememesi garipti. Başkaları söz konusu olduğunda kurnaz yargıların tanrısıydı. Kendisi için hiç yoktu.

"Bir daha söyle," dedi. "Bir skandala dönüştük."

Küçümseyici bir hareket. "Evlenerek skandalı öldürürüz."

"Bunun mümkün olmadığını biliyorsun."

"Neden olmasın? Hatırlat bana." Nick'in bakışları onu terk etmedi.

Bu kararlı ilgi onu güçlü bir rüzgâr gibi yakaladı. Onu kendine çekti. Nick ikna edici davranırken sağduyuyu ve sert gerçekleri hatırlamak zordu.

"Ailen-" dedi.

"Beğendiklerim çılgınca rağbet görüyor. Sevmediklerim ise-" Aniden doğruldu. "Bir karmaşa ortaya çıkmak üzere."

Dışarıdaki koridorda işlerine devam eden hizmetçileri duymuştu. Bu farklıydı. Bir adamın botları ağır ve sabırsız bir şekilde bu tarafa doğru geliyordu.

"Gower," dedi.

"Büyük olasılıkla."

"Beni tanımıyor. Benimle hiç tanışmadı."

"Güzel."

Nick onun bileğini kavradı ve kucığına çekti. Konyak bardağı elinden kayıp masanın üzerine düştü. Nick onun ağzını kendi ağzıyla kapattı ve onu öptü.

Sabun, brendi ve ısrar tadı vardı. Hafızanın. Şımartılmanın ve geleceği düşünmeden birlikte geçirilen tatlı mı tatlı gecelerin. Nicholas'ın okyanusuna dalmış gibi onun içine dalmıştı. *Onunla savaşmak istemiyorum*. Akılsızca, bıraktı ve düştü.

Ayak sesleri yavaşladı ve durdu. Kapının kolu döndü. Tıkırdadı. Bir anahtar öfkeyle kilide sürtündü. Nick elbisesini bacağına ve çorabını jartiyere kadar gösterecek şekilde yukarı çekerek kaba bir sahne yarattı. Bir hizmetçi ve sevgilisi.

Nick onun kulağına fısıldadı, "On saniyemiz var. O süre boyunca seni öpmeme izin ver."

Onun son sözlerini kesti, saçlarından tuttu ve onu ağzına çekti. Onu derinden öptü. On saniyeden daha uzun sürdü ama yeterince uzun değildi.

Yarı kapalı göz kapaklarının altında, kapı açıldığında aydınlık ve karanlığın titreşimini gördü. Koyu renk giysilerin izlenimini ve içeri giren bir yarasanın öfkeli kanat çırpışını yakaladı. Gower.

O son dakikada bile Nick'i bırakmadı. Öpücüğü bırakmadı. Elini şekerlikten çekmek istemeyen bir çocuk gibiydi.

Gower bağırdı, "Burada ne haltlar dönüyor?"

Rolünü oynama zamanı.

Ciyakladı ve Nick'in omzuna saklandı. Gower onun yüzünü bilmiyordu ve öyle kalmasını istiyordu. "Oh, lawks. Aman Tanrım. Oh, hayır."

"Bu ne cüret! Kendi odamda! Çık dışarı. Hemen çık dışarı," diye hırladı

Gower.

Nick'in elini kalçasından itti ve eteklerini aşağı çekti. Önlüğünü yüzüne kapattı ve kapıya doğru koştu.

Arkasından Nick mırıldandı, "Çok fazla *de tropsun*, Gower."

Mutfak, manastırın en sıcak odasıydı ve hiçbiri sessiz olmayan insanlarla doluydu. Burası şu anda sığınak, barınak ve inziva yeri idi. Tam da aristokrasi mensuplarından saklanabileceği türden bir yerdi.

Claire kıl payı kurtulduğunu hissederek büyük masadaki sıraya kayd.

Merdivenlerden kömür ve su taşıyan, karmaşık dişleri olan Grace çay içiyordu. "Başın çok büyük belada" diye fısıldayarak yer açtı.

Mutfak görevlisi Betsy, masanın diğer tarafında, elinde diğer fincan çayla mırıldandı: "Buna değer, eminim."

"Hah!" Margaret, az aşçı, kuru üzüm dolu bir çanak çömleği önlerine fırlattı. "İşte. Kendinizi işe yarar hale getirin. Ve siz, Bayan Claire, bir süreliğine yaramazlıktan uzak durabilirsiniz. Böyle şeyler oluyor."

Elbette Gower'ın körüğü duyulmuştu. Kim, nerede ve neden soruları onun önüne geçmişti. Uşaklardan biri kendini beğenmiş görünüyordu. Bu evde hiç sır yoktu.

Masanın üzerine bir avuç kuru üzüm attı, kasenin kenarındaki keskin, hırpalanmış küçük bıçaklardan birini aldı ve yapışkan bir iş olan çekirdeklerini çıkarma işine başladı. Çocukken kuru üzümlerin çekirdeklerini tam da bu şekilde çıkarırdı.

Cenevre'deki büyükannesinin evinin mavi-beyaz çinili mutfağında. Oradaki masanın meşesi, dirseklerinin altındaki bu masayla aynı ağaçtan kesilmiş olabilirdi.

Aynı zamanda mutfak hizmetçisi olan Tabby, kapakları kaldırmayı ve kapalı büyük ocakta stokları karıştırmayı bıraktı ve nemli saçlı ve neşeli bir şekilde işi paylaşmak için arkadaşça içeri girdi.

"Seni birlikte yakaladıkları kişinin Efendi Nicholas olduğunu söylüyorlar," dedi Betsy. "Onu öperken. Kırmızı Yatak Odası'nda." Tabby başını eğdi ve Dikkatli gözlerle mutfağın başındaki aşçıyı izliyordu. "Ve belki de başka şeylerin peşinde. Ama ben buna inanmıyorum."

Claire bir kuru üzümün daha çekirdeğini çıkardı ve üçünün arasında büyüyen yığına attı. Mutfak tarçın ve başka bir şey kokuyordu. "Onu öpmedim," diye yalan söyledi. "Sadece konuştuk."

"Oh, doğru. Doğru." Betsy hemen güven tazeledi. Belli ki söylediklerinin tek kelimesine bile inanmamıştı.

"Hizmetçileri rahatsız edecek biri değil, Nicholas'ımız," dedi Tabby.

"Eğer onlara sorun çıkaracaksa" -Betsy bir kuru üzümle uğraştı- "bunu kendi yatak odasında yapardı. Orada bolca alan ve mahremiyet var."

"Çok güzel davranışları var," dedi Grace.

Tabby başını salladı. "Çocukluğundan beri buraya gelir ve hiç sorun çıkarmazdı."

Aşçı küçük bir rende kullanarak bir kâseye muskat rendeledi. Yaşlı, beyaz saçlı, ince yapılı ve Fransız'dı. Tüm ağırbaşlılığına rağmen dinliyordu.

Küçük hindistan cevizi. Havadaki diğer koku buydu.

Grace konuştu. "Bay Nicholas'ın tıraş suyunu sabahları getirdiğimde bana bakıp gülümsüyor. Bana teşekkür eder. O Gower gibi değil. Gower beni çizmesinin altındaki böcek sanıyor."

"Sanki Donnybrook Panayırı'ndaymışız gibi küfredip duruyorsun." Betsy başını salladı. "Gürültü ve patırtı salondan bile duyuluyordu."

"Bir beyefendi değil, Gower," dedi Tabby. "Sadece o tatlı kızı anne tarafından leydinin akrabası olduğu için davet edildi."

"Uzak bir akraba," diye burnunu çekti Betsy.

Tabby omuz silkti. "Kan kandır. Bay Nicholas'ın yakın bir akrabası yok, pek sayılmaz."

"Fark şu ki," dedi Betsy, bıçağını vurgulamak için masaya vurarak, "o bir Lafford. Çıktığı ahır farklı. Tamamen farklı."

"Yabancı yerlerde gezip tozarken dikkatsiz davranışlar edinmiş olsa bile, bunları buraya, leydinin evine getirmez. Ama merak ettik."

."

Sessizlik, onlar kuru üzümlere odaklanırken ve aşçı gözle görülür bir şekilde konuşmanın yönüne eğilirken. Ocağın üzerindeki tencereler kapaklarını kaldırdı,

Dikkatli. Noel pudingleri bile -biri aile ve misafirler için, diğeri personel için olmak üzere kilerden getirilip yarın için büfede bekletilen iki pudingdinliyordu.

"Merak ettik..." -Betsy ona yan yan baktı- "Belki onu tanıyorsunuzdur, ikiniz de Londralı olduğunuza göre."

Daha fazla sessizlik, hevesli bir merakla dolu.

İnsanlar bir aslan sürüsünden ve bir karga cinayetinden bahsediyordu. Buna bir de hizmetçilerin merakını eklemeliydiler. "Londra büyük bir şehir," diye geçiştirdi.

Tabby mırıldandı, "Oh, kesinlikle çok büyük bir yer."

Betsy, "Göz alabildiğine uzanan evler olduğunu söylerler," diye onayladı. Grace, "Hem de çok büyük," dedi.

Onları ikna edememişti. Bunu biliyordu, çünkü hemen Bayan Effington'ın hizmetçisi hakkında konuşmaya başlamışlardı, sabahları sanki bir hanımefendiymiş gibi kakao içmekte ısrar ediyordu. Nick hakkında başka soru ve yorum gelmemesi kararlarını verdikleri anlamına geliyordu.

Nick'le çılgın bir ilişkisi olduğuna karar vermişlerdi. Görünüşe göre, onaylamışlar.

Kuru üzüm çekirdeği çıkarıp birkaç tane yedi ve pencereden havanın değişkenliğini izledi. Şu anda, ışıpta parıldayan ve göz kamaştıran ince beyaz bir pus vardı. Ama açık bir yama geliyordu. Yarın, yani Noel Günü planları yolunda giderse, bir süre dışarıda koşuşturmak zorunda kalacaktı. Karın bir ya da iki saatliğine kalkmasını ummak zorundaydı.

Sonraki elli kuru üzümü eline alıp hızlıca dağıttı, Gower'ın atlarına davranışıyla ilgili bazı ilginç dedikoduları dinledi ve zihninde intikam planlarını gözden geçirdi. Sonra hizmetçi telaşla içeri girdi ve onu bir sepet mevsimlik yeşillikle üst kata gönderdi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nick, Gower'ın odasından çıkarken acele etmedi. Koridorda peşinden gelen yorumlara ve ağır bir kapının çarpmasına aldırmadı. Bir *tonluk* bir moda acele etmezdi ve ayrıca düşünmesi gereken şeyler vardı.

Claire'in intikam planları onun ikinci endişesiydi. Claire'in kendisi, her zaman olduğu gibi, ilkiydi. Buraya gelmesinin sebebi Claire'di. Son yıllarda yaptığı seçimlerin çoğunun nedeni.

Aynı çatı altındaydılar. Kuşkusuz büyük bir çatı, ama Bedford Sokağı'ndaki kapısını çalmaktan ve kibarca *matmazelin* atölyesinde olduğunu ve rahatsız edilemeyeceğini söylemekten daha iyiydi. *Matmazel* evde değildi. Bugün ziyaretçi kabul etmiyordu.

"Nickie." Bu ses solundan, koridorda çoktan geçtiği kapılardan birinden geliyordu. Belki de daha hızlı yürümesi gerekiyordu.

"Nickie! Buraya gel!"

Biraz isteksizce döndü. Kapı bir santim kadar aralanmıştı. Açıklıktan bir göz baktı. Durduğunda, sarışın güzel bir kafa dışarı fırladı ve boş koridor boyunca iki tarafa da baktı.

"Babam sana kızgın mı?"

"Evet." İnsanüstü otokontrolü ile ünlü olduğu için ona kulaklarını kullanmasını söylemedi. Ne de olsa o Kuzen Mary'ydi.

"Neden?"

"Neyse ki seninle bir ilgisi yok." Ama Gower piçin tekiydi, o yüzden ekledi: "Bir süre onun yolundan çekil."

"Seninle *konuşmam* gerek," diye fısıldadı. "Alt katta. Bir salon seç, seninle orada buluşuruz."

Koridora fırladı ve onun kolunu yakaladı. "Burada. Özel olarak."

Claire, her şeyden çok istediği kadın, tazıların önündeki bir karaca gibi kaçtı. Kuzen Mary onu yatak odasına sürüklemeye çalıştı.

Kendini savundu. "Ahlaksız bir niyetim olmadan asla bir kadının yatak odasına girmem. Sana düşkünüm ama o kadar da değil."

"Koridorda konuşamayız."

"Koridorda konuşuyoruz." Onun yanından geçerken eğildi ve odasının kapısını arkasından sıkıca kapattı. "Aşağıya gel tatlım ve giderken bana sorunlarını anlat. Bu arada, güzel mücevherlerin neden babanın gardırobundaki bir kutuda bir arada duruyor?"

"O bir domuz."

"Tabii ki öyle. Şu anda ne kadar havalı?"

"İçeri girdi ve mücevher kutumdaki her şeyi alıp götürdü."

Claire'i geri çekmek için Gower'larla ilişkiye girmişti. Uzaktan kuzenleri arasında en sevileni değildi. Bu bir şekilde Kuzen Mary'nin şövalyesini oynamak anlamına geliyordu. Tanrı biliyordu ki onun bir şövalyeye ihtiyacı vardı. "Ne kadar tuhaf. Neden?"

"Yani mücevherlerimi alıp kaçamam." Dudaklarını birbirine bastırdı, çaresiz ve taciz edilmiş beyaz bir tavşan gibi görünüyordu. "Ne yapacağım ben?"

"Yerinizde olsam bunu Charlie ile tartışırdım. Onu bulalım ve siz ikiniz istişare edin."

"Babam beni izliyor. Uşağı beni gözetliyor. Benim için tuttuğu hizmetçi -"

"Seni gözetliyorlar. Bunun için üzgünüm. Daha özgürce dolaşan taç giymiş devlet başkanları var."

"Muhtemelen buradaki hizmetçilere bana göz kulak olmaları için rüşvet vermiştir."

"Büyük ihtimalle. Hizmetçiler arasında gizli bir temsilcim var. Ona rüşvet alıp almadığını sorabilirim."

Mary alnını kırıştırdı ve endişeli bir tavşana dönüştü. "Eğer benimle nişanlanırsan kaçabilirim. Onayladığı biriyle evlenmeyi kabul edersem beni izlemeyi bırakır."

"Şu anda beni onayladığından şüpheliyim."

"Ama öyle. Gerçekten var. Zenginsin ve önemli herkesle akrabasın. Bir gün dük olabilirsin."

"Üçü çocuk olmak üzere yedi erkek varisin ölümünü ayarlamazsam olmaz. İnsanın akrabalarını katletmesi pek hoş bir şey değil. Yine de, seçici bir temelde, cazip oldum."

Mary hiç aldırış etmedi. Mary'nin görüldüğünden çok daha zeki olduğunu düşündü. Adamın yanında adım atmaya başladı, yani adam yavaşça yürürken Mary onun yanında zıplıyor, nereye gittiğine değil ona bakıyordu. Charlie'nin bu tür şeylere karşı kendisinden daha sabırlı olduğunu umuyordu.

Tartışmasına geri döndü. "Uzun süre nişanlı kalmamıza gerek yok."

"Bu olasılık doğal olarak cazip. Ama hayır."

"Charlie ve ben kaçabiliriz. Bize zaman kazandırmak için babamı bir zindana kapatabilirsin. Muhtemelen burada zindanlar vardır."

"Bir tane bile yok. Ben çocukken bakardık. Ayrıca babanızın kafasına vurmayacağım, konyağına ilaç atmayacağım ya da otoyol adamlarını üzerine salmayacağım. Ben gotik bir roman değilim."

Boş görünüyordu. Normalden daha boş. "Babamın odasına gizlice girip benim için mücevherlerimi çalar mısın?"

"O mücevherleri çalmadan tatili atlatmayı umuyordum. Göreceğiz bakalım."

Ailesi. Onun iç içe geçmiş ve neredeyse sınırsız ailesi, dalları ve dalları her yöne doğru filizleniyor ve her biri

Bir sonraki. Neden kendini bu şeylerin içine çekmesine izin veriyordu? Claire bir adama hayatı boyunca yetecek kadar karmaşıktı.

Dedi ki, "Charlie'nin senin ıvır zıvırlarına ihtiyacı yok. O fakir değil."

"Onlar bana ait ve ben onları istiyorum." Şimdi kurnaz ve sinsî bir tavşan gibi görünüyordu.

Aşağıya inen merdivenin başına gelmişlerdi. Ön salondan gürültü ve patırtı sesleri yükseliyordu. Bir düzine genç konuk, ellerinde patenlerle bahçenin sonundaki süs havuzuna doğru buz pateni yapmaya gidiyorlardı. Mary onun koluna girdi ve merdivenlerden inerken ona yaslandı.

En altta onu ayırdı. "Charlie'yi bul," dedi. "Buz patenine git. Baban orada seni izlemiyor olacak."

Yine kaşlarını çatı. Güzel bir kaş çatışı vardı, tıpkı bir kedi yavrusu ya da yavru bir hayvan gibi. Charlie'nin takdir edeceğini umduğu başka bir şey de buydu. "Fazla zamanımız yok. Babam beni seçtiği adamlardan biriyle uygunsuz bir pozisyonda bulmak istiyor. Bunu nasıl yapacağını bilmiyorum ama planladığı şey bu. Bu sen olabilirsin, Nickie. Bana yardım etmelisin."

Onu üç yaşından beri tanıdığı için, "Elimden geleni yapacağım" dedi.

Hayatını neden Avrupa'nın büyük şehirleri arasında mekik dokuyarak geçirdiğini merak eden varsa, bunun nedeni ailesinden kaçmaktı.

Giriş salonunda etraflarında paten kaymak için eşleşen sürü, birbirlerinin farkında olarak gülüyor, uşaklardan palto ve atkı topluyordu. Goblen Salon'un kapısından içeri girdiğinde bir düzine yaşlı misafirin ateşin başında rahatça oturduğunu gördü.

Charlie bir sütunun arkasından çıktı ve Mary'yi gördü. Arayış içindeki bir taziye gibi başını kaldırdı. Havada neredeyse duyulabilir bir tıkırtı oldu ve ona doğru ilerlemeye başladı.

"Charlie ile evleneceğim. Babamın ne dediği umurumda değil." Beyaz tavşan kararlı bir beyaz tavşan olmuştu. Aşk insana bunu yapar.

"Bakalım onu senin için getirebilecek miyim?" Bu, yanında getirdiği bir çift güvenilir binek atı için bile iyi bir kullanım olabilirdi. İskoçya sınırı tükürük mesafesindeydi. Bu havada on ya da on beş mil gitmek ne kadar zor olabilirdi ki? Arabacısı bilirdi. Ya da Claire'in tavsiyesine başvurabilirdi. Claire her zaman Avrupa'nın öbür ucuna, küçük giysilerinin içine bir servet değerinde mücevher doldurulmuş ulaklar gönderirdi.

Mary'yi Charlie Pearson'ın becerikli ellerine bıraktı ve hiçbir şekilde aptal olma ihtimali bulunmayan kadının izini sürmeye gitti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Holbourne Manastırı'ndaki sürüden bir hizmetçi koparmak şaşırtıcı derecede zordu. Nick sonunda onu alt kattaki hizmet salonlarının labirentinde buldu. Evden çıkarken elinde şenlikli bitki malzemelerinden oluşan bir sepet vardı; muhtemelen gül, defne, çam ve köknar dalları.

Rüzgâr ve karda ilerlediler, kadın önde, adam arkada evin etrafında döndüler. Sonra bir süre durdular, her biri ayrı bir manzara parçasında. Kadın üşümese bile adam üşüyordu.

Holbourne Manastırı'nda bir hizmetçinin ne iş yaptığını bilmediğini kabul ediyordu ama bahse girerdi ki bu iş, uzun ve soğuk aralıklarla evin dışındaki çalıları incelemeyi içermiyordu. Tam altındaki çalılar... İsimsiz bir bahçeyi diğerinden ayıran tuğla duvara yaslandı ve evin zihnindeki kat planıyla eşleştirerek pencereleri saydı. Tam olarak Kırmızı Yatak Odası'nın altındaydı. Gower'ın odası.

Bu ilginçti. Kadın çalışkan bir şey yapıyor olsaydı yardıma giderdi ama kadın öylece durup çalılıkları inceledi. Muhtemelen düşünüyordu. Bunu onunla olduğu kadar onsuz da yapabilirdi.

Kadının kendisini görmezden gelme yoğunluğu onu son derece etkilemişti. Bunu kırmak kabalık gibi görünüyordu. Onun burada olduğunu biliyordu. Onu arka kapıdan çıkarken ve evin içinde dolaşırken gizlice takip etmemişti. Şimdi ikisi de kar altında kalmaktan korkuyorlardı ve o da yardıma ihtiyacı olursa diye nöbet tutuyordu. Bu zeki kadının neyin peşinde olabileceğini tahmin ederek zaman geçirdi. Claire'in o buzlu zemin ve karla kaplı çalılar hakkında bilmesi gereken her şeyi keşfetmesi beş altı dakika sürdü. Görünüşe göre her şey tatmin ediciydi. Sepetini düzgünce yere koydu, üstteki dikenli yeşil tabakayı kaldırdı ve altındakini çıkardı. Üstünde demir kancalar olan bir ip merdiven olduğu ortaya çıktı. Viyana'da kullandıklarına çok benziyordu. Hatta kadının bunu hangi dükkândan aldığını bile tahmin edebiliyordu.

Londra'daki rıhtımların yakınında.

Çalıların arasına girerek karları etrafa saçtı ve her şey bir süre sallandı. Kadının ipleri dalların üzerinden ve yer boyunca açarak sanki yukarıdaki pencereden düşmüş gibi gösterdiğini anlaması için görmesine gerek yoktu. Daha fazla karı yerinden oynatarak dışarı çıktığında, ne yaptığının dair belirgin bir iz bırakmamıştı. Merdiven, oradan geçerken yakından bakmadığınız sürece görülmezdi. Bir saat daha kar yağsa o bile gizlenecekti.

Artık onun neyin peşinde olduğunu biliyordu. Son kurnaz detayları değil elbette ama genel planı.

Ses çıkarmadan, geniş jestler kullanarak yavaşça alkışladı. Kadın ona doğru döndü, hoşnutsuzluğunu belli ediyordu ama yanına gelip bir şey söylemedi. Belli ki yorumunu başka bir zaman ve mekân için saklamaya karar vermişti. Daha sıcak bir yer olmasını umuyordu.

Çobanpüskülü ve çamı topladı, sepete yerleştirdi ve yola koyuldu. O da yirmi adım geriden eve doğru soğuk adımlarla yürüdü, aşk acısı çeken delikanlıyı oynuyordu. Her ne yapıyorsa, buradan ona göz kulak olabilirdi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

İçeri girdikten sonra Claire Goblen Çizim Odası'na gitmekte gecikmedi. Bayan Taft çobanpüskülü ve yeşil dalların yerleştirilmesini, ev halkına iyi şanslar dağıtılmasını ve mutfaktaki herkesin akşam yemeğine yardım etmesini istiyordu.

Nick, kendine özgü soğukkanlılığıyla ona ayak uydurarak arkasından yürüdü. Donarak ölüyor olmalıydı. Dışarı çıkarken pelerinine sarınmıştı, pratik bir köylü kadının giydiği sıcak, kırmızı yün pelerinine. Kendi paltosunu almadan onu takip etmişti. Ceketinden başka bir şey giymeden rüzgârın altında durmuştu. Salak herif.

Mutfağı geçip uzun koridordan aşağıya. Merdivenlerden yukarı. Şimdi ve burayla hiçbir ilgisi olmayan görüntülerle doluydu. Nick'in Viyana'da ip merdivenden kayarak inişini, etekleri içinde beceriksizce peşinden gelirken merdiveni gergin ve sabit bir şekilde tutuşunu hatırladı. Nick onun için silahını doldurup silahsız bir dağ haydutu sürüsüyle karşılaşmak üzere dışarı çıkarken kesinlikle sessizdi. Nick yataktaki soğuk yeri alıyordu.

Aralarındaki bağları kopardığında doğru kararı vermişti. Canının yanacağını biliyordu. Öyle de oldu.

Goblen Odası'nın kapısında durdu ve onu yakalamasına izin verdi. "Oda bize ait. Eğer söyleyecek bir şeyiniz varsa, şimdi tam zamanı."

Dışişleri Bakanlığı Bay Nicholas Lafford'u ülkesi için yalan söylemesi için Avrupa'nın uzak köşelerine gönderdi. Prag'da ya da Paris'te Gordion düğümlerini kesiyor, kral ve ülke için karışıklıkları çözüyordu. Bir tilki kadar kurnaz, en başarılı Medicilerden biri olarak tanınıyor, her yerde kabul görüyordu. Aristokrat kibarlığını yüksek sanata yükseltti. Onu çalışırken izlemek bir zevkti, özel yeteneklerinin ona yönelik olduğu zamanlar hariç.

"Ah. Güzel. Nerede olduğumuzu biliyor musun?" diye sordu.

Bunun cevabının "Ana Salonun dışındaki Goblen Çizim Odası" olmadığı açıktı. "Tahmin oyunları mı?"

"Bir çeşit." Nick sepeti ondan aldı ve bir elinde tuttu. Diğer eliyle de kadının başını yukarı kaldırdı. "Bak."

Bir an için onun ne demek istediğini anlayamadı.

Dedi ki, "Öpücük dalı asıldı. Şu zeki uşaklar." Yavaşça, bir eli yanağında, onu kendisiyle yüzleştirdi. Dudaklarını onunkilerin üzerine koydu.

Binlerce kez öpüşmüşlerdi. Bu farklıydı.

Nick soğuğu giysileri ve teniyle birlikte getirmişti. Soğuk

etrafındaki havayı doldurdu. Nemli ceketinden yükseldi. Yüzünü ellerinin arasına aldığı anda, rüzgârın içine işlediği soğuğu hissetti. Parmaklarının arasındaki saçlarında hâlâ kar taneleri vardı.

Sevimli bir öpücük, dostça bir öpücük, rahat bir öpücük sunmadı. Bu onun şiddetle alıp verdiği tutku bile değildi. Bu, Nick'in gösterişten sıyrılıp talepkâr hale gelmesiydi.

Nick'in gösterişten arınmış haliyle ne olabileceğini düşünmek rahatsız ediciydi.

Ondan önce bitirdi. Kızın yanağına koyduğu elini tuttu ve bir düşese saygısızlık ediyormuşçasına resmi bir şekilde öptü. "Keşke öpücükler seni ikna edebilseydi," dedi. "Ama ikna edemezler."

"Hayır."

Onun omuz silktiğini hissetti. "Hadi şu son üç aydır kaçtığın kelimelerden bazılarını değiştiririm."

Nicholas Lafford'un yüzü yalan söylemediği zamanlarda değişiyordu. Savunması düştüğünde hem daha yaşlı hem de daha genç görünüyordu. Genç yüz. Yaşlı gözler. Hâlâ şafak kadar güzeldi. Belki de bu aristokrat olmasından ve buna göre yetiştirilmesinden kaynaklanıyordu.

Kalbinin göğsünde sıkıştığını hissetti. Ciğerlerinin sanki dev bir yumruk tarafından sıkılmış gibi sıkıştığını hissetti.

"Bu konuşmayı yapmamayı tercih ederim."

Başını salladı. "Bunu yüzüme söylemek o kadar kolay değil, değil mi?"

"Acı verici," dedi. "İkimiz için de. Muhtemelen çekip gitmiş olmayı dileyeceksin. Biliyorum, ben istiyorum." Şalını üzerine çekti ve şöminenin üzerindeki büyük şömineye doğru ilerledi. Adam haklıydı. Bu sözleri söylemenin zamanı gelmişti. Artık bundan kaçmak yok. Artık bu son yüzleşme olmadan aralarındaki bağları koparabileceğini ummak yoktu.

Kadın arkasına baktığında, adam öpücük dalındaki ökseotundan tek bir beyaz dut koparıyordu. Sepeti alıp ona katılmadan önce onu yeleğinin cebine soktu.

Nicholas'a kesin olarak veda etmeliydi. Onu ikna edecek gerçekleri sıralamalıydı. Ama bu kaçınılmaz noktaya gelmek için acelesi yoktu. Beş dakika bekleyebilirdi. Ya da on.

"Burada kendi şöminelerim var," dedi ona. "Kendime ait resim çerçevelerim, aynalarım, süpürgeliklerim ve tuhaf köşelerim var. Bayan Taft -kendisi evin hizmetçisi- şöminenin dekorasyonu konusunda benden çok yararlanıyor. Sanatsal yeteneklerle dolu olduğumu düşünüyor. Çünkü Londra'dan geliyorum."

"Zeki bir kadın." Nick salondaki sandalyelerden birine oturdu. "Bunu nereye koyayım?"

"Merdivenlerden birini alacağım-"

Ama ceketini çoktan çıkarmış ve üzerinde durabilmesi için koltuğun üzerine sermişti. "Nereye?"

Yiğitlik. Bu onun mükemmel terbiyesinden ve çoğunlukla sakladığı o büyük cömertliğinden geliyordu. Onu birkaç önemli şekilde incitmek üzereydi, bu yüzden bu jesti kabul etti. "Okuyormuş gibi soldan sağa doğru gidelim. Buraya, sol tarafa koy."

Uşaklar sepetler dolusu işe yarar yeşil parça getirmişlerdi. Diz çöktü ve envanterini gözden geçirdi.

Nick onun yanında durmuş, kollarını kavuşturmuş, aşağıya bakıyordu. "Çobanpüskülü ve sarmaşık. Bir sepet dolusu gelenek. Bunu geçen yıl birlikte yapmıştık," dedi. "Hatırladın mı?"

Geçen yıl soğuk havada Manş Denizi'ni geçmişler ve Noel'den bir gün önce Londra'daki evine varmak üzere Dover'dan yola çıkmışlardı. Dışarıda, kaldırım taşlarına çarptığında donan bir yağmur ve Thames nehrinden gelen sert bir rüzgâr vardı. Sevimsiz bir gündü. Ama onun salonunda sıcak ve rahattılar. Öğle vakti kiliseye yürümüşler ve Nick çıkarken zavallı kutuyu banknotlarla doldurmuştu.

Evet. Hatırladı.

"Bu o kadar da farklı değil. Sadece daha büyük." Fiyonk şeklinde bağlanmış ve sıkıca dikilmiş kırmızı kurdeleleri kaldırdı. Sepetin üstünden hâlâ makarada duran geniş beyaz kurdeleyi aldı. "Hektarlarca çobanpüskülümüz ve kilometrelerce kurdelemiz var. Doğu Anglia'yı süslemeye yetecek kadar."

"Süslenmeye fena halde ihtiyacı olan bir ilçe." "Ben de hep öyle düşünmüşümdür."

Geçen yıl kiliseden eve dönerken Russell Meydanı'ndaki bir arabadan Noel çelenkleri ve çam dalları almışlar ve yağmurda kucak kucak eve taşımışlardı, dikenli, beceriksiz ve sıırılsıklam. İçeri girmeden önce suları silkelemek için kapının eşiğinde gülerek durmuşlardı. "Büyükannem beni zencefilli kurabiye almam için Kış Pazarı'na götürürdü. Londra'dan aldığım da aynı tadı vermiyor."

"O zencefilli ekmeği kısıkanıyorum." Sesi son derece ciddiydi. Kız sertçe başını kaldırdı. Adamın yüzünde ciddi bir yoğunluktan başka bir şey yoktu. "Cenevre'de Verdaine Sokağı'ndaki evde, etrafı dağlarla çevrili bir çocukluk geçirmeni kısıkanıyorum. Büyükbabanın dizinin dibinde bir meslek öğrenmeni. Pencere kenarında sitrin ve topaz ayıklamanı. Çemberini Place de la Madeleine'den geçirip göldeki rıhtıma kadar yuvarlamayı. Mutfakta bir taburede oturup zencefilli çörek yemeni kısıkanıyorum."

"Ne kadar şanslı olduğumu biliyorum."

Kokular, sesler ve manzaralar etrafını sarmıştı. Evini ziyaret etmek için gecikmişti. Gower'a saldırmayı bitirdiğinde oraya gidecekti. Büyükbaba bugünlerde zamanının çoğunu ateşin önünde uyuyarak geçiriyordu ama ona bundan bahsettiğinde gülerdi.

Nick onun omzuna dokundu. Üç parmağıyla dikkatini çekiyordu. "Claire, sana bir Lafford olarak büyümekten söz edeyim."

"Yapmak zorunda değilsin."

"Oldukça uzun bir noktaya değiniyorum. Bana tahammül edin." Birden onun yanına, kalçalarının üzerine çöktü. Yüz yüze gelmişlerdi. "Bana bu yeşilliklerle ne yaptığını göster. Birbirine mi bağlıyorsun?"

"Holly sarmaşıkla bükülmüş ve bağlanmış. Bununla." İplik ve sicimlerin arasından kalın siyah bir sicim seçti. "Başka bir şey hakkında konuşabiliriz. Sırlarını bilmeme gerek yok."

"Evet, öyle." Çobanpüskülü konusunda becerikliydi. Yine de çoğunlukla ona bakıyordu. "Senden büyük bir malikane hayal etmeni istiyorum. Holbourne Manastırı'ndan daha büyük ama sessiz ve resmi bir ev. Bahçesindeki süslerden tavanındaki tablolara kadar soğuk bir mükemmellik. İşte ben orada büyüdüm, yedek bir oğulun yedek oğlu olarak. Ailemin beni kalabalıktan seçebileceğinden şüpheliyim. Bakılması gereken bir baş belası olduğumu fark ettiğimde kaç yaşındaydım bilmiyorum. Eton'a gitmekten oldukça memnun olmuştum."

Nick, çok soğukkanlı, çok eğlenceli bir arkadaş. Erkekler kalkanlara ihtiyaç duymadıkları sürece yakıcı bir zekâ kalkanı inşa etmezler. Sarsılmaz öz yeterlilik, güvenecek kimsenin olmamasından gelir.

"Böyle bir şey olacağını düşünmüştüm" dedi.

"İyi üflenmiş bir cam kadar şeffaf bir şekilde karşınızda duruyorum." Nick ondan makası aldı ve siyah ipten bir parça kopardı. Yirmi santim kadar. "Bundan metrelerce lazım olacak, o yüzden el altında bulundur. Claire, beni neden hayatından çıkardın?"

"Bana evlenme teklif etmiştin."

"Yaptım, değil mi? Genelde panikle kaçmak için bir işaret değildir."

Ona istediği her şeyi sunduğunu söyleyebilir miydi? Zayıf düşmeden ve evet demeden önce onu gönderdiğini.

Küçük bir muslin torba açmıştı. "Minik yaldızlı çam kozalakları mı yoksa yaldızlı cevizler mi istersiniz? Bende ikisi de var. Çok eski bir zamanda Stretton ailesinin yaşlı bir teyzesi bunları boyamış. Her yıl kullanıyorlar."

Elinden aldı. "Noel'i burada mı geçiriyordunuz?" "Uzaktan bir kuzenimi aldılar. O anıt mezara kendi isteğimle dönmedim.

Ailem burada yaşıyor. Biraz daha ip lütfen." Sol elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı.

O da ipi uzattı. "Benim için şehir Noelleri. Londra'daki mağazamın müdürü - Bond Street'teki mağaza, City'deki borsa değil - her bayram beni evine davet eder." Gülümsemek zorunda kaldı. "Şişman bir karısı, havlayan beyaz bir köpeği ve bir sürü çocuğu var. Almanca konuşuyoruz." "Sarmaşığın üzerine yaldızlı çam kozalakları koyamazsın, küçük bile olsa. Sarmaşığın kozalağı olmaz."

"Benim sarmaşıklarım öyle."

"O zaman ipliği kullan. Buralarda bir yerde iğneler var. Yapman gerekiyorsa doğru yap."

"Sarmaşığımızı şekillendiren bir ilahiyat var, onu nasıl istersek öyle yontarız. Eğer sen

Evlen benimle, Avrupa'nın her şehrindeki elma ağaçlarına çam kozalakları koyacağız. Ben şantajcılar ve küçük hırsızları yakalayacağım. Sen de prenslerin atılmış mücevherlerini satın alacaksın." Eliyle işaret ederek bir iğne istedi. Siyah iplik. Karmaşık hareketlerdi. "Benimle asla sıkıcı olmayacak, Claire."

O da buna uydu. Uygunsuz çam kozalaklarını tutturması için ona ince siyah ipek iplik verdi. "Bu işe yaramaz."

"Benimle aynı yatağı paylaşmanın fikrini değiştireceğini düşünecek kadar kibirli değilim. Seni öpücüklere boğmayı beklemiyorum, gerçi denemek eğlenceli olurdu. Ama biz arkadaşlık. Suç ortağı, partner, sevgili olduk. Bana neden bir sonraki adımı atamayacağımızı söyle. Beni neden gönderdiğini bilmeyi hak ediyorum. Söyle bana."

İçinde bir sabır evreni vardı, hepsi onun cevap vermesini bekliyordu.

Sonra kapıda bir kadın durdu. Misafirlerden biri. "Ah, Nickie," dedi ve ağlayarak onlara doğru sendeledi.

ALTINCI BÖLÜM

Kapıdaki kız güzeldi. Hatta güzeldi. Altın ve gül rengi İngiliz boyasıyla ince ve zarıftı. Ve çok gençti.

Claire, *Nick'in evlenmesi gereken kadın işte bu* diye düşündü ve üzüldü. ve bunu bildiğim için kızgınım.

Kız kendini Nick'e attı ve kravatının içine hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Nick tam da hıçkıra hıçkıra ağlamak isteyecek türden bir adamdı, emrinde dağlar kadar soğukkanlılık ve mendil olasılığı vardı. Gerekli yatıştırma ve okşama işlemlerini yapıyordu ve tüm bu işten memnuniyet verici bir şekilde rahatsız olmuş görünüyordu.

"Babam bizi kütüphanede birlikte buldu," diye boğuk bir sesle konuştu kız. "Charlie'ye gitmesini ve beni bir daha asla görmemesini emretti."

"Bunu görmezden gelebilirsin," dedi Nick. "Bir ev partisinde birini küçümsemek mümkün değil. Kendini her yemekte Charlie'nin yanında otururken bulacaksın. Bunu ayarlayacağım."

"Charlie gitti ve babam bana vurdu ve bana aptal küçük sürtüğ dedi. Bana vurdu, Nickie. Benim-"

"Sus. Her şey bitti. Sana bir daha vurmayacak." Nick kızı göğsüne yasladı. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Sessiz sözler, kararlılıkla söylenmiş. Bir çocuğa vereceğiniz güvence. Ama bu sözü veren Nick'ti.

Nick kızın başının üzerinden onun gözleriyle buluştu. Bazen maskesi düşüyor ve onu diplomatik birlikler için çok yararlı kılan acımasızlığı ortaya çıkıyordu. Yüz hatlarında belli bir hareketsizlikten başka bir şey yoktu. Onu ele veren gözleri oldu. Tamamen soğuk bir hal almışlardı.

Nick'in sevdiği birini incitmek akıllıca olmazdı, tıpkı bu kızı sevdiği gibi....

Yardıma ihtiyacı olan. Claire dalları, yaprakları ve kırmızı kurdele fiyonklarını kucağından iterek odayı geçti ve ona doğru ilerledi.

Gower'ın kızı. Makul miktarda paranın varisi, o şatafatlı mücevher kutusunun sahibi, *tonların* sevgilisi, taşradaki malikanelerde yaşayan türden insanların kuzeni, ama yine de kıskanılacak biri değil. Bundan çıkarılacak her türlü ders var.

"Şu anda onu arıyor." Nick onun göğüs bölgesinden gelen mırıltıları yorumladı. "Odasına gitti ama onu bulamadı." Daha fazla mırıldanma. "Neyse ki o sırada benim yatak odama saklanmaya gitmişti."

"Senin olmadığın yerde."

"Olmadığım yerde, çünkü mülkle ilgili olarak sizi bir oraya bir buraya takip ediyordum."

"Tılsımlı bir hayat sürüyorsun Nick."

"Ve seni zararsızca takip ettiğim için Gower beni Mary'yle birlikte yatak odamda bunu yaparken bulmadı" -ellerini bir santim kaldırarak tuttuğu şeyi gösterdi- "yatak odamda."

"Bu neşeli bir toplantı olurdu. Kızınız, yatak odanız ve zaten öfkeli bir baba." Yavaşça Mary'yi Nick'in gömleğinin önünden ayırdı ve onu çevirdi. "Bir bakayım, tatlım." Sarı saçlarını solgun, lekeli yüzünden geriye doğru çekti. "Nereye ?"

Kızarmış bir yanağın, tükürüklü bir elin izine dönüştüğünü gördü - Nick gördü.

İçini önce şok, sonra da öfke kapladı. Evinde onun için çalışan, dükkanlarda hizmet eden ya da atölyedeki tezgahlarda mücevher tamir eden hiçbir kadın bununla karşılaşmayacaktı. Her kadın yardım için gidebileceği bir yer ve onu koruyacak biri olduğunu bilirdi. Mary Gower'ın bu korumaya ihtiyacı vardı.

"Onu kızdırdım," dedi Mary kısıp bir sesle. "Yapmalıydım-"

"Yazıklar olsun. Onu sen kızdırmadın. O kendini kızdırdı." Gower'a karşı duyduğu intikam duygusu giderek daha da önemsizleşiyordu. Mary'nin yanağına dokundu. "Üzerine koymak için biraz buz getiririz. Etrafta yeterince buz var."

Nick, "Şu anda onu arıyor," dedi. "O zaman onu bulamayacak. Ona izin vermeyeceğiz."

Nick çoktan hesaplamaya başlamış, onunla aynı olasılıkları gözden geçiriyordu. "Nerede güvende?"

Buna cevap verebilirdi. Basit bir cevap. "Leydi Holly ile. Mutlak koruma."

"Gower, Mary'i Londra'ya geri götürüne kadar."

Mary yine ağlamaya başladı, hiç ses çıkarmıyor, sadece aralarında duruyor, titriyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Nick kolunu Mary'nin omzuna doladı ve mırıldandı: "Lanet olsun. Ona ihtiyacım olduğunda Charlie nerede? Sanırım onunla birlikte kaçmak zorunda. Gower evlenmelerine asla izin vermez."

Soruyu hissetmiş olmalıydı. Onunla göz göze geldi. "Charlie iyi adamların en iyisidir. Bir geliri ve bir yerlerde küçük bir mülkü var."

Mary titrek bir sesle, "Kent'te," dedi.

"Ama en yüksek çevrelerde hareket etmiyor. O Edgerton'ın piçi.

Gower'ın daha büyük hedefleri var." "Senin gibi," dedi Mary.

"Hepsi çok iyi." Öyle değildi ama Nick Türk haydutlarla başa çıkabiliyorsa, ki çıkabiliyordu, bir Gower'ın hırslarını bastırabilirdi. Daha da önemlisi, Mary'nin yüzüne baktı ve sordu: "Charlie'yle kaçmak mı istiyorsun? Kaçmak mı? İstedğin bu mu?"

Mary basitçe "Evet," dedi ve ağlamayı kesti.

"Öyleyse yapacaksın, Mary mine. Ben ayarlayacağım." Nick o sinsi, hiç pişmanlık duymayan sırıtişıyla sırıttı. En iyi işlerinden bazılarını o böyle sırıtırken yaparlardı. "Bu da seni Leydi Holly'ye veremeyeceğimiz anlamına geliyor çünkü bir ev sahibesini kaçışa dahil etmek kibar bir davranış değil."

Nick dişlerinin arasında bir ısırıkla. Bazen adamın mantıklı bir sese ihtiyacı oluyordu. "O kadar kolay değil."

"Senin kolay tanımın beni hep yanıltmıştır, tatlım. Charlie ile kaçmak istiyor. Charlie de kendi sebeplerinden dolayı, şüphesiz iyi sebeplerden dolayı, onunla kaçmak istiyor. Bu kadar basit."

"Öyle diyorsun. Her halükarda bugün gidemezler." Pencereye doğru işaret etti. Dışarıda çeşitli eziyet aşamalarındaki beyaz taneler kıvranıyordu. "Bırak İskoçya'yı, bu havada bahçe duvarına bile kaçamazsın."

"Yarın. Onları yarın göndereceğiz."

"Eğer hava açarsa." Aklındaki sorunları teker teker sıraladı. "Eğer Gower'ın dikkatini yeterince dağıtabilsek. Eğer gitmek isterlerse."

Mary -neredeyse Mary'yi unutmuştu- "Var" diye cevap verdi.

"Gower'ı ondan uzak tutuyoruz," dedi Nick, sesi sertti. "Onun yanına yaklaşıyor. Ne yazık ki kendini bir ya da iki günlüğüne odasına kilitleyemiyor."

"Yapabilir." Bu mümkündü. Mümkünden de öte. Bu işe yarayabilirdi. "Mary'nin başı ağrıyor. Mary'nin ateşi var ve -bilmiyorum- migreni ve nöbetleri var. Hemşireye ihtiyacı var. Tavan arasına dadanan o korkunç yaşlı yarasaya ihtiyacı var. Yaşlı dadı."

"Bayan Locksley. Çocukken ondan çok korkardım."

"Hâlâ öylesin, eğer biraz aklın varsa. Yaşlı kadını aşağı indirip Mary'nin odasındaki tekerlekli yatağa yatıracağız. Gower bile Bayan Locksley'i geçemez."

"Prusya alayları, Mrs. Locksley."

"Sen Leydi Holly ile konuş. Ben ..." Saniyelerin hızla geçtiğini hissedebiliyordu. Gower oda oda dolaşıp serseri kızını arıyor olacaktı. Goblen Odası'nda ortaya çıkması an meselesiydi. "Onu gözden uzak bir yere götüreceğim."

"Nerede?"

"Her yerde olduğu gibi burada da."

Goblen Odası'nda saklanacak yer yoktu. Nick bir yer aramadı. Kadının bir planı olduğunu biliyordu. "Ne istiyorsun?"

"Şu sandalyeyi kullanacağım. Şuradaki. "Buraya getir" -bir yer seçti- "buraya. Ceketini de yanına al. Uzak tavan aralarını ziyaret edip kocakarıları aşağı indireceksen buna ihtiyacın olacak."

Sepetlerden birini çoktan sandalyeye kaldırmış, diğerini de yaklaştırmıştı. "Bunun arkasına gerçekten saklanamaz," dedi.

"Yeterince iyi olacak. Mendiline ihtiyacım var."

Güzel ve büyük bir tane taşıyordu. Mükemmel derecede temiz. Kendini yere bıraktı ve mırıldandı: "Kurdele, iplik ve iğne. Ve bir mendil. Tanrı'ya şükür bazı erkeklere güvenilebiliyor."

Şimdi Mary'ye ihtiyacı vardı. Yukarı baktı. "Buraya gel." İşaret etti. "Otur. Hayır.

Bana daha yakın. Kapıdan uzağa bak."

Mary şaşkıındı ama istekliydi. Kendini ocaklığın üzerine yavaşça bıraktı.

"Beyaz kurdele." Bu Nick içindi. "Beline dola. Sanki önlük giyiyormuş gibi arkadan bağla." Nick'le konuşurken ihtiyacı olandan fazla kelime kullanmıştı.

"Tamam. Makas nerede? Güzel." Nick iki kol uzunluğunda geniş bir kurdele çıkardı. Kopardı. Mary'nin beline doladı ve düzgün bir fiyonk yaptı. "Ama elbiseyi tanıyacak mı?"

"Anlamıyorum." Mary dünyanın hızlı düşünen insanlarından biri gibi görünmüyordu.

"Hizmetçi gibi davranacaksın." Bunu Mary'ye söyledi. Nick'e, "Koyu mavi kadife. Şanslıyız. Hizmetçilerin yarısı lacivert yün giyiyor." İğneye iplik geçirdi. "Bir düzine metre öteden farkı anlayamaz." Mendili kaba bir başlığa dönüştürecek büyük, aceleci dikişlere başladı. Hızlı ve beceriksizce. Kapı aralığından tek bir bakış için yeterli olacaktı.

"Belki. Belki." Nick altı adım geriye doğru dans etti. On adım. Salon kapısına kadar. Hızlı ve kolay. Kılıç dövüşü hareketleri, o kadar zarıftı ki ona bakmak acı veriyordu. En azından onu incitiyordu. Dedi ki, "Bu iyi. Sepet seni çoğunlukla gizliyor."

Sepetlerin yerleştirilmesinde küçük ayarlamalar yapmak için geri geldi. "Biz süslemeler yapan hizmetçileriz. Kimse bize bakmaz. Ve biz Siz gittiğinizde daha da az dikkat çekeceksiniz Bay Lafford."

"O zaman buna ihtiyacın var." Bir dizinin üzerine çöktü, sarmaşıkların ve çamların arasından uzandı ve önlüğünün eksikliğini gizlemek için Mary Gower'ın kucağına kocaman bir envanter döktü.

"Claire." dedi.

"Evet." Dikiş atarken başını kaldırıp bakmaya zahmet etmedi. "Aşk . . ."

Bu onun dikkatini çekti. Bunu kuzeninin önünde söylediği için belki de en iyi şekilde değil. "Yapmalısın-" dedi.

Noel süslerinin ve yeşilliklerin arasında eğildi ve onu hızlı ama sert ve derin bir şekilde öptü. Kulağına fısıldadı: "Kendine ve o aptal Mary'ye iyi bak. Sana ihtiyacım var."

Adam kapıdan çıkıp gitmeden önce bir cevap düşünemedi. Sonra aklına beş ya da altı tane geldi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Claire, "Neredeyse bitti," dedi. Başlık ellerinde dönüyor, kurdele süslemesini bağlayan son dikişleri alıyordu. Büyük ve sarkıktı ve Mary Gower'ın saçlarının çoğunu örtecekti. "Yakından bakınca pek gerçekçi durmuyor. Ama zaten biri o kadar yaklaşırsa oyun biter."

"Bunu giymem mi gerekiyor?" Mary'nin yüzü hafif bir hoşnutsuzluğa büründü. "Çok çirkin."

"Öyle değil mi? Rol yaptığın kadar aptal değilsin -kimse o kadar aptal olamaz- bu yüzden kılık değiştirmeye alışkınsın. Eğil de bunu sana giydireyim."

Hızlı, titrek bir kahkaha. Mary ondan kaba şapkayı aldı, başına geçirdi ve kendine özgü sarı saçlarını gizlemek için ustaca bir işe girişti. "Eğer aptalsam, kimse bana dikkat etmez. Babam aptal olduğumu düşünürse, beni dikkatle izlemez. Bazen tam da istediğim şeyi yaparak paçayı kurtarıyorum." Başını eğdi, şapkanın kenarını parmakladı. "Bir hizmetçi olarak geçebilecek miyim? Başımı eğeceğim ve bununla meşgul olacağım." Kucağında yayılan dekorasyonun bir kısmını topladı.

"İkimiz de yapacağız. Babanın bu odanın önünden tek bir bakışla geçmesini ve iki hizmetçinin Noel dekorasyonunu yaptığını görmesini istiyorum. Başka bir şey değil." "Babam sinirlendiğinde pes etmez. Her şeyin üstesinden gelir ve herkes. O-"

Yukarıdan bir takırtı geldi. Birileri büyük merdivenden aşağı iniyordu. Ama gürültü kısa sürede merdivendeki dört ya da beş kişiye dönüştü; sesleri birbirine karışıyor, kahkahalarını ileri geri savuruyorlardı. Bu Gower değildi. Henüz değildi.

Mary olduğu yerde donup kalmıştı. "Beni bulduğunda çok kızacak." Ellerini birbirine kenetledi ve karnına bastırdı. "Buraya gelecek."

"Ama önce belli başlı yerlerden geçecektir." Claire sesini tamamen sakın tuttu. "Tavan araları ve depolar. Kilitli yatak odalarının kapılarını yumruklayacak ve mutfakta tepinerek kendini sıkıntıya sokacak. Yorgun, sabırsız ve aşağılanmış olacak ve senin burada, göz önünde, ana katta olduğunu asla hayal edemeyecek."

"Ben de hayal bile edemezdim," dedi Mary.

"O zaman kaderin bize biçtiği rolü oynayalım. Ellerimizi mükemmel görkemli fistolar yapmakla meşgul edeceğiz. Siyah iplik." Bir makara uzattı. "Çobanpüskülü ile ne yapmak istediğimi sana göstereceğim."

Çalıştılar, çelenkleri onun istediği gibi yaptılar, kıvrım kıvrım döndürdüler.

Şöminenin ortasına yerleştirilmiş Noel mumunu çevreleyecekti. Holbourne Manastırı, iki kat daha uzun olması dışında, tam olarak kendi salonuna koyduğu türden bir dekorasyona sahip olacaktı. "Daha fazla ip kullan," diye mırıldandı ve "Yapraklar aynı yöne bakacak şekilde çevir. Bunun gibi," ve "Sarmaşıkların üzerine minik altın kozalaklar koyacağız," ve "Bana nedenini sorma."

Yapacak bir şeyleri olduğunda Mary'nin elleri titremeyi bıraktı.

Bir süre sonra Mary fısıldadı: "Sen hizmetçi değilsin, değil mi? Sen tezgâhtar kızsın. Nickie'nin tezgâhtar kızıydın."

"Benim dükkanlarım var." Skandal olmanın anlamı buydu. Kendi dünyasında ona saygı duyulur ve hürmet edilirdi. Nick'in dünyasında ise alay konusuydu.

"Kuzen Lavinia-Nickie'nin kız kardeşi, biliyorsun- sana 'Dükkâncı Kız' diyor. Bir sürü kötü lakap uyduruyor."

"Pek şaşırmadım."

"Bana Aptal Fare diyor ve bunu yaparken gülümsüyor. Ama senden bahsederken gülümsemiyor."

"Onunla tanıştım."

"O zaman onun ne olduğunu biliyorsun," dedi Mary. "Nick'in bildiğinden emin değilim. Onun ne düşündüğünü söyleyemezsin."

Nick erkeklerin en kurnazıydı ama söz konusu kız kardeşi olduğunda kurnaz erkekler bile kör olabilirdi. Bugün onu dinlememişti ama yıllar sonra, artık çok geç olduğunda dinleyebilirdi.

Nick'in kız kardeşi aylar önce Bedford Sokağı'ndaki eve gelmiş, salona girmiş, eşyaları telaşlı ve memnuniyetsiz bir şekilde gözden geçirmiş, bayağılık aramış ama bulamamıştı. Bir sandalyenin kenarına tünemiş ve bir dükkân sahibi ile bir Lafford arasındaki ilişkinin sona ermesi gerektiğini sert bir dille anlatmıştı. Bu onun için bir yıkımdı. Dışişleri Bakanlığı istifasını isteyecekti. Ailesinin ondan öğrendiğini.

Mary bunu takdir edecektir-"Kardeşini teslim etmezsem kimsenin dükkanlarıma gelmeyeceğinden emin olacağını söyledi."

Bu gerçek bir gülümseme aldı. "Oh, ama onda biri kadar güce sahip olmak isterdi. *Ton*'da hiç kimse değil. Çoğu zaman onunla alay ettiklerinin farkında değil. Nick yüzünden ona tahammül ediyorlar. Ne dedin sen?"

"Her sonradan görme yabancı esnafın söyleyeceği şey. Ona bileziğindeki mücevherleri değiştirirken Avusturya kristali istemesi gerektiğini söyledim. Birmingham camı ne yazık ki çok bariz."

Mary kahkahalara boğuldu ve içinde tutmak için yumruğunu ağzına bastırdı.

Gower salondan geçip başını Goblenli Çekmeceli Oda'ya uzattığında gördüğü şey buydu; iki hizmetçi terzi usulü ocaklığın üzerinde oturmuş, sepetler, sandalyeler ve uzun parlak çelenklerle yarı gizlenmişlerdi. yeşil yapraklar, birlikte fısıldaşıyor, gülmekten iki büklüm oluyorlardı.

Gower hırladı, "Lanet olası tembel sürtükler."

Yana doğru bakan Claire, yüksek çizmeler, altın ve yeşil bir yelek ve

bir kabadayının süslü, kendini beğenmiş, boksör burunlu öfkesi.

Ondan bir santim ötede, Mary'nin yüzünün tüm rengi soldu. Claire onun kolunu tuttu ve sertçe sıkarak sessiz kalmasını söyledi. Hiçbir şey yapmamasını. Kahkahalarını geri çağırmanın bir yolu yoktu ama kıkırdayan bir çift hizmetçinin irkilmesi, dehşete düşmesi ve sessizliğe bürünmesi yeterince doğaldı.

"Özür dilerim efendim," dedi boğuk bir sesle, hareket etmeden, biraz Northumberland aksanıyla konuşmaya çalışarak.

"Bayan Gower'ı arıyorum. Nerede o? Onu gördünüz mü?"

"Hayır, efendim." Yanındaki Mary titriyordu. Şöyle demek istedi:

"Kıpırdama.

Tilkiyi gören tavşan gibi hareketsiz. Donmuş bir deredeki buz gibi hareketsiz."

Mary bayılmadan önce onu buradan çıkarması gerekiyordu. Claire yavaşça ayağa kalktı. Aksini yapmak doğal olmazdı. İyi bir hizmetçi konuklara karşı naziktir.

Yarım reverans yaparak eteğini açtı. Mary'yi arkasına sakladı. "Bir sorun mu var, efendim? Bayan Taft'ı size getireyim mi? Hizmetçiyi, efendim?"

Onun yüzünü izledi. Gower hizmetçiyle meseleyi çoktan konuşmuştu.

"Gidip Bayan Gower'a bakacağız. Ben gidip Bayan Taft'ı getireyim."

Bu onu şaşkına çevirdi. "Hayır, Allah kahretsin!" diye hırladı ve çıkarken kapıyı duvara çarptı.

Ve güvendeydiler.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gece yarısından hemen önce Claire yün sabahlığına sarındı ve uyuyan hizmetçilerin arasında yatağından sürünerek çıktı. Bir elini duvarda gezdirerek karanlık tavan arası koridoruna doğru ilerledi. Merdivenlerin üstündeki pencere karanlık ve tıkırdayan pencere camlarıyla doluydu. Noel, Kuzey Rüzgârı'nın arkasından geliyordu ama geliyordu.

Belki yarın hava açar. Belki de kaçış, güzel kızların kurtarılması ve akıllıca bir intikam günü olacaktı. Mevsime uygun olduğu için biraz akılsız iyimserliğe kapıldı.

Hizmetçilerin merdiveni tavan arası kadar soğuk ve karanlıktı. Ama birçok kez inip çıktığı için bu merdivenleri ezbere biliyordu. Üst katlar tamamen sessizdi. Bir grup adam evin arka tarafında içki içip bیلardo oynamaya devam ediyordu ama misafirlerin çoğu erkenden yatmıştı. Bazıları yarın Noel ayını için köye gidecek, fırtınaya rağmen oradaki küçük kiliseye gidecekti. Bu Strettonlar için bir gelenektir. Konuklar içinse açık havada dinç olmak için bir bahaneydi. Bu eski askerlerden bazıları sivil hayatı ağır buluyordu.

Zemin kattaki büyük odalar, cam bacaların içine yerleştirilmiş mumlarla aydınlatılan cereyanlı mağaralardı. Goblen Çizim Odası'nın çift kapısı kapalıydı. Bu bakımlı evde, kadın kapıları açıp içeri süzülünğünde tek bir gıcırta bile çıkmadı.

Ocakta kısık ateş yanıyor, ona odada yol gösterecek bol miktarda ışık veriyordu. Duvar da asılı av sahneleri siyah ve gri konturlara dönüşmüştü. Şaha kalkan atları, sıçrayan köpekleri, mücadeleye atılan avcılar, ormanın kenarından onlara tezahürat yapan genç kızları göremiyordu. Ama orada olduklarını biliyordu.

Her şeyin merkezinde, yaptığı Noel çelenklerinin girdapları ve kıvrımlarıyla çevrili Noel mumu şöminenin üzerinde duruyordu.

Leydi Holly gün batımından önce yakmıştı. Aile, misafirler ve alt kattaki herkes izlemek için odaya doluşmuştu. Bütün gece, bu gece, evin kalbinde yanacaktı.

Ateşe yaklaştı, bir tarafı ısınırken diğ er tarafı hâlâ soğukt u ve mum alevine baktı. Tuhaf bir ruh haline bürünmüştü, artık yarın için planlar yapmıyordu. Her şeyin yoluna gireceğine dair açıklanamaz bir kesinliği vardı.

Nick onun arkasından, "Mary güvenli bir şekilde yerleşti," dedi. "Yemekten sonra kontrol ettim. Kimse İblis Dadi'yı geçemez. Bizimle kütüphanede buluşacak.

yarın sabah."

Geleceğini biliyordum. "Hizmetkârlar arasında müttefiklerin var. Bir şekilde hepsi Gower'ın ona vurduğunu biliyor."

"Hizmetçiler her zaman bilir. Bu onların cazibesinin bir parçasıdır." Nick yaklaştı. "Bu, yarın bütün gözlerin başka bir yere çevrileceği, şişteki kızartmaya ya da kaynayan Noel pudingine dikileceği anlamına geliyor-"

"Mary'nin kaçmasına izin vermek."

"Eğer hava güzel olursa." Bir dakika sonra, "Üşümüştün." dedi.

"Northumberland'de Aralık ayı."

"Elbette. Yerdeki taşlar bile titriyor."

Artık aralarında mesafe yoktu. Adamın vücudundan yayılan sıcaklığı hissetti, sonra adam paltosunu açıp onu kollarına alırken ve paltoyu ikisinin de etrafına sararken giysisinin fırçasını hissetti. Ona sarıldı. Eski dostlar ve sevgililer gibi ayakta duruyor, vücutlarının sıcaklığını paylaşıyorlardı.

Sırtını ona yasladı ve ceketini sıkıca sardı. Onun elleriyle karşılaştı ve aynı şeyi yaptı. İki kişilik bir palto. Ellerini onunkilerin üzerine koydu ve "Noel'in gelişini izlemeyi sevdiğimi hatırladın," dedi.

"Ben de seviyorum. Seninleyken daha çok seviyorum," dedi.

Rüzgârın soğuk esintileri fısıldayarak yanlarından geçti, bir araya toplandı ve uzun, alçak, derin bir ses sütunu halinde bacadan yukarı doğru üfledi. "Ben çocukken, Cenevre'deyken, sıcacık giyinir ve Saint Pierre Katedrali'ne yürürdük. Dışarıda durur ve gece yarısı çan seslerini dinlerdik. Dünyanın en güzel çanları derlerdi."

"Cenevre'de böyle derler."

"Biz neredeyse her zaman haklıyız."

Tamamen mükemmel bir andı. Birlikteydiler, birbirlerine eşlik ediyorlardı. Aralarında insan sıcaklığını taşıyorlardı. Etraflarındaki hava boş ve bekliyordu. Etraflarındaki devasa taş ev tamamen sessizdi.

Dedi ki, "Ben kararlar aldım-"

"Bu gece olmaz," diye fısıldadı. "Bu gece burada sen, ben ve Noel'den başka bir şey yok."

Noel o zaman geldi, mermer giriş holündeki büyük kasa saatin ilk üç derin notası çaldı, salondan salona, kahvaltı salonuna, kış bahçesine ve balo salonuna yayıldı, çınladı ve çınladı, evi doldurdu. Duyma sınırının hemen ötesindeki sesler kesildi. Noel'i dinleyenler sadece o ve Nick değildi.

Son notalar, küçük ve tatlı, burada, Goblen Odası'nda, pencerenin altındaki masanın üzerinde duran abanoz ve yaldızlı Fransız saatinden geliyordu.

Uzun bir süre olduğu yerde kaldı, Nick'in kollarına yaslandı. Çok az konuştular. Sonunda isteksizce birbirlerinden ayrıldılar. Nick onunla birlikte çatı katındaki odasına çıktı ve o içeri girene kadar bekledi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Claire bugün zeki, intikamcı ve muhtemelen suçlu olacağına karar verdi. Mary'nin mücevherlerini Mary'nin zımni izniyle kara fırlatacağı için bu teknik olarak yasadışı sayılmazdı. Gower'ın onu Paris'te aldatması da teknik olarak yasadışı değildi. Gower'a elinin tersiyle bir darbe indirmek ve yasaların içinde kalmaya özen göstermek özellikle tatmin edici olacaktı.

Şafak vakti, çatı katındaki uzun odada, hafifçe horlayan diğer üç hizmetçinin rahat sesiyle uyandı. Noel günü pencereye kar sızıramıştı. Pek umut verici bir hava değildi.

Ancak birkaç saat sonra Holbourne Manastırı farklı bir ülkede ya da farklı bir ayda yaşıyor olabilirdi. Gökyüzü açık ve şeffaf bir maviydi, hava kuru ve berraktı. Konuklar, aileler ve mutfakta kesinlikle ihtiyaç duyulmayan her hizmetçi köydeki kiliseye giderdi.

Kiliseye gitmek, kaçamak yapmak ya da uzun zamandır beklenen intikamı almak için mükemmel bir gün.

Olayları beklemek için kütüphaneye gitti. Nick kahvaltıdan bir ekmek getirdi ve ona ikram etti. Kadın başını sallayınca, Nick yavaşça ekmeği parçaladı ve etrafta dolaşıp kitapların başlıklarına bakarken lokma lokma yedi. Roma kolezyumunda dövürlere hazırlanan bir aslan terbiyecisi gibi, zor bir günü eğlenerek geçirmeye hazırlanan bir adam havası vardı.

Sonunda Mary, Charlie adında kahverengi saçlı, sağlam yapılı bir gencin elinden tutmuş, gizlice yaklaşıyordu. Kütüphaneye daldılar, kapıyı arkalarından kapattılar, korunaklı bir köşeye yerleştiler ve öpüşmeye başladılar.

Henüz değil. Daha değil. Ev boşalana kadar hiçbir şey yapılamazdı. Claire kütüphanenin penceresinde kaldı. Hava yeterince soğuktu ve rüzgâr ısıyı pencere camlarından emecek ve çerçevenin tüm boşlukları soğuk sızdıracak kadar güçlüydü. Nick zaman zaman gelip manzarayı seyrediyor ve yorum yapmadan uzaklaşıyordu.

Buradan ahırları ve köye giden yolu görebiliyordu. Seyisler erkenden dışarı çıkmış, at arabalarını ileri geri sürerek karı indiriyorlardı. Güçlü kuvvetli genç erkekler ve kadınlar yaşlılarla kol kola köye doğru yürümeye başladılar. Kürkler ve battaniyelerle dolu üç kızak, ailenin hanımlarını ve misafirleri taşıyarak en son geldi. Gower üçüncü kızağa bindi.

Nick pencere camındaki nefeslerinin buğusunu sildi. "Vakit geldi."

"Gower dönmeden önce yapmamız gereken çok şey var," dedi. "Gözünüz bu ikisinin üzerinde olsun."

Eteklerini yukarı kaldırdı ve ana merdiveni ikişer ikişer çıktı. Kimse bundan şikâyetçi değildi. Tüm pratik amaçlar için ev kendisine aitti.

Mücevher kutusu gardıropta bıraktığı yerdeydi, eline aldığında hâlâ kayıyor ve takırdıyordu. Kapağını kaldırdı, her şeyi yerli yerinde buldu. *Coeur de Flamme*'ı tutan deri kılıf-evet. Her şey yerli yerindeydi.

Çıkmadan önce kanatlı pencereyi açtı. Ahşap kutuyu göğsüne bastırıp hafifçe tıkırdatarak boş eve, merdivenlerden aşağıya, kütüphaneye doğru koştu.

Mary'yi Charlie'yi çılgınca tuttuğu yerden ayırdı ve ona kutuyu gösterdi.

"Bunlar benim. Annemindi." Mary parmak uçlarını önce bir deri kutuya, sonra diğerine bastırdı. "Babam mücevherlerinin çoğunu sattı. Geriye bir tek bunlar kaldı. Babamın onları almasına izin vermeyeceğim."

"Yapmayacağız." Kutuları teker teker Mary'nin çantasının içine yerleştirdiler. Claire Ateşin Kalbi'ni çıkardı. Bu muhtemelen ona son dokunuşuydu. Kaderin akıntılarının onu kendisine doğru geri getirmesi pek olası değildi. Onu Mary'nin avucunun içine koydu.

"Onu baloda giyecektim," dedi Mary. "Ona uygun bir elbise diktirdim. Pembe."

"Pembe mi?"

"Pembe ipek, küçük işlemeli çiçekler. Etek ucunda da çift firfir var." Mary dudaklarını birbirine bastırdı. "Yeni dekoru beğendim. Başta ben de beğenmemiştim ama çok güzel olmuş."

Çok hoş. "Teşekkür ederim. *Coeur* çok eskidir. Dokuz yüz yaşında. Hindistan'dan. Hikayelere göre onu takan herkese cesaret verirmiş."

Mary parmaklarını onun etrafında birleştirdi ve titrek bir kahkaha attı. "Biraz cesarete ihtiyacım var."

"Giy o zaman. Kıyafetlerinin altına." Çabucak Mary'nin boynuna bağladı. "Kuzeye giderken Ateşin Kalbi'ni tak. Düğününde tak. Şans için. Cesaret için." Aklına Mary'nin hayatı boyunca Gower'la birlikte yaşadığı ve korkmadığı geldi. Kırılgan görünümlü sarışın kızın kendine has bir cesareti vardı.

Kutunun dibindeki karışık mücevher yuvasına gelmişlerdi. "Peki ya bunlar?"

Mary çoktan arkasını dönmüştü. "Bunları babam aldı. Onda kalabilir."

Claire, Gower'ın çirkin mücevher kutusunu göğsüne bastırarak bahçenin en ucundaki küçük tepeye doğru yürüdü. Aşağıda süs havuzu vardı.

Dün misafirlerin kaydığı yerde. Arkasında orman gülü ve çobanpüskülü kümeleri vardı. Nick her zamanki kedi sabrıyla onun yanında bekliyordu.

"İskoçya o kadar da uzak değil," dedi. "Yolda at arabaları ve at arabaları var. Başları derde girerse yardım edecek çok kişi var."

"İyi olacaklar. Uluyan bir vahşi doğada dolaşmıyorlar."

Mary Gower ve Charlie, Nick'in ödünç aldığı atlara binerek şimdiye kadar köyü geçmiş ve kuzeydeki ana yola çıkmış olacaktı. "Çiftlikler ve evler var. Terk edilmiş değil," dedi.

"Charlie Pearson Corunna'dan geri çekiliyordu. İskoçya'ya küçük bir koşu onun için parkta bir gezinti. Ve sen de onlara iyi bir avantaj sağlayacaksın. Bu" -elindeki kutuyu işaret etti- "Gower'ın dikkatini dağıtacaktır."

"Benim niyetim de bu."

"Şüphesiz burada ne yaptığımızı açıklayacaksınız. Kendi uygun zamanınızda." Nick sıkı giyinmişti ama şapka almak için durmamıştı. Rüzgâr estiğinde kar ağaç dallarından süzülüp saçlarına düşüyor, siyahın üzerinde parlıyordu. "Sanırım biliyorum, ama söyle bana. Aklının nasıl çalıştığını görmek hoşuma gidiyor."

Tabii ki biliyordu. "Burası hırsızların ganimetlerini bölüşmek için durdukları yer.

Tam burada."

"Gower'ın odasındaki pencereden çıkan hırsızlar olmalı. Merdivenleri kırdı ve çalılıklara düştüler. Bu yüzden çalıların arasında ip var."

"Şu hırsızlar," diye kabul etti.

"Düşükten sonra karda topallaya topallaya atlarını bağladıkları yere kadar gittiler."

"Onlar yürekli ve kararlı hırsızlardır."

"Oh, doğal olarak. Atlar buraya bağlıydı." Nick alçak dallardan birkaçına kar vurdu. "Bakın. Birileri atlarla gelmiş. Ne kadar uygun."

"At sürmek için erkenden kalkan bir çift cesur ruh var. Bir erkek ve bir kadın. Onları en üst kattaki pencereden görüyorum. Genelde bir süre burada dururlar."

"Verisimilitude her yere saçıldı." Nick onu tekmeledi.

"Teşekkür ederim. İnsan elindeki malzemeyi kullanır. Hırsızlarım bu güzel yerde kavga etmişler. En azından yumruk yumruğa. Belki de bıçaklar."

"Çaresiz adamlar," diye onayladı Nick, "aynı zamanda güçlü ve kararlılar." Bu hayallerin ruhuna girmeye her zaman hazırdı. Son yıllarda birlikte pek çok komplo ve entrika çevirmişlerdi. Nedense bunun anısı artık canını acıtmıyordu. Bunun neden böyle olması gerektiğini araştırmak için durmadı.

Tahta kutuyu açtı. "Bugün intikamımı alacaktım. Bugün intikamımı alacaktım.

uzun süre bekledim. Ama bu Mary Gower için." Bir avuç dolusu kolyeyi, bileziği, yüzüğü çıkarıp geniş bir yay çizerek karın üzerine fırlattığında altınlar parmaklarının arasında soğuktu.

Nick başını eğdi. "Biraz fazla mı heveslisin?"

"Gower'ı karın içinde süründürüyorum. Mary'nin sahip olduğu değerli parçaları arayıp duracak. Sadece bu çöpü bulacak." Kutuyu havaya kaldırdı. Parlak kırmızı, yeşil, mor ve altın ayaklarının dibindeki kara düştü.

Bu kötü kesilmiş, kötü ayarlanmış mücevherleri bile kötüye kullanmak akla aykırıydı. Mücevher tüccarıydı, çok değerli parçaların ticaretini yapmaya alışkındı ama aynı zamanda mücevherlerin güzelliğine aşık bir sanatçı ve zanaatkârdı.

Son olarak, ani, sert ve acımasız bir hareketle kutuyu yere fırlattı. Kutu yüzüstü kırıldı, tahta paramparça oldu, menteşeler etrafa saçıldı.

Bir süre durup aşağıya baktı. Nick onları ayıran son iki metrelik mesafeyi çitirdayarak geçti. Belki de o son pişmanlık anını görmüştü. Onun ne hissettiğini her zaman biliyordu.

Paltosunun düğmelerini açmaya başladı.

"Eğer onu çıkarıp bana sarmayı aklından bile geçirirsen, seni çırılçıplak soyar ve bir kar yığınının içinde ölüme terk ederim" dedi.

"Bu bir söz mü?" Sıcak, şehvetli sesini kullandı ve onunla alay etti. "Cesur olmaktan nefret ediyorum."

"Bunu bu kadar eğlenceli yapan da bu. Beni yerime koyuyorsun. Diğer herkes beni ciddiye alıyor." Kırsal alana ve eve doğru baktı. "Burada açıkta duruyoruz. Yapılması gereken tatsız bir şey mi var? Onu bana devredebilirsin."

"Yine cesur davranıyorsun." Kendini silkeledi. Bu uçsuz bucaksız karların üzerinde göz kamaştıran güneş gözlerini yaşartıyordu. "Nick, sen hiç korkak oldun mu?"

"Sık sık."

"Şimdi de yalan söylüyorsun."

"Bu basit ve üzücü bir gerçek. Ben kahraman kalıbına girmedim. Hayal edebileceğinizden çok daha fazla savaştan kaçtım."

Mary Gower'dan uzaklaştığın gibi. Ve Leipzig'deki sefil yaşlı kadın. Prag'daki dükkancı. Viyana'daki o aptal ikinci sekreter. Omuz silkti. "Belki."

Dedi ki, "Hayatımı Avrupa'nın uzak köşelerinde dolaşarak geçirmiyorum çünkü sosis ve borsch'a düşünüm. Kıyafetlerini mi çıkarıyorsun? Çok sevindim ama burası soğuk bir yer gibi görünüyor."

Bunu görmezden geldi.

Holbourne Manastırı'nda bulunduğu süre boyunca kopyayı elbisesinin altında, kalbinin üzerinde taşımıştı. Nick'in önünde alçakgönüllülüğe gerek yoktu. Elini pelerinin altına soktu ve kravatını gevşetti.

ensesinden tuttu, elbisesinin korsajını indirdi ve sahte mücevherini çıkardı.

Kadının elinde tuttuğu şeye baktı. "Ve onlardan bir tane daha. Eğer bu bir kopyaysa, çok iyi bir kopya. O kadar iyi ki beni tedirgin ediyor."

"Bu cam, ama renk uyumu neredeyse mükemmel. Hafızamdan yaptım."

"Sahip olduğunuzu bilmediğim bir başka yetenek. İşinizde işe yarayabilir. düşün."

"Renkleri görmek en büyük, öğretilemez sanatlardan biridir. Eğer buna sahip olmasaydım, büyükbabam beni atölyeye almak yerine başımı okşar ve tart yapmaya gönderirdi."

Sırtını yukarı kaldırdı. Ona bakmamak için bir bahaneydi bu. "Seni gönderdiğimde korktuğum için göndermiştim."

"Neyin? Benim mi?"

Kulağını şiddetle salladı. "Sen değil."

"Ne kadar sevindirici. Tam olarak neyden korkuyorsun?" Ve bekledi.

Onunla iki ay, üç hafta ve -ne kadardı? - dört gündür konuşmaktan kaçınıyordu. Bu tartışmayı birkaç dakika daha erteleyebilirdi.

Pelerinini üzerine çekti ve mücevher yığınının yanında karda diz çöktü. Bu noktayı biliyordu. Bu küçük tepeyi onlarca kez yürümüş, mücevherleri bırakacağı yeri tam olarak seçmişti. İstedığı taşlar ...

Buraya son geldiğinden beri kar yağmıştı ama aradığı kayaları bulmuştu.

Nick onun yanına çömeldi, nefesiyle yüzünü ısıttı, onu rüzgârdan biraz korudu ve ne yaptığını izledi. "Korkak ve neyden korkan?" diye sordu usulca.

Karları hafifçe fırçaladı. Dedi ki, "Senin ailen. Benim ailem. Dünyanın geri kalanı."

Kayalardan biri yassı granitti, toprağın bir parçasıydı, zamanın başlangıcından beri bu toprağın sıradan bir sakiniydi. Diğer, onun yanında, iki yumruk büyüklüğünde ağır, pürüzsüz, oval şekilli bir topaktı. Onu bahçede bulmuş ve buraya getirmişti.

"Her şey dahil. Nereden başlayalım?"

"Korkarım ailene inat benimle evlenmek istiyorsun." *Coeur de Flamme*'in kopyasını düz taşın üzerine koydu.

Neredeyse belli belirsiz bir duraksama. "Bu benim yapabileceğim türden bir şey," diye kabul etti dostça. "Ama ben seninle evlenmek istiyorum çünkü seni seviyorum."

"Ah." Güzel kopyasını tutan eli beceriksizdi. Cam granitin üzerinde tıkırdadı.

Nick, "Sana yalan söylemiyorum Claire. Başkalarına belki. Ama sana asla."

Özenle seçtiği çekiç taşını sağ eline aldı. "Ben sadece senin arkadaşın ve sevgilinken, ailen beni görmezden gelebilirdi. Evlilik

bunu bir skandal ve rezalet haline getiriyor."

"Kız kardeşimle konuşuyordun, değil mi? Gerçekten konuşmamalısın. Geniş bir aile seçeneğim var, hepsi de Lavinia'dan daha iyi bir arkadaş. Bir servetle evlendiğimi görmekten memnun olurlar. Küçük oğulların küçük oğulları böyle yapar."

"Düzenli bir yığın paran var." Taşı sağ elinde kaydırdı.

Bu kopyayı özenle yapmıştı. Yazık oldu.

"Daha fazlasına sahipsin. Büyük teyzem Edwina -Londra'da onunla tanışma dehşetini ve ayrıcalığını yaşayacaksınız- sizin ihtiyatlı ve ileri görüşlü bir seçim olduğunuzu söylüyor. O da onaylıyor. Büyükbaban da onaylıyor."

Çekiç taşını kaldırmıştı. Tekrar dikkatlice yere koydu. "Büyükbaba?

Büyükbabamı görmeye mi gittin?" Hiçbir şey yoktu Nicholas

Lafford yapmaz. Hiçbir şey yapmaz.

"Bu adettendir ve benim mükemmel bir görgüm vardır. Beni beklediğini söyledi."

"Cenevre'ye mi gittiniz?" Nicholas ile büyükbabası arasındaki buluşmayı gözünde canlandıramıyordu. Birbirlerine ne *söyleyeceklerdi?*

"Bir ay önce Floransa'dan dönerken. Ailenizin evinde onunla bir hafta geçirdim. Açıklayıcı bir hafta. O yaşlı adamın Avrupa'nın büyük ailelerinin dolaplarındaki iskeletler hakkında bilmediklerini bilmeye değmez."

Sırlar. Büyükbabasının Nick'le ne kadar çok ortak yönü olduğunu daha önce hiç fark etmemişti. "Mücevher alıp satıyoruz. Sırları biliriz."

"Büyük aristokratların arasında kendine yer bulabileceğini söyledi. Haklıydı da. Salonlarda, balo salonlarında bir yıldız gibi parlıyorsun."

"Sinsi bir kurt gibi takip ediyorsun. Sadece görmüyorlar."

"Ben sağduyulu, görünmez ve iyi huyluyum. Büyükbaban beni onaylıyor."

Büyükbaba ve Nick. İkisi de kurnaz, alaycı ve biraz da acımasızdı. Tabii ki büyükbabam onu severdi.

Çekiç taşını aldı ve onun bu sahtekârlığına sertçe vurdu. Bu sahte iddia sahibine. Bu sahtekâr.

Bir dokunuş. Kalp şekli düzgünce çatladı ve bir düzine parçaya ayrıldı. Nick, "Bu çok iyi," dedi.

"Camla çalışmaya alışkınım. Ben ne dersem onu yapıyor."

"Dur tahmin edeyim. Burası hırsızların bir elması düşürdüğü ve şanssız bir şekilde bir kayaya çarpıp kırıldığı yer."

"Ya da bir at üzerine basmıştır."

"Ya da yıldırım çarptı." Nick'in hareketli dudakları bir köşede kıvrıldı. Parlak, takdir dolu gözler ona gülüyordu. "Elmas dünyadaki en sert maddedir, Claire-kuyumcum. Onu bir taşın üzerinde kırıp açamazsın."

"Gower'ın dediğine göre bir kuyumcu elması yumuşak altınla kaplayarak parçalayabilirmiş." Gülümsedi. "Gelecektir. İstifini dağılmış bulacak ve

değerli parçaları kayıp. Elması yok edildi." Ayağa kalktı, gerindi ve çekiç taşını ahşabın derinliklerine fırlattı. "Ya da çalındı ve sonsuza dek ulaşamayacağı bir yerde. Gelin, Bay Gower. Gelin ve sizin için bıraktığım 'yontulmuş elmasa' hayran kalın."

"Gerçek bir intikam." Nick bundan zevk alıyordu. Bunu yapacağını biliyordu. "*Coeur*'u aslında kime verecektin? Mary'yle tanışmadan önce?"

"Talleyrand. Fransa'nın bakanı. Avrupa'nın büyük entrikacısı." "Yüce Tanrım, neden?"

"Çünkü yüz yıl önce *Coeur* 14. Louis'den çalındı. O zamandan beri pek çok sahibi oldu ama hâlâ Fransız tahtının malı olduğu söylenebilir. Eğer Talleyrand *Coeur*'u ele geçirirse, Gower istediği kadar yasal öfke nöbeti geçirebilir. Ona bir daha asla dokunamaz."

Nick, "Hatırlat da seni asla kızdırmayayım," dedi.

ONUNCU BÖLÜM

Eve geri dönecekti ama Nick elini uzattı. "Sana bir şey göstereyim." dedi.

Ayak izlerini takip ederek diğer ayak izlerine ve oradan da süs gölünün kenarındaydı. Artık patencilerden boşalmıştı, parlak gökyüzünün altında bulutlu, rüzgârlı bir ayna grisiydi. Çalılıkların ve dalların simsiyah görüntüsüyle kırılan kıyıları pırıl pırıl beyaza bürünmüştü.

"Köprü," dedi Nick. "Evde işe yaradığın onca zaman boyunca muhtemelen bunu görmemişsindir." Böylece Nick'in kendisini gölü besleyen donmuş nehrin üzerinden geçen taş köprüye götürmesine izin verdi. "Bak," dedi Nick basitçe.

İlk başta görmedi. Sonra birden gördü.

Gölün uzak ucunda bir yürüyüş yolu bahçelere açılıyordu. Uzun zaman önce bir bahçıvanın kaprisi ağaçları bir sıra kavisli dal şeklinde şekillendirmişti. Etrafı çevreleyen duvarlara karşı sürüklenen karlar ve dalların tuttuğu kar kavisleri yürüyüş yolunu mükemmel bir kalp şekline dönüştürmüştü.

"Sadece bu noktadan," dedi Nick. "Sadece kışın kar yağdığında, sadece bazen bunu görebilirsin. Bugünün o günlerden biri olmasını umuyordum."

"Bu çok güzel."

"Yazın da güzel. Benimle evlenir misin? Bir gün benimle buraya gelir ve Haziran ya da Temmuz aylarında bahçelerde yürür müsün?"

Son bir kez. Son bir kez onun mantıklı düşünmesini sağlamaya çalışacaktı. "Biz uyuşmuyoruz. Tüccar ve aristokrat."

"Dünyadaki hiçbir kadın daha iyi bir eş olamaz." Kadının sol elini tuttu ve sağ eliyle avuç avuç birleştirdi. "Mükemmel. Tek yapmamız gereken birbirimize tutunmak."

"Öyle söyleme." Çünkü hissettiği şey buydu.

"Eğer beni seviyorsan, kendimizi bu büyük tehlikeye atacağız." Onun omuzlarını tuttu, kendine yaklaştırdı. "Dünyayı ensesinden yakalayacağız ve bizi kabul etmelerini sağlayacağız."

Başka tarafa bakmadı. Yüzüne gerçeklerden başka bir şey gösteremiyordu. "Seni istiyorum." diye fısıldadı.

"Risk alacak mısın? Paylaşabileceğimiz bir hayat kurar mısın?" Uzun, yavaş gülümsemelerinden biriyle gülümsedi. "Paylaşabileceğimiz bir yatak?"

"Bu hoşuma giderdi," dedi.

Dikkatli, bilgili parmakları kızın saçlarında dolanıyordu. Başparmakları yanaklarının düzlemlerini okşadı, teni ve kemiği ezberledi, onunla ikna ve taleple konuştu. Onu alnından öptü. Bunlar ilk öpücüklerdi.

Gerçekten de çok iyi yaptığı bir şeyin başlangıcının notaları.

"Sıradan bir hayatımız olmayacak," dedi. "Sakin bir hayat değil. İngiltere'nin içine düştüğü bu küçük sorunları çözeceğiz ve sen dünyanın en büyük mücevherlerini alıp satacak ve sanatını yapacaksın. Balo salonlarını, kralların saraylarını, çarşıları, tüccar dostlarınızın dükkânlarını göreceğiz. Belki bir ya da iki arka sokağı bile ziyaret ederiz."

"Ara sıra arka sokaklara girmeden çok sıkıcı bir hayat yaşayacağımı düşünürdüm." Dört gözle beklediği o kadar çok şey vardı ki... En önemlisi de üzerine bastırıldığı güçlü, zarif vücuttu.

Konuşurlarken paltosunu gizlice ona dolamıştı. Onun içinde, onunla birlikte sıcaktı. Bu yüzden yakınına sokuldu.

"Ne yazık ki sana o ateşle dolu kalp şeklindeki elması veremem," dedi.

"İhtiyacım olan tek kalp burada." Elini onun göğsüne koydu.

"Bu kalp. Bu ateş."

***Gerçek aşkım benim kalbime sahip, ben de
onunkine, Birini diğeriyle değiştirerek.***

BİR İSKOÇ ŞARKISI

Susan King

BİRİNCİ BÖLÜM

Edinburgh, İskoçya, Aralık 1815

"Efendim," diye seslendi genç bir adam. "Lord Cranshaw-Dr. Seton, lütfen!"

Avukatlar Kütüphanesi'nin merdivenlerinde, Henry Seton, Vikont Cranshaw - o Dr. Seton'ı tercih ediyordu - öğrencilerinden biri yaklaşıırken durakladı. Henry şapkasının kenarını kavrarken kış rüzgârı pelerinini dalgalandırıyordu. Öğrencilerinin en genci ve en zekisi olan Charles Hay'in, bastonunun yardımıyla ve kendisine çok büyük gelen paltosunun engellemesiyle yürümesini bekledi.

"Ne oldu?" Henry sordu. Delikanlının muhtemelen anatomi dersinde verilen zorlu görevle ilgili bir sorusu olduğunu düşündü. Daha az yetenekli öğrenciler çoktan şikâyet etmişti ama bu genç arkadaşın görevi kolayca tamamlayacağına şüphe yoktu.

Caddede arabacısını aradı, birazdan arabasıyla birlikte güneye, Henry'nin malikânesi Cranshaw Kalesi'ne doğru yola çıkacaktı. Birkaç gün içinde kız kardeşi onunla buluşacak ve bir Noel balosuna katılmak üzere İngiltere'ye gidecekti - Fiona'nın katılmak istediği ama Henry'nin özellikle istemediği bir baloydu bu. Yine de Edinburgh'dan Cranshaw'a gitmeden önce, kütüphanenin tıp koleksiyonunda, Henry'nin yazmakta olduğu bir esere yardımcı olacak parlak çalışmaları olan, şimdi ölmüş olan meslektaş Dr. John Douglas tarafından yazılmış metinlere göz atmayı planlıyordu.

"Dr. Seton," dedi Charles Hay. "Görevle ilgili bir sorum var, efendim."

"Dinlemedin mi, not almadın mı?" Henry kabaca sordu. Tıp hocası olarak Dr. Douglas'ın yerine geçtiğinden beri geçen birkaç ay içinde otoritesini çabucak kurması gerekmişti. Henüz otuz yaşındaydı ve Waterloo'da yaralı halde hayat kurtarmış cesur bir cerrah olarak kamuoyunda kötü bir üne sahipti, kendini bir kahraman gibi hissetmiyordu ama öyle görülüyordu. Ders verirken kendini bundan uzak tutmak için uzun boylu, heybetli fiziğine güveniyor, buna bir de huysuzluğunu ve en cesur öğrenciyi bile korkutabilecek bakışlarını ekliyordu.

"Görevi biliyorum efendim, bazı metinleri okumak ve gözden geçirmek."

"Evet. Latinceniz yoksa Bartholin'in *Institutiones Anatomicae*'sini Fransızca okuyun."

"Bartholin'i orijinalinden okudum, efendim." Çocuk gergin görünüyordu. "Ve *Philosophical Transactions of the Royal Society*'de kalp hastalıkları ve durumları üzerine yazılmış her makaleyi araştırıyorum."

"Güzel." Henry'nin göğsünde bir şey titredi. Şüpheli bir şekilde sempati gibi hissettiriyordu. Bazen genç Hay şaşırtıcı bir şekilde

Tanıdıktı ama Henry onu tanıyamadı.

Bir üniversite öğrencisi olan Hay, genç bir delikanlı gibi görünüyordu; zayıf, sakalsız ve sarışındı, sesi hafif boğuktu. Bastona bağımlıydı ama tüm zorluklara rağmen sınıf birincisiydi. Henry, herkes bu delikanlıya karşı şefkat ve saygı duyardı, diye düşündü.

Ama Dr. Henry Seton, Lord Cranshaw -hekim, savaştan sağ kurtulan ve tıp bilimlerinde öğretim görevlisi- bugünlerde sempatiye kolay kolay boyun eğmiyordu. Bu değişim ona uygundu. Bir zamanlar çok güvenmişti, kalbinin sesini dinlemeye çok istekliydi.

Hay, "Efendim, ödevlerimiz Noel günü teslim edilecek," dedi.

"Bir hafta yeterli bir süre. O sırada Edinburgh'daki odalarım da olmayacağı, bu yüzden evraklar yirmi beş Aralık günü alacakaranlıkta Cranshaw Kalesi'ne teslim edilmeli. Arazim buradan iki saat güneyde. İsterseniz siz ve arkadaşlarınız bir kurye tutup hepsini birden getirebilirsiniz."

"Ama bu Yule. İnsanlar o gün aileleriyle birlikte olmalı."

Henry tereddüt etti. Bu kadar soğumuş muydu? "Doktorlar, eğitimde olsalar bile, tatil ayrıcalığından vazgeçmek zorundadırlar. İskoçya'da Noel'i pek kutlamadığımızı biliyorsun; dükkânlar açık, tüccarlar ve işçiler işlerinin başında. Doktorlar derse girer, öğrenciler çalışır."

"Yuletide'den sonra evrak kabul etmeyecek misiniz?"

"O zaman seyahate çıkacağım." Kocasını baloya katılamayacak olan kız kardeşinin ısrarı üzerine Henry Northumberland'e gidecekti. "Yeni yıldan önce gazeteleri okumak niyetindeyim. İskoçlar Hogmanay'i güçlü bir şekilde kutladıkları için siz de tatilinizi yapacaksınız, efendim."

Hay, "Noel arifesinde seyahat etmeyi planlıyorum," diye ısrar etti.

"O zaman görevinizi erken bitirin. İyi günler. Ben Dr. Douglas'ın kalp üzerine incelemelerini bulmaya gidiyorum, size de aynısını yapmanızı öneririm." Rüzgâra karşı eğilerek merdivenlerden döndü.

"Dr. Seton!" Hay bir basamak daha tırmanırken Henry döndü. Bir rüzgâr patlaması hafifçe eğilen delikanlıyı tökezletti. Henry onun dar dirseğini yakaladı.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet." Hay serbest kaldı. "Dr. Douglas'ın çalışmalarına aşinayım. Bakın." Cebinden, başlığını göstermek için bir cilt çıkardı: *Kalp Hastalıkları ve Durumları Üzerine Yeni Bir İnceleme*.

"Onun son kitabı! Bunu nasıl aldınız? Kütüphane ödünç kitap vermiyor."

"Yazıları babamın koleksiyonunda yer alıyor. Bunu tekrar okuyacağım."

"Etkileyici. Acemiler için değil. Bu, Douglas'ın kalp hastalığının fiziksel nedenler kadar duygulara da bağlı olduğuna ikna olmasından sonraki çalışmalarından biridir. Pek çok kişi bunun ortaçağdan kalma bir teori olduğunu düşünüyordu."

"İyilik ve mutluluk kendi yöntemleriyle iyileştirici değil midir?" Hay gülümsedi.

"Biraz." Çocuğun gülümsemesi çok tanıdıktı ama nasıl?

"Efendim, lütfen bu kopyayı saklayın. Babamın kütüphanesi artık benim. Bunun sizde kalmasını istiyorum."

"Teşekkür ederim." Henry şaşırmış ve duygulanmış bir halde kitabı kabul etti.

Hay başını salladı ama Henry kaşlarını çattı. Çocuk bir şekilde onu etkilemiş, kasıtlı sertliğini zayıflatmıştı. Bu gizemli benzerlik geçmişin omzuna vurması gibiydi.

"Size mutlu Noeller, efendim." Hay şapkasının kenarına dokundu. Rüzgâr kocaman şapkayı yırttı ve bir kızinki kadar kadınsı, uzun, kıvrımlı altın saç dallarını ortaya çıkardı.

Kızım. *Yüce Tanrım*. Henry açık açık baktı. Aşağıya, yukarıya, aşağıya baktı, bol giysilerin altındaki kıvrımları, yakanın altına sıkıştırılmış uzun saçları fark etti. Bunu daha önce nasıl görmemişti?

Tanıma güneş ışığı gibi patladı. "Clarinda Douglas? Nasıl-ne-"

Şapkasını indirdi ve bastonunu sallayarak geri çekildi. "Arabam-işte-iyi günler!" Bekleyen bir şezlonga doğru aceleyle ilerledi.

Henry bakakaldı. Clary! John Douglas'ın tek kızı, Henry onu en son yedi yıl önce on dokuz yaşında görmüştü. Ve işte buradaydı, Hay gibi poz veriyordu?

Yıllar önce Henry, akıl hocasıyla işbirliği yaparken Douglas'ların evinde hoş karşılanmış, aile yemeklerini paylaşmıştı; daha sonra Clary ile daha çok şey paylaşmıştı, ta ki bu ani bir şekilde sona erene kadar. Güzel ve utangaç bir kızdı, çocukluğunda geçirdiği felç nedeniyle zayıf bir bacağı vardı. Zekâsı, cesareti, yumuşak bir gülümsemesi vardı ve Henry onu sevmişti. Ama babası Henry'nin evlenme teklifini reddetmişti -o zamanlar şaşırtıcı bir şekilde öyle görünüyordu- ve Clary kısa süre sonra başka biriyle evlenmişti.

Henry geçmişi unutmaya kararlı bir şekilde bir alaya katılmıştı. Ama Clary'yi unutması mümkün olmamıştı.

Oysa kız aylardır burnunun dibindeydi ve o bunu fark etmemişti. Erkek takımında ne işi vardı, anatomi derslerine mi katılıyordu? Babasının yazılarının editörlüğünü yaptığı için akademik tıp hakkında onun öğrencilerinin çoğundan daha fazla şey biliyordu. Kadınların, hatta profesör kızlarının bile üniversiteye kayıt yaptırması yasaktı ama Henry istese onun amfiye girmesine izin verirdi.

Arabasına adım atan Clarinda Douglas durakladı. Geniş gri gözleri Henry'nin niyetli bakışlarıyla buluştu. Sonra arabanın içine yuvarlandı ve arabacı dizginleri tokatladı.

Ne kadar aptalmış, diye düşündü Henry, son zamanlarda kafası o kadar meşguldü ki, dünyayı görmezden gelmeye kararlıydı. Clary'yi karşısında görmemişti bile. Savaş, himayesi altındaki her canı kurtarmak için savaştığı bir savaş alanının acımasız anıları, hâlâ uykusunu ve konsantrasyonunu parçalıyor ve kalbinde buz gibi yaralar açıyordu.

Ama savaştan önce bile o ve Clarinda Douglas hayatlarına devam etmişlerdi.

Henry

hiç evlenmemişti, evlenip evlenmeyeceğini de bilmiyordu. Clary, Perthshire'lı bir toprak sahibi olan ve ilk yıl içinde ölen bir kuzeniyle evlenmişti. Hay, adamın adı buydu. Sör William Hay.

On kat daha aptal. Nefesinin altında küfretti. Dul bir kadındı -Clary'ydi- ama onu tanımamış, kaba bir şekilde konuşmuştu. Yalnızlık onu bıçakladı. Onu hâlâ özlüyordu.

şimdi Clarinda Douglas, hiç değilse bu gariplik yüzünden onun konferans salonuna bir daha asla dönmeyecekti. Gururu vardı. Onun da vardı.

Henry geniş kapıyı iterek açıp kütüphaneye doğru yöneldi.

İKİNCİ BÖLÜM

At arabasının tekerlekleri ve atların toynakları yol boyunca şakırdarken, gri gökyüzünden kar savruluyordu. Clary başını pencereye yaslamış, buz tutmuş ağaçların akıp gidişini izliyordu. İki saatten fazla bir süre önce, gökyüzü kapalı ama yine de açıkken, arabacısıyla birlikte Cranshaw Kalesi'ne gitmek üzere Edinburgh'dan ayrılmışlardı. Midesi düğümlendi ve yanındaki paketlerle sinirli bir şekilde oynadı.

Dr. Henry Seton'ı, Lord Cranshaw'ı görmektense, ayaklarını sürüyerek karda Edinburgh'a dönmeyi tercih ederdi, özellikle de şimdi. Kılık değiştirerek de olsa onun derslerine katılmakla ne kadar aptallık etmişti. Kendini çok yalnız hissederek onun konferans salonunu aramış, onu izlemiş ve sesiyle rahatlamıştı. Sonunda ona yaklaşacak cesareti bulmuştu ama onu rahat bırakmalıydı.

Bugün Noel arifesi idi ve bir baloya gitmesi gerektiğini kendine hatırlattı ve dantelli kar yağışı çok güzeldi. Şansının kıymetini bilecek ve elinden gelenin en iyisini yapacaktı. Çocukken Yuletide'ı çok severdi; Highland'lı büyükannesi Yule'yi şarkılar ve özel ikramlarla kutlamıştı ve Clary'nin annesi de bu gelenekleri sürdürmüştü. Ama ailesi artık yoktu, en son babasını kaybetmişti. Bu yıl kutlama yapacak yakın kimsesi olmayan Clary, o sabah hizmetkârlarını küçük hediyelerle şaşırtarak biraz olsun mutlu olmuştu.

Ama onunla birlikte seyahat edecek olan küçük hizmetçi kötü bir soğuk algınlığına yakalanmıştı, bu yüzden Clary yolculuğu tek başına yapmaya karar vermişti; arkadaşı Bayan Fiona Seton-Graham'la buluşmak için Cranshaw Kalesi'ne gidecekti. Asıl cesaret gerektiren şeyin, baloya katılacak olan Fiona'nın erkek kardeşi Lord Cranshaw Dr. Henry Seton'ı görme riski olduğunu biliyordu.

İçinde yeni bir endişe dalgalandı. Bunu yapmak için deli olmalıydı, özellikle de geçen hafta onu tanıdıktan sonra. Kar yağmaya başladıktan bir saat sonra arabacısına geri dönmesi için yalvarmıştı.

"Endişelenecek bir şey yok Leydi Hay!" Bay Kendrick neşeyle cevap vermişti. "Sizi Cranshaw'a sağ salım götüreceğim. Annem yakınlarda oturuyor, akşam yemeği ve gece için orada olacağım - şaşırmayacak mı! Anlaştığımız gibi seni bir hafta sonra geri getireceğim. Deh!" Atları ilerlemeye teşvik etti.

Bu öğleden sonraki randevusu sadece Bayan Seton-Graham'la olacaktı, diye kendini rahatlattı. Clary şanslıysa baloda bile Lord Cranshaw'dan uzak durabilirdi. Hepsisi, babasının ve kuzenlerinin arkadaşı olan Leydi Holbourne'un Northumberland'deki Holbourne Manastırı'nda dört gün sonra gerçekleşecek büyük bir Noel davetine davet edilmişti. Fiona nazikçe Clary'yi de seyahat partisine dahil etmeyi teklif etmiş ve Clary'nin

Cranshaw, hanımları, hizmetçileri ve valizleri rahatça yerleştirmek için daha büyük arabasını ödünç verirken ayrı ayrı seyahat edecekti.

Balo konusunda gergin olan ama yalnız bir yılbaşı geçirmekten daha da çok korkan Clary, Fiona'nın önerisini kabul etmişti. Holbourne Manastırı yakınlarındaki Bellsburn'de yaşayan kuzenleri de baloya davetliydi ve Clary onlarla birlikte kalacaktı. Onların hoş geldiniz cevabını da çantasına sıkıştırmıştı.

Elbette Leydi Holly'nin yıllık Noel balosu o kadar büyük, o kadar heyecan verici ve kalabalık olacaktı ki Clary Henry'yi zor görecekti ve şanslıysa Henry de onu göremeyecekti.

Yanındaki paketleri okşadı; Bayan Seton-Graham ve İngiliz kuzenleri için küçük hediyeler, Cranshaw için de öğrencilerinin tamamladığı ödevleri içeren büyük bir paket. Charles Hay olarak, bunları Cranshaw'a oraya ziyarete gelen "kuzeni" Lady Hay aracılığıyla göndermeyi teklif etmişti.

Bu ne kargaşaydı böyle! Cranshaw artık onun Charles Hay olduğunu biliyordu. Adam dik dik bakarken rüzgârın saçlarını gevşettiği anı düşünerek yüzünü buruşturdu.

Ama babasının yakışıklı, parlak çırağı Henry Seton'a ne kadar çılgınca, aptalca, korkakça aşık olduğunu öğrenmesi riskini göze alamazdı. Kalbi çok kırılmıştı ama bu geçmişte kalmıştı. Çenesini kaldırdı.

Karlı bir sisin içinden, uzaktan Cranshaw Kalesi'ni gördü; pencereli bir cepheyle yıkık bir kuleyi birleştiren pitoresk bir yapı. Araba ilerlerken Clary sakin bir nefes aldı. Fiona orada olacaktı ve yakında güneye doğru yola çıkacaklardı. Her şey yolundaydı.

Gülümse, diye hatırlattı kendine. Çocukken korkularını ve kırılganlığını neşeli, cesur bir doğanın ardına saklamayı öğrenmişti. Bu, iyi niyetli sempaticanları uzak tutuyordu. *Zavallı küçük Clarinda.*

Omuzlarını dikleştirdi, gri yün eteğini ve pelerinini düzeltti, bonesini düzeltti, eldivenli elini Lord Cranshaw için gelen ağır paketin üzerine koydu.

Okumakla ilgili büyük yükü, diye düşündü, ona başka hiçbir şey için zaman bırakmasın.

Henry, eski bir berjer koltukta oturduğu çalışma odasının ve kütüphanesinin uzun pencerelerinden bakarken, karın artık durmadan yağdığını gördü. Yüksek kitap raflarıyla dolu ve ocak alevlerinin aydınlatdığı bu rahat odada, geyik tazısı ayaklarının dibinde uyuklarken ve dışarıda kar huzur içinde yağarken, bu eski, kutsanmış sessiz evde kendini mutlu hissediyordu.

Yule arifesi olması ve yalnız olması önemli değildi; bayramı hiçbir zaman pek kutlamamıştı. Ayrıca, yapması gereken işler vardı ve kız kardeşi artık eve gelmediği ve hizmetçileri de birkaç günlüğüne gittiği için şimdi tam zamanıydı.

Kâhyadan hizmetçiye, aşçıdan arabacıya, hizmetçiler o evden ayrılmıştı.

Henry bir haftalığına gitmeyi planladığından, sabah. Cranshaw Kalesi yılın bir bölümünde kapalı olduğu için yerel bir yerde yaşıyorlardı. Ama yola çıkmalarından kısa bir süre sonra bir kurye Fiona'dan bir not getirmişti. Üç küçük kızı suçlu olduğu ve onları bırakamayacağı için Holbourne balosuna katılamayacağını yazıyordu; Henry'nin katılacağını ve hayal kırıklığına uğramayacağını umuyordu. Ayrıca Leydi Holly'ye ve kendisine eşlik etmeyi planlayan Edinburgh'lu hanımefendiye de özürlerini ilettiğini belirtiyordu.

Henry çocuklar için tavsiyeler içeren bir mektup yazmıştı: pişikleri yatıştırmak için ince öğütülmüş yulaf ezmesiyle banyo ve ateş için söğüt kabuğu, bir paketin içine koyduğu tentür. Yoğun kar yağışının yaklaştığından şüphelenerek -havada bunu hissetmişti- aynı kuryeye mesajlarını hızlıca göndermesi için para vermiş ve Holbourne Kontesi'ne de kendi üzüntülerini iletmışti: *Özür dilerim sevgili Leydi Holbourne, ancak ailevi bir mesele ve kış havası kız kardeşimle benim baloya katılmamızı engelliyor....*

Hiç hayal kırıklığına uğramamıştı ve bu zamanın tadını çıkarmaya niyetliydi.

Hizmetçisi Bayan Johnstone'un gitmeden önce hazırladığı viski çorbasını yudumlarken, viski, krema, yulaf ve bal karışımının rahatlatıcı sıcaklığının göğsüne yayıldığını hissetti. Arkasına yaslanarak, Clarinda Douglas'ın Charles Hay adıyla babasının koleksiyonundan kendisine verdiği kitabın bir sayfasını çevirdi. Vereni düşünmemeye kararlıydı, sadece düşünceli hediye ve önemli içeriğini düşünecekti.

Dr. Douglas'ın anjina pektoris tanımını okurken sayfaları çevirdi ve katlanmış bir kâğıt yerinden kurtulunca durdu. Buruşmuş ve sararmış olan kâğıt açıldığında John Douglas'ın el yazısını gördü. Henry merakla nota baktı, belki bir günlük sayfası ya da bir mektubun parçasıydı. Notta şöyle yazıyordu:

Hekimler kendilerinden uzak durmalı ama şefkatli kalplerini de göğüslerinde taşımalıdır. Kalbin vücut için ne kadar önemli olduğunu biliyoruz - şimdi, hayatımın son dönemlerinde, yaşam için ne kadar gerekli olduğunu anlıyorum. Kalbin ve kanın işleyişi bilimdir, ancak doktorlar kalbin ve duyguların zehir ya da şifa yaratabileceğini unutmamalıdır.

John Douglas'ın duygular ve kalp hakkındaki inançlarından daha fazlası, sanki ikisi birmiş gibi. Henry kaşlarını çattı, kuşkuluydu.

Duyarlı davranarak kalbin fiziksel sağlığını iyi tutun

*anlamına gelir. Sevgi ve şefkatle onun tam sağlığını besleyin.
Sevgiyi tanıdınız. Onu tekrar talep edin.*

Henry kaşlarını çatı, sanki Douglas kulağına bir hayalet gibi fısıldamış gibi hissediyordu. Bardağına baktı, Bayan Johnstone'un içkisi sert bir şeydi. Sevgi ve merhamet! Bilim ona duygusallıktan daha iyi geliyordu. Douglas'ın notu şahsen birine gönderilmişti. Hepsi bu kadardı.

Esneyerek arkasına yaslandı ve ocaktaki ateşin sıcak çıtırtısıyla rahatladı. Geyik tazısı da esnedi, ocak taşının yanına uzandı. Kocaman eski ev gıcırıyor, anılar, hayaletler ve sessizlikle doluyordu. Hizmetçisi onun için birkaç yemek hazırlamıştı ve ormancı ile karısı daha sonra eve bakacaklardı. Kar ya da tatil ne olursa olsun, her şey yolundaydı.

Geçmişte, ailesi bazen Yuletide mevsimi için büyük evi açardı, pencerelerde mumlar yanar ve arabalar suareler, çaylar ve öğle yemekleri için misafirleri getirirdi. Özellikle annesi Yule'yi çok severdi. Ama artık anne ve babası yoktu; sadece Henry ve Fiona kalmıştı, onların da Edinburgh ve Mid-Lothian'da aileleri ve evleri vardı.

Cranshaw Kalesi tümüyle onun mülküydü ve çiftlikleri ve olanaklarıyla bu geniş araziye çok seviyordu. Henüz evi kendi ailesiyle doldurmaya hazır değildi. Bir gün.

Şimdilik hazırlaması gereken dersler ve bir Edinburgh dergisi için yazması gereken makaleler vardı. Tek endişesi öğrencilerinin ödevlerini almaktı. Kar bir kuryeyi geciktirebilirdi ama kâğıtlar ulaştığı sürece Henry zamanlama konusunda tartışmayacaktı. Bırakın öyle düşünsünler.

Yine de Hay'in gazetesini göremeyecekti. İç çekti.

Horlayan köpeğin şerefine sahte bir kadeh kaldırarak birasını yudumladı. "İyi Noeller dostum," diye mırıldandı, sonra kitabı eline aldı, esnedi ve arkasına yaslandı.

"Leydi Hay," dedi Kendrick onu aşağı indirirken, "burada kimse yok."

"Bayan Seton-Graham şimdiye kadar gelmiştir," diye cevap verdi Clary, karlı çakıllara doğru adım atarken. "Seni daha fazla geciktirmemeliyim, Kendrick. Anneni görmek için sabırsızlanıyorsun."

"Öyleyim," dedi ve Clary'nin küçük giysi sandığını yere koymak için çözdü. "Leydim, kar konusunda biraz endişeliyim. Eğer daha da kötüleşirse, burada kalabilir misiniz?"

"Sadece yağmur yağıyor. Ama evet, gerekirse kalabilirim sanırım. Sandığı paketlerle birlikte oraya bırak. Cranshaw'ın hizmetçilerinden biri onları benim için taşır. Gidip aileni gör," diye ısrar etti. "Mutlu Noeller sana!"

Soluk gri yün elbisesinin eteklerini kaldırıp sol elindeki bastonunu kullanarak giriş merdivenlerini tırmandı ve Kendrick uzaklaşırken el sallamak için revaklı çatının altına döndü.

Kapıya sertçe vurdu. Sessizlik. Bekledi, tekrar vurdu. Tam olarak kilitlenmemiş büyük çift kapı hafifçe açıldı. Hızlı ayak sesleri duyan kadın, iri bir köpeğin koca başını ve omuzlarını kapı aralığından içeri sokmasıyla irkildi. Kalın gri kürkü karı yakalayan geyik tazısı, koyu, nazik gözlerle ona baktı.

"İyi günler!" Başını okşadı. Clary, Fiona'nın evde birkaç hizmetçi beklediğini söylediğini hatırladı. Araba karlı yolda ilerlerken arkasına baktı, sonra kapıyı iterek açtı ve köpeğiyle birlikte giriş salonuna adım attı. "Affedersiniz! Burada biri mi var?"

Geniş iç mekân loş ve sessizdi. Önce o mu gelmişti? Boyalı zemini ve yükselen duvarlarıyla geniş fuayeye göz gezdirdi. Kıvrımlı bir merdiven karanlığa doğru ilerliyordu.

Clary geyik tazısına gülümsedi. "Kâhya siz misiniz? Lütfen Bayan Seton Graham'a Leydi Hay'in geldiğini söyleyin."

Köpek ana koridorda yürüdü ve beklenti içinde geri döndü. Oradaki bir kapıdan ışık yayılıyordu. Clary onu takip etti.

Orada oturmuş, uyuyan adamı görünce -saçları paltosu gibi siyah, omuzları geniş, siyah çizmeleri içinde çapraz uzun bacakları vardı- nefesi kesildi ve umutsuzca kaçmak istedi.

Bunun yerine cesaretini topladı ve öne çıktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Efendim."

Ateş ışığı parlıyor, kar yağıyor ve Henry sandalyede uyukluyordu. Bir rüyanın kalıntısı özlemini ve yalnızlığını uyandırdı. Kaşlarını çattı.

"Efendim." Bir fısıltı.

Henry gözlerini açtı. Kapının loş ışığında bir hayal duruyordu; sis ve ayaza bürünmüş bir melek ya da hayalet. Yanında uzun boylu bir koruyucu tazi duruyordu. Zarif ruh onu nazikçe izliyordu. Henry hareketsiz kaldı, onun büyüüne kapıldı.

"Lord Cranshaw. Affedersiniz. Bugün Yule Arifesi ve beni bekliyorlar." Figür yavaşça ona doğru geldi. Topallıyordu, köpek onu dikkatle destekliyordu.

Köpeği. Ve Clary? Henry doğrulup boğazını temizledi. "Affedersiniz," dedi huysuzca.

"Benim hatam," diye itiraz etti Clarında Douglas. "Sizi korkutmak istememiştim." Aceleyle ayağa kalktı. "Ben sadece ... okuyordum."

"Özür dilerim. Sanki bir hayalet görmüş gibi görünüyordunuz."

Başını öne eğdi. "Bir bakıma öyle," diye mırıldandı. "Bayan Douglas. Selamlar. Sanırım artık Leydi Hay'siniz?"

"Evet. Dul olmama rağmen." Kımıldadı, bastonuna hafifçe vurdu, yavaş bir adım attı.

"Duymuştum. Başınız sağ olsun." Yumuşak, küçük eldiveninin içinde serin ve ince olan elini tuttu.

"Teşekkür ederim." Onu izledi. Gri-mavi gözleri, keten saçları, soluk ceketi ve bonesiyle kırılğan bir buz prensesine benziyordu. Onun bir hayalet olduğunu düşünmesine şaşmamalı.

Çalışma odasının samimi sıcaklığında ona bu kadar yakın durmak ne kadar garipti, ikisi de ne söyleyeceklerini bilmiyordu. Adam onun elini bıraktı. "Bu zevki neye borçluyum?"

"Kız kardeşinle burada karşılaşmayı bekliyordum." Gülümsedi, bunu fark etmişti. Onun gülümsemelerinin yelpazesini biliyordu; endişeli, tatlı, yaramaz ... baştan çıkarıcı. "Bayan Seton-Graham ve ben Leydi Holbourne'un İngiltere'deki balosuna gidiyoruz."

"Sen kız kardeşimin yol arkadaşı mısın?" Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Hiç söylemedi."

"Biz iyi arkadaşız," diye açıkladı. Henry, Fiona'nın Clary'den nadiren söz etmesine rağmen, bunun farkında olarak başını salladı. "Holbourne Manastırı'ndaki Noel balosuna ben de davetliydim ve Bayan Seton-Graham nazikçe arabasını paylaşmayı teklif etti. Senin . . ."

"Burada olmaz mıydı?" diye ekledi.

Parmakları bastonun fildişi sapında esnedi. On altıncı yaş gününde babasından aldığı bir hediye olduğunu hatırladı. "Kız kardeşin geldiğinde gideceğiz ve seni rahatsız etmeyeceğiz."

"Duymadınız mı? Oturun, Leydi Hay. İşte, Maximilian, çık oradan." Köpeği ateşin yanındaki alçak, kaydırmalı kanepeden uzaklaştırdı.

Eldivenli ellerini kavuşturmuş, çekingen bir tavırla oturdu. "Ne duydunuz Lord Cranshaw?"

Her şeye rağmen çok resmi. Hafifçe kaşlarını çattı. "Fiona baloya katılamayacak. Bugün kuryeyle bir not gönderdi ve Holbourne Manastırı'na ve size de haber yolladı. Çocukları hasta."

Nefes nefese kaldı. "Küçük kızlar, çok mu hastalar?"

"Sadece su çiçeği. Yakında iyileşecekler. Sanırım haber almadınız?"

"Hayır." Eldivenli parmaklarını çekti. "Gelmeden önce evden çıkmış olmalıyım. Tanrım," diye ekledi ona bakarak.

"Gerçekten de," diye mırıldandı.

"Ama arabacım az önce gitti," dedi belli belirsiz. Omuzlarını dikleştirdi. "Belki arabacınız beni ona götürebilir? Kendrick yakınlarda yaşayan ailesini görmeye gitti. Fiona da sanırım buranın batısında yaşıyor. Belki oraya gidebilirim. Size zahmet vermek istemem ama... Başka ulaşım aracım yok." Sıkıntılı görünüyordu.

Henry, "Kendi arabacım tatil için ayrıldı, ama sizi adamınızla buluşturabilirim," diye teklif etti. Clary'yi aceleyle uzaklaştırmak çok iyi bir fikir gibi görünüyordu. Anılar şimdiden onu sıkıştırmaya başlamıştı. "Fiona'nın evi on dört mil batıda, kötü koşullarda oldukça uzak. Ve eğer suçiçeği geçirmediysen, ziyaret etmeni tavsiye etmem. Arabacınızla buluşmanız için sizi kolayca götürebilirim."

"Zorlayamazdım."

"Buradan gitmek istiyorsan gitmelisin," dedi, "ve balona gitmelisin." "Kız kardeşin senin de katılacağını söylediğine göre, senin de çoktan gitti."

"Fiona'ya eşlik etmeyi kabul ettim, ancak onun mesajı ve kötüleşen hava nedeniyle bu sabah kuryeyle kendi üzüntülerimi gönderdim." Durdu. "Balo için bir eskorta ihtiyacınız var mı?" Yalnızlığını arzuluyordu ama Clary Douglas için her şeyi yapabileceği zamanlar da olmuştu. Bunun hâlâ doğru olduğunu dehşet içinde fark etti.

"Şoförüm beni Holbourne yakınlarındaki kuzenlerimin evine götürebilir." Alt dudağını ısırды. "Ne yapacağımdan emin değilim. Hava oldukça kötüleşiyor." Pencerelelere baktı.

"Her şey yolunda. Sizi arabacınızla buluşmaya götüreceğim." O arabacının içinde ne vardı da bu kadar nazik davranıyordu? Ama Clary'ydi, biliyordu. Onun üzerinde her zaman lanet olası bir etkisi olmuştu. Onun yanında kendini çok istekli hissediyordu. Ama

Şimdi burada, onunla birlikte bu duygu geri geldi. "Teşekkür ederim, Lord Cranshaw."

"Arabacınızın ailesinin evi nerede?"

"Bilmiyorum. Adı Kendrick."

"Kiracılarım. Buradan birkaç mil uzakta yaşıyorlar. Sizi oraya kolayca götürebilirim. Önce biraz serinleyin. Yolculuğunuzdan sonra üşümüş ve yorgun olmalısınız."

"Yollar kayganlaşmadan şimdi gitmemiz gerekmez mi?"

Henry dışarı bakınca ağaçların çoktan beyazladığını gördü. Kaşlarını çatı. "Belki de şoförünüz sizi Edinburgh'a geri götürmeli, Leydi Hay."

"O mantıklı bir sürücü ve bizi İngiltere'de bekliyorlar." Clary ürperdi. "Ah. Önce sıcak bir içecek iyi olurdu, tabii aşçı ya da kahya bir şeyler hazırlamışsa." Kapıya doğru bir göz attı. Max şimdi eşğin üzerinde yatıyordu, bir muhafız kesinlikle görevde değildi.

"Hizmetçilerim," dedi Henry, "gittiler."

Gözlerini kırptırdı. "Hepsi mi?" Kanepede dimdik oturdu.

"Çoğu. Ormancının -bahçe bekçimin- ve karısının arazide bir evi var. Kendisi aynı zamanda kilisenin papazı ama evleri küçük olduğu için Cranshaw arazisine de bakıyor. Oğulları damatlardan biri. Şezlongu ona vereceğim. Şansımız varsa, ahırda atlara bakıyordur. Diğer hizmetçiler tatil için ayrıldılar. Planlar değişene kadar bir hafta uzakta olmayı bekliyordum. Burada yalnızız," diye bitirdi, "Max hariç."

"O zaman hemen gitmeliyiz. Bu çok uygunsuz."

"Biraz garip," diye kabul etti. "Ama bunu sır olarak saklayacağız ve yakında yola çıkacağız. İçecek olarak, hizmetçim iyi bir brose bıraktı ve bordo şarap var. Çay da içebiliriz."

"Sorun çıkarmak istemiyorum." Kadın ona bakmadı.

Bela mı? O her zaman belanın en tatlı haliydi. Ama o günler ve o duygular geride kaldı, dedi kendi kendine.

"Çay o zaman," dedi, onun çaya ihtiyacı olduğunu hissederek. "Ben mutfığa gidiyorum." "Ben hazırlayayım," diye teklif etti, ayağa kalkarak.

"Kendime oldukça yeterim. Bu, bir alayda bulunmuş olmaktan kaynaklanıyor."

"Evet, önce İrlanda'ya, ardından Belçika'ya gittiğinizi ve iyi bir gösteri yaptığınızı duydum."

"Oldukça," dedi sertçe. Efendisi ile yeni arkadaşının arasına girmek için sıçrayan Max'in üzerinden geçti. Sonra geyik tazısı tırıs giderek Clary'nin yanına oturdu.

Henry durakladı. Köpek üzerinde de aynı lanet olası etkiyi yaratıyordu.

Dışarıda bırakılan paketleri hatırlayan Clary aceleyle

sol elindeki bastonuyla zayıf sağ ayağına yardım ederek antreden geçti ve ön kapıyı açtı. Köpek de onu takip etti ve onunla birlikte dışarı çıktı. Keskin, soğuk havayı içine çeken Clary, kar tanelerinin aşağı doğru spiral çizerek yeri kaplamasını izledi. Fırtına dinmemişti. Basamakları dikkatle indi, dar deri çizmeleri ve elbisesinin etekleri karla tozlanmıştı.

Henry ile yalnız kalmak en korktuğu şeydi. Konferans salonunun anonimliği olmadan onunla evinde buluşmak samimi hissettiriyordu. Tehlikeliydi. Birkaç dakika önce onu uzun boylu ve geniş omuzlu, kıvrıkcık saçları ceketinin kadar siyah, krem rengi kravatının altında sert bir çene, yüksek siyah çizmelerinin içine sokulmuş geyik derisi pantolonu ve yaz mavisi gözleriyle gördüğünde nefesi kesilmişti. Ama şakağındaki yeni yara izi ve daha derin bir ciddiyetle, tanıdığı ve unutmaya çalıştığı Henry'ydi.

Genç Henry Seton ona önce neşe, sonra da kalp kırıklığı getirmiş ve aniden hayatından çıkmıştı. Şimdi hâlâ onu bir taş gibi kendine çekiyordu, daha zorlayıcı, yoğun ve çok yakışıklıydı. Yine de acı ve gergin görünüyordu -savaş yüzünden miydi? Bu düşünce kalbini yeniden kırdı.

Soğuk nefes aldı, buğulu nefes verdi. Evin atmosferi konuşulmayan geçmiş ve şimdiki zamanla ağırlaşmıştı. Birazdan onunla birlikte Kendrick'lerin evine gidecekti, bir şezlongda sadece yarım saat. Yine de ondan ayrılacağı için rahatlamaktan ziyade üzgün hissediyordu.

Paketlerin üzerindeki karın tozunu alarak onları bir kolunda topladı ve kapıya doğru yöneldi, Max ise kuyruk sallama hevesiyle onun yanında kaldı. Dünya şimdiden beyaza bürünmüş gibiydi; toprak örtülü, ağaçlar gelin danteli gibi, kar havadar tüller içinde dans ediyordu.

Gerçekten de güzeldi ama Cranshaw'ın kararına güvenmesine rağmen araba kullanmak riskli olurdu. Aksi takdirde burada onunla yalnız kalabilirdi. Bu düşünce karşısında nefesi kesildi.

Uzakta, ahırlara giden geniş bir patika vardı. Orada palto ve şapka giymiş uzun boylu bir figürün binaya girdiğini gördü: Cranshaw damadı arıyordu.

Dikkati dağılan Clary bir adım attı ve botunun topuğu kaygan buza çarptı. Zayıf ayağı altından kaydı; köpek düşüşünü engelledi ama önce omzu, sonra da başı yere çarptı.

Sersemlemiş bir halde, kar yanaklarında uçuşurken ve köpek onu dürttüğünde hareketsiz yattı.

Henry porselen ve çay malzemeleriyle dolu gümüş bir tepsiyi masaya koydu - buğulanan çaydanlık, süt ve şeker, fincanlar, küçük bir tabak kek. Ocakta kaynayan bir su ısıtıcısı bulmuş ve çayı demlemek için etrafı karıştırmıştı. Sonra koridordan paltosunu ve şapkasını alıp ahıra doğru yola koyulmuş, seyisin gittiğini ve atların yulaf ve suyla yattığını görmüştü. Şezlongu kendisi kullanabilir ya da yolun bir mil aşağısındaki bekçinin evine gidebilirdi. Ama çay hazır olacaktı, o yüzden

aceleyle mutfağa gitti.

Clary'nin gittiğini görünce koridora baktı. Köpeğin havladığını duyunca, kızın dışarı çıkmış olması gerektiğini anladı. Kapıyı açtığında Max'in endişeyle basamakları kontrol ettiğini gördü ve sonra Clary'nin karda yığıldığını fark etti. Koşarak merdivenlerden inip onun yanına diz çöktü.

Alnından kan damlıyordu ve gözleri kapalıydı. Henry onun koluna dokundu, kalbi çarpıyordu. "Clary!"

Gözleri çırpınarak açıldı. "Ben iyiyim," dedi oturmaya çalışarak.

Onu yere bastırdı. "Henüz değil. Kıpırdama." Elini başının altına götürdü ve orada kan olmadığını görünce rahatladı. "Şimdi oturmaya çalış. Yavaşça." Onu destekledi.

Başına dokunarak yüzünü buruşturdu. "Düştüm. Bastonum, paketlerim, neredeler?"

"Şurada. Hadi seni içeri alalım." Adam ayağa kalktı, kadının ayağa kalkmasına yardım etti ve onu kollarına aldı. Kız itiraz etse de onu merdivenlerden yukarı, evin sıcaklığına ve ardından çalışma odasının ateşle aydınlatılmış rahatlığına taşıdı. Köpek de onu takip etti.

Onu kanepeye oturttu. "Başlığını çıkar lütfen. Şatafattan başım dönüyor."

"Hiçbir zaman olmadın," dedi, şapkasını çıkarmak için kurdeleleri serbest bırakırken sesi boğuklaştı.

Henry onun bu samimi sözleri karşısında neredeyse gülümseyecekti. Yani aldığı darbeye rağmen hafızası sağlamdı. Güzel. Kadın şapkasını ve eldivenlerini çıkarırken bekledi. "Şimdi de palto," dedi, paltonun içinden çıkmasına yardım ederek. "Ayakkabılarınız ve çoraplarınız da ıslaksa onları da alacağız. Bu hava, ince küçük ayakkabılardan ziyade patenlere daha uygun. Hanımlar neden sağlam çizmeler giymeyi reddediyor-"

"Bunlar çok iyi botlar. Karda yürümeyi beklemiyordum ve patenlerle idare edemiyorum. Belki de unutmuşsunuzdur."

"Hatırlıyorum," diye mırıldandı.

"Gerçekten, yaralanmadım." Kadın eteklerini düzeltti ve Henry ellerinin titrediğini gördü.

"Çok üşümüştün. Sıcak çay var ama önce kafana bir bakayım." Kanepenin kenarına tünedi, kalçası kadının eteklerine ve altındaki uyluğuna değiyordu. Orada bir sıcaklık kıpırdadı. Başına dokundu, saçları parmaklarının arasında ince ve açık renkte kıvrılıyordu. Sessizce yarayı yokladı. Köpek onlara doğru burnunu çekti ve izlemek için şöminenin yanına yerleşti.

"Ah," dedi Henry, Clary acı içinde soluduğunda. "Hatırı sayılır bir şişlik ve bir kesik." Cebinden bir mendil çıkarıp yarayı temizledi, sonra da Clary'nin pardösüsünden bir tutam kar koparıp soğuk alnına tuttu. "Kar tam da aradığım şey."

"Ne kadar şanslıyız ki elimizde bol miktarda var." Acı acı gülümsedi.

"Daha fazlasını getireceğim ama yaralanmadığınızdan emin olmak istiyorum. İzin verirseniz uzuvlarınızı test etmem gerekiyor."

Başıyla onayladı, mendili başına bastırdı. Henry ellerini kadının eteğinde, dizlerinde, ayak bileklerinde gezdirdi, sol ayağını ince bağcıklı siyah çizmesinin içinde salladı. Vücuduna bir sıcaklık yayıldı ama o bu cazibeyi görmezden geldi. Clary'ye bir daha asla dokunamayacağını düşünmüştü ve işte buradaydı, ama onun doktor ellerinde. Kaşlarını çattı, konsantre oldu. "Burası mı ağrıyor? Yoksa burası mı?"

"Aptalca bir düşüşten sonra sadece sertlik. Sağ ayak olmasın lütfen," diye ekledi.

Henry içe doğru bükülmüş olduğunu bildiği küçük ayağına dokunmadı. "Orada bir yara yok mu? Güzel." Sonra kızın omzuna dokundu ve kız nefesini içine çekti. "Acıyor mu?"

"Birazcık. Önemli bir şey değil."

Ellerini kollarında gezdirdi, bileklerini döndürdü ve ellerini hareket ettirdi. Cennet gibiydi; sıcak, yumuşak, esnek, harikulade. İçindeki bir şey tehlikeli bir şekilde erimeye yakın hissediyordu. Odaklan, dedi kendi kendine. Sakince, yüzünü ellerinin arasına aldı, onu öpme anısına direnerek başını bir o yana bir bu yana eğdi. "Acı mı?"

"Gerçekten, önemli değil, Lord Cranshaw. Umarım yakında ayrılacağız."

"Bana bakın lütfen." Bir parmağıyla çenesini kaldırdı. Gözleri berraktı, puslu gri derinlikleri, koyu renk kirpikleri, tek kelimeyle güzeldi. Parmaklarını tekrar buklelerine götürdü, dokunuşu uzun sürdü. Arkasına yaslandı. "Başına böyle bir darbe aldıysan dinlenmelisin."

"Kuzenlerim bu gece beni bekliyor ve hâlâ şoförümü bulmamız gerekiyor."

"Önce dinlen," dedi sertçe. "Çay iç, ben de yar a n ı hafifletmek için kar getireyim. Sonra seyahat konusunu konuşabiliriz."

"Burada kalamam," diye ısrar etti.

"Holbourne balosunda herkesin önünde bayılmaktansa biraz beklemek daha iyi." Yüzünü buruşturdu. "Bu korkunç olurdu."

"Oldukça." Henry çaydanlığı aldı.

"Bırakın dökeyim," dedi ve ayağa kalkmaya başladı.

"Önemli değil, alayda sık sık kendimiz için bir şeyler yapardık." Çayı doldurdu, buhar yükseldi ve Clary arkasına yaslandı. "Süt mü? Gerçi bir bayanın bayılması herkesin diline düşebilir. Şeker?" Küçük maşayı kaldırdı.

"Bir tutam süt. Ama balo günlerce sürmeyecek. Oldukça iyi olacağım," dedi Clary. "Ayrıca, bu baloda konuşacak çok şeyleri olacak. Kuzenim bazılarının buna 'son şans balosu' dediğini yazdı. " Clary, Henry'nin kendisine uzattığı fincanı küçük bir kekle birlikte kabul etti. Henry kendine bir fincan doldurdu, süt ve şekeri karıştırdı, ayakta yudumladı. Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı.

"Son şansın mı?" diye sordu. "Nedenmiş o?"

"Bazıları orada bir eş bulmayı ya da eski bir aşkı görmeyi umabilir." Hızla bir parça kek ufaladı ve yanakları al al kızararak ısırıldı.

"Her baloda biraz çöpçatanlık vardır."

"Doğru. Yine de merak ediyorum-" Ona baktı ve sonra uzaklaştı.

"Fiona bizi orada mı bir araya getiriyor yoksa burada mı?" Bunun mümkün olduğunu fark ederek

kaşlarını çattı. "Kız kardeşimin daha iyi bilmesi gerekirdi."

Izgaradaki alevler çatırdadı ve bir kütük kırılarak kıvılcımlar saçtı. Clary sıçradı, neredeyse çayını döküyordu. "Çok güzel bir Noel balosu olacak ve ben de bunu dört gözle bekliyordum. Dört gözle bekliyorum," diye ekledi ve ona hızlı bir gülümseme gönderdi.

O gülümsemeyi özlemişti. O kadar içten, peri gibi, dudaklarının yay kıvrımı parlaklık, duygusallık barındırıyordu ve tamamen Clary'ydi, onun hakkında bildiği ve onda sevdiği ya da bir zamanlar sahip olduğu her şeydi. Umut ve bağışlama saçıyordu. Belirsizlik de.

Pencereye doğru döndü. Kar yağışı camlara vuruyordu ve gün ışığı hızla azalıyordu. Hava giderek kötüleşiyordu ve Clary inkâr etse de yaralıydı ve hava nasıl olursa olsun seyahat etmemeliydi. Burada, onunla yalnız kalmak zorundaydı. İçinden sıcak bir ihtiyaç dalgası geçti, fizikselden daha derin, ateşli ve aynı anda rahatsız edici.

"Şu karı getireyim," dedi aniden, Max peşinde odadan çıkarken boş çay fincanını aldı. Dışarıda fincana kar doldurdu ve Clary'nin bastonunu buldu. Köpek karları karıştırırken o da etrafına bakındı.

Kar artık havadar, güzel bir şey değildi. Şimdi vahşi ve sulu bir şekilde eğiliyor, ağaçları örtüyor, toprağı gömüyor, mesafeyi gizliyordu. Botları karın içindeydi ve saçları, paltosu buz tutmuştu. Clary'nin düşmesine şaşmamalıydı. Bu gece yolculuk yapmayacakları kesindi.

Bagajını ve paketlerini fark edince, kar tabağını cebine soktu, küçük eşyaları kolunun altına aldı ve onları bagajlarıyla birlikte içeri taşıdı. Max'e ısıklık çalarak kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı.

Clary yavaşça doğruldu, başı dönüyor, omuzları ağrıyordu ve güçsüzlüğe boyun eğmek istemeyerek ayağa kalktı. Henry'nin bastonunu hatırlamasını umarak tek ayağının üzerinde zıpladı. Ona seyahat etmeye hazır olduğunu gösterecekti. Burada kalmak delilikti.

"Henüz değil, lütfen." Henry odaya girip paketleri ve bastonu bir kenara bıraktı. Kolunu tuttu, elleri o kadar sıcak, güçlü, emin ve harikaydı ki Clary itiraz etmeden oturdu. Sonra çay fincanındaki karı mendiline dökerek buzlu bir kompres yaptı. Clary bunu başına bastırırken, adam sandalyeden bir şal kaldırdı. "Fiona bunu burada tutuyor. Buranın cereyanlı olduğunu söylüyor."

Kırmızı ve altın rengi desenli püsküllü şalina dokundu. "Çok güzelmiş. Ama bozabilirim - eteğim nemli."

Şalı onun üzerine örttü. "Islak, daha çok. Üstünü değiştirmen gerekebilir."

"Bagajım dışarıda. Gerçekten, sizi daha fazla rahatsız edemem."

"Eşyalarını içeri getirdim." Adam ona bakarak durdu, tüm zarafeti ve kontrollü gücüyle, şömine ışığı uzun, fit vücudunun, koyu renk buklelerinin ve mavi gözlerinin üzerinden altın renginde akıyordu. Sonra pencereyi işaret etti. "Fırtına yaklaşıyor, yakında seyahat etmek güvenli olmayacak."

"Ah!" Oraya baktı, şaşırmıştı. "Şu anda oldukça yoğun kar yağıyor."

"Öyle ve yollar geçit vermez hale gelebilir. Burada bir vadinin başındayız ve sürüklenmeler oldukça yüksek olabilir. Yerel bir yolculuk hala mümkün olabilir, ancak şoförünüz uzun bir yolculuğu riske atmak istemeyecektir. Ayrıca bu yarayla henüz yola çıkmamanız gerektiğini düşünüyorum."

Başı ağrıyan çenesini kaldırdı ve gülümsemeyi başardı. "Çok daha kötülerini yaşadım."

"İnatçı kız," dedi sessizce, o kadar doğaldı ki nefesi kesildi. "Tanrı biliyor ya, hiçbir şeyin seni engellemesine izin vermiyorsun. Ama bu basit bir kar fırtınası değil ve kafatası yaralanması ciddi olabilir. Büyüleyici bir gülümseme de beni aksini söylemeye ikna edemez," diye ekledi başını eğerek.

Onun nazik tonlaması, o şefkat iması hatırladığı eski Henry'ye o kadar benziyordu ki Clary içinde beklenmedik bir umut girdabı hissetti. "Ama burada kalamayız."

"İstedığınız kadar uzakta bolca oda var, yine de güvenliğiniz garanti altında. Kâhyam da bir ortaçağ kuşatmasına yetecek kadar yiyecek bıraktı."

"Yalnız olduğumuzu kastetmiştim. Bu uygun değil."

"Yabancı sayılmayız." Adam ona eşit bir şekilde baktı. "Doktorunuz olarak hareket ediyorum, bu da belirli bir muafiyet sağlıyor. Başınıza kompres yapın lütfen, madam."

O da mecbur kaldı. "İnatçı adam."

"Aynen öyle." Gülümsemesini bastırmak istercesine dudaklarını birbirine bastırdı. "Yarın ilk iş Kendrick'lere gitmeliyiz," dedi. "Sanırım Şoförüm gece kalmayı planlıyordu, dolayısıyla beni İngiltere'ye götürmek üzere aracımınla birlikte orada olacak."

"Belki de. Bu tür havalar bir gün ya da daha fazla sürebilir. Ama eğer gelirse ormancının karısını eve götürebilirim. Soğukta eklemleri fena halde ağrıyor."

Clary dışarıda, pencerelere çarpan karla karışık yağmur ve rüzgârın sesini duyabiliyordu. "Northumbrialı kuzenlerim Noel için beni bekliyor. Tatil ne olacak?"

"Onların da havası kötü olabilir ya da İskoçya'daki fırtınaları duyabilirler ve her iki durumda da gecikmeni anlayışla karşılarlar. Tatil benim için çok az şey ifade ediyor, hayatım," diye bitirdi.

Bu sıradan sevecenlik kibarlık mıydı yoksa alışkanlık mıydı ya da kasıtlı mıydı? "Yakında kuzenlerime haber göndermeliyim," dedi çabucak.

"Kapılarına daha erken varabilirsiniz. Bugün Pazar. Balo Perşembe günü. Hava düzelir ve işçiler güneydeki yolları açabilirse, arabalar bir ya da iki gün içinde yola çıkabilir. Eğer kızağımız iyi durumda olsaydı," diye ekledi, "bunu düşünürdüm, çünkü koşullara rağmen gitmeye oldukça hevesli görünüyorsunuz. Lütfen anlayın, Leydi Hay, zamanında taşınmanızdan çok küçük kafatasınız için endişeleniyorum."

"Biliyorum." Savunulamaz gibi görünen bir durumda onun sakin bilgeliğini takdir etti. "Yollar açıldığında baloya katılacak mısınız?"

"Çoktan üzüntülerimi bildirdim. Benim için bir yemek tabağı sayılmadığında ortaya çıkmak kabalık olur. Pişmanlığımın bir göstergesi olarak kuzenlerimin damıtımevlerinde ürettikleri mükemmel bir Highland viskisinden birkaç şişe gönderdim. Nereden geldiğini hiç sormadım. Ama," diye devam etti, "balo için bir refakatçiye ihtiyacınız varsa, nezaketsizliği göze alabilirim."

"Leydi Holly, oğlu ve kontesi şüphesiz sizi görmekten mutluluk duyacaklardır ve eğer gitmek isterseniz bunu kolayca açıklayabilirsiniz. Orada arkadaşlarınız varmış, kız kardeşiniz söyledi. Bir Lord Harris, sanırım? Ve Leydi Holly'nin oğullarından biri?"

"Aslında torunu. Yüzbaşı Stretton'ın babası şu anki kont. Leydi Holbourne torununun hayatta kalması için bir teşekkür notuyla birlikte beni nazıkçe davet etti ama Kim ve Ivo'yu şans kurtardı, beni değil. Bir patlama oldu.

-Eylemleri cesurcaydı ama yaraları ağırdı. Birinin kafasına müthiş bir darbe almış, diğerinin de birkaç yarası var." Kaşlarını çatı.

Clary yumuşak bir sesle, "Melekler onları korudu," diye ekledi. "Bir doktorun doğru zamanda ortaya çıkması başlı başına bir mucize olabilir. Orada olduğun için ne kadar şanslısın."

Pencereden dışarı bakarak, "İskoç Yeşilleri'nin bir üyesiydim," dedi. "Pek de melek sayılmazdım, birkaç yıl boyunca İrlanda'da alay doktoru olarak görev yaptım, ta ki Alçak Ülkeler'e gönderilinceye kadar. Quatre Bras'ı kıl payı kaçırdık -belki duymuşsunuzdur- ama Waterloo'daydık. O gün hekimlik becerilerimden daha fazlasına ihtiyacım vardı. Tanrı'ya şükür, babam bir cerrahtı ve kendi zanaatımı olduğu kadar onunkini de bilmemi sağladı. Tüm subaylardan daha sertti, yemin ederim." Maun bir yazı masasının üzerinde asılı duran bir portreye baktı. "Cerrahlardan biri öldürüldüğünde devreye girebilirdim."

"Waterloo'da orada olmak zorunda kaldığınız için üzgünüm."

"Üzülme," dedi kaba bir tavırla. "Bir işe yaradığıma memnun oldum."

Elleri ceplerinde, gözlerini kaçırdı ve Clary savaş alanındaki hastaların ve oradaki deneyimlerin onun için açıklayacağından çok daha fazla şey ifade ettiğini hissetti. Henry'nin kendisi de yaralıyken orada hayat kurtardığını duymuştu. Alnındaki o uzun yara izi onu son gördüğünde, savaştan önce orada değildi. Kafasına kötü bir darbe almış olmalı, diye düşündü kaşlarını çatarak.

"Her halükarda burada, Cranshaw'da kalıp işimle ilgilenmeyi planlıyordum. Yalnızlığımı paylaşabilirsiniz."

Gülümsedi. "Fırtınada bir liman var mı?" Elini salladı. "Olduğu gibi."

Clary soğuk bezi alnına dayayarak arkasına yaslandı. "Burası çok güzel bir ev. Yuletide'de pek çok harika mevsim gördüğüne yemin edebilirim."

"Öyleydi," diye kabul etti, berjer koltuğa oturup bir çizme bacağını diğer dizinin üzerine geçirdi. "Annem İngilizdi ve Noel'i çok severdi. Kız kardeşim ve ben küçükken Noel'i burada kutlardı. Ama ben bir İskoç'um ve Yule'yi çok az kutlarım."

Ayrıca, geçmiş geride kaldı."

Örtüyü bir kenara bırakarak desenli şalını düzeltti. "Ben küçük bir kızken," dedi, "Aralık ayında bazen Yaylalar'daki büyükannemi ziyaret ederdik. Çok güzel şarkılar söylerdi, biz de kek yapardık, çam dalları ve kurutulmuş üvez meyveleri getirirdik. İskoç olmamıza rağmen Yuletide'de hüzünlü değildik."

"Katolikler," dedi dudakları seğirerek. "Bu her şeyi açıklıyor."

"Korkunç Papacılar," diye itiraf etti gülerek. "Ve babam bir Protestan." "Eğer yarın kiliseye gitmek istiyorsan, bu durumda bunu başaramayabiliriz. hava."

"Edinburgh'daki evimizde bir İskoç Yule'si düzenledik, bu yüzden katılmaya alışık değilim. Belki hatırlarsınız," diye ekledi. "Babam o gün hastaları görür ya da ders verirdi ama annem eski şarkıları söyler, pastalar pişirir ve aşçıya güzel bir ziyafet hazırlatırdı. Bazen bizi kiliseye götürürdü. Babam tüm bunlara oldukça dostane bir şekilde katlanırdı." Hatırlayarak gülümsedi. "İskoçlar genellikle Noel'i önemli bir gün olarak görmese de ikimizin annesinin de Noel'i kutlaması ilginç."

"Bu kar fırtınasında dışarı çıkıp çam dallarını sürüklemeyi, sonra da mum yakıp gece yarısına kadar şarkı söylemeyi gerçekten ister miydiniz? Sizi uyarıyorum, bunu yapacak yüreğim yok."

Clary boğazının düğümlendiğini hissetti. "Yuletide kutlamaları, küçük bir hatıra bile olsa, sahip olunması gereken hoş bir gelenektir." Özellikle bu yıl bunu ne kadar özleyeceğini eklemek istemedi.

"Bunu gerekli bulmuyorum" dedi.

Başını eğip onu inceledi. "Değişmişsin." "Buna ihtiyacım vardı," dedi. "Ben de öyle yaptım."

"Savaş mı?" diye sordu temkinli bir şekilde. "Böyle korkutucu, üzücü şeylere katlanmak ne kadar korkunç olmalı. Ben olsam kaçardım. Bununla yüzleşemedim."

"Sen mi?" dedi. "Cesaretini kolayca toplayabilirsin. Orada elimden geleni yaptım," diye devam etti. "Tam bir kaostu; top ateşi, çılgınlıklar, hücumlar ve serseri kurşunlar. Korkunç yaraları, kırık kemikleri, ameliyat gerektiren yaraları olan adamlarla ilgilenerek hızlı çalıştık. Bazıları ağır yaralıydı. Diğerlerinde ise enfeksiyon hızla yayıldı." Başını iki yana salladı. "İnsan akıl sağlığını korumak için ayrılır. Bu, diğer meselelerle birlikte ... duyarlılıklar yerine akla güvenmenin faydasını anlamamı sağladı. Bırakın kalp pompalasın." Gözlerini ona dikti.

Clary başını eğip onu dinledi. Bunu gerçekten kastetmiş miydi? Diğer konulara gelince, onu incitmekte bir rolü olmadığını umuyordu ama biri ya da bir şey bunu yapmıştı. Onun nelere katlandığını ve bir arkadaş olarak bile yanında olamadığını bildiği için empati, öfke ve koruyuculuk duygularının kabardığını hissetti.

"Özür dilerim," dedi. Omuz silkti. "Babamın kitabını okudun mu?"

sonra sordu. "Kalp üzerine incelemesi mi?"

Sandalyesinin yanındaki kitabın kapağına dokundu. "İşte. Babana duyduğum saygı kadar Ortaçağ fikirlerine de saygı duyuyorum. Kalp güçlü ve kritik bir kastır. Duygular ise tamamen başka bir konudur ve bilimle karıştırılmamalıdır. Duygular kontrol altına alınabilir, kontrol edilebilir."

"Bazıları bunu yapabilir. Ben bu konuda usta değilim."

"Şey." Konuyu değiştirmeye hevesli görünerek yer değiştirdi. "Böylece kar yağmaya devam ederken sen ve ben sıradan bir İskoç Noel'i geçireceğiz. İkimiz de derslerimize çalışabiliriz. Ödevini bitirdin mi? Sanırım bana söylemen gereken bir şey var. Bay Hay?"

Başını salladı, yutkundu, açıklaması gerektiğini biliyordu. "Şu büyük paket senin için. Aç onu."

"Bu mu?" Pakete uzandı, ipi ve kahverengi kâğıdı çekerek birkaç ince el yazmasını ortaya çıkardı. "Ah. Bir Noel hediyesi değil." Bakışları delici bir mavilikteydi. "Teşekkür ederim."

"Evet," diye başardı.

"Şimdi," diye mırıldandı, kâğıtları yere bırakırken. "Charles Hay hakkında."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Clary nefes verdi. Başı iyice ağrıyordu. "Geçen bahar babam öldükten sonra onu çok özledim. Ailem gitmişti. Kocam da öyle."

"Sör William Hay. Aniden mi oldu? Sorduğum için beni bağışlayın."

"Evet. O zamanlar İrlanda'daydınız sanırım. O bir Perthshire lairdiydi. Bir baronet."

"Biliyorum. Kuzenlerinden biri. Sen çocukken ayarlanmış bir eşleşme. Devam et."

Açıklamak istedi - maçın hafiflettiği uzun süreli borçlar, başkaları tarafından verilen ve hayatını istemediği bir yöne sürükleyen sözler. Ama artık bunun onun için bir önemi yoktu. "William ata binerken kötü bir düşüş yaşadı," dedi. "Dikkatsiz ve öfkeli biriydi, o gün arkadaşlarından daha iyi bir binici olduğunu kanıtlamak zorundaydı. Anında öldü. Altı aydır evliydik."

Sözsüz bir sempati mırıldandı. Clary ona bakacak gibi görünmüyordu.

"Babamla yaşamak için geri döndüm," dedi. "Ama onun ölümünden sonra çok zor oldu. İyi arkadaşlarıma rağmen yalnızdım ama en zoru yapacak çok az şeyimin olmasıydı."

"Babanıza tıbbi yazılarında sık sık yardım ederdiniz."

"Ve başka hiçbir şey beni bu kadar ilgilendirmiyor. İğne işinde pek iyi değilimdir." Gülümsemeye çalıştı. "Arkadaşlar denedi. Kız kardeşin beni konserlere, suarelere falan götürmek için ısrar etti. Seni hiç görmedim," diye hızla ekledi.

"Döndükten sonra ders verme görevini kabul edene kadar Cranshaw'da kaldım. Demek üniversite eğitimi almaya karar verdiniz? Keşke bana gelseydiniz." Sözleri kesik kesik, alçak sesle söylenmişti. Eğer hoşnutsuzsa onu suçlayamazdı ama içinde bir kırgınlık hissetmişti. "Bir yolu olabilirdi - babanızın yazılarını bitirmeniz gerektiğine dayanan bir istisna ya da onun gibi bir şey."

"Sana söylemek istedim ama bir türlü cesaret edemedim." Durakladı. "Ama babamın kullandığı salonda ders vereceğinizi duyduğumda orada olmam gerekiyordu." Bunu nasıl söyleyeceğinden emin değildi. "Seni dinlemek istedim."

"Ben." Ses tonundan gurur değil, ihtiyat anlaşıyordu.

Gözlerini kapadı, onu görmeyi, sakın sesini duymayı, hatta ona koşmayı ve kollarında yeniden karşılanmayı nasıl arzuladığını hatırladı. Ama bu onun açlıktan ölmek üzere olan kalbinin özlemiydi.

"Tıp, bilim, babamla konuştuğumuz şeyler hakkında bir şeyler duymak istedim." "Nasıl oldu da fark edilmeden Bay Hay gibi davranmayı başardınız?"

"Babamın oradaki günlerinden üniversiteyi iyi biliyordum. Bu yüzden kocamın eski kıyafetlerini giydim, uygun zamanda konferans salonunuza gittim, bir

ve her zaman saatin bitiminden hemen önce ayrılırdım. İlk gün sana ismimi vermiştim, hatırlıyor musun? Douglas'ı kullanmaya cesaret edemedim, o yüzden Hay'i aldım. Hiç fark etmediniz. Bu bir riskti, biliyorum."

"Seni fark ettim," dedi hoyratça. "Sınıfın en iyi öğrencisi olarak. İtiraf etmeliyim ki seni tanıyamadım. Tanımalıydım." Başını iki yana salladı. "Ama anlıyorum."

Gözlerini kırptırdı. "Öyle mi?"

"Orada kendini babana daha yakın hissettin, tanıdık bir ortamda rahatladın. Ama bana gelebilirdin," diye ekledi.

İçini bir rahatlama kapladı; adam onu kınamamıştı. "Kadınların derslere girmesine izin verilmiyor." Tüm sebep bu değildi ama bu da yeterliydi. "Bizler çelimsiziz, zayıfız, genç hanımlar için uygun olmayan konulara maruz kalırsak bayılabiliriz."

"Sen değil."

"Ya da Charles Hay," diye ekledi neşeyle.

Biraz gülümsedi. "Pekâlâ. Derslerime katılmanızı ayarlamak için rektörle konuşacağım."

"Bunun mümkün olduğunu düşünüyor musunuz? Bunu çok isterim."

Başını salladı. "Yaptığın şeyi yaptığına göre babanı çok özlemiş olmalısın."

"Hâlâ öyle, özellikle de yılın bu zamanında. Teşekkür ederim. Yardım etmeniz büyük incelik."

Sonra kaşlarını çattı ve kâğıt yığınının uzandı. "Bunları getirdiğin için teşekkür ederim. Başlasam iyi olacak. Burada epeyce okunacak şey var."

Kovulma mı? Ama onunla Yule hakkında daha fazla konuşmak, güzel anılarını paylaşmak istiyordu. Cranshaw'da bayramların nasıl geçtiğini bilmek ve ailesinin o mevsimde neler yaptığını ona anlatmak istiyordu. Sıcak, huzurlu ve güvenli bir şekilde onun yanında oturmak istiyordu; ateş ızgarada çıtırdarken, köpek ocağın yanında uyurken, rüzgâr ve kar pencerelere şiddetle vururken, içeride her şey altın rengi ve güvendeydi. Yine de ona bakmıyor, sayfaları çeviriyordu.

Gözyaşları gözlerini yaktı. Onun içinde bir şeyler kaybolmuştu ve ona nasıl ulaşacağını bilmiyordu. Onun neden bu kadar değiştiğini bilmek zorundaydı. Onunla bir ilgisi var mıydı? Olmadığını umuyordu ama-

"Henry," dedi düşüncesizce, sormak için yanıp tutuşuyordu.

Elleri durdu ama başını kaldırıp bakmadı. Bekledi.

Ağzını açtı ama bir esneme onu öyle aniden, öyle yüksek sesle ele geçirdi ki köpek uyandı.

Henry, "Dinlenmelisiniz Leydi Hay," diye söylendi.

Doğrulup oturdu, başı aniden sersemlemişti. "Ah!" Morarmış kafasına dokundu. "Bekle, sormam gerek." Acı ve yorgunluktan oluşan bir sis onu sardı. "Yıllar önce o gün neden aniden gittin? Ben hiç-oh!" Elini başına götürdü.

"Yukarı gel." Henry ona doğru ilerledi. "Seni yatağına götüreceğim."

"Yatağı mı?" Başı dönerek ayağına kalktı, elini adamın göğsüne koydu, yün gibi sağlamdı,

Yumuşak keten, altında katı bir sıcaklık. Alnını adamın kravatının kabarıklığına dayadı. "Beni de yanında götüreceksin?"

"Ne? Yüce Tanrım." Kolunu tuttu, şalı omuzlarına örttü. "Kendini dengesiz mi hissediyorsun? Kafan mı karışık? Bazen kafa travmasında olur, hem de aniden. Merdivenleri çıkabilir misin?"

Bu her şeyi bitirdi. Az önce istemeden söylediği şeyden duyduğu pişmanlık, acı, dehşet, utanç -gerçekleşmemiş tüm istekler de- içinde yuvarlandı. Clary itti ve bastonunu kaptı. "Dr. Seton," diye vurguladı, "asla şikâyet etmediğimi biliyorsunuz, ne merdivenlerden, ne ıslak giysilerden, ne kardan, ne de-" *Ya da yalnızlık. Ya da seni özlemek.*

"Biliyorum," dedi usulca. Nazikçe.

Bastonunu kullanırken başı dönüyor ve omuzları kaskatı kesiliyordu, şallı ve eğilmiş yaşlı bir kadın gibi görüldüğünün farkındaydı ve içinde bir öfke kıvılcımı hissetti. Çenesini öfkeyle kaldırarak merdivenlere doğru aceleyle yürüdü. Köpek de onu takip etti, patilerini yere vuruyordu.

"Bekle." Henry onun yanından geçip bavulunu kaldırdı. Onu yukarı çıkardı, birkaç dakikalığına gözden kayboldu ve bir zamanlar onun sevdiği ve şimdi hâlâ sevdiğini keşfettiği o kolay atletik zarafetle merdivenlerden tekrar indi.

Merdivenleri her zamanki gibi bastonuna ve trabzanlara yaslanarak çıktı. Ama yükseklik başını döndürdü. Durdu.

"Yavaşça, kızım." Henry oradaydı, sadece oradaydı, kolu onu destekliyordu. Köpek onlarla birlikte yukarı tırmanırken Henry'nin üst basamağa çıkmasına yardım etmesine izin verdi.

İsteksizce ondan uzaklaştı. "Teşekkür ederim. Hangi oda?"

"Sandığımı şuraya koydum." En yakın kapıyı gösterdi. "Bayan. Johnstone bugün odayı Fiona için hazırladı, ocak ve her şeyiyle."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, eli kapının üzerindeydi. "Lütfen daha önce söylediklerim için özür dilerim. Bazen düşünmeden konuşuyorum."

"Bu yönünü her zaman sevmişimdir," dedi. "Şimdilik dinlen. Akşam yemeği için benimle aşağıda buluş. Bayan Johnstone mutfağa çorba, ekmek ve peynir bıraktı."

"Bu mükemmel olur." Kapıyı kapattı.

"Clary." Kapıdan gelen sesi yakındı. "Bana ihtiyacın olursa ara."

Sessizce, alnını kapıya dayadı. *Sana her zaman ihtiyacım vardı.*

Döndüğünde, bir köşeye yerleştirilmiş küçük bir su dolabı ve içinde mis kokulu sabun bulunan bir leğen buldu. Tazelenmiş bir halde elbisesini çıkardı - hizmetçisi olmadan da giyinebileceği kıyafetler giydiği için mutluydu - ve üstünü değiştirmek için katlanmış eşyalarını karıştırmak üzere sandığının yanına diz çöktü.

Lavanta ipeğinden, etekleri volanlı balo elbisesine özlemle dokundu ve onu ne zaman giyebileceğini merak etti. Hava durumuna bakılırsa, Holbourne Noel balosuna katılamayabilirdi. İç geçirdi ve arduvaz grisi bir elbise seçti,

Uzun kollu, önü ve etekleri siyah kurdelelerle süslenmişti. İki yıllık dulluk dönemini tamamlamıştı ama şimdi babasının yarı yasını tutuyordu. Ayrıca, kasvetli gri ona Henry'nin geçmişinde sadece bir gölge olduğunu hatırlatıyordu.

Ocaktaki ateş odanın soğuşunu ısıttı ve yorgunluk onu ele geçirdi. Yatağın mavi örtüsüne uzandı ve şalını üzerine çekti. Sadece birkaç dakikalığına, dedi kendi kendine ve uykuya daldı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kelimeler ve mürekkep bakışlarının altında yüzerken, Henry öğrenci el yazmalarını bir kenara koydu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Charles Hay'in makalesi en iyisiydi. Şaşkınlıkla başını salladı.

Fırtınayı merak ederek ve uzun bir okuma seansından sonra dinç bir aktiviteye ihtiyaç duyarak paltosunu, silindir şapkasını ve eldivenlerini giydi, mutfak kapısının yanında bir kürek buldu ve revak basamaklarındaki karı temizlemek için girişe geri döndü. Bu işi yapacak ne bir hizmetçi vardı ne de o bedenlen çalışmayı önemsiyordu. Doktor olarak geçirdiği yıllar, pek çok tatsız meseleyle uğraşmak için kollarını sıvaması ve alay günlerinde ev işleriyle ilgilenmesi, ona neyin yapıp neyin yapılmaması gerektiği konusunda aşırı bir gurur bırakmamıştı. Ve karda mahsur kalındığında, ihtiyaçlar zorunludur, diye düşündü.

Basamaklar, neredeyse onları temizlediği kadar hızlı bir şekilde tekrar kapandı. Karanlıkta ve sert rüzgârda, sağlam çizmelere şükrederek ahıra doğru yürüdü. Atlar memnundu, onları okşayıp konuştuğunda, daha fazla battaniye bulduğunda, onlara su ve yulaf döktüğünde daha da mutlu oluyorlardı. Sonra eve doğru yöneldi, Max'e birden fazla kez ısıklık çaldı.

En üst basamakta durakladığında, neredeyse kar fırtınası olduğunu fark etti: sert rüzgârlar, acı soğuk, sürekli kar yağışı. Seyahat yarın ve belki de günlerce imkânsız olacaktı.

Clary'nin çok sevdiği Noel tatilini onunla yalnız başına geçirecekti. Beklentileri, umutları, mutluluğu ve hayal kırıklığı da ona bağlıydı. Ve Yule'yi ya da Clary'yi önemsedliğini itiraf etmekten nefret ediyordu.

Daha önceki sorusu tekrar yankılandı. *Neden sen . . ?* Ama onu daha da çok rahatsız eden şey, babasının yedi yıl önce, Henry'nin Clary'ye kur yapmak için izin istediği gün söylediği sözlerdi. *Saçmalık, Seton. Kuzeni Hay ile evlenmeye hazırlanıyor. Sizi aksini düşünmeye ittiyse, aptalsınız, efendim.*

Henry kaşlarını çatarak ve hatırlayarak içeri girdi, ayaklarını yere vurup karı silkeledi.

Saatler sonra Clary hâlâ akşam yemeği için aşağı inmemişti. Henry ilk başta inatçı kızın dinlenmesi için verdiği tavsiyeye uymuş olmasına sevindi. Aşçının doyurucu çorbası hâlâ kaynamaya devam ediyor, çıtır çıtır bir somun ısınıyor ve kiler soğuk et, peynir, elma, tereyağı ve soğuk elma şarabıyla dolup taşıyordu. Henry kendi yemeğini bekledi, köpeği besledi ve çalışma odasına dönerek merdivenlerde hafif, düzensiz bir adımın sesini dinledi. Bu sesi dört gözle bekliyordu.

Kasvet çökmüştü, bu yüzden birkaç balmumu mum yaktı ve ateşi harladı. Kapıda bir ses duyunca başını kaldırdı ve sadece Max'i gördü. Max'i gördü.

Koridordaki uzun vitrin saati durmadan tıklıyordu ve Henry pencerenin önünde durmuş yağan karı izliyordu.

Sonunda dönüp merdivenlere doğru yürüdü, endişesi giderek artıyordu. Yatak odasının kapısını çaldı, cevap gelmeyince Henry kapıyı hafifçe araladı. Ocağın sıcak ısıltısı dışında oda karanlıktı. Kadının uyuduğunu gördü, şalına sarılmıştı. İlerledi. "Clary?" diye fısıldadı.

Eğilerek onun nefes alışını dinledi, sıkıntı belirtisi olup olmadığına baktı ama hiçbir şey görmedi. Ateş ışığında çok güzel ve saftı, saçları yanağının tatlı kıvrımına doğru kıvrılıp dağılmıştı, çıplak kollarından biri desenli şalın üzerinde duruyordu.

Huzur içinde uyudu. Kalmasına gerek yoktu. Yine de oyalandı, saçlarını geriye doğru taradı, alnına dokundu; ateşi olmadığını hissetti ve yaranın iyileşmekte olduğunu fark etti. Dinlenmek başına iyi gelecektir. Ama önce onun kolayca uyanabileceğini bilmeliydi.

Onun omzuna dokundu. "Clary."

Kadın biraz kıpırdandı, bir kedi yavrusu gibi usulca miyavladı ve bu ses adamın vücuduna sertçe çarparak onu şaşırttı. Burnunu kırıştırdı, sırtına doğru kaydı, şalı aşağı kaydı, dolgun ve tatlı göğüslerinin kremi üst kısımlarını ortaya çıkardı. Hızlı bir nefes aldı.

"Clary." Diz çöküp onun omzunu dürttü. "Uyan. Bana yapabildiğini göster."

Gözleri açıldı. Ateş ışığında irisleri gri ve güzeldi. Berrak ve sağlıklıydı. İç çekti. "Henry," diye fısıldadı. Onun koluna dokundu. "Burada olduğun için çok mutluyum."

"Her zaman buradayım aşkım," dedi kelimeleri durduramadan. "Nasıl hissediyorsun?"

"Oh." Duman ve buzdan oluşan o muhteşem gözler kapandı. "Yorgun."

"Uyu. Akşam yemeğini bekleyebiliriz." Elinin tersiyle kızın yanağını okşadı.

Başını salladı, parmakları kolunun üzerinde kıvrılmıştı. Henry onun nefeslerinin eşit olduğundan emin olmak için bekledi. Tekrar yanağını okşadı, çenesinin kıvrımını takip etti. Kız öylesine hızlı, elf güzelliğiyle gülümsedi ki, Henry de uzun zamandan beri ilk kez karanlıkta, gerçekten gülümsedi.

Yakınına eğildi. Gitmesi gerektiğini biliyordu, ama bunun yerine ona doğru eğildi, nefesi altın buklelerinieledi. Kadın başını oynattı ve adam kendini tutamadan dudaklarını onunkilere değdirdi, gülümsemesinin yumuşak kıvrımını öptü. Kadın küçük bir inilti çıkardı ve öpücüğe doğru eğilirken eli adamın yüzüne kaydı.

Sonra onu tekrar öpüyordu, derin, gür bir okşayış ve aralarında paylaşılan bir iç çekiş. Ağzı onunkinin altında tatlı bir şekilde açıldı ve kolu boynunu sararak onu kendisine doğru çekti. O zaman ona dokundu, elleriyle gövdesini kavradı, parmaklarını yukarı doğru kaydırdı, keşfetti, yanağını ve boğazını dudakları ve nefesiyle okşadı, onu daha sıkı bir kucaklamaya bastırırken ağzının enfes sıcaklığına değer verdi-

Geri çekildi. *Yüce Tanrım*. Bir an için bile olsa onun ırzına geçerken ne düşünüyordu? Ve bilediği ve değer verdiği kontrolünden, onu herkesten, duygulardan -aşktan olduğu kadar acıdan da- uzak tutan gergin iradesinden nasıl vazgeçebilirdi? Uzaklaştı ve ayağa kalktı.

Kadının eli adamın kolunu tuttu ve adam kadının parmaklarını kendi parmaklarının arasına aldı. Onları öptü, sonra bıraktı.

"Uyu," dedi ve gitti.

Clary karanlıkta gözlerini kırpıştırarak uyandı. Henry'nin bir prens gibi ona geldiğini ve onu öperek yeniden hayata döndürdüğünü mü görmüştü? Doğrulup bir elini yüzünde gezdirerek uykusunu hafıfletti. Ayağa kalkıp yüzünü yıkadıktan sonra koyu gri yün elbisesini giyip yarım botlarını bağlarken merak etti. Ama o oradaydı. Öpücük büyülü ama gerçek ve samimiydi. Önemsiyordu, kalbi kapalı değildi. Umut kendi kalbini bir uçurtma gibi havaya kaldırdı ve gülümsedi, saçlarını düzeltti, yanaklarını sıktı, kapıyı açarken bastonunu aldı.

Antrede, Max ileriye doğru adım attığında onu selamladı. Elini Max'in sert ve sıcak paltosuna koyarak onun yanında, sıcacık ışıklarıyla kütüphaneye doğru yürüdü.

Henry tek bir mumun ışığı altında bir yazı masasında oturmuş, bazı kâğıtlara notlar alıyordu, o kadar odaklanmıştı ki onu görmedi. Onu rahatsız etmek istemediği için sessizce içeri girdi, ellerinin, dudaklarının dokunuşunu hatırladıkça kalbi güm güm atıyordu.

Masanın üzerindeki portre dikkatini çekti. Daha önce bunu ve odada asılı duran diğer resimleri görmüş ama incelememişti. Henry'nin babasını tanıdı, önceki Lord Cranshaw, aynı yazı masasının yanında duruyordu, eli bir dizi cerrahi aletin yanına yığılmış kitapların üzerindeydi. Oğluna oldukça benziyordu; uzun boylu, daha zayıf, aynı derecede yakışıklı olan bu adam gözlerini dikmişti.

Şöminenin üzerindeki eski bir tablo, sert, tavizsiz cerrahın aksine sağlam bir adamı tasvir ediyordu. Ekose yelek ve pantolon üzerine dut rengi bir sabahlık giymiş olan bu adam, kitap, kâğıt, şişe, bozuk para, fincan, mum, hançer ve tabancayla dolu bir masada oturuyordu. Sandalyesine yaslanmış, izleyiciye dostça bakıyordu. Güçlü varlığı çerçeveyi dolduruyordu.

Clary odanın karşısına geçti, büyük portrenin çekimine kapıldı.

"Büyük büyük büyükbabam." Henry ona doğru geldi. "Archibald Scott, bir Border laird'i. Eczacıydı ama daha çok bir dağcı olarak tanınırdı." Başını kaldırıp resme baktı. "Çocukken sık sık onu tanımış olmayı dilerdim."

"Çok neşeli bir serseriye benziyor," dedi kadın. Henry güldü.

"Evet. Yule'yi çok iyi korudu, derler ya, bir ev yangını gibi korudu."

Hogmanay'a ve sonraki günlere kadar devam eden kükreyen, muhteşem Noeller."

"Tanrım!"

"O yerel bir efsanedir. Dost düşman herkesi büyük ziyafetlere, şenlik ateşlerine, şarkılara ve viski içmeye davet ederdi. Noel kutlamaları sırasında birden fazla kan davasının onarıldığı ve başlatıldığı söylenir. Orijinal Cranshaw kulesi onun şenliklerinden birinde yanarak harabeye dönmüş. Sanırım," diye ekledi alaycı bir tavırla, "ona Kükreyen Archie derlerdi, eline geçen her fırsatı ziyafetler, şarkılar, ateşler ve bolca viskiyle kutlardı. Protestanların Noel'i küçümsemesine pek katılmazdı, bu yüzden Noel'i kutlamaya devam etti. Onu severdiniz." Bir an için onun gözlerinde de Kükreyen Archie'ninkilerle aynı muzipliği gördü.

"Kar fırtınasında çam dalı aramaya giderdi," dedi alaycı bir ifadeyle.

"Gerçekten de. Ne yazık ki Cranshaw'ın şimdiki lordu bunu yapmaya pek alışık değil. Şimdi nasıl hissediyorsun? Uçsuz bucaksız donmuş kutupları keşfetmeye hazırsanız, dekor için biraz yeşillik toplayabilmeniz için size bir balta getirebilirim."

Kaşlarını kaldırdı. "O kadar kötü mü?" Henry başını salladı. Daha önce rüzgârın uğultusunu duymuş, pencere pervazlarının karla örtüldüğünü görmüştü. Antreden geçerek kapıya doğru ilerledi. Henry arkasından yürüdü, Max de onunla birlikte.

Henry kapıyı açmak için onun yanından uzandığında, Clary onun tarif ettiği uçsuz bucaksızlığı görünce nefesi kesildi; basamaklar, araba yolu, çitler ve bahçelerin, hatta ahırlara giden yolun yerinde bulanık ve solgun bir tepelik vardı. Rüzgâr soğuk esiyor ve kar, karanlık gökyüzünde parlayarak yağıyordu.

Henry onun düşüncelerini yankılayarak, "Gerçekten de mahsur kaldık," diye mırıldandı. "Bir ya da iki gün kar yağabilir. Yolların ne zaman büyük arabalar için bile yeterince açık olacağını kim bilebilir?"

Soğukta titredi, ihtişam karşısında dehşete kapıldı. "Çok güzel."

"Ve haince."

"Atlar ne olacak?"

"Onlarla biraz önce görüştüm. Bu gece iyi olacaklar, ben de sabah gideceğim. Damat bir mil ötede yaşıyor ve yakında onlara ulaşamayabilir." Kapıyı kapattı ve kar ışığını söndürdü. Karanlık fuayede, mum ışığının uzakta, başka bir odada olduğu sırada Clary başını kaldırıp Henry'ye baktı. Bir an için, dokunmasalar ya da konuşmasalar da, sıcaklık, güvenlik, şefkat ve daha fazlasıyla sarmalandığını hissetti. Uzun zamandır istediği ve özlediği her şey oradaydı. Yukarıdaki o anı hayal mi etmişti? Öyle olmadığını umuyordu.

"Leydi Hay," dedi adam, gölgeler içinde boğuk bir sesle, "yemeğe gidelim mi?" "Bana bu kadar resmi hitap etmenize gerek yok," dedi Leydi Hay.

"Yapmalıyım." Dirseğini uzattı. "Adabın hatırı için. Ve onurunuz için."

"Ben bir dulum. Siz doktorsunuz ve muafsiniz, benim dul olmam da bana biraz muafiyet sağlıyor." Kadın adamın koluna girdi ve adam onu yemek odasına götürdü.

mavi Çin duvar kağıdıyla kaplanmıştı. Masanın ve yemeklerin dizili olduğu büfenin üzerinde mumlar yanıyordu.

"Mutfakta ne bulabildiysem getirdim. Çorba uzun süre kaynadığı için biraz koyu oldu. Gerisi basit olsa da güzel."

"Çok güzel," diye nefes aldı.

"Soğuk bulaşıkhanede yemek yemeni istemedim, gerçi yalnız olsaydım ben de isterdim," dedi. "Noel arifesinde kuzenlerinle birlikte olma fırsatını kaçırdığına göre, belki de bu işine yarar." Masanın ucuna yakın bir sandalyeyi onun için çekti ve sonra baş tarafa, onun hemen yanına bir sandalye çekti.

"Teşekkür ederim, efendim." Gülümsedi. "Ama bize kim hizmet edecek?"

"Max!" Henry ıslık çaldı. Clary güldü ve o da kısa bir süre sıırttı. "Buna kır yemeği diyelim, böylece kendimiz servis yapabiliriz."

"Aksini beyan edecek kimse yok," diye kabul etti.

"Oldukça." Adamın gözleri kızınkilerle buluştu ve kız, yüzünün kızarmasına neden olan ortak bir farkındalık hissetti.

Kadın masadan kalktığında, adam da hemen ayağa kalktı ve kadın büfedeki tabaklardan kendine servis yaparken, adam da arkasından gelip onun tabağını taşıdı, o da topallayarak çorbayı kepçeledi ve peynir, et, ekmek seçti. İkisi de yemeğe oturduğunda Clary sessizlikte tuhaf bir gerginlik sezdi ve vücudunda sıcak, gür bir gerginlik hissetti. Onun yakınlığının son derece farkındaydı.

Çorba yoğun ama lezzetliydi ve şaşırtıcı derecede acıkmıştı. Yemeklerini yerlerken, Max'in duygulu bakışlarıyla noktalanan sessiz bir sohbet vardı. Sonunda Clary güldü ve köpeğe peynir parçaları atarak rahatladı.

"Sana tapıyor," dedi Henry. "Eğer kalırsan, o köpek sahip olduğu birkaç terbiyeyi de kaybedecek. Aşağı, Max, onu rahat bırak."

"Benim için sorun değil," dedi. "Bugün Noel Arifesi ve köpekler de şımartılabilir-" Gözlerini kaçırdı. "Neredeyse unuttuyordum. Noel'i pek umursamıyorsun."

"Henüz yararlılığını kanıtlamadı," dedi. "Ama sen ve Max bundan hoşlanıyorsunuz, bu yüzden şımartın. Sizi uyarıyorum, çok fazla peynir yediği için yarın mutsuz olacak."

Clary çorba kâsesini kaldırdı. "Bu mu?" "Nasıl isterseniz, Leydi Hay."

Kaseyi yere koydu ve köpek mutlu bir şekilde höpürdetti. "Keşke bana Leydi Hay demeyi bıraksanız. Çok havasız ve bana kocamın merhum annesini hatırlatıyor. Lord Cranshaw bana babanı hatırlatıyor. Eskiden sadece Henry ve Clary'ydik."

"Öyle yaptık," dedi arkasına yaslanarak. "Leydi Hay olarak, göz kulak olmanız gereken topraklarınız falan var mı? Kocanızın ailesinden ne haber?"

"Bu tam beş yıl önceydi ve mirasın bana düşen kısmına hiç itiraz etmediler. Bana Perthshire'da bir ev ve küçük bir arazi bıraktı. Geri kalanı

kardeşi ve yeğeni. Ev eski, büyük değil ama güzel. Ve babam öldükten sonra, artık mütevazı bir şekilde rahatım. Kimsenin benim için endişelenmesine gerek yok." Bastonunu kaydıldı ve yere vurdu. "Çocuksuz bir dulum ve aynı zamanda sakatım ama kimseye muhtaç değilim."

"Aferin, Clarinda Douglas," dedi, dirseklerini dayamış onu izlerken. "Eğer şimdi evde olsaydın -dünyanda her şey mükemmel olsaydı- bu Noel arifesinde ne yapıyor olurdun?"

Sorusu onu şaşırttı. Her şey mükemmel mi? Düşündü. "Şarkı söylemek," dedi. "Yeşil süsleri ve kuşlara bırakılması daha iyi olan meyveleri sürüklemeyen ve evinizi vahşî pagan şenliklerine mi açıyorsunuz?"

"Şarkı söylemek," diye onayladı, "ve sevdiğim ve keyif aldığım insanlarla sessiz bir kutlama yapmak. Ve yemek pişirmek; büyükannemin yaptığı yulaflı keklerden, çekirdekli keklerden, kuru üzümlü çöreklerden, zencefilli çöreklerden ve annemin yaptığı gibi elmalı tartlardan yapardım. Ev kahkahalar, şarkılar ve tatlı, tereyağlı pişirme kokularıyla dolardı. Eğer bu mükemmel bir Noel arifesi olsaydı."

"Kesinlikle öyle değil," dedi. "Noel'i yeniden gözden geçirmem gerekebilir. Elmalı tart ve zencefilli ekmeğe düşünüm."

"Ah." Clary gülümsemek istedi ama bunun yerine onun sahte ciddi ruh halini yankıladı. Bir şeyler oluyordu ve Clary bu gidişatı kesintiye uğratmak istemiyordu. Henry ayağa kalktı ve büfeye giderek iki bardak çıkardı.

"İzin verirseniz yine uşağı oynayacağım," dedi. "Taze elma şarabı? Bayan Johnstone yeni bir parti yaptı. Kafan buna uygun hale gelene kadar sana içki yok kızım."

"Biraz uyuduktan sonra hiç başım ağrııyor. Ama elma şarabı harika olur."

Kadehleri doldurdu ve masaya getirdi. Kadın başını öne eğdi, ona bakıyordu. Son bir saat içinde bir şekilde değişmiş, daha açık, daha gerçek Henry Seton olmuştu. O gün sert, çekingen, kalbi kapalı bir adam bulmuştu. -Ve bugün onun gördüğü acıları ve yaşadığı acıları öğreniyordu. Onun sadece iyileşene ve kendini yeniden bütün hissedene kadar kendini koruduğunu fark etti.

Hayatı boyunca benzer bir şey yapmış, bağımsızlığını güvence altına almak için gülümsemelerden ve sahte neşeden bir duvar örmüştü. Yaralarının ve duygularının çözülmesine zaman tanımak için hızlı ve etkili bir şekilde içine kapanmıştı.

Ama burada, Cranshaw'da, karlı inziva, mum ışığı ve sohbet, çalınan öpücükler ve paylaşılan basit bir akşam yemeğiyle, aralarında ortaya çıktığını düşündüğü şeyi, yıllar önce yok olduğunu düşündüğü bir büyüyü an be an sevdi. Ne olursa olsun bu kırılğan dengeyi bozmak ve ona güvenmediğini hatırlatmak istemiyordu.

İşte buydu, fark etti - bir şekilde ona ve sonra herkese olan güvenini kaybetmişti. Belki de savaşın etkisi, ayrıldıklarında onunki kadar kırılmış bir kalp üzerinde derlenmişti. Yine de şimdi, bu gece, kendine gelmeye başlamıştı.

Elma şarabını yudumladı ve Henry de aynısını yaparak kadehini kaldırdı. "Kar fırtınalarına ve karaya vurmalara ve iyi bir Yule'ye."

"Karın şerefine," diye kadeh kaldırdı. "Ve sana da neşeli bir Yule. Kız kardeşin bu gece ne yapıyor olabilir? Gerçi onun çocuklarında su çiçeği var," diye ekledi. "O da annenin senin çocukluğunda yaptığı gibi kutlama yapıyor mu? Seni evine davet ediyor mu?"

"Basit bir aile yemeği olmasına rağmen beni davet ettiler. O ve kocası çocuklar için küçük bir Yule tutuyorlar. Alan Graham bir çay tüccarı ve son derece iyi iş yapıyor ama Edinburgh'daki ofisleri Noel tatilinde açık. Fiona kızlarla birlikte biraz yemek pişirir, küçük şarkılar söylerler ve sonra akşam yemeği yenir. Genellikle ben katılmam." Ona şöyle bir baktı. "Bu yüzden kızları bana Huysuz Amca der. Benden bir Yule hediyesi almamışlar ve onları görev bilinciyle ve sık sık üretmem gerektiğine inanıyorlar."

Clary güldü. "Grumphu Amca! Küçük kızlara Yule vermeyerek bunu hak ettin."

"Küçük kızların ne istediğini bilmiyorum."

"Kurdeleler," diye önerdi. "Oyuncak bebekler. Çemberler ve toplar. Küçük bir hediye ve artık size Huysuz Amca demeyecekler."

"Avantajlarından dolayı unvanı bırakmaya hiç niyetim yok. Ve daha bu sabah ateşleri için tentür gönderdim, yani cimri değilim, değil mi?"

"Ve kar tedavileriniz konusunda da cömertsiniz."

"Bu gece kız kardeşimin evinde," dedi düşünceli bir şekilde, "yeşilliklerin törenle sürüklenmesi de var."

"Ama Kükreyen Archie Scott'ın gürültülü Yuletide'ı değil."

"Artık Noel'de kulağımızın dibindeki evleri yakmıyoruz." Kadehini tekrar kaldırdı. "Sakin tatillerin şerefine, Clarinda."

"En azından şimdi bayrama kadeh kaldırıyorsunuz, efendim,"

diye cevap verdi. "İşte bu," diye mırıldandı.

Henry bulaşıkları mutfağa taşıdı ve Clary de onları takip etti, bir leğende temizlemekte ısrar ediyordu ama bodrum katına inen kaba taş basamakları riske atmasını ya da ayakta fazla zaman geçirmesini istememişti. Aralarındaki işler çabucak ve keyifle bitmişti ve yine çalışmaktan rahatsız olmamıştı.

"Ben çok bulaşık ve leğen temizledim," dedi ona. "Ayrıca, bulaşık yıkamak için zavallı Max'ten başka kim var ki, o da bu iş için sadece dilini kullanıyor? Bayan Johnstone'un dönüşünü beklemek için eşyaları bırakamayız, ormancı bakanın karısı Bayan Hall'un yakında buraya gelmesini de bekleyemeyiz."

"Biz mi?" demişti sadece, başını o peri gibi eğerek, gri gözleri ve muhteşem dudaklarıyla, öyle ki adam başka tarafa bakmak ya da onu kollarına çekmek zorunda kalmıştı.

Daha sonra çalışma odasında oturup öğrenci kâğıtlarını gözden geçirirken Clary kitap raflarının arasında geziniyor, okumak için oradan buradan ciltler çekiyor, oturup kalkıyor ve bir kitabı diğerinin yerine koyuyordu, bastonu halıya ve yere usulca vuruyordu.

"İsterseniz oturun," dedi sonunda. "Bu kadar çok hareketlilik, erime başlamadan önce tüm işlerimi tamamladığım sessiz, karlı bir kale fikrime zarar veriyor."

"Ah," diye cevap verdi, o kadar incinmiş görünüyordu ki konuştuğuna pişman oldu, "Üzgünüm. Şu anda istediğim gibi bir kitap bulamıyorum."

"Tıbbi incelemelerden hoşlandığınızı sanıyordum, ne kadar ağır olursa o kadar iyi."

"Babamı düzenli olarak bu tür yazılar yazmaktan kurtardım, bu yüzden sadece kütüphanenizdeki kitapların sayfalarında düzeltmeler yapmak istedim."

"Al o zaman," dedi ve raftan bir paket sayfa indirmek için ayağa kalktı. "Şunları bir dene." Paketi ona götürdü ve Clary kendi koltuğuyla aynı kanatlı koltuğa oturdu, nadiren kullanılan bir koltuktan bu. Onu bu koltukta görmek hoşuna gitmişti.

Sayfaları karıştırdı. " 'Kafatası Yaralanmalarının Tedavisi' - bunu siz mi yazdınız?"

"Belçika'dan sonra Edinburgh'a döndüğümde, Edinburgh'daki bir derginin yayıncıları benden oradaki tıbbi deneyimlerim hakkında yazmamı istedi."

"Çok fazla kafa yaralanması gördünüz mü?"

"Çok fazla. Seninki de dahil. Bu yüzden sonuçlarını gördüğüm için onları asla hafife almıyorum. Eğer o taslakta düzeltmeler yapmak istiyorsanız, lütfen yapın."

"Teşekkür ederim," dedi. "Onur duyarım."

"Onur duydum! Sen benim en iyi öğrencimsin," diye mırıldandı. "Düşüncelerinize değer veriyorum."

"Bu bir onur çünkü savaşta cesur eylemlerinizi tanınıyorsunuz."

"Eğitim almış olsalardı ve benim gibi orada olsalardı herkes bunu başarabilirdi." "Bırakın insanlar sizi övsün. Kahramanları takdir etmemiz gerekiyor" dedi. "Savaş alanı gibi cehennem gibi bir yerde yapılan cesaret ve insanlık eylemleri diğer insanlara ilham verir, insanlığın gururunu tazeler.

Orada yaptıklarınız, siz bilmeseniz bile, ruhlarımızı, kalplerimizi güçlendirmeye yardımcı olur."

Henry onu izledi ve boğazının düğümlendiğini hissetti. "O anda ilham verici gelmemişti," dedi basitçe. "Cehennem gibiydi, evet. Ama anılar - tedavi ettiğim ve kurtaramadığım adamların düşünceleri. Bu altı ay boyunca neyi farklı yapabileceğimi, şu ya da bu adamı nasıl kurtarabileceğimi, neyi deneyebileceğimi düşündüm. Alay için çok sayıda rapor yazdım ve vakaları tekrar inceleyebilmek için her birini kopyaladım. Bir şansım daha olsaydı bazılarını şimdi kurtarabileceğimi biliyorum. Ama-" Eliyle boşuna işaret etti.

"Bir şansın var," dedi. "Tüm bu vakalar hakkında yaz, sahalar hakkında

ve başkalarının sizin deneyimlerinizden ders çıkarmasına izin verin. O adamları kurtaramadınız ama diğer doktorların iyi çalışmaları sayesinde başkalarını kurtarabilirsiniz."

Henry düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. "Muhtemelen. Ama hakkında yazılacak o kadar çok farklı türde yaralanma, tedavi, ameliyat, enfeksiyon var ki, bu oldukça zor bir iş."

"Size yardım edebilirim," dedi. "Eğer istersen."

Nefes aldı ve arkasına yaslandı. "Evet," dedi sonra. "Birlikte çalışabiliriz. Evet." Onun sevincini gördü - yüzünü tatlandıran ve gözlerinde parlayan elfçe, tatlı bir gülümseme. O da gülümsedi ve işine geri döndü.

Saat koridorda ilerliyordu ve Clary'nin tek istediği kendini Henry'nin kollarına atmaktı. Ama edep kuralları geçerliydi ve Henry'nin her zaman böyle bir çekingenliği vardı, yine de bunun erimeye başladığını hissetti. Birden, karın günlerce, haftalarca devam etmesini, birbirlerinin yollarını ve kalplerini bir kez daha öğrenirken onları koza gibi sarmasını diledi. Bu zaman alacaktı; o düşüncesizdi ama o akıllıca davranmıyordu. Kendi kendine gülümsedi, aralarındaki yeni bağdan neler çıkabileceğini tahmin ediyordu ve sahra yaralanmaları hakkındaki tezinde onunla birlikte çalışacağı için de heyecanlıydı.

Henry mürekkep şişesinin kapağını kapattı, tüy kalemını yere bıraktı ve ayağa kalktı. "Ben dışarıya bakacağım," dedi. "Biraz kar temizleyeyim, her şeyin yolunda olduğundan emin olayım -ağaçlar, çatılar falan. Gel, Max." Köpek sadece bir gözünü açtı ve tekrar uykuya daldı. "Seni alçak, o zaman orada kal ve bayanı koru. Birazdan döneceğim," dedi Clary'ye ve ceketini, şapkasını ve fenerini almak için antreye gitmeden önce ona nazıkçe gülümsedi. Birkaç dakika sonra kapının açıldığını duydu.

Clary sandalyeyi bırakıp dizlerinin üzerine çöktü ve köpeğin yanına kıvrılıp oturdu. Köpeğin kalın, sıcak tüylerini okşadı ve huzurlu, mutlu hissederek titreyen sıcak alevleri izledi. Köpeğin tüylerini yumuşatarak mırıldanmaya başladı, düşüncelere dalmıştı. Koridordaki saat gece yarısını çaldı.

Noel günü gelmişti. "Sana mutlu Noeller, dostum," diye fısıldadı Max'e. Büyükannesinin her zaman Gal dilinde söylediği favori Noel şarkısı aklına geldi ve sesini yükseltti, önce Gal dilinde, nakaratla devam etti. *Alleluia, alleluia ...*

Max kulaklarını oynatarak memnuniyetle ofladı. Clary şarkı söylemeye devam etti, şimdi İngilizce olarak, dokunaklı, sevimli melodi havayı tatlandırmak için her notayı nüansladı.

*Benim aşkım, benim değerli varlığım
Benim tatlı ve sevimli varlığım
sensin Alleluia, alleluia ...*

Durakladı, köpeğe doğru eğildi. "Kalmak istiyorum Max," diye fısıldadı. "Her zaman burada seninle ve sahibinle olmayı ne kadar çok istiyorum."

Saf ve hoş bir ses dikkatini çekti. Şarkı mı söylüyordu? Henry elinde kürekle basamakta durdu ve etrafına bakındı. Karanlıkta, fener ışığı basamaklardan aşağıya altın renginde dökülürken, kar derin bir pelerin gibiydi, gölgeli ve soluk, dünyanın üzerine yığılmıştı. Güzel ve huzurluydu; soğuğu, buzu ve sessiz inzivasıyla da tehlikeliydi.

Başını eğdi ve kapıyı açtı. Clary şarkı söylüyordu. Sessizce içeri girip botlarındaki karları temizledikten sonra koridor boyunca yürüdü ve çalışma odasının eşiğinde durdu.

Önce Galce, sonra İngilizce şarkı söylerken berrak, güzel sesi saf bir tona sahipti. Yere oturmuş, köpeğin kulaklarını okşuyordu. Haylaz Max her anına bayılıyor, karanlık, tapınan gözlerle onu izliyordu.

Aşkı, bildiğim en değerli varlığım.

Henry kapı aralığına yaslanmış, onu izliyordu. Kadının viski ve bal gibi zengin sesi odayı, evi dolduruyordu. Kalbini.

Sonra eğildi, köpeğe fısıldadı ve Henry onun hangi sırrı paylaştığını bilmek için her şeyini verebilirdi. Yanağındaki bir damla yaş sildi ve başını Max'inkine yasladı.

Gerçekten de lanet olası bir tarzı vardı ve işini yapıyordu.

Aşkı tanıdınız, diye yazmıştı Dr. Douglas. Tekrar sahip çıkın.

Henry birden John Douglas'ın bu sözleri kızı için mi yoksa bir gün okuyabilecek olan öğrencisi için mi yazdığını merak etti. Belki de iyi kalpli doktor bunları kendisine yazmıştı; sevginin temel önemini asla unutmaması için bir hatırlatma. Kalbin.

Tekrar sahiplen. Henry geri adım attı, derinden istiyordu ama henüz hazır değildi.

Küreğin basamakları tırmaladığını duyan Clary yerden kalktı ve fırtınanın nelere yol açtığını görmek için dışarı çıkmaya karar verdi. Sıcak tutan kurbağalı pelerini, şapkasını ve eldivenlerini giydi ve elinde bastonu, yanında Max olduğu halde kapıya doğru ilerledi.

Henry basamakları temizlemişti ve şimdi de Cranshaw'a varışından bu yana geçen birkaç saat içinde biriken devasa kar yığınının karşı nafile de olsa cesur bir çaba göstererek revaklı girişin dibindeki karı kürekle temizliyordu.

Max onun önünden koştu ve o da dikkatle merdivenlerden aşağı indi.

Henry köpeği selamladı ve döndüğünde onun kendisine doğru geldiğini gördü.

"Dikkat et!" Küreği taşıyarak ona doğru geldi. "Düşmek istemezsin."

Çenesini kaldırıp gülümseyerek, "Yapmıyorum ve yapmayacağım," dedi. "Bu nedir?" Aşağı bakınca diz boyu çam dalları gördü.

"Biraz yeşillik kestim," dedi ve omuz silkti.

Gülümsedi. "Teşekkür ederim." O da gülümsedi, hızlı ve sıcak. Clary nefesini tuttu, heyecanlandı, sonra etrafına bakındı ve kollarını iki yana açtı. "Henry, bu çok güzel!"

"Ve temizlemek için çok şeytan."

"O zaman bırakın. Bırak kar istediği gibi yağsın, bırak güneş istediği zaman onu temizlesin." "Gitmek için acele ediyorsun," diye hatırlattı ona. "Yine de güvenli bir şekilde

atları ve arabayı dışarı çıkar. İki gün, belki daha fazla. Sakıncası var mı?"

Güldü. Henry ona şaşkınlıkla baktı. Clary bastondan destek alarak karın derinliklerine doğru yürüdü, kar onu hem engelleyecek hem de sabit tutacak kadar kalındı, ama elbisesi sürüklendi ve kar buz gibi botlarının içine kaydı. Döndü, eteği ve ceketinin kuyruğu yumuşak karlı yüzeyde girdaplar oluşturuyordu ve Henry'nin orada durmuş, başı öne eğik onu izlediğini gördü.

"Hiç umurumda değil Lord Cranshaw," dedi. "Temizlenmesi ne kadar sürerse o kadar kalacağım."

"Leydi Holly'nin balosuna gidemeyebilirsin," dedi. "Söz veremem."

"Kalmamın bir sakıncası yok." Tekrar döndü, kollarını açtı. İçini bir şey doldurdu,

Kar yağışının güzelliği, huzuru, mucizesi ve sevdiği adamla birlikte olduğu bu cennet, içinde sevinçle köpürüyordu. Şimdiye kadar sevdiği tek adamla. Bu düşünce dönerken durmasına neden oldu. Onunla yüzleşti.

"Bir sorum var," dedi. "Evet."

Adam bunu bekliyor gibiydi.

"O zaman neden gittiniz?"

"Seninle evlenmek için babandan izin istedim. Reddetti." "Reddetti mi?" Bir elini göğsüne götürdü. "Hiç bilmiyordum."

"Kuzeninle evlenmeyi çoktan kabul ettiğini söyledi. "Aptal olduğumu söyledi." "Ve bana Sir William'la evlenmem gerektiği söylendi.

Ben aptalın tekiydim. Ayağı topal bir kız. Bir sakat." Uzaklara, dönüşen dünyanın aydınlık-karanlık enginliğine baktı. "Siz aptal değilsiniz, Dr. Seton."

"Ve sen sakat değilsin, Clarinda. Sende bunu hiç görmedim. Ne kadar kalacaksın?" Bir elini dik duran küreğin üzerine koydu.

Minnettar gözyaşlarını kırptırdı ve başını öne eğdi. "Yılbaşı geldi ve sen yılın bu zamanında yalnız kalmayı tercih ediyorsun."

"Öyle mi?" Etrafına bakındı, kar ışığında ve fener ışığında parıldayan toz kar tepeciklerini inceledi. "Yalnız kalmak için iyi bir yer ama paylaşmak için daha iyi bir yer."

Evi işaret etti ve fenerin ışığı kolunun uzun gölgesini yakaladı. Sesini kalınlaştırdı. "Burada Noel yok, Lord Cranshaw için sadece iş ve yalnızlık var."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Beni böyle mi görüyorsun?"

Kolunu indirdi. "O kadar da acımasız değil." Gülümseyerek ayağa kalktı.

"Gülümsediğinde bir peri gibi olduğunu biliyorsun. Bir elf gibi. Aklında ne tür bir yaramazlık var merak ediyorum."

Onun sırtışını görünce sevinçle güldü. Ona doğru adım attı ama derin kar botunu ve zayıf ayak bileğini sıkıştırdı. Nefes nefese aşağı yuvarlandı.

"Clary!" Henry bir anda onun yanında diz çökmüştü.

"Ben iyiyim." Ona baktı, ceketini tuttu ve aşağı çekti. Adam onun üzerinde durdu, eldivenli ellerini iki yanındaki karda gezdirdi. "Seni hep sevdim Henry," dedi. "Biliyor muydun?"

Gözlerini ona dikti. "Ben yapmadım. Evliliğiniz, vesaire."

"Evlilik babamın fikriydi. Yani annemin. Bir aile borcu vardı. Bir anlaşma. Çok geç olana kadar hiçbir şey bilmiyordum."

"Baban bundan bir kez bahsetti, olaydan sonra oldukça zayıf bir özür diledi. Artık çok geç."

"Renkleri satın aldınız ve gittiniz. Umursamadığınızı düşünmüştüm. Benim için tartışmadın."

"Bu benim hatamdı," dedi ona doğru eğilerek. "Bundan ders aldım."

Yakalarını tutarak ona baktı. Kar soğuktu. Ama umurunda değildi. Adam onun üzerinde bir kalkandı, yaklaştıkça nefesi ısınıyordu.

"Seni her zaman sevdim, Clary Douglas," dedi. "Her zaman da seveceğim." Onu öpmek için eğildi, dudakları soğukta sıcak bir nimetti. Ağzını, yanaklarındaki karı öptü, sonra geri çekildi. "Yine de, uygunsuz davrandığımıza göre, seni burada, karların içinde ırzına geçebileceğimden korkuyorum."

"Ne yapacağız?" diye sordu yarı gülerek.

"Sanırım seninle evleneceğim," diye mırıldandı, yanağına sokuldu, nefesinin ve dudaklarının sıcaklığı ve heyecanı, soğuğa rağmen içini eritti. "Sen ne diyorsun?"

"Evet, öyle yapalım." Yüzünü onunkine doğru eğdi, yanaklarını karla tozlanmış eldivenlerinin içine aldı. "Keşke yakında evlenebilsek."

"Ormancımın bir papaz olduğunu söylemiş miydim?" diye sordu onu tekrar öperek. "Ve bir baloda giymeyi planladığınız güzel bir elbiseniz var mı? . . . hangi toptu o . . . ?"

Onu derinden öptü, sonra geri çekildi. "Bir elbisem var ve papaz hakkında bir şeyler duydum."

"Onu, karısını ve oğlunu şahit olarak getirebilir ve sabah düğünümüzü yapabiliriz. Noel günü."

"Düğün dekoru için yeşilliklerle birlikte," diye ekledi.

"Aynen öyle." Ayağa kalktı ve ona yardım etti, bastonunu tuttu ve onu kollarına aldı. Köpek peşinde koştururken onu temizlenmiş merdivenlerden yukarı taşıdı. "Ama önce yapmamız gereken bir şey var."

Clary başını onun omzuna yasladı. "Peki bu ne?"

"Bu Noel gerçekten de skandal olsun, o yüzden evlenmekten başka çare yok, hem de hemen," dedi. "Hey, Max yoldan çekil!"

NOEL LARKS

Patricia Rice

BİRİNCİ BÖLÜM

22 Aralık Perşembe, balodan bir hafta önce . . .

"Dikkat et, sakın dökme!" diye ciyakladı bir fare, solmaya yüz tutmuş şam kâğıtlı duvarın arkasından.

"Hava çok sıcak, değil mi?" diye karşılık verdi bir başka fare.

Fareler mi konuştu?

Kendini uyandırmak için burnunu sıkıyan Ivo Whitney-Harris, bu tuhaf fenomeni incelemek için kronik kâbuslarının karanlık derinliklerinden çıktı. Başındaki şiddetli ağrının ötesini düşünemiyordu.

İlk fare, "Onu buraya bırak, sonra da hızla kaç," diye fısıldadı.

Fare ayakları koşuşturuyordu. Ivo, kendisinin ve adamlarının uzun yıllar boyunca kamplarda rutin olarak yok ettiği tüm haşaratları düşündü. Farelerin yüksek sesle protesto ettiklerini sanmıyordu. Bulanık zihninde kılıç taşıyan ve tüylü Fransız şapkaları takan farelerin görüntüleri belirdi.

Ama artık İngiltere'ye dönmüştü, zorunluluktan ve vatan hasretine yenik düşmüştü. Artık Bellsburn'de kendi güvenli duvarlarının ardında saklandığını düşünüyordu.

O yokken İngiliz fareler konuşmayı öğrenmiş miydi?

Titredi. Buranın güneşli İtalya olmadığını biliyordu ama oda buz gibiydi. Şu anda sahip olduğu tek aile olan eski aile hizmetkârları tarafından sevinçle karşılanmayı umuyordu. Merriweather'lar hangi cehennemdeydi? Gerçi, gevşekliği göz önüne alındığında, muhtemelen mirasyedi bir evladın karşılamasını hak etmiyordu.

Düşüncelerini temizlemeye çalışırken sargılı şakağını ovuşturdu. Bandajlı mı? Bandajlar çıkarılmamış mıydı?

Her şeye rağmen savaşa geri döndüğü için bir anlık dehşete kapıldı. Ağrıyan kemiklerini oturur pozisyona getirmek için mücadele etti, silahını aradı ve son saatlerini hatırlamaya çalıştı.

Beynindeki her şey sarsıldı ve neredeyse bayılıyordu. Dik durabilmek için yatağın-kanepenin-kenarına tutunmak zorunda kaldı. Oxford günlerinden beri masanın altında içtiğini hatırlamıyordu. Ağzında o zamanki gibi bir haftalık kusmuk tadı yoktu.

Acıyı bir kenara itip Manş Denizi'ni geçmek üzere bir gemiye binmek için çılgınca bir telaş yaşadığını ve mektupları, Avrupa'nın yarısında onu takip edip Fransa'da yakalayan o lanet mektupları hatırladı. Gemiden sonra bir posta arabası da işe karışmış olabilirdi. Ağrıyan başını tekrar ovuşturdu ve gözyaşlarının zayıflığına karşı savaştı.

Babası ölmüştü. O hiddetli yaşlı adamın, Ivo onunla konuşmadan ölmemesi gerekiyordu. Etrafında sadece koyunlar ve hizmetçiler varken ölmek için ne kötü bir yol.

Ne mutlu ki Ivo'nun burnu mis gibi kokan, dumanı tüten çayın kokusunu algıladı. İki gözünü de zorla açtığında, karanlığı delen zayıf, ince bir ışık fark etti. Sargılı başını düşmemesi için tutarak, kaynağın izini sürmek için döndü. Arkasında bir pencere olduğuna karar vererek yatağın uzak tarafını el yordamıyla yokladı, bir avuç kumaşı kavradı ve kenara çekti.

Gri ışık içeri girdi, eski bir kanepayı örten buruşuk pardösüsünü ve yan masadaki porselen çay takımını aydınlattı. Musluktan buhar çıkıyordu, şükürler olsun ki sıcak çaydı.

Bu mavi boyalı porselen gerçekten evde olduğu anlamına geliyordu. Bir eliyle minderin üzerinde sabit durmaya devam ederek demliğe uzandı ve gri ışığın eski fildişi porselen ve solmuş boya üzerinde oynadığı oyuna hayran kalarak titrek bir şekilde fincana çay doldurdu. Çay tepsisinin üzerinde bir gül resmi olması gerekiyordu; kışın bir gül.

Çay midesini ısıtırken kafasında bir natürmort şekillendi ve valizini bulana kadar etrafı karıştırdı.

Kafası hala cehennemin tüm çekiçleriyle çarpıyordu, eskiz defterini ve karakalemmini buldu. Çayını yudumlayarak çizmeye başladı. Bugünlerde aklı başında olmak kafasında değil, parmaklarındaydı.

Pazardan evine dönen Sarah Jane Langsdale, Aralık ayının soğuk sokaklarında hızlı adımlarla yürüyordu. Sepetinde, kök sebzelerin arasına sıkıştırılmış, ona paradan daha fazlasına mal olan bir paket vardı.

Dantel, gururunun pahasına gelmişti.

Geçtiğimiz yıl, bağımsızlık her iki ebeveyninin de yıkıcı kaybından sonra ortaya çıkmıştı. Güçlü olduğunu ve kendi başının çaresine bakabileceğini öğrenmişti.

Holbourne Manastırı'nın Noel balosuna katılmak, Sarah'nın hâlâ bir koca bulmayı umduğunu vaftiz annesine itiraf etmekten farksızdı.

"Dantel aptalca bir israf," dedi Mary'ye, şimdiden pahalı bir alışveriş yaptığına pişman olmuştu. "Yarın iade edeceğim."

İri yapılı, siyah saçlarında gümüş teller görünen Mary, bugünlerde Sarah'ya hizmetçiden çok annelik yapıyordu. Mary, davetiye geldiğinden beri yaptığı gibi, "Leydi Holly'nin davetini görmezden gelemezsiniz," diye çıkıştı. Kilisenin kermesinde satılacak turtalar için ayrılmış ağır elma sepetini tutuşunu düzeltti. "Noel'deyiz ve iyi çocuklarımız bu yıl sağ salim evlerine döndüler. Kutlamaya katılmalısınız."

Waterloo'dan bu yana geçen bir yıl içinde Bellsburn'ün bütün askerleri geri dönmemişti. Birçoğu savaş meydanlarında bırakılmıştı. Ve bazıları . . .

Sarah'nın yeni baronun yokluğuna üzülmek için sebepleri vardı. Aniden köşeyi döndü, böylece eski Whitney evinin önünden geçebileceklerdi.

O ve Ivo çocukluklarının yarısını babasından özel ders alarak ve annesinden müzik ve dans öğrenerek geçirmişlerdi. O günler çoktan geride kalmıştı ama anıları ... Çöp kutusuna atılmalıydı.

"Yetimhane köy için iyi bir şey olacak," dedi Mary, yön değiştirdiklerini anlayarak. "Belki Leydi Holly'yi tadilat için bağış yapmaya ikna edebilirsiniz."

Sarah, "Onun balosuna katılmanın, benim onu arayıp neye ihtiyacımız olduğunu açıklamamdan daha fazla etkileyeceğini sanmıyorum," diye itiraz etti.

"Yasın sona erdi," diye karşı çıktı Mary. "Piyasadan çekilmeden önce biraz eğlenmenin zararı olmaz. Manastırın tamamının mumlarla aydınlatılacağını duydum."

Mary mücevherlerin, elbiselerin, süslemelerin ve eski dostlarını ziyaret etmenin tadını çıkaracaktı. Sarah'nın sadık yoldaşı bu tatil eğlencesini hak ediyordu.

Sarah vaftiz annesinin korkunç çöpçatanlık balosunu yetimhaneye olan ilgiyi artırmak için kullanabileceğini düşündü. Bu yine de dantel masrafını haklı çıkarmazdı.

Sarah, "Dantelin bir erkeğin dikkatini çekmek için olduğunu biliyorsun ve ben şapkamı taktım," diye karşı çıktı. "Gülümsemek, dedikodu yapmak ve ilgileniyormuş gibi davranmak istemiyorum."

Boş Whitney evinin mutfak merdivenlerinden inen mavi bir ışık gözüne çarptı. "Bunu gördün mü?" Sarah hızını artırdı. "Umarım kimse zorla girmemiştir. Papaza evde birinin yaşaması gerektiğini söyledim."

Mary ona, "Merhum baron kiliseye sadece evi bıraktı, onu ayakta tutacak parayı değil," diye hatırlattı.

"Oğlunun bakım masraflarını karşılayacağını umarak." Sarah sesindeki acıyı bastırmaya çalıştı. Ivo Whitney-Harris böyle bir hayal kırıklığı yaratmış olsa bile, bir başkasını yargılamaya hakkı yoktu.

"Oraya giremezsin, çok tehlikeli!" Sarah merdivenlerde durup anahtarları almak için çantasını karıştırdığında Mary dehşet içinde bağırdı. "Papazdan bir göz atmasını isteyeceğiz."

"Bugün Cuma. Etrafta dolaşıyor olacak. Ya yetimhaneyi duyan ve yardımımıza ihtiyacı olan biriye?"

Mary kuru bir sesle, "O zaman boş bir eve girmek yerine papaz evine gitmeleri gerekirdi," dedi ama Sarah'yı ön merdivenlerden yukarı kadar takip etti.

"Belki de hırsızlarsa, birisinin burayla ilgilendiğini bilirlerse kaçır ve geri gelmezler." Sarah yıpranmış kapıyı açtı.

Güzel kâğıtlarla kaplı fuaye, onu bir kez daha daha masum zamanların nostaljisine sürükledi. Duvarlardaki mavi ve altın şeritlerin zarafetini her zaman sevmişti. Yaşlı Bay Merriweather onu ve babasını sanki Leydi Holly kadar önemliymişler gibi sert bir baş hareketiyle karşıladı. Karısı Bess, elinde bir tabak taze pişmiş zencefilli kurabiyeyle aceleyle üst kata çıkardı. Ev balmumu ve yılın bu zamanında yeşillik kokardı. Leydi Harris evini açık havayla doldurmayı çok severdi.

Ama güzel barones uzun, çok uzun zaman önce ölmüştü. Daha sonra, kocası

taşradaki malikanesini tercih etmişti. Oğlu Ivo savaşa gittikten sonra köy evini kapatmıştı. Son yıllarda Ivo'nun dönme ihtimaline karşı iskelet bir personel bırakmıştı ama pislik herif hiç dönmemişti. Baronun ölümünden sonraki aylarda, bakımsızlık yüzünden ev kötü bir şekilde k f ve fare kokmaya başlamıştı.

"Kilise Merriweather'ların gitmesine asla izin vermemeliydi," diye mırıldandı Mary. "Katılıyorum. En azından onlar burada olduğu sürece evin bakımı yapıldı. Ama

"Baron, oğlu dönmeden öleceğini bilemezdi." Gerçi Sarah doğru anladıysa, Ivo savaşın bittiği son aylarda her an dönebilirdi. Ama dönmemişti.

"Ben mutfadı kontrol edeceğim. Sen de genel odalara bak," diye önerdi Sarah, loş i  mek nı incelerken. "Bak bakalım rahatsız edilmiş bir şey var mı?"

"Aptallık etme. Sen burada kal, ben de aşadı inip kapının düzgün kilitlenip kilitlenmediğine bakayım. Bunlar tehlikeli zamanlar." Mary elma sepetini yere bıraktı ve pirinç bir şamdanı silah olarak kaldırdı.

"Baronun vasisi değerli eşyaları çoktan kaldırdı," diye itiraz etti Sarah ama Mary ona aldırmadı. Sağlam Mary merdivenlerden inerken o kadar çok gürültü çıkarırdı ki, herhangi bir hırsızın kaçmak için zamanı olurdu, bu yüzden Sarah endişelenmedi.

Finansmanı sağladıklarında, yetimlere öğretmenlik yapmak için aldığı maaşın bir parçası olarak buraya taşınacaktı. Bu evlilikten çok daha asil bir hırstı.

Cesurca, yakında yeni evi olacak olan yerde yürüdü, zihninde salonlar, çalışma odaları ve kütüphaneden oluşan ofisler ve okul odaları yarattı.

İKİNCİ BÖLÜM

Kafasının içinde top ateşinin gürültüsü ve tuvalin üzerinde fırça darbeleriyle kaybolan Ivo, evin gıcırtilarını duymazdan geldi. Kara duman gökyüzünde kıvrılıyordu. Paletindeki yağı koyulaştırdı ve kâbus atları şaha kalkarak ateş püskürdü.

Ve sonra fareler geri döndü.

"Tavan arasına saklanmalıyız," diye ciyakladı daha otoriter olan. "Ekmekleri var," diye karşı çıktı inatla.

Ivo açlıktan öldüğünü fark etti. Tost ve çay iyi giderdi.

Fırçasını isteksizce dolapta bulduğu terebentine batırdıktan sonra tuvali bıraktı ve topallayarak üst kattaki koridora çıktı.

Sevgili evinin neden Avrupa'nın terk edilmiş kiliselerinden biri gibi yankılandığını anlamıyordu. Annesinin ailesine ait olan şehirdeki bu rahat evi, babasının devasa, izole kır evine her zaman tercih etmişti. Etrafında insanlara ihtiyacı vardı, koyunlara değil.

Mutfağı bulma niyetiyle trabzanlara tutundu ama ağrıyan başı ve topallayan bacağı sahanlıkta pes etti. Başı dönünce aniden oturdu ve kayıp ev sahiplerinden bir iz bulma umuduyla aşağıdaki fuayenin alacakaranlık karanlığına baktı.

Antrenin pencerelerinden gelen hayali bir ışıkla bir melek cisimleşti.

Ivo gözlerini ovuşturdu. Melekler beyaz giyerdi ve kanatları vardı. Pratik gri pelerinler ve eski püskü başlıklar giymezerlerdi. Ama sabah ışığı, ilahi bir ziyaretçinin mükemmel tavrını taşıyan porselen yüz hatlarını aydınlatıyordu. Kocaman mavi, koyu kirpikli gözleri ve gül rengi dudakları, siyah-beyaz fayansların üzerinde dönerken saf bir mutluluk gülümsemesiyle yukarı doğru dönüyor, sonra da eski tablolarından birinin çerçevesini okşuyordu.

Bu hoş görüntü karşısında sevinçle kıkırdamasına engel olamadı. "Sarah Jane," diye bağırdı. "Senden korkunç bir melek olur."

Mutluluk dolu gülümsemesi dağıldı ve yerini tabloya bakıp merdivenlere doğru dönerken şaşkınlığa bıraktı. "Ben-" diye söze başladı, sonra sert bir onaylamama ifadesi yüzünü dondurdu. "Lord Harris," dedi resmi bir şekilde.

Hiç kullanılmayan bu unvan, Ivo'nun başını daha fazla ağrıtan nahoş hatırlatmalarla sarsıldı. Çocukluk düşmanı olan papazın kızının nostaljik hatıralarını tercih etti. "Etkileyici gözlerinle bir aktris olmalıydın," dedi ona, müptela beyni düşüncelerini diline ulaşmadan önce işlemiyordu. "Ne kadar oldu? Beş yıl mı? Kocaman olmuşsun."

"Sen gittiğinde on yedi yaşındaydım, bebek bile sayılmazdım," dedi daha az zevkle hatırladığı o sert ses tonuyla. "Ne yapıyorsun burada? "Burada ne yapıyorsun?"

sen bir hırsızdın."

Bu soru onu şaşırttı. Burada davetsiz misafir oydu. Evine zorla girmek Sarah için bile meraklı bir davranıştı. Bu ev her zaman babasının tek oğlunun müsrif uğraşları hakkındaki kronik şikâyetlerinden kaçtığı bir sığınak olmuştu.

Ivo onun sorusuna cevap vermek yerine terbiyesini hatırladı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Her şeyden iki tane gördü, sendeledi, tırabzanı ıskaladı ve utanç verici bir şekilde ani bir gümbürtüyle tekrar oturdu.

Bir alarm çığlığı attı ve merdivenlerden yukarı uçtu. "Yaralanmışsın! Nasıl oldu da . . ?" Görünüşe göre soruyu daha iyi düşünerek, "Mary, çabuk gel!" diye seslendi.

"Bu kadar yüksek sesle bağırma," diye homurdandı, gururu fena halde incinmişti. "Kendimi buraya gayet iyi getirdim. Biraz tost ve çayın iyileştiremeyeceği bir şey değil. Bay ve Bayan Merry nerede?" Hizmetçiler için onların çocukluk isimlerini kullanmıştı.

Tereddüt etti ve sonra bandajını incelemek için yanına oturdu. Kadın elma çiçeği kokuyordu ve adam eğilip burnunu kadının saçlarına gömmek istedi.

"Gözün çok kötü morarmış ve burnun kırılmış olabilir." Onun ağrıyan gasasına dokundu. "Sana bir doktor bakmalı."

Omuz silkti. "Daha kötülerini de gördüm. Fareler ekmek getirdiğini söyledi. Biraz kızartabileceğini sanmıyorum."

"Fareler mi?" Kaşları çatıldı ve uzun zaman önce bir çocukluk hastalığı nedeniyle yatağa düştüğü zamanlardan hatırladığı yatıştırıcı ses tonuyla cevap verdi. "Çay, kızarmış ekmek ve biraz da Bayan White'ın elma reçelinden yapabiliriz. Önce seni yukarı çıkaralım."

Siyahlar giymiş güçlü kuvvetli bir kadın aceleyle giriş salonuna girdi.

Büyükanne gibi değil, Mrs.

Merry, diye düşündü Ivo hayal kırıklığı içinde.

"Lord Harris yaralandı," dedi meleği kargaya. "Onu yatağına geri götürmeli ve bir doktor çağırmalıyız."

"Tost," diye kibarca hatırlattı ona.

"Yerleştikten sonra çay ve tost," diye kabul etti.

Neden evde kocasıyla birlikte değildi? Sarah Jane'in gençliklerinde olduğu gibi etrafında pervane olması onu son derece kişisel bir düzeyde rahatsız ediyordu.

Ivo merdivenleri tökezleyerek çıkarken kendini dengeledi. Sakat dizleri hâlâ en uygunsuz zamanlarda ağrıyordu ama yürüyebiliyordu.

Görünüşe göre, Sarah bugünlerde elma, taze ekmek ve ... temel arzuları harekete geçiren kendine has narin bir koku kokuyordu. Ölmediğini bilmek güzel, diye karar verdi, bir sonraki kata ulaştıklarında koltuğunun güvenliğine doğru savruldu.

"Yatakta olmalısın." Söylemeye niyetlendiği başka her şeyi ısırarak söyledi. Bunu çok yapıyordu.

"Kahrolası çarşafklar yok," diye bitirdi Ivo onun yerine. "Ev tamamen kapandı. Olmalıydı

Yazdım, özür dilerim." Kanepenin arkalıgına yaslandı ve dönmesini durdurmak için gözlerini kapattı.

"Kilerde hâlâ birkaç parça var," diye mırıldandı karga. "Ne bulabileceğime bakacağım, sonra da Dr. Jones'u getireceğim. Sen artık gitmelisin."

"Aptal olma, Mary. Onu bu şekilde bırakamam. Burada zaten bir çaydanlık var. Sadece biraz su ısıtmamız ve biraz çay bulmamız gerekiyor."

Ivo onun gizemli porselen çay takımını kontrol ettiğini duydu. Valizine porselen koymamıştı. Çay koymuş olabilirdi. Memleket hasreti için en iyi ilaçtı.

"Çay, valiz," diye başardı, dik oturabilmek için yastıkları sırtının arkasına sürükledi. "Su yok ama."

"Ateş yakmak için birkaç kömür var," dedi meleği odayı incelerken. "Sarnıçta hâlâ su olduğuna eminim. Bu taze bir demlik çay."

"Fareler başardı," dedi Ivo memnuniyetle. "Ben değil."

Bu da sessiz bir fısıldaşmaya neden oldu. Kadın arkadaşlığının yabancılığının tadını çıkarıyordu. Sarah memnuniyet verici bir şekilde tanıdık olmasına rağmen

-Alışık olmadığı bir şekilde. Tanrım, beyni karışmıştı.

Bir süre uyuyakalmış olmalı. Ilık sabunlu suyun kırıışmış çenesini temizlemesiyle uyandı. Elma çiçeği ve çay kokusu gözlerini zorla açtırdı.

Meleğinin endişeli kaşları mutluluk verici değildi ama çay ve tostla dolu tepsinin görüntüsü Sarah'nın melek gibi varlığından sonraki en iyi şeydi.

"Sanırım seni seviyorum," diye iç geçirdi minnettarlıkla.

Sarah, Ivo'nun anlamsız yorumu karşısında dudağını ısırıp ve onun dağınık siyah saçlarını saran bandajı çıkarmaya odaklandı. Eğer Ivo onun aklını gerçekten karıştırdıysa, Sarah da onun kendi aklını karıştırmasına izin vermemeliydi.

"Kendine ne yapıyordun?" diye sordu, göğsüne odaklanmış gibi görünen dikkatini sinirli bir şekilde dağıtarak. Ivo, tanıdıkları arasında elbisesinin altına bakacak kadar üzerine çıkan tek erkekti.

Yüzünü buruşturdu ve tosta uzandı. "Tam olarak hatırlamıyorum ama eve gelebildim. Bu iyi bir şey, değil mi?"

Eğer buranın hâlâ kendi evi olduğunu düşünüyorsa, bu bir fikir meselesiydi. Ama Ivo her zaman çekici biri olmuştu ve onun sırtışına karşı bağıışıklığı yoktu.

"Savaş geçen Haziran'da bitti," dedi. "Dr. Seton yaralı olduğunuzu ama birkaç ay içinde seyahat edebilecek kadar iyi olacağınızı yazmış."

"Doktor Seton! Kim'i kurtardı, biliyorsun."

Dudaklarını bastırarak kapattı. Duyduğuna göre Kontes'in oğlu kurtarılmaktan pek hoşlanmamıştı ama şimdi Ivo'ya arkadaşından bahsetmenin sırası değildi.

"Bu bir savaş yarası olamaz." Bandajın gizlediği şişmiş yarayı inceledi.

"Muhtemelen değil," diye kabul etti bir lokma tostun içinden. "Kabadayılarla biraz tartıştığımı hatırlıyorum. Bütün Avrupa'yı kazasız belasız gezdim. Eski moda İngiliz haydutlarını unutmuşum."

Bu biraz açıklayıcı oldu. "Zorbalar tarafından saldırıya uğradığınızda eve dönüyordunuz, öyle mi? O halde babanızın avukatından mektupları aldınız?" Nefesini tuttu, adamın durumu anladığını ve kendine özgü bir şekilde görmezden geldiğini umuyordu.

Ivo aristokrata düz ama kırık burnunu kırıştırdı ve yine yüzünü buruşturdu. "Mektuplar, evet," dedi inanmadan. "Hepsi beni Paris'te yakaladı. Babamın ölümüyle ilgili olanı okudum ve eve dönsem iyi olur diye düşündüm. Diğerlerini henüz okuyamadım."

şakağını ovuşturdu ve kederli görünüyordu. "Huysuz, yaşlı bir keiydi ama ölmek için çok gençti. Ne oldu ona?"

Oh, Tanrım. Sarah iç çekişini kendine sakladı. Evden haberi yoktu. "ok ani oldu. Kalp spazmı ya da onun gibi bir şey. Onu kurtaramazdınız. Kıtayı keşfediyordunuz ve mektupların sizi bulması bu yüzden mi bu kadar uzun sürdü?" diye tarafsızca sordu.

Parladı. "Müzeler. Sanat eserleri inanılmaz. Kendi abalarımın kıyaslandığında çok zayıf kalıyor. İtalya'yı seversin," dedi. "Saraylar! Güneş ve hava dolu saraylarda yaşıyorlardı!"

"İngiltere'nin kışlarını hiç sevmezdin," diye hatırladı. "Annemi öldürdü," diye kabul etti daha fazla tost yiyerek.

Babasının ölümü Waterloo'dan birkaç ay sonra, Ivo hâlâ iyileşme sürecindeyken gerçekleşmişti. Mektupların nasıl dağılmış olabileceğini görebiliyordu.

Ona babasının vasiyetinden bahseden kişi olmak istemiyordu.

"Peki ya sen?" diye sordu aniden. "Leydi Holly'nin seni tanıştırdığı o Kahverengi ocukla evlenmedin mi?"

"Bu beş yıl önceydi ve hepsi vaftiz annemin inatçı kafasındaydı," diye haykırdı. "Agatha Wilson'la evlendi ve iki küçük oğlu var. iftlikleri birlikte yürüdü, bu yüzden iyi bir eşleşme oldu."

Kalbini kıran kişi Bob Brown değildi.

"Güzelsen," dedi Ivo hararetle, kaşlarını çatmadan önce. "O zaman Lawrence'ın akıllı başına geldi ve senin ilğini çekti?"

"Lawrence mı?" diye sordu kuşkuyla, onun düşüncelerinin garip yönünü merak ederek. "O bir vikontun varisi ve onu atlara bindirecek bir varise ihtiyacı var. Ben kimseyle evlenmek istemiyorum."

"Ha, dul kontes yine yanılıyor." Arkasına yaslandı ve garip bir şekilde huzurlu görünen gözlerini kapattı.

Onun şaşkın zihni için endişelenen Sarah kabuğun etrafını temizlemeyi bitirdi. "Ona elma vermeli," diye fısıldadı duvarlardan gelen küçük bir ses.

İrkilen Sarah donakaldı. Bir elma çıtırtısı mı duymuştu?

Bir başka küçük ses de, "Annem, hastalıklara iyi geldiğini söyledi," diye onayladı.

Araştırmaya başlamadan önce Mary'nin Dr. Jones'la birlikte döndüğünü duydu. Sarah rahat bir nefes aldı. Artık her şey yoluna girecek ve Ivo, hizmetkârların dönmesini sabırsızlıkla beklediği taşradaki evine gönderilebilecekti. O zaman duvarlardaki sesleri arayabilirdi.

Mary, doktorun yeni Lord Harris'i muayene edebilmesi için Sarah'yı salondan dışarı çıkardı. Alt kattaki fuayede talimatları beklerken hizmetçi kaşlarını çatı.

"Dr. Jones kafa yaralarının çok tehlikeli olduğunu söyledi," diye fısıldadı Mary. "Baron aklını kaçırmış olabilir, iyileşip iyileşmeyeceğini görmek için beklemeliyiz."

Sarah nefesini zor tuttu. "Ivo değil, kesinlikle! O her zaman çok parlak ve . . ." Ve işte yine başladı. Pragmatizme geri döndü. "Baronun varisi yok. Malikanesindeki insanların iyiliği için, Dr. Jones'un yanıldığını ve iş göremez hale gelmeyeceğini umacağız."

"Onunla evlenebilirsin," dedi Mary pragmatik bir şekilde. "O zaman yetimhaneyi finanse etme konusunda endişelenmene gerek kalmaz."

"Kesinlikle hayır," dedi Sarah dehşete kapılarak. Hayattaki kaderiyle barışmıştı. Ergen kahramanının zor kazanılmış huzurunu bozmasına ihtiyacı yoktu. Ivo'nun yetimlere ya da ona ilgisi yoktu, bunu açıkça belirtmişti.

"Yemek yediğini sanmıyorum." Sarah konuşmayı daha acil konulara döndürdü. "Eğer markete geri dönersem, danteli iade edebilir ve etli börek alabilirim."

"Kes şunu," diye uyardı Mary. "Turta istiyorsa satın alabilir. O sizin sadaka vakalarınızdan biri değil."

Ama Mary, kızgın sözlerine rağmen elma sepetini karıştırdı. Kaşlarını çatı ve içindekileri ışığa doğru eğdi. "Bir düzine aldığımızı biliyorum," diye mırıldandı.

Hayal ettiğini umduğu fısıltılı bir konuşmayı huzursuzca hatırlayan Sarah sepeti de kontrol etti. "En taze üç elma gitmiş. Özellikle turtanın onlara ihtiyacı yoksa yemek için iyi olacaklarını söylediğini hatırlıyorum."

Sarah merdivenlerden yukarı baktı. "Belki de artık evi aramalıyız."

"Dr. Jones aşağı inene kadar bekleyin." Mary bu öneriye direndi. "Bakması için kasaplardan birini göndermesini isteyebiliriz."

Sarah huzursuz bir şekilde perdeleri çekmek için salona doğru yürüdü. Kış ışığı bir çift eski at kılı sandalyenin üzerindeki toz ve örümcek ağlarını ortaya çıkardı.

"Kağıt çocuklar için çok güzel. Burayı oturma odası olarak bırakacak mısınız?" Mary sordu.

"Bilmiyorum." Sarah, Ivo'nun yağlıboya tablolarından birine daha baktı. Bu resim

annesi ve yaşlı bir spaniel'in yer aldığı bir ev sahnesiydi. Bu resmi yaptığı sırada ikisi de ölmüştü, ama onları canlı bir anı ve sevgiyle resmetmişti.

Vasiyetçi bu tabloyu ya da fuayedeki tabloyu saklamaya değer bulmamıştı. Ivo buna çok bozulacaktı. Kalmalarına izin vereceğini umuyordu.

"Hangi eşyaları götürmek istediğini ona sormam gerekecek," diye itiraf etti. "Tek bildiğim, bu eski sandalyeleri isteyebileceği. Babası vasiyetinde evi bıraktı ama mobilyalardan hiç bahsetmedi. Onu annesinin eşyalarından mahrum edemem."

"Nasıl olsa yataklara, masalara falan ihtiyacınız olacak," dedi hizmetçi kadın kadercilikle.

Çok fazla yetim, çok az para, diye düşündü Sarah. "Belki de bu kadar çok ısırmamalıydım ama Newcastle'daki yetimhanenin aşırı kalabalık halini gördükten sonra ... Başka ne yapabilirdim ki?"

"Çok fazla asker ölüyor," diye hemfikirdi Mary. "Zavallı yavrular babalarını pek tanımıyorlardı ve annelerini de kaybetmek ... Zor bir hayat bu."

Merdivenlerde doktorun sesini duydular ve aceleyle fuayeye geri döndüler. Dr.

Jones gözlüklerini burnuna soktu ve ciddiyetle onlara baktı.

"Baron, daha önceki bir yaralanmadan dolayı tam olarak iyileşmemiş bir bölgede kafatasına şiddetli bir darbe aldı. Çok acı çekiyor, iç şişlikten korkuyorum. Bir ya da iki gün içinde iyileşebilir ya da görme yetisini kaybedebilir veya ölebilir."

Sarah çaresizliğini haykırdı, sonra tepkisini biraz daha bastırdı. Kalbi sevdiği pervasız, yetenekli çocuk için acıyordu ama evini ve ailesini yıllarca görmezden gelebilen bu adamı tanımıyordu.

"Bu tür yaralanmalar son derece tehlikelidir," diye devam etti doktor. "Daha önce başındaki yarayı tedavi eden doktor Henry Seton'ın bugünlerde Edinburgh Üniversitesi'nde ders verdiğini söyledi. Baron, Seton'ın kontesin balosuna katılacağını söylüyor, belki geldiğinde ona bir bakabilir."

Baloya bir hafta vardı!

Bu felaketi çözmeye çalışırken, "Lord hazretlerinin malikânesine bir ulaşım ayarlayalım mı?" diye sordu. "Neredeyse on mil uzakta ama evinin konforuna ve ona bakacak insanlara sahip olacak. Leydi Holly'den arabasını isteyebilirim."

Doktor başını salladı. "Hareket ettirilmemeli. Buraya nasıl geldiğini bilmiyorum ama hasar çoktan oluşmuş. Şişliği azaltmak için başını yüksekte tutmalı. Sıcak tutulmalı ve delikanlıyı tanıdığım kadarıyla meşgul edilmeli. Korkarım geçmişe takılıp kalıyor ve gösterdiğinden daha tedirgin. Laudanum önerirdim ama o zaman iç yaraların onarılıp onarılmadığını bilemeyiz. Şişliğin azaldığına dair kanıt görene kadar rahatsız edilmemeli."

Sarah yutkundu ve nabzının sabit kalmasını bekledikten sonra sordu: "En azından onu daha sıcak bir yere götürebilir miyiz? İşte Abbey. Leydi Holly onu hep sevmiştir."

Doktor başını salladı. "Hizmetçi ve kömür göndersin ama çocuğu bir adım daha kımıldatmasın." Kadının elini tuttu ve okşadı. "Papaza söyleyeceğim. Belki yardım edecek birini tanıyor. Bu yeni papazın karısının olmaması çok yazık." Bu eksikliği onaylamayarak başını salladı. "Baron kesinlikle evli olmayan bir hanımın kendisine hizmet etmesini bekleyemez. Birini bulacağız." "Bess ve James Merriweather," dedi Mary kararlı bir şekilde. "Baron parasını ödeyebilir.

geri dönmeleri için."

Doktor başıyla onayladı. "Mükemmel bir düşünce."

Kilise birkaç hafta içinde evi yetimlere devredecek olsa bile Sarah buna itiraz edemezdi. Belki Ivo o zamana kadar iyileşir ve Merriweather'ları malikânesine götürebilirdi. Bu herkes için mükemmel olurdu.

"Onlar gelene kadar idare edebilir misin?" Dr. Jones endişeyle sordu. "Uygun olmadığını biliyorum ama Holbourne Manastırı ziyaretçilerle dolup taşıyor. Kimseyi ayırabilirler mi bilmiyorum."

Sarah hissettiğinden daha büyük bir güvenle, "İyi olacağız," dedi. "Mary adab-ı muaşeret için burada. Merriweather'lar kasabanın çok dışında değiller. Hava kararmadan önce burada olacaklarından eminim. Baronun malikânesine haber gönderirseniz, havanın uygun olması koşuluyla bir ya da iki gün içinde birilerinin gelmesini sağlayabilirler."

Aslında baronun kır evine nadiren gitmişti ve Ivo'nun babası öldükten sonra hizmetçilerin kalıp kalmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Son aylarda Ivo'nun işleriyle baronun avukatı Bay Armstrong ilgilenmişti. Bu da ona ...

"Bay Armstrong yeni yıl sonrasına kadar Bath'a gitti. Baronun döndüğünü ona bildirmemiz gerekiyor mu?"

"Papaz ve ben bunu halledeceğiz. Merriweather'lar için bir araba göndereceğim. Cemaatten hanımları da yardıma çağırırsanız, delikanlıya iyi bakılmış olur. Sizi baloda görmeyi umabiliriz," dedi doktor neşeyle ve şapkasını çıkarken eğerek.

"Eh, bu da güzel bir balık kazanı değilse," diye mırıldandı Mary. "Ben mutfağı hazırlayayım ve çorbaya başlayayım. Sen de Merriweather'lar gelene kadar onunla oturacak birkaç hanım bulsan iyi olur."

Sarah'nın bu fikri reddetmesi için bir saniye bile düşünmesi gerekmedi. "Onu gördünüz. Dedikoducular tarafından görülecek durumda değil. Hastalandığında ona bakmama alışkındır. Bayan Merriweather gelene kadar kalacağım."

Mary'nin bu karardan duyduğu mutsuzluğu görmezden gelen Sarah sepetten bir elma seçti ve onu hasta odasına taşıdı. Ivo'yu tuval üzerinde kırmızı boya keserken buldu; çocukluğundan o kadar tanıdık bir görüntüyü ki gülümsedi.

Ta ki Ivo'nun resmettiği kâbusu ve çay tepsisindeki yarısı yenmiş elmayı görene kadar. Tanıdğı sevimli, rahat Ivo kâbuslar çizmezdi ve elmalar da kendilerini yukarı taşımazdı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ivo meleğinin odanın köşesinde gezindiğini fark etti. Kaybettiği yoldaşlarının hayaletleriyle o kadar uzun süre yaşamıştı ki bir ya da iki melek onu rahatsız etmemişti. Bunun Sarah'nın gerçekten öldüğü ve hayaletinin omzunun üzerinden baktığı anlamına gelmediğini umdu. Bu gerçekten de paramparça olmuş ruhunun kaldıramayacağı kadar ağır olurdu. Bu yüzden sessizlik içinde tuvaline kan dökmeye devam etti.

"Doktor dinlenmeniz gerektiğini söylüyor," dedi.

Ah, bu onun Sarah'sıydı. Başının ağrımaya rağmen canlandı. Yakında dırdır etmeye başlayacaktı ama onu nasıl atlatacağını biliyordu. Daha küçük bir fırça aldı ve tuvalin bir köşesine yeni bir unsur sürdü. Eli hareket ettiğinde başı daha az ağrıyordu.

Adam cevap vermeyince, kadın daha da yaklaştı. Çalışmalarını görmesine her zaman izin verirdi. Hiçbir zaman eleştiride bulunmazdı, sadece konusunu tanıdığına heyecanlanırdı.

Onun kâbusunu tanıyamazdı. Ivo yüzünü buruşturdu ve köşedeki hızlı çizimi bitirdi - ona görececek eğlenceli bir şey veriyordu.

"Kıyametin dört atı mı?" diye tahmin etti. "Vahiyleri hiç sevmemişimdir."

Elbette önce ana temayı görecekti. Kabusunun görünmez olduğunu düşünmesi aptalcaydı. "Ben de öyle," diyerek kendini şaşırttı. Gözlerini kısıtı ve yarı boyanmış tuvali eleştirel bir gözle inceledi. Kadın haklıydı. Ateş püskürten atlar Vahiyler'e aitti, onun lanet olası kafasına değil. "Tekrar okumam gerekecek ama bunun daha çağdaş bir temsil olduğunu düşünüyorum."

"Oh."

Onun anlayışını o tek hecede duydu. Onu savaşın dehşetiyle lekelediği için duyduğu suçluluk duygusu karnına bir hançer gibi saplandı. Fırçalarını terebentinin içine bırakarak, bitkin bir halde yastıklarına yaslandı.

"Savaş peşini bırakmıyor, bırakmamalı da" diye yorumladı. Soğumakta olan demlikten çay doldurdu ve ona uzattı. "Gözlerini kapat ve bir süre dinlendir. Kendini kör edersen resimlerin sonsuza dek kaybolacak kadar muhteşem."

Ilık çayını yudumladı. "On iki yaşındayken kızamık olduğumda da aynı şeyleri söylemişsiniz, ancak o zamanki tiradınızın 'seni iğrenç çocuk' ve 'piknik olmayacaksa hepsi senin suçun' gibi ifadeler içerdiğine inanıyorum. "

Onun yumuşak kahkahaları kulağına Viyana Kongresi sırasında dinlediği senfonilerden daha tatlı geliyordu. Ivo rahatladı ve çayını bitirdi.

"Özür dilerim," dedi özür dilemeden. "Muhtemelen bu *tamamen* senin

O yıl sen okuldan eve döndükten sonra köyün yarısının kızamık olması büyük bir hata."

"Teşekkür ederim." Gözlerini tekrar açtığında onu tuvalin üzerinde eğilirken yakaladı. Arkasındaki elinde bir elma duruyordu. "Kilerde sadece elma mı var?"

Suçlulukla doğruldu ve Havva'nın günaha teslim olması gibi meyveyi ona uzattı. "Yemek pişirecek kimse yoktu. Mary çorba yapmaya başladı. Sana diğer elmayı getirdi mi?" Tepsideki yarısı yenmiş elmayı gösterdi.

Kaşlarını çattı. "Sanırım ben uyurken geldi. Oraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama doktor gelene kadar yemek yiyecek kadar açtım."

Burnunun üstündeki köprüden küçük bir kırıklık geçti, ama sanki resmi olmaları gerekiyormuş gibi kibarca konuştu. "Acıktıysanız pazardan etli börek getirtebilirim ama Mary bana ayın sonuna yaklaştığımızı ve son paralarımı da harcadığımı hatırlatıyor. Krediniz ne kadar iyi?"

Düşünceli bir halde yeni sargılanmış burnunu ovuşturdu. "Eğer valizim hâlâ yanımdaysa, bozuk paralarım olmalı. Yaşlı Bay Blenheim artık turta satmıyor mu? Onlar için iyi olduğumu biliyor."

"Geçen kış grip çok kötüydü. Kasaba, Bay Blenheim da dahil olmak üzere birçok yaşlı vatandaşımızı kaybetti. Siz gittiğinizden beri epeyce değişiklik oldu," diye üzüntüyle ekledi.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde kahkahadan mateme dönmüştü. Ne kadar şaşırtıcıydı! Yıllarca erkeklerin homurdanıp sızlanmalarını, sarhoş olup öldürmelerini dinledikten sonra Ivo, onun yumuşak duygularının uyuyan kaplanını uyandırmak yerine sakinleştirdiğini fark etti.

Keşke rüyalarındaki çılgınlıkları azaltabilseydi.

Çantasını karıştırdı ve parasını sakladığı eski püskü yeleği çıkardı. "Bütün hizmetçilerin nereye gittiğini hâlâ anlamış değilim. Eskiden bu evde onlardan bir sürü vardı." Telaşla başını kaldırdı. "Eminim hepsi ölmemiştir?"

Saklandığı yeri onaylayan kısacık gülümsemesi, temkinli bir ifadenin ardında kayboldu. "Hayır, tabii ki değil. Merriweather'ları çağırdık. Valizinizi yağmacı haydutlardan nasıl kurtardınız?"

Kolayca dikkati dağılınca ayrıntıları hatırlamaya çalıştı. "Hayal meyal gladyatör oynadığımı hatırlıyorum, fayton şoförüne eski bir körüklü tüfek tutan bir kabadayıyla yarışmasını emretmişim, böylece onu kılıcımla etkisiz hale getirebilecektim." Başka bir anısına homurdandı. "İki elle dövüştüğümünden oldukça eminim, diğer tarafımızdan gelen ikinci haydudu yakalamak için valizi bir sopa olarak kullandım. Sanırım at kaçtı ve kötü dizim iflas etti. Muhtemelen kafamı bu şekilde kırdım. Onlara sikkeleri vermek daha kolay olurdu."

"Sen savaşmaya alışkınsın," dedi. "Son yıllarda neler gördüğünü ve neler yaptığını hayal bile edemiyorum."

"Eve yazılacak bir şey yok," diye homurdandı rahatsızlıkla.

"Yani yapmadın," diye karşılık verdi, sonra sertliğini yumuşatarak ekledi, "Kafanı dinle. Ben aşağı inip etli börek konusunda ne yapabileceğimize bakacağım."

O gittikten sonra, Ivo kıyameti andıran atına ters ters baktı. Köşeye eklediği Fransız faresini fark etmemişti bile. Belki birkaç tane daha eklemeliydi.

Çenesini ovuşturdu ve günlerdir tıraş olmadığını fark etti. Belki de kendi çatısı altında neler olduğunu anlamadan önce Sarah'nın hatırına en azından insanmış *gibi davranmalıydı*.

Bir sepet dolusu etli börek taşıyan Sarah, antrede durup pelerinini ve bonesini çıkardı. İzlendiğini fark edince durdu. Merdivenlerden yukarı bakınca Ivo'nun paltosuna ve atkısına sarınmış bir halde sahanlıkta oturduğunu gördü. Temiz bandajı bronzlaşmış yüzüne ve koyu renk buklelerine rağmen bembeyazdı ve tıraş olmuştu.

Onu aynı sahanlıkta şık bir lacivert frak, kolalı beyaz keten kumaş ve örgü pantolon giymiş, bukleleri alnına dökülmüş, çocukluğunun kirli çocuğu gibi değil de sofistike bir Londra beyefendisi gibi görünürken gördüğü günü hatırladı.

O gün kalbini kaybetmişti ama o bunu fark etmemişti.

Artık güzel bir beyefendiye aşık olacak kadar saf değildi.

"Yatakta olman gerekiyordu!" diye itiraz etti. "Palto ile ne yapıyorsun?"

"Donuyorum," dedi. "Etli börek bekliyorum. Açlıktan ölüyorum. Merriweather'ların nerede olduğunu henüz söylemedin. Ve hizmetçilerin. Ateş için daha fazla kömüre ihtiyacım var."

Doktor üzülmemesi gerektiğini söylemişti. Ona babasının Ivo'nun sevdiği tek evi verdiğini ve onun için aile gibi olan hizmetçilerin hepsinin gittiğini nasıl söyleyebilirdi? Onu bu şekilde incitemezdi ama yalan söylemek çok garipti....

"Herkes tatilde." Sepetten bir turtta çıkardı. "Şimdi yatağına dön yoksa bunu kendim yiyeceğim."

"Kendin için bir tane almalıydın! Tabak bul, ben de paylaşayım." Ivo ayağa kalktı ve merdivenlerden inmeye başladı ama hâlâ başı dönüyormuş gibi tirabzana tutundu.

Kendini öldüreceğinden endişelenerek, hâlâ dumanı tüten turtayı aceleyle aldı. "Ben yedim. Sen yemedin. Hemen yatağa dön. Mary'ye biraz kömür getirmesini söyleyeceğim. Merriweather'ları çağırdık ama hava kötüleşiyor. Yakında burada olacaklarına söz veremem."

Geri döneceklerine dair söz veremiyordu. Tek bildiği, kızlarından biriyle birlikte yaşamak için emekli olduklarıydı.

"Onları tatilde ailelerinden ayırmayı düşünmemiştim," dedi pişmanlıkla, merdivenlerden yukarı çıkarken. "Eve gelerek herkesi üzdüm."

Yüce Tanrım, ona yardım et. Onun *istenmediğini* düşünmesine izin vermekten nefret ediyordu. Savaştan döndükten sonraki ilk tatilini yaralı ve yalnız geçirmek için ne korkunç bir yol!

"Sen hepimizin umabileceği en iyi Noel hediyesisin," diye güvence verdi ona, neredeyse dürüstçe. "Önümüzdeki hafta Holbourne Manastırı'nda yapılacak balo için herkes altışar yedişer durumda. Eğer kafan daha iyiye sen de katılabilirsin ve hepimizin kutlamak için bir nedeni olur."

Çekyatın üzerine yığıldı ve kaşlarını çattı. "Leydi Holly hâlâ kibrit yapmaya çalışmıyor, değil mi? Bu konuda inanılmaz derecede kötü."

"Seni Lily Comfrey ile eşleştirdi, değil mi? Nişanlandığınızı duyurduğunda itiraz etmemiş gibiydin." Sarah bu haber karşısında yaşadığı şoku ve acıyı tüm ayrıntılarıyla hatırlıyordu.

"Babasının çok iyi bir sanat koleksiyonu vardı," dedi bir lokma turta yerken. "Çok iyi anlaşırdık. Ama Lily beklemekten pek hoşlanmazdı. Birkaç yıl önce Geoffrey Thomas'la evlendiğini duydum."

Kalbi kırılmış gibi görünmüyordu.

"Babasının sanat koleksiyonunu beğendiğin için mi nişanlandın?" diye sordu kızgınlığını gizleme zahmetine girmeden. "O zaman Bay Thomas'la kaçması iyi oldu. Bunu hak etmiştin."

Kötücül viski kahvesi gözleriyle ona güldü. Çürükler ve sargılı burnu bile çekiciliğini azaltmıyordu. "Aptal romanlarınızdaki gibi güzel bir yüze kapılıp gitmemi mi bekliyordunuz? Pratik Sarah'nın bu kadar romantik olduğunu düşünmemiştim. Kontesin seninle eşleşmemesine şaşmamalı."

"Hayatımı tamamlamak için bir erkeğe ihtiyacım yok. Mary'ye biraz kömür getirmesini söyleyeceğim." Onun kahkaha sesleri arasında dışarı fırladı.

Onun gülmesinin ve ateş püskürten atların resmini yapmamasının daha iyi olduğunu düşündü. Kâbus tablosu onu itiraf etmek istediğinden daha fazla endişelendiriyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cuma, 23 Aralık

Fransız süvarileri Kim ve adamlarına doğru dörtlüyle koşarken, Ivo top ateşine aldırmadan tüfeğine barut doldurdu. En yakındaki askere nişan aldı ama aşırı ısınan silah tutukluk yaptı. Ne süngü ne de kılıç.... dumanın içinden çıkan ateş püskürten siyah canavarın yaklaşmasını engelleyemedi.

At üzerinden geçerken bir uyarı çığlığı attı.

"Her şey yolunda, artık evindesin," diye fısıldadı yumuşak bir ses ölmekte olanın çığlıkları arasında. "Bu sadece bir rüya. Uyu, her şey yoluna girecek."

Kulağında küfürler yerine yatıştırıcı mırıltıların yarattığı şok Ivo'yu kendine getirdi. Hâlâ gergindi, el yordamıyla silahlarını ararken, elmaları koklayacak kadar duraksadı. Hiçbir duman onu boğmadı. Hiçbir at onu kan ve çamurun içinde ezmedi.

Nazik eller saçlarını okşadı.

İnce ketenden biraz daha fazlasını giymiş olgun kıvrımlara yaslanmıştı.

Huzurun bu can simidine tutunarak onu kollarına çekti, böylece bir attan daha hafif bir ağırlığı üzerinde hissedebilecekti. Kadın direndi ama adam güven verici olduğunu umduğu şeyler mırıldandı.

Yanına sokulan insan sıcaklığıyla aylardır, belki de yıllardır uyumadığı kadar mışıl mışıl uyudu.

Uyandığında kadın gitmişti.

Ivo kıpırdamadan yatıyor, kâbusunun tuhaf bir hal mi aldığını yoksa rüyasındaki meleğin gerçek mi olduğunu merak ediyordu. Yastığındaki elma çiçeklerinin kokusunu hâlâ alabiliyordu. Yumuşak bir battaniye ve gevrek bir çarşaf üzerini örtüyordu. Bir gece önce salondan ve şöalesinden ayrılmayı reddettiği zaman Sarah'nın onları getirdiğini hatırladı.

Ona rüyalarında mı gelmişti?

En azından terbiyeli olmak için pantolon ve gömlek giyiyordu. Yatağından çıkarılıp çıkarılmayacağını bilmediği zamanlarda çıplaklığın verdiği savunmasızlıktan hoşlanmıyordu. Yıllardır savunmasız bir an bile geçirmemişti. Kâbusları bütün pansiyonları uyandırmıştı.

Ama çocukluğundan beri hiç kimse onu okşayarak tekrar uyutmamıştı. Sarah

Jane o zaman bile onu yatıştırmıştı, kızamık geçirdiği sırada.

Daha önce kızamık geçiren tek kişi oydu ve onun hemşiresi olmakta ısrar etmişti. Daha kaç yaşındaydı, altı mı yedi mi?

Bu anıyı hatırlayınca göğsüne garip bir sıcaklık yayıldı, sanki bir pencere açmış ve içeri güneş ışığı dolmuş gibiydi. Kendini daha iyi hissederek doğrulup oturdu.

Dönüşünü bekleyen soğuk, misafirperver olmayan taşra koltuğunu hatırlayarak

Neredeyse tekrar uzanacaktı. Avukatını bulmalı ve babasına söyleyemediği şeyi ona söylemeliydi; çiftçi olmak istemiyordu. Aslında, izole edilmiş çiftlikten *nefret* ediyordu. Annesinin ve arkadaşlarının sıcak anılarıyla dolu bu eve ihtiyacı vardı.

Izgarada hâlâ kömür közleri yanıyordu. Sendelemeden ayağa kalkmayı, daha fazla yakıt atmayı ve alevleri karıştırmayı başardı. Su testisini dolu buldu ve sıcak su kazanını ısıtmak için salladı.

"Ona söylemeliyiz," diye ısrar etti fare.

"Ama o zaman gider," diye karşı çıktı otoriter olan. "Hanımefendi de gider ve başka turta kalmaz."

"Ama hanımefendinin konuşmasını duydum! Hanımefendinin de dediği gibi burası *bizim* evimiz. O buraya ait değil!"

Ahh. Fareler bile onu istemedi mi?

Fareler konuşmadı. Bu sabah kafası daha az bulanıktı. İngiltere'den ayrıldığında farelerin konuşmadığından oldukça emindi.

Ne hakkında konuştuklarını bilmek istemediğinden de oldukça emindi. Çayını yaptı ve kâbus gibi tuvali inceledi. Saçma bir sembolizm olduğu sonucuna vardı. Kontrasta ihtiyacı vardı. Fransız fareleri eklemek de saçmaydı ama bunu resmetmek istemiyordu. Belki de bunu imzası olarak kullanacaktı.

Ev halkının kıpırdadığına dair bir ses duymak için bekledi. Sarah gerçekten de geceyi burada mı geçirmişti? Elbette ailesi ... ah, şimdi hatırladı. Anne ve babasını bir yıl önce grip salgınında kaybetmişti. O zaman Viyana'da vals yapmak yerine onu teselli etmek için burada olmalıydı ama ona yardım edecek bir kocası olduğunu düşünmüştü. Lanet olası dul kadın ona Sarah'nın nişanlı olduğunu söylemişti ve başka bir evlilikte başarısız olduğunu söylemeyi unutmıştu.

Pastırma kokusu yukarı yayıldı ve merdivenlerdeki kadın ayaklarının hafif pıtırıları dikkatini dağıttı.

Daha kapıyı açmadan Sarah'nın geldiğini anladı ve neşesi yerine geldi. Kafası bu sabah sözlü mızrak dövüşüne hazırды ve çocukluk arkadaşının aldığı kadar iyi vereceğine güvenebilirdi.

Gençliğinde bir zamanlar onun iddialarını çok sık eleştirmiş ve ergen kibriyle sinirlenmişti. Tecrübeleri ona, aklından geçenleri onun kadar iyi bilen bir kadın bulmanın ne kadar nadir olduğunu öğretmişti.

Gülümsemesi kararsızdı. "Bu sabah başın nasıl?"

"Artık hava almak için çıkarmam gerekiyormuş gibi hissetmiyorum," dedi umursamazca, ama acısı hâlâ gizliydi.

Onu inceledi, yanaklarının bu sabah porselen bir melekten ziyade baştan çıkarıcı bir kadın gibi daha da pembe olduğunu fark etti.

"Bunun yaralanmanın bir koşulu olduğundan şüpheliyim," diye alay ederek yüzünü başka yöne çevirdi

masaya bir tepsi koymak için incelemesinden ayrıldı. "Kirli zihinleri temizlemek için düzenli olarak kiliseye gitmenizi tavsiye ederim."

Ivo kıkırdadı. "Pazar günü olmadığına emin misin? Kilise çanlarını duymadım."

"Bugün Cuma ve Pazar günü Noel, ama siz katılacak durumda değilsiniz. Dr. Jones'un Merriweather'lara ulaşp ulaşmadığını söylemek için uğramasını bekliyorum. Tek başınıza güvenilmeyeceğinizi düşünüyor gibi."

Bu onun yüzündeki sırıtışı sildi. Ivo ona yaklaştı ama o kömürleri karıştırmak için acele etti. Ona tekrar sarılmak için can atıyordu... dün gece olduğu gibi? Bu yüzden mi onun bakışlarından kaçıyordu?

"Dün gece gerçekten bana mı geldin?" diye sordu. "Uyandığımı hatırlıyorum. . . ve sonra yıllardır uyumadığım kadar mışıl mışıl uyuyorum."

"Hatırladığım kadarıyla küçükken kötü rüyalar görürdün. Annen senin hassas bir yapın olduğunu söylemişti." Konudan uzaklaşarak gülümsedi ve adamın etrafından dolaşarak kapıya doğru ilerledi.

"Hassas, vay canına! Bende gergedan postu var. Otur ve konuş benimle, Sarah. Bana söylemediğin şey ne?" İri cüssesiyle kapıyı kapatarak ne kadar duyarsız olabileceğini kanıtladı.

Onun bakışlarına meydan okuyarak karşılık verdi. "Seni son gördüğümde bu yana geçen beş yılda öğrendiğin her şeyi bana anlatmak ister misin?" Onun sessizliği üzerine, bilerek başını salladı. "Tabii ki hayır. Ben de istemiyorum."

Ivo kenara çekilerek, "Senin bir termagant olman gerekmiyor," diye karşı çıktı. "Ben de sana eziyet etmek istemiyorum. Lütfen, müsait olduğunda benimle konuşmaya gel. Burada fareleri dinlemek çok yalnız hissettiriyor."

İrkilmiş görünüyordu ve duvara bir bakış attı. "Biraz daha yardım alır almaz şu fareleri araştırmak istiyorum."

Demek o da onları duymuştu. "O zamana kadar onları tost ve pastırmayla besleyeceğim," dedi daha neşeli bir şekilde, kadın onun yanından geçip kapıdan çıkarken.

Fareler haklıydı. Sarah Jane ondan bir şey saklıyordu.

"Biraz daha iyi görünüyor, değil mi Dr. Jones?" Sarah o gün doktor merdivenlerden inerken sordu.

Dün gece Ivo'nun kendisini kollarına almasına nasıl izin verdiğini hatırlamamak için kendini zor tutuyordu. Bu utanç verici derecede uygunsuzdu ama o anda çok *gerekli* görünmüştü. Rahatlamıştı ve çok güzel kokuyor ve hissediyordu.

soğuk elini sıcak yanağına sürdü.

Uyumuştı. Önemli olan da buydu.

"Evet, hastamızın gözbebekleri normale döndü ve daha az acı hissettiğini iddia ediyor, her ne kadar delikanlının pek dürüst olmadığı bilinse de," dedi doktor gülerek. "Ama dışarı çıkmak için sabırsızlanıyor, bu da iyiye işaret. Bandajı değiştirdim ve şişlik indi. Yine de bir ya da iki gün daha dinlenmesine izin verelim."

Sarah rahatladığını çok belli etmemeye çalıştı. "Peki, bu sabah

Merriweathers?"

Kaşlarını çattı. "Ivo'yu görmek için sabırsızlanıyorlar. . . Lord Harris'i görmeye can atıyorlar ama görünüşe göre mahallelerinden birkaç çocuk kaybolmuş ve onlar da aramaya yardım ediyorlar. Sis karla karışık yağmura dönüyor. Ne onlar ne de çocuklar için dışarıda olmak için iyi bir zaman değil."

"Ah, canım." Sarah dışarıdaki kış grisi güne baktı. "Havanın değişmesinden korkuyordum. Belki de Merriweather'lar buraya gelmeli ve ben de onların yerine aramaya yardımcı olabilirim."

"Merriweather'lar nereye bakacaklarını bilirler, siz bilemezsiniz," diye güvence verdi doktor ceketinin düğmelerini iliklerken. "Bu evin yetimler için açıldığını görmekten memnun olacağım. Bugünlerde cemaatlerin evsizlerle ne yapacaklarını bilmeleri çok zor."

"Umarım daha fazla para istediğimde bunu hatırlarlar," dedi Sarah sert bir şekilde. "Birkaç yataktan fazlası için yeterli fon toplayamadık."

Başını salladı. "Tanıdıklarımın konuşacağım. Lord Harris de ayağa kalkar kalkmaz bana katkıda bulunacaktır."

Ivo bir kez bile buranın artık onun evi olmadığını fark etmedi. Babasının oğlunu sevdiği evden mahrum bırakması çok zalimceydi.

Oğlunun babasını varlığından mahrum bırakması çok zalimceydi. Bunun onları eşitlediğini ama daha mutlu etmediğini tahmin ediyordu.

Doktor gülerek, "Kafasına aldığı darbenin hikâyesini de duydum," dedi. "Sürücüsü, baronun bir kahraman olduğunu, haydutlarla valiz ve kılıçla savaştığını iddia ediyor. Adam korkunç bir deneyim yaşadığını anlatıyor ama Ivo emrettiğinde atı hareket ettirmiş. Gerçi haydutlar hareket eden bir hedefi vuramadıklarına göre biraz acemiymişler gibi görünüyor."

Sarah bu görüntü karşısında ürperdi. "Bu cesur olmaktan çok aptalca geliyor." "Gerçekten de, bozuk bir yolda hızla ilerleyen bir şeyzlongun içinde durmak

Muhtemelen en parlak tepki değildi," diye kabul etti doktor, hâlâ gülümseyerek. "Ama baron savaşmaya alışkın bir asker. Alışkın olmadığı şey ise durmak. Ivo baş aşağı yan tarafa yuvarlandı. Çocuk daha da korktu."

"Yani şoför onu gideceği yere götürdü ve kapısının önünde yaralı halde mi bıraktı?" Sarah şüpheyle sordu.

"Bir handa durdu. Başını sarmak dışında kimsenin yapabileceği pek bir şey yoktu ve baron yoluna devam etmekte ısrar etti."

Ki öyle de olacaktı, Sarah bunu kabul etti. Ivo kendini her zaman yenilmez olarak görmüştü; uygarlıkta son derece can sıkıcı bir özellikti ama muhtemelen savaşta işe yarıyordu.

Mary, Dr. Jones ayrıldıktan kısa bir süre sonra soğuktan korunmak için aceleyle içeri girdi. Elinde bir sepet ve muzaffer bir gülümseme vardı. "Elbiseni getirdim! Dantelleri dikmek için hâlâ vakit var."

Sarah, babasından kalan eski elbiseyi görünce iç geçirdi.

Ivo'nun annesi bunu beş yıl önce ilk kez giydiğinde. O zamanlar, sahip olduğu en zarif savurganlıktı. Dikişlerini günün modasına uydurmak için saatlerini harcamıştı. Ivo bunu fark etmemişti bile, ya da onu. O baloda nişanlandığını ilan etmişti.

Sarah sepeti alırken, "Birkaç dantel fırır daha bunu modaya dönüştürmez," dedi. "Ama sanırım çoğu insanın bunu hatırlamayacağını umabilirim."

Mary dudaklarını büzdü. Barones'in zevki Londra'da yaşayan evli bir kadının zevkiydi. Mary cömertçe süslenmiş kolları ya da cüretkâr lal rengi korsajı asla onaylamamıştı ama Sarah altın sarısı kadife eteği çok sevmişti. Korsenin daha uygun bir renkte olmasını dileyebilirdi ama kalbinin derinliklerinde tatil tonlarına bayılıyordu.

Baloya katılmayı ancak yeni bir elbise almak zorunda kalmazsa kabul etmişti, bu yüzden Mary uygunsuzluğu hakkında yorum yapmaya cesaret edemedi. Sarah da ilerlemiş yaşının ve yeni bağımsızlığının biraz cesareti hak ettiğini düşünüyordu.

Sarah, "Salon ince işler için en iyi ışığa sahip," dedi. "Dikişi oraya götüreceğim ve lord hazretlerine bir süre eşlik edeceğim. Mutfığımızdan daha fazla malzeme de getirdin mi? Buranın gerçek bir ev olduğu iddiasını daha ne kadar sürdürmemiz gerektiğinden emin değilim."

"Daha fazla patates getirdim ve biraz koyun eti pişirebilirim ama onu daha fazla kandıramayız. Böyle bir adam zengin soslar ve çeşitli etler ve balıklar bekler."

"O savaştaydı. Basit yaşamayı bilmeli. Ve onun için yemek yapacak kimsenin olmadığını da anlıyor. Üzerinde çalışılması zor olan şey bu. Doktorun daha iyi olduğunu söyleyeceğini umuyordum."

"Eğer daha fazla kalırsan itibarın zedelenecek ve seninle evlenmek zorunda kalacak," diye ısrar etti Mary. "Bunu düşünsen iyi olur. Onun bir hemşireye ihtiyacı yok."

"Öyle olmasından korkuyorum," dedi Sarah kaşlarını çatarak, bir önceki gece onun bağırışlarının kendisini uyandırdığını hatırlayarak. "Ama Bayan Merriweather görevi devraldığında iyi olacak."

Merdivenleri aceleyle çıkarken kalbinin beklentiyle çarptığını kendine bile itiraf edemiyordu. Umut etmekten kaçınması gerektiğini biliyordu, tıpkı baloya katılmaması gerektiğini bildiği gibi. Ama henüz hayal kurmayı tamamen bırakmayı öğrenmemişti.

Ne de olsa yetimhane bir hayalin gerçekleşmesiydi. Neredeyse.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Fırçasındaki siyah boyayı temizleyen, Sarah'yla paylaşacağı günü planlayan Ivo, yıllardır savaştan başka bir şey planlamadığını sarsılarak fark etti. İyileştikten sonra Avrupa'da dolaşırken bile, bir sonraki yemek ya da müzeden ötesini düşünmeden, olayların onu götürdüğü yere gitmişti.

Gün be gün hayatta kalmaya çalışıyordu. Dün geceden sonra, hayatta kalmanın artık yeterli olmadığını fark etti. Arkadaşlarının ve ailesinin dostluğunu ve eskiden paylaştıkları tarla kuşlarını özlemişti. Leydi Holly'nin balosunu bile dört gözle bekliyordu, tabii eğer bavulları zamanında gelirse. Kafasının içinde yaşamak yalnız ve muhtemelen sağlıksız bir işti.

Asker olarak geçirdiği yıllar, sanatsal eğilimlerinin onu bir erkekten daha aşağı yapmadığını kanıtlamış olmalıydı - babası artık onaylamak için burada olmasa bile. Artık kendi *kendinin* adamıydı ve istediği geleceği planlamanın zamanı gelmişti. Annesinin evini yeniden kahkahalarla doldurabilir ve kasvetli malikâneyi yönetmesi için bir kâhya tutmayı düşünebilirdi. Bu kararı verdiğinde başı daha az ağrıyordu.

Sarah bir dikiş sepeti ve çay tepsisiyle geldi ve Ivo'nun ruh hali bir kademe daha yükseldi. Yeniden umut hissetmeyi beklemiyordu. Dönüşünü ertelemesinin birçok nedeninden biri de iyimserliğin nasıl bir his olduğunu hatırlamak için duyduğu çaresizlikti.

"Doktorun et suyu ve yulaf lapasıyla yaşamamı istemediğini görmekten mutluyum," dedi ekmek ve peynirle karnını doyururken. "Merriweather'lardan haber aldınız mı? Arkadaşlığınızdaki ne kadar hoşlansam da, burada bulunmanızın uygun olduğunu düşünmüyorum."

Kâbuslarını iyileştirmek için Sarah'ya sarılmak kesinlikle doğru bir davranış değildi ama hayatının en güzel gecesi idi. Kızarmış yanaklarına hayranlıkla bakan Ivo, sonunda çocukluk arkadaşının evlendiğine inanmasının, umutsuzluğunun ve uzun süreli yokluğunun kısmi nedeni olduğunu kendine itiraf etti. Geri dönmek için hiçbir nedeni olmadığını düşünmüştü. Yanılmıştı, hem de pek çok açıdan.

Bunu telafi etmeye çalışacaktı.

"Bu elbiseyi dikerken bana eşlik etmelerinin bir sakıncası yok. Merriweather'lar meşgul ama kısa süre içinde gelmeyi umuyorlar." Konuşurken kaşlarını çatı ve duvarlara baktı.

"Fareler sessizleşti," dedi, onun geçici ifadelerinden etkilenerken. "Belki de uyukluyorlardır."

"Burası fare avlamak için oldukça büyük bir ev," diye dolaylı olarak kabul etti. "Arkada bir hizmetçi merdiveni var, değil mi?"

"Çok amaçlı bir merdiven," diye düzeltti Ivo. "Annem okulda çıkardığım gürültüden şikâyet etmek istediğinde sık sık kullanırdı."

"İnsanları yormak gibi bir huyun var," dedi dikiş dikmeye koyulurken. "Değişiklik olsun diye tek bir yerde kalmayı dene."

Artık bunu yapmak için bir nedeni olduğuna göre, bunu yapabiliirdi.

Kadife gece elbisesini kucağına seren Sarah, etek ucunda yıpranmış dikiş olup olmadığını kontrol etti.

"O elbiseyi hatırlıyorum," diye haykırdı Ivo, resminden başını kaldırarak.

Tanıdık erkeksi varlığı güven vericiydi ama bakışları onu kömür ateşinden daha fazla ısıtıyordu. Kumaşı düzeltti, parlaklığına hayran kaldı ve onun gözlerinden kaçtı. "Elbette. Anneninkilerden biriydi. Boyumuz çok uzundu ve gardırobu konusunda her zaman cömert davranırdı."

"Hayır, hayır, demek istediğim bu değil. Topu *ve seni*, onu giydiğin zamanı hatırlıyorum," dedi. "O benim buradaki son Noel'imdi. Seni hiç bu kadar büyümüş görmemiştim ve şaşkına dönmüştüm. Eğer nişanlanmayı kabul etmemiş olsaydım, o gece ayaklarına kapanırdım. Büyüleyiciydin. Biraz sık bir piçtim, değil mi?"

Sarah bu şaşırtıcı yorumlardan hangisine cevap vermesi gerektiğini bilmiyordu. Onu *çarpıcı* mı bulmuştu? *Onu mu?* Ve tek kelime etmemiş miydi? Tabii ki hayır, nişanlıydı. Başının ağrımaya başlayacağını düşündü. "Sen uzaklardayken evi düşünmek zor olmalı," dedi, hırpalanmış, temkinli kalbini hızlandıran daha kişisel yorumlardan kaçınarak.

"Savaş her şey olduğunda, düşünmemek çok rahattır." Bir yağ daha alırken utanmış gibi görünmüyordu.

Onun da en az köyünki kadar büyük kayıplar yaşadığını düşünüyordu. Sarah elindeki makası ona fırlatmaktan kaçındı ama alay etmekten de kendini alamadı. "Başkalarının senin yerine düşünmesine izin vermek çok daha kolay."

"Muhtemelen." Kaşlarını çattı, tekrar ona doğru baktı ve sonra tuvalin üzerinde boyayı gezdirdi. "Ama uzun vadede pek pratik değil. Fark etmediğimi düşündüğün halde bana dik dik bakmana neden olan şeyin ne olduğunu bilmek isterdim ama belli ki bulanık zihnimi rahatsız edeceğini düşündüğün bir şey. Son Şans balosunda giyeceğin elbise bu mu?"

"Son Şans Balosu mu?" Bu lakap karşısında kıkırdadı. "Güzel bir tatil eğlencesi için çok edici bir isim. Kontes arkadaşlardan hoşlanıyor."

"Bekârlar böyle diyor - Leydi Holly'nin evlenmemiş kızlara kendilerini yakalamaları için son bir şans verdiği balo. O son balodan *önce* kendimi nişanlayarak onu alt ettiğimi sanıyordum." Tuvalin üzerine geniş bir kırmızı çizgi çekti.

Sarah onun kâbus imgeleminde kırmızının neyi temsil ettiğini düşünerek ürperdi. "Bir gün *önce* senin için seçtiği kadınla kendini nişanladın. yıl," diye karşı çıktı Sarah. "Sen her zaman bir aptaldın, Ivo."

Pişmanlık duymadan sırtıttı. "Yirmi yaşındaydım ve hâlâ kulaklarımın arkası ıslaktı.

Sandıklarım zamanında gelirse, bu yıl size eşlik etmeme izin verir misiniz?"

Sersemlemiş ve konuşursa kekeleyeceğinden korkan Sarah, tüm umutlarını pragmatizmle bastırmaya çalıştı.

Baloya giderlerse yetimhaneden haberi olacaktı. Onunla bir daha asla konuşmazdı. Ona söylemek zorundaydı.

Duvarın arkasından gelen bir ses dikkatlerini dağıttı. Fısıltılı bir ünlem ve sessiz olmayan bir uyarı bunu izledi.

Ivo fırçasını bıraktı, parmağını dudaklarına götürdü ve Sarah'ya kapıya doğru işaret etti.

"Mary mutfakta mı?" diye fısıldadı.

Onun niyetini anlayarak başını salladı. Salonun arkasındaki geçitte dört çıkış vardı: biri çatı katına çıkıyordu, biri salonun dışındaki koridora açılıyordu, diğeri mutfığa iniyordu. Dördüncüsü ise hizmetkârların tepsiler ve kömürlerle girip çıkabilmeleri için salona açılan gizli bir kapıydı. Ivo, gizlenmiş kapıdan geçerek "farelerin" üst kata kaçmasını engellemeyi amaçlıyordu.

Koridor çıkışından kaçarlarsa onları yakalayacaktı, mutfığa kaçarlarsa da Mary onları yakalayacaktı.

Koridor çıkışında nöbet tutan Sarah, Ivo'nun gizlenmiş kapıdan geçide girerken çıkardığı çığlıkları duydu. Bekleyiş içinde bekledi ama bu katta Ivo'dan başka kimse çıkmadı.

"Onları mutfığa kadar takip edeceğim," dedi ve tekrar kapalı merdiven boşluğunda kayboldu.

Lanet olası adamın dinleniyor olması gerekiyordu!

Eteğini kaldırarak ana merdivene çıktı ve evin içinde ve arka merdivenlerde koştu.

Suçlular Mary'nin şaşkın bakışları arasında çoktan ortaya çıkmışlardı ve Mary geldiğinde doğruca Sarah'ya doğru ilerliyorlardı. Ivo'nun iri cüssesi gizli merdiveni kapatmıştı. Mary elinde bir süpürgeyle dış çıkışta mevzilenmişti. Sarah'nın son kaçışlarını da engellemesiyle, iki kirli ve üstü başı perişan çocuk bir masanın uzun tahta bloğunun altına eğildiler.

"Fareleriniz, leydim," dedi Ivo resmi bir şekilde, sanki bir orduyu fethetmiş gibi eğilerek.

Kurtarılan prensesine şövalyelik yaptığı çocukluk savaş oyunlarını hatırlayarak ona bir sırtış fırlattı. Sonra korkmuş çocuklara döndü.

"Size zarar vermeyeceğiz, söz veriyoruz." Onları korkutmamak için en alt basamağa oturdu. "Yine de sizi beslemeden önce banyo yaptırabiliriz. Anneniz sizi bu halde görse dehşete düşerdi herhalde. İsimleriniz var mı?"

"Evangeline, bayan," diye fısıldadı ikisinden daha yaşlı olanı, kirli ellerini iterek

sarı saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Ve bu da Caleb. Daha beş yaşında ve pek bir şey bilmiyor."

Ivo homurdandı, kapıya yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Erkekler sadece aptalı oynar, böylece başkaları onların yerine işlerini yapar."

Caleb gülümsedi. "Elma bulma konusunda çok iyiyimdir."

Sarah gözyaşlarının sel olduğunu hissetti. Birbirlerine göz kulak olan bu iki kayıp, cesur çocuğun yumuşak kalbini ikiye bölebileceğinden korkuyordu. "O zaman çık oradan da biraz daha elma bulmaya çalışalım. Gerçi, sanırım şimdi bir turtanın içindeler, değil mi Mary?"

Hizmetçi arka kapının önündeki pozisyonunu terk etmedi. "Evet, taze pişmişler."

"Biz yetimiz," dedi Evangeline kararsızca. "Hanımefendi burada yaşayabileceğimizi söyledi. Ama biz geldiğimizde burada kimse yoktu."

"O gelene kadar," dedi Caleb, masanın altından sürünerek çıktı ve Ivo'ya başını salladı. "Ve hiçbir şey yemedi. Biz açtık."

Ivo şaşkın görünüyordu. Evin neden boş bırakıldığını tekrar sorgulamaya başlamadan önce Sarah onun dikkatini dağıtmak umuduyla kilere döndü. "Barones Noel'de öksüz tarla kuşlarını beslemeyi hep sevmiştir!"

ALTINCI BÖLÜM

Ivo **kaşlarını çatarak** mutfak tezgahına yerleşti ve Sarah ile Mary'nin iki pis çocuğa uygun bir öğle yemeği hazırlamasını izledi. Annesinin kilisedeki fakirlere götürmek üzere turta hazırlamaya sevinçle yardım ettiğini hatırlıyordu. Evdeki gerçek yetimleri hatırlamıyordu.

Evde neden hiç hizmetçi olmadığını hâlâ anlamıyordu. Babasının vasisi, o dönene kadar emlak işleriyle ilgilenmeliydi. Ivo resmi yazışmaların olduğu çantayı sandığında bırakmıştı, okumaya vakit bulamadan evde olacağını düşünüyordu-

-Ya da babasının onayını kazanmak için çok geç olduğunu fark ettikten sonra daha fazla kötü haberden kaçınmak. Babasını yalnız başına ölüme terk ettiğini bildiği için kalbi de kafası kadar acıyordu.

"Anneniz nerede şimdi?" diye sordu çocuklara, Sarah'nın önüne koyduğu turtadan büyük bir ısırmık alırken.

"O hasta," dedi Caleb. "Yakında yetim kalacağımızı ve yeni bir annemiz olmasını istediğini söyledi." Caleb biraz büzüldü ama küçük kız onun elini sıktı.

"Sadece kısa bir süre için," diye açıkladı kız. Ivo onun çocuktan birkaç yaş büyük olabileceğini düşünmüyordu ama bir süredir kendi başının çaresine bakan birinin pratik yaklaşımına sahipti. "Sadece gerçek annemiz iyileşene kadar," dedi güven verici bir şekilde.

Yalan söylüyordu. Ivo, sanki susmasını emrediyormuş gibi gözlerini ondan çocuğa ve tekrar ona çevirişini fark etti. Kahretsin, o kocaman kahverengi gözleri ve titreyen minik çenesiyle tam bir kalp kırıcıydı.

Sarah ağlayacakmış gibi görünüyordu. Ivo Sarah'nın ağlamasını istemiyordu. Ailesi öldüğünde Sarah'ya ağlayabileceği bir omuz vermek için burada olmalıydı, ona endişelenmemesi gerektiğini söylemeliydi, tıpkı bu küçük kızın kardeşine söylediği gibi.

Sadece, o son balodan beri Sarah'yı kız kardeşi olarak düşünmemiştii, özellikle de dün gecedan sonra. Lanet olsun onun aşağılık benliğine.

"Nasıl olduğunu görebilmemiz için bize annenizin adını verebilir misiniz?" Ivo, kadınların bunu yapamayacak kadar dillerinin tutulduğu belli olunca sordu -Ya da çok fazla sır saklıyordu. Mesela, yetimler neden *onun* evine gelebileceklerini düşünmüşlerdi? Bu Sarah'yı hiç şaşırtmamıştı.

"Betty," diye seslendi küçük kız. "Babamız Silas Greene'di ama savaşa gitti ve eve dönmedi." Bu kez dudağı titredi ve Mary'nin önüne koyduğu sütü aceleyle içti.

"Betty Greene," diye mırıldandı Mary. "Eskiden burada mutfakta çalışırdı."

"Merriweather'lar iki çocuk arıyorlardı," diye fısıldadı Sarah, Gerçi Ivo onu duyabiliyorsa çocuklar da duyabilirdi. "Git Dr. Jones'a söyle. Ben burada iyi olacağım."

Mary Ivo'ya ters ters baktı. Masum görünmeye çalıştı, sanki dün gece Sarah'nın kollarında uyumamıştı ve tekrar uyumak istiyordu, tercihen yetimler pusuya yatmadan.

Mary Dr. Jones'u bulmak için koştururken ve Sarah çocukların banyosu için su ısıtırken, Ivo topallayarak yukarı çıktı, Sarah boş bir dakika bulur bulmaz sorular sormaya başlayacağını düşünüyordu. Kapı çalındığında cevap vermek için tam zamanında fuayeye vardı.

Bagajını boşaltan adamı ödüllendirmek için paltosunu karıştırıp bozuk para aradı ve sonra korkuyla valizinin başında dikildi. Hâlâ yazışmalarını okumak istemiyordu.

Sarah yukarı döndüğünde Ivo öfke ve umutsuzluktan titriyordu. Bir mektubu buruşturdu ve kâğıdı kapıya fırlattı. "Neden?" diye bağırdı. "Neden? Burayı sevdiğimi *biliyordun*. Onun o çirkin taş kulübesinde anneme dair hiçbir şey yok!"

Sarah'nın kalbi ayaklarının dibine düştü. İşte korktuğu an gelmişti, tüm aptalca umutları bir kez daha yıkılmıştı. "Sanırım onun için çok şey ifade eden bu mülkün dizginlerini senin eline almanı istedi," dedi sessizce.

"Bana *söyleyebilirdin*!" diye bağırdı. Annesinin çok sevdiği fuayeyi göstermek için arkasını döndü. "Yeni Fransız duvar kâğıdı asıldığında annemin sevinçten dans ettiğini hatırlıyorum." Ön salonu işaret etti. "Orada piyanoforte çalar ve şarkı söylerdi. Peki şimdi ne olacak? Pis çocuklar için bir okul odası mı? Planladığın şey bu mu -evimi benden çalmak mı?"

Onun incinmişliğini duysa, acısını *bilse* bile, suçlamaları karşısında baltayı taşa vurdu. Sunacak çok şeyi olan ve çok az şey sunan bu adama boyun eğmeyi reddederek, son acı dolu yıllarda yapmayı öğrendiği gibi kendini kapattı.

"Ya bir yetimhane olacaktı ya da sen Avrupa'da gezip tozarken evin harabeye dönmesine izin verecektik," dedi buz gibi bir sesle. "Babanızın vasiyetinin nasıl yerine getirilmesini istediğinizi bize söyleyecek kimsemiz yoktu. Kendi ihmaliniz için beni suçlamayın! Eşyalarımı toplamam için bana bir dakika verin, sonra gideceğim. Merriweather'lar birazdan burada olurlar. *Onlara* burada bir yetimhane istemediğinizi açıklayın. Size de mutlu Noeller."

Güzel elbisesini ve çirkin pelerinini toplayıp sevdiği tek adamdan uzaklaşırken bir damla gözyaşı bile dökmedi. Önümüzdeki günlerde çocuk evi için savaşıyordu, ama *şimdi* değil.

parçalanıyordu.

Paramparça olmuş bir halde odadan odaya dolaşan Ivo, annesinin bir bayram partisi verdiği ve Sarah'yla birlikte içine rom katıldığını bilmeden pançtan tattıkları yılı hatırladı. Kelimenin tam anlamıyla kıkırdarak kendilerini hasta etmişlerdi.

Ve okul odası! Babası Ivo'nun beynini, Sarah'yı dilbilgisi üzerine eğilirken resmetme ihtiyacıyla hiçbir ilgisi olmayan Latince çekimlerle öğütürdü. *Okul odasından* vazgeçmesi mi gerekiyordu? Ve güneşli salonunu. . . tüm Bellsburn'de kışın donmadan resim yapabilmesi için yeterli ışığa sahip tek yer.

Bir zamanlar kendisine ait olan terk edilmiş yatak odasında durdu. Bütün kişisel eşyaları çıkarılmıştı. Armstrong'un onları malikâneye gönderdiğini tahmin etti. Yerde bir zamanlar Sarah'nın hasta yatarken üzerine diz çöktüğü ve ateşini düşürmek için soğuk kompres yaptığı örgülü bir halı vardı.

Sarah! Sarah! Onun için ne anlama geldiğini daha yeni keşfetmişti ve şimdi

...

Hor gördüğü görkemli bir evde kasvetli ve yalnız bir gelecekle karşı karşıya kaldı, hiç ilgilenmediği bir mülkü yönetti, evlenip taşınan eski arkadaşlarını aradı ama bulamadı.

Asla geri dönmemeliydi. Yaralı bir köpek gibi kaçmaya devam etmeliydi.

Salona ve üzerinde çalıştığı kâbus tablosuna döndü. Sarah'nın kırmızı elbisesi içinde savaşın gazabını savuştururken çizmeye başladığı resme.

...

Kanlı kırmızı fırçasını tekrar eline aldı. Merriweather'lar onu bulmaya geldiklerinde başını bile kaldırmadı.

24 Aralık Cumartesi, Noel Arifesi

Sarah elinde paketlerle Whitney House'un mutfak merdivenlerinden aşağı süzüldü. İçeride neşeyle yanan ateşin yanında Bess ve James Merriweather'a sarıldı ve masada yulaf lapasını höpürdeterek yiyen çocuklara mutlulukla baktı. Paketlerine ilgiyle bakıyorlardı.

Eğlenmek için dışarı çıkmışlardı," dedi Bess. "Anneleri hâlâ hasta ama bu ikisi henüz yetim değil. Betty ateşlendiğinde onları buraya göndermiş olmalı."

Merriweather'lar, Lord Harris'in geçici olarak kalacağını bildikleri halde, listeleri hazırlamaya, odaları ısıtmaya ve "efendinin" odalarıyla ilgilenmeye başlamışlardı bile. Noel'de kimsenin evinden atılmaması gerektiği konusunda hemfikirtiler.

"Keşke s u n a c a k daha fazla şeyim olsaydı," dedi Sarah, elindeki sepeti uzatarak

Paketlerin içinde çocuklar için sıcak çoraplar ve şapkalar vardı ve çocuklar bunları sevinçle yırttılar. Hediyeleri başlarına ve ellerine geçirip hayranlıkla havaya kaldırdılar.

Yanaklarından öptü ve sonra sanki Ivo sihirli bir şekilde ortaya çıkacakmış gibi yukarı baktı. "O iyi mi?" diye sordu endişeyle.

"Salondan çıkmıyor," dedi Bess başını sallayarak. "Bütün gece ve gündüz resim yapıyor. Bu sağlıklı değil."

Umurunda olmazdı. *Umursamayacaktı*. Sadece Bay Armstrong'un dönmesini ve meseleyi halletmesini bekleyecekti. Sarah, Merriweather'ları, "Bir eve ihtiyacı olan başka yetimler de var," diye uyardı. "Onları terk edemeyiz."

Anlayışla başlarını salladılar. Bay Merry ona, "Çocuğun bazı şeyleri düşünmesi zaman alır," diye hatırlattı. "Akli başına gelecektir."

Ama Ivo'nun ondan sonsuza dek nefret edeceğini biliyordu Sarah, tıpkı babasının evinden nefret ettiği gibi.

25 Aralık Pazar, Noel Günü

Kilise çanlarının sesini dinleyen Ivo, kuru tuvali -ve tüm umutlarını ve korkularını- kahverengi bir kâğıda paketledi. Paltosunu silkti, şapkasını masanın altında buldu ve savaşa gittiğinden daha büyük bir metanetle kış havasında yola koyuldu.

Başı artık ağrıyordu ama geri kalanı sanki Dover Kayalıkları'ndan yuvarlanmış gibi hissediyordu. Tekrar sağlıklı düşünebildiğini sanıyordu ama şeytanlarına meydan okuyana kadar bundan emin olamayacaktı. Savaş yıllarını duygularını dile getirmeden geçirmişti. Bir şekilde bunun değişmesi gerekiyordu.

Sarah'nın kulübesinin kapısına vurdu. Babasının ölümünden sonra rahat papaz evinden taşınmak zorunda kaldığını ve daha iyi bir yer bulana kadar kilisenin misafirhanesinde kalacağını söylemişlerdi. Onun evine taşınacağı için üzölmek istiyordu ama bu da kafasını toparlamasının bir parçasıydı. Onun evine sahip olması gereken biri varsa, o da Sarah olmalıydı.

Balo elbisesini giyerek kapıyı açtığında, Ivo'nun çenesi göğsüne düştü. Bitmemiş danteller, onun şimdiye kadar gördüğünden çok daha fazla göğsünü ortaya çıkaran bir korsajdan ayrılıyordu. Neredeyse küçük dilini yutacaktı -onu en son o elbiseyle gördüğünde olduğu gibi, aynı muhteşem pakette günah ve cennet gibi görünüyordu.

"Benim hediyem senin güzelliğinin gölgesinde kayboluyor," dedi huşu içinde. "Seni ihtişamla sarmalanmış görmekten daha iyi bir Noel hediyesi dileyemezdin. Mutlu Noeller, Sarah'm."

Şaşırmış görünüyordu. Belki biraz cüretkâr davranmıştı ama Sarah'ya karşı sözünü hiç sakınmamıştı. Ivo kapıyı suratına çarpması için ona zaman tanımadı. Omuzlarını kaldırarak içeri girdi, en güneşli pencereyi buldu, hediyesini yere bıraktı ve kâğıdı yırttı. "Bu senin için. Ne düşündüğümü ya da hissettiğimi söylemekte berbatım,

Bu yüzden bana yardım edeceğini umuyorum." Son günlerde Sarah'nın sık sık yaptığı gibi. Sarah onun dünyaya karşı sözcüsü olmuş, kelimeleri bulamadığında duygularına tercüman olmuştu.

Oda tıpkı bir zamanlar annesinin evinde olduğu gibi yeşillik ve defne çiçeği mumları kokuyordu. Sarah dantelleri korsajının içine sokarken Ivo kibarca şöminenin süslemelerine hayranlıkla baktı. Üstünü örtmek için bir şal aldı ama yine de hiçbir şey söylemedi.

Onun hazır olduğunu hissettiğinde, kâğıdı yırtmayı bitirdi. Arkasında, ortaya çıkardığı tuval karşısında nefesi kesildi.

Ivo çekingen bir tavırla durmuş, son çalışmasını onaylaması için tutuyordu. Tamamlanan resimde kırmızı ve altın rengi giysiler içinde kendinden emin bir tanrıça vardı ve elini, zıplayan, ateş püskürten kâbus aygırlarını durdurmak istercesine havaya kaldırmıştı. Ivo azı dişlerini sıktı ve kız resmi incelerken bekledi. Dantelli kolunu tuvaldekiyle karşılaştırmak için kaldırdığında gözleri büyüdü. Kızın üzerindeki elbisenin her zarif kıvrımını hatırlayarak oldukça iyi bir iş çıkarmıştı.

"Kabusları durdurabileceğimi mi düşünüyorsun? Bu çok hoş bir kibir," dedi sonunda.

Onun her zamanki pragmatizminden daha fazlasını ummuştu ama kendisini çok uzun süre sallantıda bıraktığı için ona borcunu ödüyordu. Onun soğukluğunu hak etmişti.

"Kibir değil," diye güvence verdi ona. "Doğru düşünen her adam seni böyle görürdü."

Kadın imzasını incelemek için çömelirken bekledi. Bir atın arka toynağının altındaki karanlık köşede, Fransız üniforması giymiş ve aptalca sırttan tek bir fare vardı. Kadın parmağıyla bu sembolün izini sürdü ve dudakları nihayet yukarı doğru eğildiğinde Ivo nefesini tuttu.

Ama ayağa kalktığında elinin tersiyle gözlerindeki yaşları siliyordu. "Kırmızıyı sevdim," dedi ve ona duyguları hakkında başka hiçbir ipucu vermedi.

Kabusları kadar kesin bir şekilde onu öldürüyordu. Ama buraya kadar kendini ifade etmekteki lanet olası yetersizliği yüzünden pes etmek için gelmemişti.

"Kırmızıya bayıldım. Sende muhteşem duruyor." Yutkundu, bakışlarını göğsünü zar zor örten kırmızı kumaştan kaldırdı ve resmin söyleyemediğini söylemeye çalıştı. "Kadere ve babama öfkelenim ve lanet ettim ama sana lanet edemem Sarah'cığım. Ben bile itiraf etmeliyim ki özleyeceğim şey ev değil, içindeki *senin* hatıran olacak."

Geçen yıl boyunca kafasına birkaç kez soba saplanmıştı. Belki de beyni karıştırılmıştı. Ya da öncelikleri yeniden düzenlenmişti ama Ivo artık Sarah'yı kız kardeşi olarak göremiyordu. O artık bir çocuk değildi. O da ihtiyaçları olan bir adamdı ve bu ihtiyaçlar arasında olduğu gibi sevilme de vardı; bir asker, bir baron ya da hatta bir çiftçi olarak değil. O bunların hiçbirisi değildi. Sarah bunu biliyordu. Ama bunu kabul edebilir miydi? Korktuğu şeytan buydu. Sarah buraya, kasabaya aitti, yetimlere bakmalıydı, koyunlara değil. O sadece savaş biliyordu. . . ve sanatı. Onu olduğu gibi değersiz bir yaratık olarak kabul edebilir miydi?

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ve adam onları uzaklaştırmak için can atıyordu ama izni olmadan ona dokunmaya cesaret edemiyordu.

"Elimde olsa evi sana geri verirdim," diye fısıldadı.

"Hayır, yapmazdınız," dedi o meşhur mizah anlayışıyla. "Bana taGrada çok güzel bir evim olduğunu ve istersem Çehirde bir ev daha alabileceğimi ya da yaptırabileceğimi söylediniz. Senin tarla kuşlarının sana ve başlarını sokacak bir çatıya benden daha çok ihtiyacı var. Senin tek kelime etmene gerek kalmadan vaazını dinleyebilirim."

Gözlerinde öyle bir umutla baktı ki, kafası kalbinden koptu ve bocaladı.

"Taşra koltuğundan nefret ediyorsun," diye mırıldandı. "Eğer ticaret yapmanın bir yolu olsaydı, yapardım."

Sadece bu basit ifadeyle meselenin özüne inmişti. Ve sonunda -sonunda- İvo nerede yaşadığının önemli olmadığını anladı. Önemli olan *kiminle* yaşadığıydı.

Onu kollarının arasına aldı ve geçitten geçtiği anda yapması gerektiği gibi onu öptü. Nefes almak için ayağa kalktığı anda, "Seni seviyorum, sevgili kalbim," diye mırıldandı. "Eğer izin verirsen seninle birlikte yetimhanende yaşayacağım. Ya da sana bir saray inşa ederim." Kızın cevap vermesine izin vermeyerek onu tekrar öptü, çünkü onun kalbini biliyordu, onun nazik, verici, sevgi dolu kalbini her zaman biliyordu

-Ve bu her zaman onu da içeriyordu.

Ivo'nun öpücüklerinin harikuladeliğinde kaybolan Sarah, onun güçlü omuzlarına yapıştı ve kurduğu her hayali beslemesine izin verdi çünkü Ivo ona yalan söylemezdi. Kendine yalan söyleyebilirdi ama Ivo ona yalan söylemezdi ve Sarah uzun zamandır kalbinde olan şeyi saklayamazdı.

"Evlen benimle, Sarah Jane. Eğer balodan önce evet demezen, Leydi Holly'ye seni ihbar edeceğim. Peşinde acımasızca koşacağım. Diğer tüm taliplerini korkutup kaçıracağım ve güzelliğini Bellsburn'deki her duvara resmedeceğim."

Güldü ve adamın sert göğsüne yaslandı. "Bu çok fazla, çok hızlı," diye ısrar etti. "Son günlerimi seni düşüncelerimden silmeye çalışarak geçirdim. Söylediklerinizde ciddi olamazsınız."

"Hiç istemediğim bir şey söyledim mi? Sözümü geri alıyorum," dedi hemen. "Küçük şeyler hakkında yalan söyledim, itiraf ediyorum. Eğer ısrar ediyorsan, cevap vermek için baloya kadar beklemene izin vereceğim. Ama sana karşı hissettiklerim konusunda yalan söylemiyorum. Bu yüzden o tuvalde sen varsın. Sen benim kahramanımsın."

Birinin kahramanı olma düşüncesine güldü ve itmeye çalıştı ama bunu çok uzun zamandır hayal ediyordu.... "Küçük şeyler hakkında yalan söylediğini biliyorum. Şimdi de yalan söylemezsin. Ama emin olman gerekiyor. Ben yıllardır eminim, ama senin için . . . bu yeni bir şey."

Bunu kabul etmek için tüm gururunu bir kenara bıraktı. Onu çocukken sevmişti. Çıldırtıcı, çekici, vicdanlı adamı daha da çok seviyordu.

Kasvetli bir günde güneşin doğmasını sağlayan ve gece yarısı tarla kuşlarına şarkı söyleten adam. Ivo dünyaya böyle bir ışık getirdi.

"Hayır, benim aşkım yeni değil," diye karşı çıktı. "Aşkın ne olduğunu anlamam için kafama bir darbe yemem gerekti. Ve sanırım gururuma da bir darbe. Seni güzel bir evle baştan çıkarmak, başka türlü sahip olamayacağın bir şey sunmak istedim. Şimdi, isteyebileceğini düşündüğüm şeye zaten sahipsin ve benim sana sunabileceğim sadece soğuk ve cereyanlı bir çiftlik evi var."

Tekrar onun kollarına gömüldü. "Evlerin önemi yok. Önemli olan *biziz, biz birbirimize* aidiz. Ben hep böyle hissettim. Annenin evinde yaşayabiliriz, ben yetimlere harfleri öğretebilirim, sen de onlara resim yapmayı öğretebilirsin. Onları çiftliğe götürüp koyunları sevmeyi öğretebiliriz. Dünyanın en iyi kâhyasını tutabilir ve tüm zamanınızı resim yaparak geçirebilirsiniz. Birbirimize sahip olduğumuz sürece her şey mümkün."

"Nasıl bu kadar bilge oldunuz Bayan Langsdale?" diye fısıldadı saçlarına, kucaklamasını sıkılaştırarak. "Dünyanın en iyi kâhyasının benim için kazandığı tüm parayla yetimlerini finanse edeceğim ve sonra sana her zaman giymen için kırmızı bir pelerin alacağım, böylece herkes seninle gurur duyduğumu görecek."

Ivo'nun anlayışlı gözlerinde yanan sevgiyi görmek için başını kaldırdı ve taşıdığı ağır yükü hafifletmesine izin verdi. "Baloda giyeceğim elbiseye uygun bir pelerin," diye mırıldandı. "Yuva yapan bir güvercin ve uçan bir şahin kadar olası olmayan bir çift mutlu olabiliyorsa, herkes için umut olduğunu anlamalarını sağla."

KASVETLİ KIŞ ORTASINDA

Mary Jo Putney

BİRİNCİ BÖLÜM

26 Aralık, balodan iki gün önce

Yüzbaşı Saygıdeğer Kimball Stretton taş kulenin penceresinden dışarı bakarken kalbi Northumberland tepeleri kadar gri ve soğuktu. Burada, Holbourne Manastırı'nda büyümüşü ve bir zamanlar canlı ilkbahardan yemyeşil yaza, göz kamaştırıcı sonbahardan kışın ince tonlarına ve sıcak ateşlerine kadar değişen mevsimlerin dramını sevmişti.

Yerliler, eski bir Norman kalesinin bu kalıntısına Şanslı Kule diyorlardı ve şiddetli protestoları, yeni ev inşa edildiğinde atalarından birinin yapıyı yıkmasını engellemişti. Kule, halkı tehdit etmemesi için onarılmıştı ve şimdi cereyanlı bir geçit onu yeni evin arkasına bağlıyordu.

Kim ve kardeşi çocukken burada oynamayı çok severlerdi. Genellikle Edward Kral Arthur olurken Kim de Lancelot rolünü üstlenirdi. Roxie geldikten sonra onu Guinevere olması için ikna etmeye çalışmışlar ama o küçümseyerek reddetmişti. Güzelliği, gücü ve tehlikesi olan Morgan le Fay'i oynamayı tercih etmişti.

Roxie'yle ilk tanıştığı anı hatırlayan Kim'in dudakları istemsizce kıvrıldı. Nisan günü açık ve güneşli, kuzey ülkesinin serin mavi gökyüzüne sahipti. Kim ve Edward tepelere doğru at sürmeye hazırlanırken, kızıl saçlarıyla küçük bir kadın figürü belirmişti.

Anneleri onlara, anne ve babasını bir araba kazasında kaybetmiş ve komşu arazide yaşayan büyükanne ve büyükbabasının yanına gelmiş olan zavallı küçük Hayward kızından söz etmişti. Büyükannesi kızı Holbourne'a, Caro'yu çocuk odasında ziyaret etmesi için getirecekti. Yeni küçük yetimin evin oğullarıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Sonra solgun yüzlü ve gözlerinin altında koyu halkalar olan kızıl saçlı bir peri ahırın avlusuna girdi. Bir çocuktan diğerine bakarak, "Sizinle ata binebilir miyim?" diye sordu.

Edward ciddiyetle, "Siz yeni komşumuz olmalısınız. Ben Edward, Lord Brentford. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Reverans yaptı. "Bu zevk karşılıklı. Ben Bayan Roxanne Hayward."

O yoğun küçük kız bakışını üzerinde görmek isteyen Kim, "Ben Kimball Stretton, ama herkes bana Kim der. Ailenizi kaybettiğiniz için çok üzgünüm."

Dudakları titredi, sonra başıyla onaylar gibi kısa bir selam verdi,

sonra tekrar sordu, "Sizinle gelebilir *miyim, lütfen?*"

Edward o büyük gri gözlerdeki çekiciliğe karşı bağışık değildi ama üzüntüyle başını salladı. "Büyükannenin izni olmadan olmaz. Ayrıca, senin boyunda bir midillimiz yok. Yaralanabilirsin. Kız kardeşimiz Caroline ile oynayabilirsin."

"O sadece bir *bebek*." Roxie çenesini yukarı kaldırdı, mutsuzdu ama tekrar sormayı reddediyordu. O kadar küçük, o kadar cesurdu ki. Kim, ona bir köpek yavrusuna ya da kedi yavrusuna karşı koyabildiğinden daha fazla karşı koyamayarak, "Benimle gelebilirsin," dedi.

Edward kaşlarını çatı. "Gerçekten yapmamalısın."

"Onu güvende tutacağım." Kim eğildi ve elini uzattı. "Gel Red, sana yeni evinin tepelerini göstereyim."

Küçük yüzü sevinçle parlayan Roxie, Kim'in elini tuttu ve Kim onu kaldırıp önüne oturttu. Kim annesinin ve Roxie'nin büyükannesinin bunu onaylamayacağından şüpheleniyordu ama onaylanmamaya alışkındı. Azar işitse bile Bayan Roxanne Hayward'ın ışıltılı gülümsemesini görmeye değerdi.

O zamandan beri onun gülümsemesinin kölesi olmuştu. Ama artık Holbourne Manastırı'na ait değildi.

Tam pencereden uzaklaşmak üzereydi ki, Haywick Grange'den gelen patikada bir atlı tepeyi aştı, atın toynakları kuru kar parçacıklarını tekmeliyordu. Soluk kış güneşi binicinin saçlarını koyu bir ateşe çevirmişti ama Roxie bir hanımefendinin takması gerektiği gibi şapka takmış olsaydı bile zarafeti ve mükemmel biniciliği onu ele verirdi.

Geri dönmesi gerektiğini bilse de bunu yapmaya gücü yetmiyordu. Roxie, Holbourne ahırlarına yaklaşırken bineğini yavaşlattı ve uzun dakikalar boyunca bakışlarını kuleye dikti, yüz ifadesi hüzünlüydü. Derin gölgeli pencereden onu göremeyecekti ama onun burada, ininde, yere inmiş yaralı bir canavar gibi olduğunu biliyordu.

Yarasası Welles, Kim'in hırpalanmış ve parçalanmış bedenini Holbourne'a ilk getirdiğinde defalarca onu ziyaret etmeye çalışmıştı ama Kim onu ya da başka birini görmeyi reddetmişti. Pek bir işe yaramayabilirdi ama en azından ailesini ve Roxie'yi daha fazla kederden kurtarabilirdi.

Hepsinin iyiliği için, onun yoldan çekilme zamanı gelmişti.

Erkek fatma varis Bayan Roxanne Hayward, Holbourne ahırının avlusuna girmeden önce bineğini yavaşlatırken eski kuleye baktı. Kulenin gri taşları ve karanlık pencereleri her zamanki gibi kasvetliydi. Kim hiç geniş Northumberland tepelerine keyifle bakmış mıydı? Soğuk günler ve bitmek bilmeyen kuzey geceleri boyunca ne yapmıştı?

Acı çekiyor, diye düşündü. Onu görmeyi, hatta ortaçağdan kalma devasa kapının gözetleme deliğinden konuşmayı bile reddetmişti. Tek iletişimi, düzgün yazıya hiç benzemeyen garip bir yazıyla karalanmış bir not olmuştu,

Portekiz, İspanya ve Belçika'dan yazdığı düzinelerce mektupta kullandığı sabırsız el. Not ona onu unutmasını söylüyordu. Onu ölü olarak düşünmesini. Daha iyi bir adamla yeni bir hayat bulmalıydı.

Farkında olmadan göğsüne dokundu; küçük, katlanmış bir not, kalçaları ile vardiyası arasına sıkışmıştı. Kağıt, aylarca tılsım görevi gördükten sonra gevşemişti.

Kim o zamandan beri başka hiçbir not, hiçbir haber göndermemişti. Gülen, sevgili yoldaşı Bonaparte sonsuza dek yenildikten sonra geri döneceğine söz vermişti. Sonra, nihayet, evleneceklerdi.

Geri dönmüştü ama öyle yıkıcı yaralarla dönmüştü ki ailesini bile yanına yaklaştırmaya tahammül edemiyordu. Hizmetkârı ve koruyucusu Welles, Kim'in yüz yüze görüştüğü tek kişiydi. Batman'ın ara sıra verdiği raporlar Kim'in giderek iyileştiğini gösteriyordu ama asla eskisi gibi olamayacaktı. Strettonlar kendilerini zorlamak yerine Kim'e ihtiyacı olduğu kadar zaman tanımaya karar vermişlerdi ama Roxie Kim'in geri çekilmesinin kendisi için olduğu kadar onlar için de zor olduğunu biliyordu.

Kim, aşık olduğu aynı genç adam olmadığı için onu sevmekten vazgeçeceğini mi düşünüyordu? Adam değişmişti, ama kadın da değişmişti. Aşklarının yeterince gerçek ve her şeye dayanabilecek kadar güçlü olduğuna inanmıştı, ama o bu aşka bir şans vermeye istekli değildi, lanet olası aptal adam!

Dudakları gerildi. Aylar geçmişti ve belki de artık onun sözünü dinlemesinin zamanı gelmişti. Şimdiye kadar, onun görevden alınmasını kabul etmemesi, çok fazla yükü olan bir adamın sırtına bir yük daha bindirmişti.

Kendini kasvetli hissederek atını ahırın avlusuna sürdü. Edward'ın evin olduğu yönden yaklaştığını görünce keyfi yerine geldi. Gülümsedi ve attan inmesine yardım etmek için öne çıktı. "Erken kalkmışsın, Roxie."

"Ev balo hazırlıkları yüzünden kaos içinde olduğu için dul beni hizmetçiliğe çağırdı." Eyerinden kayarak Edward'ın sıkı kavrayışına girdi. "Sanırım aptal kardeşin ininden çıkmayı uygun görmemiştir?"

"Yapmadı." Edward tereddüt etti. "Ama dün gece onunla kapıdan konuştum. O kadar öfkeliydim ki ona eğer seninle evlenmezse benim evleneceğimi söyledim."

"Böylesine korkunç bir fedakarlık yapacağınıza inanmamıştır herhalde!"

"Onu mağarasından çıkarmak istedim. Ama Kim bunun harika bir fikir olduğunu söyledi." Edward bir an için gözlerini kapattı, ifadesi gergindi. "On İkinci Gece'den sonra Holbourne Manastırı'ndan ayrılmayı planlıyor."

Roxie'nin nefesi kesildi. "Ciddi değildi herhalde!" "Ölümcül derecede ciddiye."

İçindeki son umut kırıntısı da tükenmişti. Kim Holbourne'da olduğu sürece iyileşip normal dünyaya dönme şansı vardı. Ama eğer ayrılırsa

...

Onun yüz ifadesini gören Edward rahatlatıcı bir kolla omuzlarına sarıldı. "Onun için en iyisi bu olabilir, Roxie," dedi sessizce. "Burada herkes Kim'i olduğu gibi tanıyor ve buna katlanabileceğini sanmıyorum. Yabancı olduğu yeni bir ev yeni bir başlangıç olacak. Belki de güney sahilinde bir kulübe tutacağını söyledi, orası daha sıcak olurmuş."

"Benimle gerçekten evlenmek isteyeceğine nasıl inanabilir? Bu fikir çok saçma!" Roxie, Edward'ın kolundan destek aldığı için minnettar, uyuşuk bir halde eve doğru ilerlemeye başladı.

"Öyle mi, Roxie?" Edward kelimelerini dikkatle seçerek söyledi. "Kim'in Yarımada'da kurşunlardan ve ateşten kaçtığı yıllarda, eğer kendini öldürtürse, senin ikinci en iyiyi kabul edip etmeyeceğini sormam gerektiği aklıma geldi. Sen de en az benim kadar Holbourne'a aitsin."

"Sen ikinci en iyi değilsin!" diye hayretle bağırdı. "Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz ve mülklerimiz birlikte yürüyor diye benimle yetinmene gerek yok. Aşık olabileceğin genç bir kadın bul! Aday sıkıntısı yok ve sadece bir kontluğun varisi olduğun için değil. Oldukça prezentablsın, biliyorsun."

Biraz gülümsedi ama başını salladı. "Ne yazık ki, Londra'ya ilk gittiğimde yaşadığım çılgın bir buzağı aşkı dışında, hiçbir kadın kalbimde en ufak bir yara açmadı. Sanırım çılgınca aşık olmak benim doğamda yok."

"Saçmalık," diye alay etti. "Sadece doğru kadınla tanışmadın."

Umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Evlenmemeyi seçersem Holbourne için bir varis üretme konusunda hep sana ve Kim'e güvenebileceğimi düşünmüştüm ama o işbirliği yapmıyor. Peki benim önerim hakkında ne düşünüyorsun? Senin kadar sevdiğim birini bulamadım. Yirmi yıldır çok iyi arkadaşız. Bence bu evlilik için iyi bir temel."

Ana eve giden yolda ilerlerken Roxie ona baktı. Edward ve Kim boyları ve siyah saçlarıyla güçlü bir aile benzerliğini paylaşıyorlardı ama Kim'in gözleri mavi ve güleçken Edward'ınkiler sıcak, ciddi bir kahverengiydi.

Çocukluğundan beri ikisini de sevmiştii ama farklı şekillerde. Edward onun hiç sahip olamadığı kardeşiydi, Kim ise kalbinin sahibiydi. Yıllardır birbirlerine özel olarak söz vermişlerdi.

Şimdi Kim bu sözünü bozmuştu. Bir koca ve çocuk istiyordu. Eğer Kim onu istemiyorsa, sevgili arkadaşı ve tanıdığı en iyi erkeklerden biri olan Edward'dan daha iyi kiminle evlenebilirdi?

İlk kez onu bir koca olarak ciddi ciddi düşündü ve bunun hiç de zor olmadığını fark etti. Onları arkadaş ve sevgili, karı koca olarak, bir aileyi ve geleceği paylaşırken görebiliyordu. Bu ihtimal, yalnız bir kız kurusu olmaktan çok daha cazipti. Bir mirasçı olarak koca bulmakta pek zorlanmayacaktı ama servet avcılarıyla ilgilenmiyordu. Güvenebileceği bir adam istiyordu. "Bence birbirimize çok yakışırız," dedi yavaşça.

"Yine de emin misin?"

"Bunu senden daha uzun zamandır düşünüyorum," diye yanıtladı Edward. "Ve düşündükçe bu fikir daha çok hoşuma gidiyor. Eğer beni kabul edersen, Noel balosunun olduğu gece yarısı nişanımızı ilan edebiliriz. Leydi Holly ve ailem buna bayılır."

"Özellikle de Leydi Holly." Roxie derin bir nefes aldı ve Kim'den sonsuza dek vazgeçmeyi düşünürken içine dolan acı dalgasıyla savaştı. "Bu çok erken olabilir. Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Elbette, sevgili kızım. İstedğin kadar kalabilirsin." Ona hafif bir öpücük vermek için başını eğdi.

Edward'ın ağzı sıcaktı. Sert. Erkeksi. Kardeşçe değil.

Adam geri adım attı ve kadın belirsiz parmaklarını dudaklarına dokundurdu. "Kim'i görmek için son bir girişimde bulunacağım," dedi, sesi düzensizdi. "Fikrini değiştirmeye istekli olacağından şüpheliyim ama denemeliyim. Eğer hâlâ benimle hiçbir şey yapmak istemiyorsa ..." Kabaca nefes verdi. "Sen ve ben planlarımızı açıklayacağız ve daha mutlu bir geleceğe doğru ilerleyeceğiz."

Edward'ın nadir gülümsemesi yüzünü aydınlattı. "Yeterince adil. Emin olmak için zaman ayır. Her iki durumda da kaybedemem çünkü benimle evlensen de, Kim'i hayata döndürmeyi başarsan da sevineceğim."

"Yakışıklı Stretton kardeşlerden biriyle evlenmem anlamına geliyorsa, ben de kaybedemem," dedi alaycı bir tavırla. "Yine de şimdilik sadece bir nişan düşünüyoruz. Uygun olmadığımıza karar verirse ya da başka birini seçerse ikimiz de çekilebiliriz."

"Bana Leydi Holly'nin hüzünlü genç hanımlarından birine aşık olma şansını veriyorsunuz?" dedi eğlenerek. "Çok cömertsiniz!"

"Kim bilir," dedi ciddi bir şekilde. "Önümüzdeki birkaç gün içinde, kalabalık bir odaya bakıp hayatının aşkını bulduğunu fark edebilirsin."

Evin yan kapısını açtı. "Sen, Roxanne, umutsuz bir romantiksin. Sende her zaman sevdiğim şeylerden biri de bu."

Roxie ileri doğru adım attığında, üst kattaki pencerelerden birinde bir hareket gördü. Bir yüzün soluk ovalığı ve kapanan perdelerin çırpınışı. Eliyle yukarı doğru işaret etti. "Biri bizi gördü. Eğer bu öpüşmeye tanık oldularsa, evde İlginç Bir Duyuru'nun eli kulağında olduğuna dair söylentiler dolaşıyor demektir."

"Her ev partisinin iyi bir dedikodu konusuna ihtiyacı vardır," diye gözlemledi Edward. "Eğer biri bana bunu sorarsa, kaşlarımı kaldırıp en iyi 'Pardon?' bakışımı takınacağım."

"Bu meraklıları susturacaktır," diye kabul etti Roxie. "Eğer bana sorulursa, sfenksvari bir gizem havasıyla gülümseyeceğim. Bu herkesi bir şeyler olduğuna ikna edecektir."

"Belki de öyle bir şey vardır," dedi Edward hafifçe elini kadının sırtına koyarken. "Göreceğiz."

Onu içeri buyur etti. Bu kısa yan geçit, evin ana girişi olan geniş, sevimli avluya açılıyordu. Oda, evin kalbine güneş ışığı getiren geniş tavan pencereleriyle iki uzun, sütunlu kat havaya yükseliyordu.

Roxie Holbourne Manastırı'nı severdi. Northumberland'e taşındığından beri eve girip çıkmıştı. Bir çocuğun saklanabileceği her kuytu köşeyi biliyordu.

Strettonlar onun vekil ailesi olmuştu, özellikle de büyükanne ve büyükbabasının ölümünden sonraki yıllarda. Kont ve kontes hızla John Amca ve Elizabeth Teyze'ye dönüşmüş, Londra'da çekingen, zarif kontes ve çok daha gösterişli dul tarafından takdim edilmişti.

Bugün eve yeni bir gözle bakıyordu. Edward'la evlenirse, bir gün tüm bu ihtişamın sahibi olacaktı. Yine de, bir çiftlik evi olarak başlayan ve birkaç yüzyıl boyunca eklemeler yapılan Haywick Grange'in başboş sıcaklığını ve rahatlığını her zaman tercih etmişti.

Kim de onun evini seviyordu ve orada yaşamak istiyordu. Ailesine yakın olacaktı ama mahremiyetleri de olacaktı.

İkisi de at delisi olduğu için at yetiştirmeyi planlamışlardı. Kim, büyük amcası Kimball'dan iyi bir miras almıştı ve bunu ahırları genişletmek ve birinci sınıf damızlık hayvan edinmek için kullanacaklardı. Her şey çok mükemmel görünüyordu. .

Kaybettiği hayalleri için üzüntüsünü içine gömdü. İnanılmaz derecede şanslıydı, iyi bir mülke ve servete sahipti, arkadaşları ve komşuları bakımından zengindi ve şimdi yıllardır sevdiği bir adamdan evlilik teklifi alıyordu. Bu, Kim'e karşı hissettiği sarhoş edici tutkudan farklı bir aşktı ama aynı derecede gerçektir.

O ve Edward birlikte mutlu olacaktı. Bunu biliyordu.

Ama o Kim değildi.

İKİNCİ BÖLÜM

Ağzını sert bir çizgiyle kapatan Kim, Roxie'nin Edward'ın kolunu omzuna atmış gidişini görmezden geldi. Çok doğru, çok rahat görünüyorlardı. Onlar adına mutluydu ve izlemeye dayanamıyordu.

Soğuk taş duvara yaslandı, sol elini bastonuna dayadı ve içinden bir anı seli akmaya başladı. Kim ve Edward tatil için Eton'dan döndüklerinde Roxie onun değişmez yoldaşı olmuştu. Roxie onun en iyi arkadaşıydı, ona Edward kadar yakındı - ta ki eve dönüp Roxie'nin artık bir çocuk değil, genç bir kadın olduğunu fark ettiği güne kadar.

Bakışları buluştu ve içinde bir farkındalık şimşeği çaktı. Roxie onun sadece arkadaşı değil, çok daha fazlasıydı. Kızın şaşkın bakışları bu şimşegin karşılıklı olduğunu göstermişti. O günden itibaren onlar bir çiftti.

İhtiyatlı davranmışlardı ve gençlik arzuları ne kadar güçlü olursa olsun, hiçbir zaman tam bir samimiyet çizgisini geçmemişlerdi. İlişkilerinin ne kadar yoğun olduğunu sadece Edward biliyordu. O da bunu onaylıyor ve ikisi de büyüdüğünde bunun çok uygun bir eşleşme olacağını düşünüyordu.

Edward ayrıca Roxie'ye zarar verirse Kim'i kör bir bıçakla canlı canlı derisini yüzmekle tehdit etmişti. Uyarıya gerek kalmamıştı. Kim Roxie'yi ne kadar arzulasa da, ona zarar vermektense derisini canlı canlı yüzerdi. O kadar hayat dolu, zeki ve güzeldi ki başka hiçbir kadın onunla boy ölçüşemezdi. Oxford'da geçirdiği yıllar hoşuna gitse de, Holbourne'a ve Roxie'ye dönmek için her zaman deli olmuştu.

Evleneceklerine dair hiçbir şüphe yoktu. Roxie onun için atan kalbi kadar önemliydi. Yine de üniversitedeki son yılında, Roxie'den ve kolay bir beyefendi hayatından daha fazlasına ihtiyacı olduğunu yavaş yavaş ve rahatsız edici bir şekilde fark etmişti.

Eğitimi tamamlayıp eve döndüğü gün, Roxie'yle birlikte gezintiye çıkmış ve kendilerini nehir kenarındaki söğüt gölgeli özel sığınaklarında bir battaniyenin üzerinde bulmuşlardı. O zamana kadar ellerini birbirlerinden uzak tutmayı zar zor başarmışlardı.

Nihai birleşmeden kısa bir süre uzak dursalar da, uzun, yoğun öpücükler ve samimi dokunuşlarla birbirlerini memnun etmeyi öğreneceklerdi. Tatmin hızlı ve sıcak bir şekilde geldi. Daha sonra birlikte nefes nefese yattılar, Roxie onun kollarında yarı çıplaktı. Aileleri dehşete kapılırdı ama yine de bu tamamen doğru bir şeydi.

Roxie mırıldandı, "Artık üniversiteyi bitirdiğine göre evlenebiliriz. Bu Pazar Bay Langsdale'e düğün ilanını vermesini söyleyelim mi? I

Beklemek için iyi bir neden düşünemiyorum." Başını arkaya yatırdı ve tembelce ona gülümsedi, gri gözleri memnuniyetle yumuşamıştı. "Sanırım yeterince bekledik."

Cevap vermek için ağzını açtı, sonra durdu, konuşamadı. Yıllardır üzerinde düşünüp durduğu fikir, reddedilemeyecek kadar güçlü bir şekilde zihninin merkezine doğru yükseldi. Sertçe yutkundu ve tekrar denedi. "Roxie, aşkım. Bundan hoşlanmayacaksın ama... Bir ordu komisyonu satın alacağım."

Roxie dondu ve nefes almayı kesti. Sonra çok dikkatli bir şekilde kendini oturur pozisyona itti ve ona baktı. Yüzü o kadar beyazdı ki elmacık kemiklerinin üzerinde belli belirsiz altın çiller görünüyordu. "Neden?"

"Ordu, küçük bir oğul için geleneksel bir seçimdir." Şakacı olmaya çalışarak ekledi: "Herhalde beni kiliseye girerken hayal edemezsiniz!"

"İkisini de yapmak zorunda değilsin!" diye karşılık verdi. "Haywick Grange neredeyse Holbourne Manastırı kadar büyük. İkimize de yetecek kadar iş var."

"Meşgul olabilirim," diye kabul etti. "Ama Haywick Grange'i büyükbaban kadar iyi yönetiyorsun. Bunun için bana ihtiyacın yok." İçini bir sızı kapladı ve yeni bir şeyin farkına vardı. "Bana hiç ihtiyacın yok."

"Bunu nasıl söylersin?" diye fısıldadı. "Seni seviyorum. Sana her gün, her saat ihtiyacım var. Yokluğun beni parçalıyor. Tekrar soruyorum, *neden*?"

Kendisine bile açıkça ifade edemediği şeyi açıklamak için kelimeler ararken tereddüt etti. "Büyüleyici bir hayatım oldu, Red. Holbourne Manastırı'nda büyüdüm, sağlıklı ve varlıklı harika bir ailem oldu. Hepsinden önemlisi, sen. Kutsanmış olduğumu biliyorum." Tekrar tereddüt etti. "Sahip olduğum her şeye layık olmak için zorlu, zor ve özverili bir şey yapmam gerektiğini hissediyorum. Kendimi kanıtlamam gerekiyor."

"Bana kendini kanıtlamana gerek yok!" Gözlerinde büyük yaşlar oluşuyordu. "Seni her zaman olduğun gibi sevdim."

"Kendimi kanıtlamam gereken sen değilsin," dedi nazikçe. "Benim. Ve bu sadece benimle ilgili değil. Napolyon yenilmeli. Avrupa'nın çoğunu fethetti ve imparatorluğuna Britanya'yı da eklemekten başka bir şey istemiyor."

Fikrini değiştirmesi için yalvarmasına dayanmaya hazırlandı, iradesini kırabileceğinden korkuyordu. Onun yerine tamamen doğruldu, yüzü kaymaktaşı gibi oyulmuştu ve korsajını yeniden bağlamaya başladı. "O zaman resmi olarak nişanlanmasak iyi olur."

Kadının acısı adamın içinde yankılandı. "Ben gitmeden önce evlenebileceğimizi umuyordum. O zaman Stretton ailesinin resmi bir üyesi olursun."

Gözleri kısıldı. "Ne kadar hoş. Daha bir eş bile olamamışken bana dul kalma fırsatı veriyorsunuz. Hayır, teşekkür ederim."

"O zaman benimle davulu takip et. Yeni şeyler keşfetmeyi seviyorsun. Benimle İspanya'ya gelmek istemez misin?"

"Bu fikir hiç de cazip değil," dedi isteksizce. "Ama Haywick Grange'in bana ihtiyacı var. Hizmetçilere ve kiracılara karşı sorumluluklarım olduğu kadar

mülk. Tanrı bilir ne kadar süre için öylece çekip gidemem."

"Ülkemin savaşlarında savaşmaları için başka adamları bırakabileceğimden daha fazla." İçini çekti, tıpkı kendisinin gitmekte haklı olduğu gibi onun da kalmakta haklı olduğunu biliyordu. "Sonsuza kadar sürmeyecek, aşkım. Belki iki ya da üç yıl." Onun eline uzandı. "Sana eve döneceğime söz veriyorum."

Adamın elinden kaçarak ayağa kalktı. Kızıl saçları, solgun yüzünü ve kasvetli gözlerini çerçeveleyen parlak bir bulut gibiydi. "Tutamayacağın sözler verme."

"Geri döneceğim," diye ısrar etti ayağa kalkarken.

Öyle de oldu. Ama eve, giden adamın kırık bir kabuğu olarak döneceğini hiç hayal etmemişti.

Roxie kontes ve dul kadına genellikle sabah odası olan yerde katıldı. Burası evin güney ucu boyunca uzanan geniş bağlantı odalarından biriydi. Odaları birbirinden ayıran sürgülü kapılar açıldığında, mekân Northumberland'in bu bölgesindeki en görkemli balo salonuna dönüşüyordu. Hizmetçiler dansa yer açmak için mobilyaları ve halıları kaldırırken, kontesler balo salonunun dekorasyonu konusunda dostça tartıştılar. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kontes sıklığı tercih ederken, dul kadının zevki çok daha renkliydi.

Roxie ikisini de seviyordu ama onlarla aynı çatı altında yaşamaktan da çekiniyordu. Holbourne'da üç güçlü fikirli kadın en az bir tane fazlaydı! Özellikle de Roxie birkaç yıldır kendi evinin hanımı olduğu için.

Belki de Roxie ve Edward, Edward'a miras kalana kadar Haywick Grange'de yaşayabilirlerdi. Daha huzurlu ve mahrem olurlardı ve Roxie evinden ayrılmak zorunda kalmazdı.

Kontesler için listeler hazırlayıp yapılması gerekenleri not alırken, bir yandan da sessizce Kim'i görmeye nasıl gidebileceğini planlıyordu. Daha önce de girişimlerde bulunmuş ama iyi davranış sınırları içinde kalmıştı. Ailesi gibi o da onun zamana ihtiyacı olduğunu gönülsüzce kabul etmişti. Şimdi zaman neredeyse tükenmek üzereydi.

Ağır, kilitli bir ortaçağ kapısı kulenin tepesindeki küçük dairenin tek girişiydi. Kim, Edward'la gözetleme deliğinden düzenli olarak konuşuyordu ve Kim'in bazen ailesiyle de konuştuğunu biliyordu ama Edward onunla hiç konuşmamıştı. Denediğinde Welles özür dileyerek Yüzbaşı Stretton'ın rahatsız olduğunu söylüyordu.

Kim, birbirleriyle gerçekten konuşurlarsa onu ortaya çıkmaya ikna edebileceğini mi düşünüyordu? Bu, onun üzerinde hâlâ biraz gücü olduğunu gösteriyordu ve yüz yüze görüşürlerse daha fazlasına sahip olabilirdi. Keşke ona dokunabilseydi!

Dokunma, tat alma ve sesle ilgili anılar zihninde parıldarken acı içinde kıvranıyordu. Nehir kenarındaki özel inziva yerlerinde geçirdikleri o çalıntı saatleri düşündüğünde anıları daha da keskinleşiyordu. Onun için her şey

o kötü, harika aralardan gelen tutku ve tatmini biliyordu.

O zamandan bu yana geçen uzun ve yalnız gecelerde, onunla birlikte yumuşak açık havada uzanmanın hayalini kurmuş, onlar hararetle birbirlerinin bedenlerini keşfederken nehir bir düzine metre öteden sakın sakın akıp gitmişti.

Uykusuz bir şekilde yatarken, o gitmeden önce onunla evlenip evlenmemesi gerektiğini de düşündü. Eğer evlenseydi, daha fazla anısı ve belki de bir çocuğu olurdu. Ama onun gidişi daha çok acı verecekti ve bu haliyle bile neredeyse dayanılmazdı.

O zaman evlenmeyi reddetmekle hata ettiğini düşünmüyordu. Ama artık haklı olduğundan emin değildi.

"Daha fazla kırmızı kurdeleye ihtiyacımız olacak," dedi Leydi Holly. "Bunu not al, Roxie."

"Bellsburn'deki her santim kırmızı kurdeleyi satın aldık bile," dedi Elizabeth Teyze yumuşak bir sesle. "Elbette yeterince var. Daha fazlasını almaya vakit yok."

"Yeşillerin daha fazla kırmızıya ihtiyacı var," dedi dul kadın kararlı bir şekilde. "Eğer kırmızı kurdele yoksa, daha fazla çobanpüskülüne ihtiyacımız olacak."

Gelini, "Holbourne çobanpüsküllerinin çoğunu Noel arifesinde topladık," dedi. "Artık bahçıvanlar yaklaştığında çalılar inliyor."

Roxie, "Haywick Grange yakınlarında henüz kesilmemiş birkaç çobanpüskülü çalısı var ve çok güzel kırmızı meyveleri var," dedi. "Bunları yeşilliklere eklemek balo salonunu güzel bir şekilde aydınlatacaktır."

"İyi bir düşünce," dedi Leydi Holly onaylayarak.

Lord Gabriel Quinfroy sabah odasına bakmak için o anı seçti. Onun altın başını gören dul kadının gözleri parladı. "Vaftiz oğlumu onları toplaması için gönderebiliriz."

"Ne için askere alınıyorum?" Lord Gabriel ihtiyatla sordu. "Roxie'ye merhaba demek için uğradım ama gözlerinizdeki o ışıltıya güvenmiyorum Leydi Holly."

Roxie gülümsedi. Eğer Strettonlar onun ailesiyse, Gabriel de kesinlikle kuzeniydi. Dowager'ın vaftiz oğlu ve Stretton kardeşlerin her ikisinin de arkadaşı olarak yıllar boyunca Manastırı sık sık ziyaret etmişti. Sarışın yakışıklılığı ve neşeli cazibesi her zaman hoş karşılanırdı.

"Korkunç çobanpüskülü çalılılarıyla savaşa gönderileceksin, Gabriel," diye açıkladı. "Senin görevin parlak, dikenli ve bol kırmızı meyveli dalları toplamak. Çok sayıda bıçaklı yaprağı olan cesur kuzey çobanpüskülleridir. Kan akmasını bekleyin."

Gabriel teatral bir şekilde inledi. "Tehlike! Tertemiz beyaz çarşafıma kan bulaştı!" Bir elini kalbinin üzerine koyarak eğildi. "Ama hanımlarımın isteklerini yerine getirmekte başarısız olmayacağım."

Elizabeth Teyze eğlenerek, "Baş bahçıvanı işe alın. O ve birkaç adamı sizinle gelebilir, ayrıca kullanabileceğiniz deri eldivenleri de vardır."

"Kazanılacak daha az onur var, ama çamaşırlarım bağışlanacak. Uşığım size teşekkür ediyor," dedi görkemli bir şekilde.

Roxie çobanpüskülü çalılarına doğru basit bir harita çizerken birden aklına kuleyi ele geçirmenin bir yolu geldi, böylece Kim'le yüzleşebilecekti. Ve sonunda onunla yüz yüze geldiğinde, görecekti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kim için günün egzersiz turuna başlama vakti gelmişti. Kulenin tepesindeki bu daire çoğunlukla büyük bir odaydı ve şimdi spor salonu, yatak odası ve oturma odasının bir kombinasyonu gibi görünüyordu. Bastonunu bir kenara bırakarak çevreyi dolaşmaya başladı, dengesi bozulduğunda sol eliyle duvarı sıyırarak kendini sabitlemeye çalışıyordu.

Waterloo'dan sonraki acı dolu günlerde, acı ve umutsuzluktan aklını kaçırmak üzereyken, cerraha ölmesine izin vermesi için yalvardığını hatırlıyordu. Bilge ve yorgun gözlü bir İskoç olan cerrah onu dinledi.

Sonra düşünceli bir şekilde, Kim'in hırpalanmış vücudu hayatta kalmaya kararlı görüldüğü için geleceğini düşünmesi gerektiğini söyledi. Kim geri kalan günlerini yatakta ya da tekerlekli sandalyede geçirmek istemiyorsa, vücudunu acımasızca zorlaması gerekecekti. Kendini her zamankinden daha zorlu şekillerde hareket etmeye zorlarken acıya da katlanmalıydı.

Kim tekrar yürüyüp yürüyemeyeceğini sormuştu. Cerrah belki yürüyebileceğini ama bunun için çok çaba sarf etmesi gerektiğini söylemişti. Hiçbir garantisi yoktu.

Kim ilk başta cerrahın tekrar yürüme şansı konusunda yalan söylediğini düşünmüş olsa da, dürüstlüğü ferahlatıcı olmuştu. Bırakın sağ bacağını yataktan kaldırmayı, ayak parmaklarını bile zar zor oynatabiliyordu. Ama inatla ayak parmaklarını oynattı ve bacağını kaldırabileceği güne kadar acı içinde kaldırmaya çalıştı.

Benzer şekilde, parmaklarını sıkıp kapatana kadar hasarlı elini çalıştırmıştı. Bir şeyi kaldırabilmek daha uzun sürdü.

Her gün Welles'in yardımıyla kendini zorlayabildiği kadar zorluyor, sonra biraz daha zorluyordu. Hayatı acı ve yorgunluktan ibaretti. Kim taşınabilecek kadar iyileştiğinde, Tanrı ondan razı olsun, Welles onu Holbourne'a en yakın balıkçı limanına yanaşan küçük bir gemiyle evine götürmeyi başarmıştı.

Burada, Şanslı Kule'de, yürümeyi öğrenmeyi başarmıştı. İyi değil, ama kötü yürümek hiç yürümekten çok daha iyiydi. Kule merdivenlerinin her iki yanına yeni takılan korkulukların yardımıyla kuleden inip çıkmayı başarmıştı ama ilk başlarda son birkaç basamağı çıkmak için Welles'in yardımına ihtiyaç duymuştu. Şimdi kendi başına zar zor çıkabiliyordu.

Bu sabah odanın etrafında kaç kez dönmüştü? Kaslarının titremesine ve bayılmak üzere olmasına yetecek kadar sık. Bastonunu aldı ve gerektiğinde ona yaslanarak yürümeye devam etti.

Artık yürüyebilmesine ve fonksiyonlarının çoğunu geri kazanmasına rağmen

Sağ kolu ve eli, ne kadar çok çalışırsa çalışsın, kaybettiği her şeyi asla geri kazanamayacağı acı gerçeğini de kabul etmişti. Bazı hasarlar onarılamayacak kadar büyüktü.

Kulede hiç ayna yoktu çünkü kendi yüzünü görmeye dayanamıyordu.

Lord Gabriel kutsal avcılarını görevlendirmek için ayrıldıktan sonra Roxie saate baktı. Planını harekete geçirmek için hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Sandalyesinden kalkarak, "Bacaklarımı esnetmem gerek. Leydi Holly, Elizabeth Teyze, ben biraz dolaşırken ayak işlerini benim yapmamı ister misiniz?"

Her ikisi de reddetti ve sonra balodan önce verilecek akşam yemeğinde konuklarını nasıl ayarlayacaklarını tartışmaya geri döndü. Bu, kontesleri öncelikleri, arkadaşlıkları, romantik olasılıkları, cinsiyet dengesini ve daha fazlasını tartarken saatlerce mutlu bir şekilde meşgul edecek korkunç derecede karmaşık bir görevdi.

Roxie sabah odasından çıktı ama dışarı çıkar çıkmaz hızlandı. Welles'in Kim ve kendisi için yemek toplamak üzere günde üç kez mutfığa indiğini biliyordu ve öğlen yemeğini alma vakti gelmişti. Erkek Fatma tavırlarına geri dönen Roxie, ayağı takılmasın diye eteklerini birkaç santim kaldırdı ve merdivenlerden mutfığa doğru koşmaya başladı.

Neredeyse çok geç kalmıştı. Welles sabahki tepsiyi kirli tabaklarla birlikte çoktan geri getirmiş ve yeni, ağır yüklü bir tepsiyle mutfaktan ayrılıyordu. Aşçı ve hizmetçileri Kim'in iştahını kabartmak için ellerinden geleni yapıyor, üstü örtülü tabaklardan kışkırtıcı kokular yayılıyordu.

Jamie Welles, Bellsburn yakınlarındaki bir çiftlikte büyümüş, düzgün vücutlu, genç bir adamdı. Dünyayı görme arzusuyla yanıp tutuşan küçük oğlu Kim'in peşinden orduya katılmıştı ve aralarındaki ilişki uzun ve derindi. Welles İspanya'da tehlikeli bir ateş hastalığına yakalandığında Kim onu bizzat tedavi ederek sağlığına kavuşturmuştu. Arkadaşlıklar ve birbirlerine son derece sadıktılar. Welles'in etrafından dolaşmak, Kim'in fikrini değiştirmek kadar zor olacaktı.

Roxie, mutfaktan evin arka tarafına doğru uzanan koridorda Welles'in önünü keserek, "Seninle konuşmam gerek," dedi.

Kuleyi basmak ve Kim'i görmek için yaptığı pek çok girişimle başa çıktığı için ona temkinli bir şekilde baktı. "Kaptanın öğle yemeği soğuyacak."

"Zaten kuleye tırmandığında hava soğumuş oluyor," dedi. "Lütfen. Bu uzun sürmez."

Baş başa kalabilecekleri bir deponun kapısını açtı. Onu reddedemeyeceği için içeri girdi ve tepsiyi odanın ortasındaki çalışma masasının üzerine koydu. "Kaptan hâlâ sizi görmek istemiyor Bayan Roxie. Ya da başka birini."

Roxie zor yutkundu. Bunu duymaya alışkın olmalıydı. "Şu anki durumu nedir? İyileştiğini söylemişsiniz."

"Öyle. Cerrahların düşündüğünden daha fazla." Welles iç çekti. "Ama asla eskisi gibi bir adam olamayacak."

"Canavar gibi mi görünüyor? Onu gördüklerinde kadınların bayılacağı ve çocukların ağlayacağı kadar korkunç mu?"

"O bir canavar değil," dedi Welles kararlılıkla. "Ama yaralı ve sakat, savaşa gönderdiğin o yakışıklı delikanlı değil."

Roxie sert bir şekilde, "Onu ben göndermedim," dedi. "Kendi başına gitti. Şimdi eve döndü ve tüm ailesiyle ilişkisini kesti. Strettonlar iyi insanlar ve onu çok seviyorlar. Sence bu şekilde geri çekilmekte haklı mı?"

Tereddüt etti. "Bunu söylemek bana düşmez Bayan Roxie."

Kadın homurdandı. "Hizmetçi kisvesinin arkasına saklanma Jamie Welles. Çocukken hepimiz aynı çamurlu dereye oynardık ve o zaman da fikirlerin eksik değildi."

Welles sertçe nefes verdi. "Kaptanın neden kendini saklamak istediğini anlıyorum ama bence artık dünyayla yüzleşmesinin zamanı geldi. Sonsuza kadar saklanamaz."

"Lord Brentford bana Kim'in yakında Holbourne'dan taşınmayı planladığını söyledi. Bu doğru mu?" Welles başını sallayınca devam etti, "Onunla gidecek misin? Northumberland'i sonsuza dek terk mi edeceksin? Maggie Haines'e kur yaptığını duydum. Onu terk edecek misin? Ya da ondan tüm arkadaşlarını ve ailesini bırakıp uzak bir yere taşınmasını mı isteyeceksin?"

İfadesi perişan olan Welles, "Ondan bunu isteyemezdim ve ben de gitmek istemiyorum. Bellsburn benim evim. Kaptanla birlikte gitmeyi, ona bir yer bulmasında yardım etmeyi ve birkaç hizmetçi tutmayı düşünüyorum. Sonra da eve döneceğim."

"Ve Kim Holbourne'la olan son bağlantısını da kaybedecek," dedi yumuşak bir sesle. "Bunun onun için iyi olacağını düşünüyor musun?"

Welles daha da mutsuz görünüyordu ve cevap vermedi, bu da yeterli bir cevaptı. Roxie tavrını değiştirerek, "Artık askerlik günlerin geride kaldığına göre, Maggie'yle hayatınızın geri kalanını nasıl geçirmek istiyorsunuz?" diye sordu.

Konunun değişmesini memnuniyetle kabul ederek, "İstediğim ilk şey Maggie ile evlenmek. Ağabeyim Hilltop Çiftliği'ni devralacak ama başka yerler de var." Hüzünlü görünüyordu. "Maggie'yle bir gün kendi çiftliğimize sahip olsak ne güzel olurdu."

Mükemmel. "Shepton Çiftliği'nin kiralanması yakında gerçekleşecek." dedi.

Welles irkilmiş, meraklanmış ve sonra da temkinli görünüyordu. "Bana rüşvet vermeye mi çalışıyorsunuz, Bayan Roxie?"

"İşe yarayacağını düşünseydim kabul ederdim," dedi içtenlikle. "Ama Kim'in çıkarlarına aykırı olduğunu düşündüğün bir şeyi yapmak için rüşvet kabul etmeden önce gözüme tükürürsün."

Welles istemsizce sırtıttı. "Evet, Bayan Roxie. Ama kibarca tükürürdüm."

O da rahatlamış bir şekilde gülümsedi. Anahtar kelimeleri "Kim'in çıkarlarına aykırı" idi. Welles, efendisinin karakola dönme zamanının geldiğini kabul ettiğinden beri

Dünya, eğer bunu iyi idare ederse muhtemelen ona yardım ederdi.

"Dodd'lar çiftliği idare edemeyecek kadar yaşlandıklarını ve kızları ile ailesinin yanına taşınmak istediklerini söylediklerinden beri yeni kiracı olarak kimi seçeceğimi düşünüyordum," diye açıkladı. "Aklıma hemen sen geldin ama Kim'in sana bu kadar ihtiyacı varken bundan bahsetmek istemedim. Eğer o gidiyorsa ve sen burada yaşamak istiyorsan, bunu sormamın zamanı geldi. Bence sen ve Maggie harika kiracılar olursunuz. Ayrıca Kim için yaptıklarından sonra bir ödülü hak ettiğini düşünüyorum. Benimle bir daha konuşmasa bile bunu hak ediyorsun. Maggie ile konuş ve bana haber ver."

"Bunu hemen isteyecektir!" dedi, yüzü parlıyordu. Sonra yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Ama bu tam olarak bir rüşvet olmasa bile, sanırım biraz yardım istiyorsun."

"Beni çok uzun zamandır tanıyorsun, Jamie Welles! Evet, yapabileceğin bir şey var." Bunu onun ayaklarını yere vurmasına neden olmadan nasıl ifade etmeliydi? "Kulede bazı güzel iyileştirmeler yapmışsın. Merdivenlerin her iki tarafındaki korkuluklar. Daire kapısına taktığınız yeni kilit."

Başını salladı. "Eski kilit basitti ve açılması çok kolaydı. Kaptan aile üyelerinin ziyaret etmek isteyeceğini düşündü ve haklıydı. Biri açmaya çalıştığında kapının kaç kez tıkrıdığını bilmiyorum."

"Düşünsene!" Roxie sahte bir masumiyetle konuştu. "Sana sahip olduğu için çok şanslı. Ama bazen dışarı çıkıyorsun. Holbourne balosuyla aynı gece Bellsburn'de her zaman bir tatil toplantısı olur. Sen de katılacak mısın?"

"Evet, kaptan gidip Maggie'yle eğlenmem gerektiğini söyledi." Welles düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı. "Ona vereceğim haber için o kadar heyecanlanacağım ki kapıyı düzgün kilitleyemeyebilirim. Gerçi bunun bir zararı yok, burası Holbourne Manastırı ve bir kilise kadar güvenli."

"Hiç zararı yok," diye kabul etti. "Maggie'ye en iyi dileklerimi ilet. İkinizin Shepton Çiftliği'nde başarılı olacağınızı biliyorum. Yemek teslimatını yavaşlattığım için üzgünüm."

Artık anlaşılmaya vardıklarına göre, adam kibarca başını salladı ve kadın ona kapıyı açarken tepsiyi aldı. Adam gittiğinde kapıyı tekrar kapattı ve kapıya yaslandı, gözleri rahatlamıştı.

İlk önemli adım atılmıştı. Asıl soru, kendini onun inine zorla soktuğunda Kim'in nasıl tepki vereceğiydi.

Holbourne Manastırı'nın tika basa misafirlerle dolu olması nedeniyle Roxie kendi evinde kaldı, ancak tüm ev partisi yemeklerine ve etkinliklerine davetliydi, bu yüzden ertesi sabah erkenden kahvaltı için Manastır'a gitmek üzere yola çıktı. Birkaç gün süren sönük havanın ardından, bu gün parlak, berrak ve canlandırıcı bir şekilde doğmuştu. Aldığı keyif gerginliğinin bir kısmını azaltmaya yardımcı oldu.

Alacalı gri kısağı Misty koşma havasındaydı, bu yüzden Roxie onu hızlı bir şekilde dörtlüyle koşturarak bıraktı. Başka bir binici gördüğünde Holbourne yolunu yarılamıştı,

Bir sonraki tepeden aşağı inen bir kadın. Güzel ata biniyordu ve bineği Manastır'ın atlarından biri olduğuna göre misafir olmalıydı.

Kadın Roxie'yi gördü ve dostça bir el salladı. İki sürüş yolu Abbey'in yakınında kesişti, bu yüzden Roxie içgüdüsel olarak, yarışmak için sözsüz bir davetle geniş bir kol hareketi yaptı.

Diğer kadın anladı ve atlarını aynı anda dörtlüyle koşturdular. Tepeden aşağıya ve düzlüğe doğru heyecan verici bir hücumdan sonra Roxie diğer kadınla başabaş bir şekilde kavşağa ulaştı. Gülerek Misty'yi yavaşça tırısra kaldırdı. "Çok güzel!" diye bağırdı. "Ben Roxanne Hayward. Holbourne'da misafir misiniz?"

Diğer kadın gençti ve modaya uygun olmayan bir şekilde bronzlaşmış bir teni vardı ama bu ona yakışıyordu. O gür, sarı saçlar serbest bırakıldığında muhteşem görünüyor olmalıydı.

Roxie'nin yanındaki yerine otururken, "Evet, ben Lily Tremaine, Leydi Holly'nin birçok vaftiz çocuğundan biriyim. Siz başka biri misiniz?"

"Hayır, ben Haywick Grange'den bir komşuyum. Hayatımın yarısını Manastır'da geçirdim, yani aşağı yukarı fahri bir yeğenim." Roxie diğer kadını inceledi ve egzotik görünüşüne hayran kaldı. "Bu senin ilk Holbourne Noel balon mu?"

"Evet, son on yıldır Hindistan'dayım." Lily Tremaine derin bir nefes aldı, yanakları pembeleşmiş ve gözleri parlıyordu.

"Bana Hindistan'dan bahset! Her zaman ilgimi çekmiştir ama orada yaşayan bir kadınla hiç tanışmadım."

"Fillere bindim," dedi Lily mecburen. "Bu bir monolog için iyi bir başlangıç mı?"

"Kesinlikle öyle! Lütfen monologa devam edin."

Roxie, Lily Tremaine'in genellikle içine kapanık biri olduğunu tahmin ediyordu ama Roxie'nin ilgisinin etkisiyle açıldı ve Hindistan'da geçirdiği yıllara dair eğlenceli hikâyeler anlattı. Konukların çoğunun birbirlerinin hikâyelerini zaten bildiği bir ev partisinde iyi bir varlık olabilirdi.

Holbourne'un ahırlarına vardıklarında, ikisi artık ilk isimleriyle anılıyordu ve Roxie'nin endişesi azalmıştı. Bu sayede ev partisi kahvaltısında daha iyi bir arkadaş olmuştu. Leydi Caroline Londra'dayken, Roxie evin kızı rolünü rahatça üstlendi ve tüm konuklara iyi bakılmasını sağlamak için konteslerle birlikte çalıştı.

Neyse ki kahvaltıdan sonra hizmetlerine ihtiyaç duyulmadı da evine dönebildi. Haywick Grange'in ihtiyaçları, malikânenin sahibesi ev partilerine ve imkânsız adamlara karıştı diye ortadan kalkmadı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi gece Roxie resmi geceye ve ipek balo elbisesine hürmeten arabasıyla Holbourne Manastırı'na gitti. Izgaradaki bir kedi kadar gergindi ama en azından gecenin sonunda Kim'in onu gerçekten istemediğinden emin olacaktı. Holbourne'dan ayrılma planının onu reddettiğini açıkça ortaya koyduğunu düşünüyordu ama birbirleri için ifade ettikleri onca şeyden sonra, gitmeden önce onu en azından bir kez görmesi gerekiyordu.

Abbey ışıklarla parıldıyor ve yeşillik kokusuyla kokuyordu. On altı yaşından beri baloya katılıyordu ve ondan önce de balo gecesini Stretton çocukları ve ara sıra gelen diğer çocuk ziyaretçilerle birlikte Holbourne kreşinde geçirmişti. Avlunun üst katındaki trabzanlardan bakarak konukların gelişini izlerlerdi.

O ve Caroline elbiseler karşısında ahh ve ohh çekerlerdi ve büyüdüğü yakışıklı beyefendiler karşısında da benzer sesler çıkarırlardı. Daha sonra, sıkı bir şekilde çocuk odasına geri götürüldükten sonra, alt katta servis edilen bazı lezzetlerden bir çocuk ziyafeti çekerlerdi. Bunlar daha basit, daha mutlu günlerdi.

Ailenin fiili bir üyesi olarak, evin konukları ve diğer özellikle yakın arkadaşlarıyla birlikte balodan önceki akşam yemeğine davet edildi. Pelerinini teslim ettikten sonra, konukların yemek öncesi içkilerini yudumlayıp sohbet ettikleri kabul salonuna doğru kahkahaları takip etti.

Arkadaşı Sarah Langsdale'in Kim'in arkadaşı Ivo'ya, yani Lord Harris'e hayranlıkla baktığını görmek ilgisini çekmişti. Daha da ilginç, Ivo'nun da ona hayranlıkla bakıyor olmasıydı. Sarah gözlerini Ivo'dan ayırıp Roxie'yi görece kadar uzun süre baktığında, Roxie ona yavaşça, tatmin olmuş bir şekilde göz kırptı. Roxie de sırtarak karşılık verdi. Daha sonra ikisini de bulup Kim'in hayatını kurtardığı için Ivo'ya teşekkür edecek ve Sarah'nın yeni yetimhanesine para bağışlayacaktı ama önce Edward'ı bulup ona bu geceki planlarını anlatması gerekiyordu.

Resepsiyon salonunda onu ararken Lily Tremaine'in elinde bir bardak şeri ile bir duvarın dibinde sessizce durduğunu fark etti. Lily çok az kişiyi tanıdığı için Roxie onun yanına gitti ve "İyi akşamlar! Elbiseniz çok hoş ve sanırım o güzel şalınız da bizim Northumbrian kışına karşı sıcak bir koruma sağlıyor."

Lily gülümseyerek karşılık verdi. "Evet, ama kış bahçesini keşfettim. Tropikal sıcaklığa ve renge ihtiyaç duyduğumda oraya gidebiliyorum." Sesinde muzip bir dokunuşla, "Altın elbisen muhteşem ama görüyorum ki bir de şalın var," diye ekledi.

Roxie yoldan geçen bir uşaktan bir bardak şeri alırken, "Soğan gibi kat kat geldim," diye onayladı. "Dışarıda soğuk bir rüzgâr esiyor! Pelerinimi kapıda çıkardım ve dans başladığında şalımını bir kenara bırakacağım."

Sesini alçaltarak gizlice, "Dekoltem oldukça dramatik ve beyefendilerin dikkatini yemeklerinden alıkoymak istemiyorum," dedi.

Lily kıkırdadı ama konuşmaya devam edemeden yemeğe çağrıldılar. Roxie Edward'ın yanına oturdu. Edward ciddiyetle başını salladı ve Roxie'nin görünüşüne iltifat etti, onun hissettiği kadar gergin görünüyordu. Onunla evlenme konusunda tereddütleri mi vardı? Fikrini değiştirirse Roxie'nin onu asla evliliğe ikna edemeyeceğini biliyor olmalıydı. Büyük olasılıkla bu meselenin çözüme kavuşması için endişeleniyordu.

Leydi Caroline geldiğinde ve ilk yemek servis edilmeden hemen önce yerine oturduğunda bir şaşkınlık dalgası yaşandı. Gümüş rengi elbisesi içinde çok güzel görünüyordu ama gergindi. Roxie ona hoş bir gülümseme verdi, sonra Edward'a soran gözlerle baktı. Mırıldandı, "Ben de onun geleceğini bilmiyordum. Piers nerede acaba?"

Bu soru daha sonra Caro'nun kocası Piers Camden'ın ileri derecede bir seyahat dağınıklığı içinde gelmesiyle yanıt buldu. Bir politikacının sarsılmaz terbiyesine sahipti, ama cilasının altında kırgın görünüyordu. Ayrıca karısını sanki onu en yakın yatak odasına süpürmek istiyormuş gibi izliyordu. En ilginç olanı.

Hikâyeyi eninde sonunda duyacağını bilen Roxie kendini yemeğine verdi. Daha hanımefendi olsaydı, endişeli olduğunda yemek yiyemeyeceğinden şüpheleniyordu ama sınırlar hiçbir zaman iyi bir yemekle arasına girmemişti.

Kim onun güçlü iştahını her zaman sevmişti. Zaman zaman, onun yemekten zevk almasının başka güçlü iştahları olduğunu ima ettiğine dair yaramaz yorumlar mırıldanırdı.

Yemek bitene kadar Kim'i düşünme!

Yemek daveti Edward'la ciddi bir şekilde konuşmak için fazla halka açtı, bu yüzden bitmek bilmeyen yemek boyunca iyi bir misafir olmaya odaklandı. Sonunda Elizabeth Teyze ayağa kalktı ve çekilme işareti verdi. Roxie ayağa kalkarken Edward'a sessizce, "Şimdi Kim'i görmek için son girişimimi yapacağım. Bana şans dile."

Gözleri ciddiydi, "Her zaman, hayatım. Onu bize geri getirebilecek biri varsa, o da sensin."

Onun desteği ve anlayışı için minnettar olan Roxie, gelen misafirlerin ve balo için yapılan son dakika hazırlıklarının telaşı içinde sıvışıp gitti. Diğer konukların görüş alanından çıktıktan sonra hızla evin arka tarafına ve kuleye giden geçide doğru yürüdü.

Geçit yazın hoş bir yerdi ama Aralık sonlarında çok soğuk oluyordu. Zengin desenli Hint şalımını sıkı sıkı sararak

omuzlarında, kuleye doğru ilerledi. Kapı ağır ve ortaçağdan kalmaydı, koyu renkli ahşabın üzerinde eski kılıçlardan kalma oyuklar vardı.

İçeride Welles'in dönüşünü aydınlatmaya yetecek küçük bir fener asılıydı. Geleceğinin beklediği kuleye hücum eden bir kadın için de yeterliydi. Merdivenlerin tepesinde nefesini tutmak ve kendini toparlamak için durakladı. Sonra yeni takılan kapı koluna uzandı, Welles kilidi açık bırakmasaydı kellesini alacağını düşünüyordu.

Kapı kolu elinin altında kolayca döndü. Kalbi hızla çarparak kapıyı açtı. Oda ateş ve iki lamba ile iyi aydınlatılmıştı, bu yüzden şöminenin yanında oturan adamı tanımak kolaydı, uzun bacaklarını uzatmış kitap okuyordu. Sol profilini, çok ince vücudunu ve çok uzun saçlarını inceledi, her tanıdık detayı açıklıkla içti.

Kim paslı bir sesle, "Erken döndün Jamie. Bir şey mi unuttun?"

"Hiçbir şey unutmadım, Kim," dedi sessizce.

"Roxie!" Kim ayağa fırladı, elindeki kitap yere döküldü ve sandalyenin ayakları sürtündü. Neredeyse düşüyordu ama bir baston kaptı ve şok olmuş gözlerle ona bakarken kendini sabitledi.

Ona doğru bir adım attı, sonra dondu kaldı. Welles'in getirdiği onca iyi Holbourne yemeğine rağmen neredeyse cılızdı. Sağ kolu beceriksizce hareket ediyordu ve bastonunun moda için değil, ciddi kullanım için olduğu belliydi.

Ve yara izleri vardı. Yüzünün sağ tarafında bir değil birkaç yara izi vardı. Bir tanesi şakağından siyah saçlarına doğru uzanıyordu. Bir diğeri elmacık kemiğinden neredeyse kulağına kadar uzanıyordu. Üçüncüsü boğazından aşağıya doğru kesilmişti. Bu özellikle vahşi görünüyordu ve sesinin değişen tınısından bunun sorumlu olduğunu tahmin etti.

Çektiği onca acıyı düşünmemeye çalışarak, "Welles bana senin çocukları çılgılık attıracak bir canavar olmadığına dair güvence verdi ve haklıydı. Bir zamanlar onunla evlenmemi isteyen adama çok benziyorsun. Ama o tek kelime açıklama yapmadan nişanımızı bozdu. Bu oldukça canavarcaydı."

"Roxie," dedi tekrar, sesi boğuklaşmıştı. "Burada olmamalısın!"

"Neden?" diye çıkıştı, aniden öfkelenmişti. "Benimle ve ailenle yüzleşemeyecek kadar korkak olduğun için mi? Seni seven insanlardan kendini nasıl uzak tutabiliyorsun? Baban, annen, kardeşin, Leydi Holly, onların kalplerini kırıyorsun!" Sesi çatladı ve gözyaşlarının öfke kadar yakın olduğunu fark etti.

Derin bir nefes aldı ve daha sakin bir sesle, "Artık buradayım, konuş benimle," dedi. Onun bakışlarını yakaladı, sevdiği adamı bulmak için perili gözlerini aradı. "Elbette, bu kadarını hak ediyorum."

Kim, sanki bu Roxie'nin sözlerini engelleyebilecekmiş gibi gözlerini sıkıca kapattı. Daha da iyisi, onun varlığını bile. *Welles kapıyı açık bırakmış olmalıydı, lanet olsun ona!*

Ama o her zaman kaçılması zor bir kız olmuştu, midilliye diz boyu yaklaştığı zamanlarda bile. Gözlerini açarak, "Benim gibi yaralı bir sakattan daha fazlasını hak ediyorsun, Red. Edward'la evlen. O seninle evlenmek istiyor. Bunu pek çok kelimeyle itiraf etti."

Roxie odanın diğer ucunda, masa olarak kullandığı masanın kenarına tünemiş, terlikli ayaklarını hafifçe sallıyordu. "Bu kesinlikle yirmi yıldır tanıdığım Kimball Stretton'a benziyor. İnatçı ve bir o kadar da asil."

Neredeyse gülümsüyordu. Bu yorum tam da Roxie'ye göreydi. "Ben sadece gerçekçi oluyorum. Eskiden olduğum adam değilim. Bir daha asla da olamayacağım. Senin bütün ve sağlıklı bir kocaya, Edward'ın da senin gibi hayat dolu bir kadına ihtiyacı var."

Omuz silkti. "Sen evlilik fikrinden vazgeçmiş görüldüğün için Holbourne'a bir varis bulması gerekiyor. O ve ben çok iyi arkadaşız, mülklerimiz birlikte yürüyor ve tüm bu muhteşem pratik düşünceler. İkimiz de daha kötüsünü yapabiliriz. Ama bu özellikle bana ihtiyacı olduğu anlamına gelmiyor."

Kim'in sakat bacağı titremeye başlamıştı, bu yüzden tekrar oturdu, yüzünün gölgeli olmasından memnundu, böylece onu iyi göremiyordu. "Sana evlenme teklif etti mi?"

"Edward teklif etti." Roxie cevap verirken ona ciddi gri gözlerle baktı. Üzerinde parıldayan altın rengi bir elbise ve omuzlarına gevşekçe bağlanmış, zengin desenli bronz ve altın rengi bir şal vardı. "Ona seninle konuşmadan bir cevap veremeyeceğimi söyledim."

Demek bu yüzden buradaydı. "Şimdi konuşuyoruz. Ne hale geldiğimi görebilirsin." Sesindeki acıyı saklamaya çalıştı. "Sen görevini yaptın. Şimdi şu merdivenlerden inip kardeşime baloda nişanlandığınızı duyurmakta bir sakınca olmadığını söyleyebilirsin."

Düşünceli bir şekilde onu inceledi. "Bir kaptan tanımı gereği adamların lideridir. Yıllardır askerlerine emirler veriyorsun. Ama bu senin karakterine zarar vermiş gibi görünüyor çünkü Edward ve benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğin yanılgısına kapılmışsın."

"Onunla evlenmen senin için en iyisi *olur*." Ona baktı, anlamasını sağlamaya çalıştı. "Sen parlak, güzel, güneşli huylu bir mirasçısın. Neden kendini korkunç bir sakata yükleyesin ki?"

"Seni sevdiğim için mi?" diye sordu usulca. "Evet, kusursuz genç yüzünü seviyordum ama sadece senin bir parçan olduğu için. Yakışıklı bir çocuktun, şimdi bazı yara izleri olan yakışıklı bir adamsın. Hâlâ kendinsin. Hepimiz zamanla değişiriz. Genç kız bedenimi sevmiştin. Çocuklarını doğurduktan ve artık o genç kıza benzemedikten sonra da beni sevmeye devam edecek miydin?"

"Bu aynı şey değil!" diye haykırdı öfkeli bir şekilde.

"Tabii ki öyle!" diye karşılık verdi. "Bu yüzden düğün töreninde 'iyi günde, kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta' denir. Geleceğin ne getireceğini asla bilemeyiz. Hayatın bize sundukları karşısında insanı ayakta tutan şey sevgidir. Sevgi ve yeminler."

"Ama biz evli değiliz. Benimle birlikte acı çekmen için bir neden yok!"

"Tanıştığımız gün sana aşık oldum, atına binmeme izin verdiğinde ve beni güvende tutacağını söylediğinde." Gözlerini kırptırdı. "Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin. Ailemi kaybetmiştim ve sonra seni buldum. O zamandan beri

O zamandan beri aramızda bir bağ var. Bunu inkar edebilir misin?"

Hayır, ne kadar istese de yapamazdı. Aralarındaki kopmaz bağ bir keman teli gibi tıngırdıyordu. Ama bu, Roxie'nin geçmişlerine olan sadakati yüzünden hayatını mahvetmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Her zaman onun etrafında daireler çizerek konuşabilmişti. Fiziksel tepkilerde daha iyiydi. Sağlam olan sol kolunu kullanarak kendini sandalyeden kaldırdı. "Bana bak, Roxie! Cerrahların düşündüğünden daha iyi iyileştim ama asla eskisi gibi olamayacağım. Yanımda bir top mermisi patladı ve vücudumun sağ tarafında yara izleri var. Derim ve kaslarım parçalandı, kemiklerim kırıldı. Eğer Ivo kendisi de yaralanmış olmasına rağmen beni sahra hastanesine götürmeyi başaramasaydı ölebilirdim."

Kim güçlkle sağ kolunu kaldırabildiği kadar kaldırdı ve ona parçalanmış sağ elini gösterdi. "Küçük parmağımı ve üçüncü parmağımın yarısını kaybettim." Yumruk yapmaya çalıştı ve ne kadar kötü becerdiğini gösterdi. "Gücümün bir kısmını geri kazandım ama kolum ve elim asla eskisi gibi olmayacak."

"O zaman her zaman sol elini tercih ettiğin için şanslısın," dedi sakince. "Eğer mermi soluna düşseydi, daha kötü durumda olurdun."

Gözlerini kırptırdı. Yine, bu çok Roxie'ydi. "Sadece elim değil." Topallayarak birkaç adım attı. "Yürüyebildiğim için gurur duyuyorum. Bu pek mümkün görünmüyordu. Ama birkaç adımdan fazla atacaksam bastona ihtiyacım var ve o zaman bile yüz üstü düşme tehlikesi yaşıyorum."

"Senin kadar güçlü ve sağlıklı olan bir adam için bunun ne kadar çıldırtıcı olduğunu ancak tahmin edebilirim," dedi gözleri şefkatle parlayarak. "Ama hayatın sona ermiş değil. Hâlâ zihniniz ve konuşma yeteneğiniz var." Ona hızlı bir gülümseme verdi. "İnatçılığın. Tüm yeteneklerini geri kazanamayacaksın ama şimdiden büyük ölçüde iyileştin ve daha fazlasını da yapacaksın. Sadece altı ay oldu."

"Doğru," diye itiraf etti, gücünün ve dengesinin hâlâ gelişmekte olduğunu biliyordu. "Ama her zaman sınırlamalarım olacak." Bakışları eline kaydı. Parmakları tekrar büyümedi.

Farkında olmadan kendi parmaklarını esneterek onun eline baktı. "Görünüşe göre dizginleri tutabiliyorsun. Tekrar ata binebileceğini düşünüyor musun? Ata binmemek neredeyse yürüme yeteneğini kaybetmek kadar kötü olurdu."

"Aslında birkaç gece önce Welles'le ahıra gittik," diye itiraf etti Kim. "Oradaki en büyük sümüklüböcek olan Slow Sally'yi eyerledi ve ona binmeme yardım etti. Sırtında durabildim ve onu yönlendirebildim. Ama bir daha asla boyun ya da hiçbir şey binicisi olamayacağım."

"Bu kötü bir şey değil," dedi alaycı bir tavırla. "Eskiden seni öldüreceğim diye endişelenirdim."

çılginca atlayışlar yaparsın. Daha da kötüsü, atınızı öldürürsünüz!"

Kendini tutamadı. Güldü. "Görüyorum ki önceliklerin değişmemiş, Red."

"Hayır, yapmadılar," dedi yumuşak bir sesle. "Seni hayatımdaki herkesten ya da her şeyden daha çok seviyorum. Her zaman da seveceğim. Bir zamanlar beni sevdiğini söylemiştin. Çok mu değiştin de artık sevmiyorsun?"

Tereddüt etti, onu artık sevmediğine ikna edecek kadar iyi yalan söyleyip söyleyemeyeceğini merak ediyordu. Ama Roxie her zaman onun içini görebilmişti. "Elbette seni hâlâ seviyorum. Mektuplarını lime lime olana kadar okudum ve tekrar okudum. Seni hayal ettim. Waterloo'dan sonra aklım başımdan gittiğinde, bir hayal olarak bana geldin, elimi tuttun ve bana ölmek için iznin olmadığını söyledin. Ama bu evlenmemiz gerektiği anlamına gelmez."

"Emin misin?" Roxie masadan kayarak dans terlikleriyle hafifçe yere indi. Yavaşça düşünerek şalını çıkardı ve yere bıraktı. Altında bir azizi bile durdurabilecek kadar düşük kesimli bir elbise vardı.

Kim, acı ve umutsuzluk içinde geçirdiği aylar boyunca arzunun onu sonsuza dek terk edip etmediğini merak etmişti ama artık merak etmiyordu. O nefes almayı unutarak bakarken, kadın sağ kalçasındaki küçük fiyongu çözdü.

Korsesi, omuzlarından şehvetli bir kaçınılmazlıkla kayan çapraz bir düzenlemeydi. Bir başka çekişle tüm elbisesi çözüldü. Pırıltılı kumaş, altın ipekten bir çağlayan halinde biçimli kalçalarının üzerinden süzüldü ve üzerinde sadece kalçaları, çorapları ve yarı saydam bir şalvarı kaldı.

"Bu elbiseyi nereden buldun?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Fikri ben buldum ve yetenekli hizmetçim Betty bunu yapmayı başardı. Yardım almadan çıkarabileceğim bir gelinlik istedim. Doğal olarak, askılar elbiseyle uyumlu olması için özel olarak yapıldı." Bir çift kurdeleyi çekti ve askılar düşerek onu ancak vardiyasıyla örtülü bıraktı.

"Aklıma evliliğe engel olabilecek tek bir sakatlık geliyor." Ona doğru yürüdü, göğüsleri elbisesinin yarı saydam muslin kumaşının altında hafifçe sallanıyordu. "Ve görebildiğim kadarıyla, bu senin almadığın bir yara."

Geri çekilmesi ya da etrafına bir battaniye sarması ya da *bir şey* yapması gerektiğini biliyordu, ama hareket edemiyordu.

Onun önünde durdu ve fisıldadı, "Bana yaralarını göster, Kim. Seni kaybetme düşüncesinden daha kötü bir şey olmayacağını garanti ederim." İki elini kaldırdı ve bir öpücük için başını aşağı çekti.

Onun tatlı, sıcak ağzına dokunduğunda, aralarındaki bağ tutkulu bir hayata dönüşürken son direnci de dağıldı. Onun özüne daldı ve sadece gücünü ve sevgisini değil, aynı zamanda yalnızlığını ve kırılganlığını da buldu. Ne lanet bir aptaldı! Onun acısını kurtarmaya çalışırken, daha büyük bir ıstıraba neden olmuştu.

Onun cesaretinden etkilenen adam kısık sesle, "Ah, Roxie, aşkım, teslim oluyorum!"

Benimle evlenmek senin için en iyi şey olmayabilir ama benim için hayal edilebilecek en büyük nimet."

Onu kucakladı ve sağ kolunda sahip olduğuna inandığından daha fazla güç buldu. Daha sonra, daracık yatağında nasıl çırılçıplak bir araya geldiklerinin ayrıntılarını asla hatırlayamadı ama bir araya gelmenin sevinci ve doğruluğu onu ruhuna kadar yaktı.

Birbirlerinin bedenlerini gençliklerinde keşfetmeleri, bu son yakınlaşmayı harikulade olduğu kadar kolay da kılmıştı. Roxie narin kıvrımlı ve mükemmeldi, bir kadının olabileceği kadar güzeldi. Kusurlu, yaralı ve zayıflamıştı ve yumuşak akan nehrin kenarında onu öpen ve okşayan genç adamdan çok farklıydı. Ama kadın aldırıyor gibiydi.

Yara izlerini şefkatle öptü ve bu basit hareketle onları sıradanlaştırdı, tarifsiz bir umutsuzluğun hatırlatıcısı olmaktan ziyade kim olduğunun bir parçası haline getirdi. Kadın onu kabul ettikçe, adam da kendini kabul etti ve onun için olmak istediği adam haline gelmeye başladı.

Sonra, birbirlerine sarılmış halde yatarlarken, ateş ışığı Roxie'nin teninde altın renginde titreşirken, "Bu sonunda benimle evleneceğin anlamına mı geliyor?" diye mırıldandı.

"Sanırım az önce kendimizle evlendik, aşkım." Onun şakağına bir öpücük kondurdu, kendini sonsuza dek kaybettiğini düşündüğü bir şekilde bütün ve mutlu hissediyordu. "Ama ailenin ve yasaların iyiliği için, bu Pazar günü nikâh ilanını okumaya başlayabiliriz."

"Güzel!" Roxie başını eğdi ve gözlerini ona dikti.

Her zaman bir parçası olan güç ve sıcaklık derinleşip olgunlaştıkça son yıllarda o da değişmişti. Sevdiği her iki büyükanne ve büyükbabasını da kaybetmişti ve Kim onun yanında değildi. Aile mülkünün kontrolünü ele geçirmiş ve onu beceri ve adaletle yönetmişti. "Sen en güzel kızdın," diye fısıldadı, "ve en muhteşem kadın oldun. Seni hak etmek için ne yaptım ben?"

Yaramazca gülümsedi. "Sen çok şanslısın, Kimball. Ailenden bahsetmişken, baloya katılabilecek kadar iyi hissediyor musun? Bu herkesi çok mutlu eder."

Dondu kaldı. Yine de düşününce, ailesi ve arkadaşlarıyla yüzleşmekten duyduğu paniğin hafiflediğini fark etti. Bu ihtimal hâlâ son derece sinir bozucuydu ama Roxie korku ve umutsuzluğunu kırdığına göre, diğer tepkilerle başa çıkabilirdi. "Sen yanımda olduğun sürece bunu yapabilirim."

"Başka nerede olabilirdim ki?" Yataktan kalktı, ateş ışığında zarifçe sallanıyordu. "Kırmızı alay giysileriniz burada mı? Üniformanın içinde o kadar göz kamaştırıcı görünüyorsun ki kimse yara izlerini fark etmeyecek bile."

"Doğru değil." Yataktan çok daha az zarafetle kalktı, sağ bacağındaki ağırlardan dolayı yüzünü buruşturdu, ancak genel olarak kendini inanılmaz derecede iyi hissediyordu. "Ama en azından üniforma görünüşümü haklı çıkarıyor."

Birbirlerinin giyinmesine yardımcı oldular; Roxie, Roxie'nin hasarlı eliyle tutturmakta zorlandığı düğmelerde ona yardım ediyordu. O sırada

saçlarını toplayıp yerine tutturduktan sonra, "Tüm çabalarına rağmen, az önce yuvarlanmış gibi görünüyorsun," dedi.

"Evet, öyle," dedi sırtarak. "Bir aydan kısa bir süre içinde evleneceğimiz için, itibarımın zedelenmesinin önemli olduğunu sanmıyorum."

Güldü ve öpmek için kızın elini tuttu. "Sana yan gözle bakan herkes benimle uğraşmak zorunda kalacak. Hırpalanmış olabilirim ama Yarımada'nın azılı bir gazisiyim ve elimde bir baston var."

"Evleneceğimizi duyurduğumuzda, arkadaşlarımız ve komşularımız hoşgörüyü gülümseyecek ve tüm yanlış davranış belirtilerini görmezden gelecekler." Adamın kollarını sıvazladı ve göğsündeki bir parça tüyü hoş bir karılıkla fırçaladı. "Çok zayıfsın ama üniforma tüm bu eksiklikleri telafi ediyor."

Aklına daha önce gelmesi gereken bir düşünce geldi. "Herhangi bir duyuru yapmadan önce Edward'la konuşmak ister misin? Resmi olarak nişanlanmamış olsanız bile, evlenme teklif etti ve sen de onu reddetmedin."

"Edward bana kaybedemeyeceğini, çünkü onunla evlenirsem ya da seni dünyaya geri getirirsem aynı derecede mutlu olacağını söyledi," dedi Roxie ciddiyetle. "Birkaç pişmanlığı olabilir ama kalbi kırılmayacak."

Onun haklı olduğunu umuyordu. Edward'ın tüm sessizliğine rağmen duyguları derindi ve Roxie'yi nasıl sevmezdi?

Kim onu kapıdan çıkarıp merdivenlere götürdü. Uzun inişte, sol elini korkuluklarda kullanabilmesi için bastonunu taşıdı. Son iki hafta içinde egzersiz rutinine bu basamakları inip çıkmayı da eklemişti ama yine de kulenin dibine vardıklarında nefes nefese kalmıştı.

"Nasıl idare ediyorsun?" Roxie kaşları çatılmış bir halde sordu. "Bunu bu gece yapmana gerek yok."

"Dünyamla yüzleşmeliyim ve şimdi doğru zaman." Kabaca nefes verdi. "Ama çoğu beni daha önceden tanıyan insanlarla dolu bir balo salonuna girmeden önce nefesimi toplanmam ve kendimi hazırlamam gerekiyor."

"Seni tanıyor ve seviyordum ve seni tekrar gördüğüm için inanılmaz mutlu olacağım," dedi. "Ama aylarca Jamie Welles'ten başka kimseyi görmedikten sonra, eminim ki bu oldukça baskın gelecektir." Sağ taraftaki kapıyı işaret etti. "Babanın çalışma odasında duralım. Sakinleştirici bir yerdir."

Roxie'nin peşinden küçük, rahat odaya girdi ve deri döşemeli kanepeye uzandı. Tek bir lamba masaya, mobilyalara ve kitap raflarına sıcak bir ışık saçıyordu ve babasının piposundan hafif bir tütün kokusu yayılıyordu. Kont burayı bilinçli olarak seçmişti çünkü evin gürültüsünden uzaktı ama hava kötü olduğunda bazen oğullarını ağırlardı. Edward kitap okurken ve babaları hesaplar üzerinde çalışırken ya da yasa tasarılarını incelerken Kim oyuncak askerleriyle sessizce oynardı.

Kim o günleri hatırlarken sevgiyle gülümsedi. "Burası Manastır'daki en sevdiğim yerlerden biri."

"Çok davetkâr," diye onayladı Roxie onun yanına otururken, o kadar yakındılar ki

uyukları birbirine değdi. "Ama benim en sevdiğim yer kış bahçesidir."

Kim'in aklına parlak bir fikir geldi. "Sana bahçede bir kış bahçesi inşa edeyim mi?"

Roxie gözlerini kırıştırdı. "Kendime ait bir tane olmasını hiç düşünmemiştim! Ama bu muhteşem olurdu. Her zaman ananas yetiştirmek istemişimdir."

Onu memnun edebildiği için memnun olan adam, "O halde bir kış bahçeniz olacak leydim," dedi. Toparlayabildiği kadarıyla zarafetle eğildi. "Babam annem için Holbourne kış bahçesini inşa etti, benim de size düğün hediyesi olarak bir tane inşa etmem doğru olur. Gelinim için ananaslar!"

Açık kızıl teniyle Roxie sevimli bir şekilde kızardı. Sol kolunu ona doladı. Roxie mutlu bir şekilde içini çekip başını onun omzuna yasladığında, adam sadece sevinç değil, derin bir memnuniyet de hissetti. Eve iyi bir şekilde dönmüştü.

Ancak koridordan gelen dans müziği sesi, bundan sonra ne yapılması gerektiğini hatırlatıyordu. "Balo salonuna saldırılım mı? Hiç olmadığım kadar hazırım."

Roxie ayağa kalkarken kaşlarını çatı. "Önce Edward'la konuşmam gerek. Sen dışarıda beklerken ben balo salonuna gitsem nasıl olur? O öğrendikten sonra dünyaya duyurumuzu yapabiliriz."

"Bu çok adil," diye kabul etti.

Koridora adım attıklarında Roxie, "Yavaş bir vals çalışıyorlar. Bakalım hâlâ dans edebiliyor musun?"

"Bundan cidden şüpheliyim!" Ama doktorların olası görmediği başka şeyleri de başarmıştı. "Makara imkansız olurdu ama belki denge için sana tutunabileceğim yavaş bir dansı başarabilirim. Bir deneyelim mi?"

Roxie gülümsedi ve onun kollarına doğru ilerledi. "Eğer tökezlersen, benim üzerime düş. Ben yumuşağım."

"Lütfen, aşkım!" diye haykırdı. "Bu centilmenliğe izin ver. Eğer ayağım takılır ve seni de kendimle birlikte aşağı sürüklersem, düşüşünü hafifletirim."

Ama birkaç kez kıl payı kurtulmalarına rağmen düşmediler. Kendi sakarlıklarına gülebildiğini fark etti ve görececek kimse olmadığı için birbirlerine hınzırca sarılabildiler.

Roxie'yi yavaş bir dönüşle doğru yönlendirirken, Roxie usulca sordu: "Orduda geçirdiğin o yıllar, çektiğin acılar, hepsine değdi mi?"

Hiçbir zaman zor sorulardan kaçan biri olmadı. Cevap vermeden önce müziğin bir düzine ölçüsü geçti. "Evet, bedeli yüksek olsa da buna değdi. Napolyon'u durdurmak önemliydi ve zafere küçük bir katkıda bulunduğum için gurur duyuyorum. Evde kalsaydım asla göremeyeceğim pek çok şey gördüm ve hoşgörü ile sabrı öğrendim."

"Sabır mı? Sen mi?" diye sordu kuşkuyla.

"Konuşmalısın!" dedi gülerek. "Hasarlı mal olabilirim, ama

Deneyimlerim sayesinde daha iyi bir adam olduğumu düşünüyorum." Bakışları onunkileri yakaladı. "Ve umarım daha iyi bir koca olurum." Bir öpücük için eğildi.

Zaman uzun dakikalar boyunca kayboldu. Nefes almak için su yüzüne çıktıklarında usulca, "Artık ailemle ve Northumberland'in yarısıyla yüzleşmeye hazırım," dedi.

Birlikte balo salonuna doğru ilerlediler ama Kim yaklaştıkça kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı. Sanki savaşa giriyormuş gibi hissediyordu.

Roxie'yi daha sıkı kavramış olmalıydı çünkü Roxie başını kaldırdı, gözleri ona ve geleceklerine duyduğu güvenle sıcacıktı. "Harika olacaksın aşkım," diye mırıldandı.

Korkusu dağılmıştı. Evindeydi ve Roxie'yle nihayet olması gerektiği gibi birlikteydiler. "Sana Aziz Roxanne demeliyim çünkü üzerimde mucizeler yaratıyorsun."

Sırıttı. "Azizlikten ne kadar uzak olduğumu herkesten çok sen biliyorsun!"

Başı dik ve Roxie'ye sıkı sıkıya sarılmış olan Kim, köşeyi döndüklerinde omuzlarını dikleştirdi. Zihinsel olarak kendini her şeye hazırladı. Sürpriz olacaktı elbette. Tiksinti ve öfke ama aynı zamanda içten bir karşılama. Öfkeyi hak etmiş ve tiksintiyi kabullenmişti. Kendini sakladığı gölgelerden çıkmanın adil bir bedeli olacaktı bu.

Ama Roxie'nin Edward'ı ararken onu dışarıda bırakma planı, köşeyi döndüklerinde çift kapının sıcağı dışarı atmak için açılmış olduğunu görmeleriyle suya düşmüştü. İrkilerek kapı aralığında durdular.

Kim'in şaşkınlığı içinde, ağabeyi balo salonunun ortasında esmer bir güzelle dans ediyordu. Diğer konuklar izlemek için geri çekilmiş, Edward ve partnerinin etrafında geniş bir açık alan bırakmışlardı. İkisi sanki dünyada sadece onlar varmış gibi birbirlerine bakıyorlardı.

Roxie neşeyle, "Edward'ın benim kaçışımdan dolayı kalbinin kırılmayacağını söylemek yanlış olmaz sanırım!" dedi.

Dans sona erdi. Edward kızaran partnerine bir şeyler mırıldandı, sonra bakışlarını kaldırdı. Açık kapıya bakıyordu ve kardeşini görünce yüzü şokla dondu. İfadesi alev alev yanan bir mutluluğa dönüştü. "*Kim!*"

Bir anlık dürtüyle Kim sol elini kaldırdı ve kardeşine güçlü bir başparmak işareti yaptı. Bu, çocukken her şeyin yolunda olduğunu söylemek için kullandıkları işaretti. Edward gülerek bu harekete karşılık verdi.

İnsanlar Edward'ın bakışlarını takip etmek için döndüklerinde bir şaşkınlık hışırtısı duyuldu. Kim'in annesi yeni gelenleri görünce nefesi kesildi ve şok içinde elini ağzına götürdü. "*Kimball!*" diye bağırdı ona doğru koşarken.

Bir an sonra sevinçten havalara uçan bir insan seli Kim ve Roxie'ye doğru akın ederek Edward'ın görüş alanını kapattı. Lord Holbourne'un her zamanki sakin ifadesi, karısının birkaç adım gerisinde kalabalığın arasından güçlü adımlarla ilerlerken duygusallaştı. Leydi Holly'nin çenesi düştü ve bir kez olsun nutku tutuldu.

Kim'in neredeyse kardeş kadar yakın olan arkadaşları Ivo ve Lord Gabriel onu gördüklerinde sevinçle gülümsediler.

Kim şoku gördü ama öfke ya da tiksinti yoktu. Sadece memnuniyetle karşıladı. Roxie, "Seni seven tek kişi ben değilim, sevgilim," diye fısıldayınca boğazı düğümlendi.

Kim sevgilisine daha sıkı sarılırken, uzun yıllar Holbourne'da yaşamış olan yaşlı papaz kısık ve saygılı bir sesle, "*Bize bir oğul verildi!*" dedi.

ESKİ ALEVLER DÂNS EDİYOR

Cara Elliott

Kışın en karanlık saatlerinde, eski alevler yavaşça hayata dans eder ...

BİRİNCİ BÖLÜM

26 Aralık, balodan iki gün önce

Hatıralar. Lily Tremaine, kar soğuğundan buz tutmuş ellerini ağır seyahat pelerininin kıvrımlarına sokarak, atalarından kalma portrelere, eski silahlara ve çoktan ölmüş Holbourne Kontu'nun avcılık hünerlerine saygı duruşu niteliğindeki geyik kafasına baktı. İngiltere'nin büyük evlerinde geleneklerin ne kadar ağır bastığını unutmuştu. Hindistan'da geçirdiği on yıl hatıralarını bulandırmıştı. Orada hayat çok farklıydı; göz alıcı renkler, egzotik gelenekler, keskin baharatlar, yakıcı sıcaklık....

Parmakları mübarek kalın yünün içinde kıvrılmış, bir sıcaklık fısıltısı arıyordu. *Ah, şu anda tropik bir güneş ışığının kuzey kışının soğuğunu kesmesi için neler vermezdi.*

Buraya gelmek bir hata mıydı? Bazı anıların geçmişte gömülü kalması en iyisiydi.

Gizli bir öksürük onu daldığı düşüncelerden uzaklaştırdı.

Kontese gelişini haber vermekten dönen iriyarı uşak, "Hanımefendi birazdan yanınızda olacak, madam," diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim." Taze kesilmiş yaprak dökmeyen ağaçların geleneksel Noel kokularının göğsündeki sıkışmayı gevşeteceğini umarak derin bir nefes aldı. Ama duvarları süsleyen çam ve çobanpüskülü çelenklerine rağmen-

Hızla yaklaşan adımların sesini duyan Lily döndüğünde uşağın arkasındaki koridordan soluk ipekten bir telaşın çıktığını gördü.

"Manastıra hoş geldiniz, Bayan Tremaine! Sonunda gelebildiğiniz için çok rahatladım." Leydi Holbourne elini zarif bir şekilde sallayarak endişesini dile getirdi. "Ne berbat bir hava. Arabanız kırık bir tel yüzünden geciktiği için çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi. "Han beklemek için çok rahat bir salon sağladı. Gecikme konusunda sizi uyarmak için atlı bir postacı göndermeleri de çok nazik bir davranıştı."

"Bay Fowlkes eski bir aile dostumuzdur. Yıllar boyunca pek çok seyahat eden misafirimizle ilgilenmiştir. Ama yolculuğunuzdaki sıkıntılar hakkında bu kadar yeter. Nihayet buraya geldiğinize göre, sizi rahatça yerleştirmeliyiz."

Lily alaycı bir gülümsemeyle kibar bir cevap mırıldandı. Belli ki kontes onun yüzünü ya da soyadını tanımıyordu. On yıl boyunca güneş tenini hiç de İngilizlere özgü olmayan bir renge boyamış ve zaman gençliğin ilk ışıklarını köreltmmişti. Adına gelince, iki kez dul kalmıştı, bu yüzden

Tremaine.... yaşlı vaftiz annesi dışında.... Holbourne'lerin hiçbirisi için bir şey ifade etmiyordu.

"Kayınvalidem gelişinizi kaçırdığı için üzülecek ama akşam yemeğinden sonra kendini biraz yorgun hissediyordu ve erken emekli olmayı tercih etti."

"Umarım Leydi Holly'nin sağlığı yerindedir," dedi Lily.

Kontes kuru bir sesle, "Emin olun bir öküz kadar sağlamdır," diye cevap verdi. Az önce Lily'nin sandıklarıyla içeri giren uşaklara merdivenlerden yukarı çıkmalarını işaret etti. "Ve Noel balosu için bir ev dolusu misafir ağırlamayı dört gözle bekliyor. Gençlerin dansını izlemeye bayılıyor, bu yüzden müzik şafak sökene kadar devam edecek."

"Çok şenlikli bir akşam olacağı benziyor."

"Kesinlikle," diye onayladı kontes. "Ve bazı mutlu haberlerle daha da şenlikli hale gelebilir. Çocuklarım bu konuda son derece çekingen davranıyorlar ama büyük oğlumun nişanlanacağını duyuracağına dair ipuçları var."

Lily'nin hoş bir şekilde ısınan elleri birden buza dönüştü. "Tebrik ederim," diye cevap verdi, sesindeki titremenin yorgunluktan kaynaklandığını düşünerek.

"Evet, hepimiz aynı durumdayız - tabii ki söylentilerin doğru olduğunu varsayarsak. İtiraf etmeliyim ki, ben artık ..." Kontes ellerini birbirine kenetledi. "Ama işte buradayım, bu kadar uzun bir günün ardından aç ve susuz kalmış olmanız gerekirken devam ediyorum. Konukların bir kısmı dinlenmeye çekildi, bir kısmı da yemek sonrası ikramların ve misafir odasında kâğıt oynamanın tadını çıkarıyor. Sizin için bir masa hazırlatacağım ve aşçıdan akşam yemeğinden seçme yemekler göndermesini isteyeceğim."

"Oh, lütfen," diye araya girdi Lily. "Çok naziksınız ama doğrusunu söylemek gerekirse, yolun zorlukları biraz yorucu oldu ve ben de odama çekilmek istiyorum. Basit bir akşam yemeği tepsisi -soğuk bir şeyler ve bir demlik sıcak çay- odama gönderilse harika olur."

"Ama elbette. Çok yorulmuş olmalısınız," diye haykırdı Leydi Holbourne. "Ben içeceklerinizi hazırlarken Munton da size yukarı kadar eşlik edecek."

"Çok minnettarım," dedi Lily, fısıltıdan fazlasını zorlukla çıkararak. "Umarım iyi bir gece uykusu çekersiniz," diye yanıtladı kontes. "Geç saatlere kadar uyu İstedığınız gibi, yarın tüm tanıtımları yapacağız. Hem içeride hem de dışarıda aralarından seçim yapabileceğiniz pek çok aktivite olacak. Ata binmeyi sever misin?"

"Hem de çok."

"Mükemmel! Birinci sınıf bir ahırımız var ve gençlerin çoğu dörtnala koşmayı seviyor. Dışarı çıkmak istediğinizde seyisler size uygun bir binek eyerleyecektir." Leydi Holbourne onun kolunu bir anne şefkatiyle okşadı. "Sabah görüşürüz."

Zayıf bir gülümsemeyi zorlayan Lily başını salladı ve uşağı takip ederek asırlık koyu renkli taşları gölgelerin içine doğru kıvrılan devasa merdivene yöneldi. Sadece

mumların titreyen dalları, gecenin durgunluğunda yarı gizli köşeli şekilleri yumuşatıyordu.

Kalın Türkiye yolluklarının susturduğu adımlarıyla birkaç dönemeçten geçerek ilerlediler. Dalgalandan ışık yaldızlı çerçeveli tabloları vurup aile yüzlerini bir anlığına aydınlatıldığında kısa süreli altın ışıltıları parladı. *Zorba bir kadın, gülen bir çift oğlan...*

Lily hemen gözlerini kaçırdı.

"Bu taraftan, hanımefendi," dedi Munton, boğuk sesi soğuk kasvetle daha da boğuklaşmıştı. Sahanlığı geçti ve uzun, loş bir koridora doğru ilerledi. "Turkuaz Oda'da kalacaksınız."

Bir dönüş daha yaptı ve duvar apliklerinin ışıltısı daha da sönükleşti. Lily pelerinini omuzlarına biraz daha sıkı sararak adımlarını hızlandırdı, huzursuz duygularını yeniden düzene sokmak için odasının yalnızlığından endişe duyuyordu. İleride bir kapı yarı aralıktı ve desenli halının üzerinden sıcak bir ışık havuzunun yayılmasına izin veriyordu. Geçerken içeriye hızlıca bir göz attı -Ve bir an için ayakları dondu.

Deri koltukta bir adam oturuyordu, uzun bacaklarını mermer ocaktaki kütüklerden yükselen alevleri çevreleyen pirinç çamurluğa dayamıştı. Baş kucagındaki kitabın üzerine eğilmişti, profilinin düzlemleri kırmızı-altın alevler tarafından keskin bir şekilde tanımlanmıştı, ancak ipeksi siyah saçlarının karışık telleri yanağına düşmüştü.

Lily nefes almaya çalıştı ama kalbinin kaburgalarına vuruşu ciğerlerindeki tüm havayı boşaltıyor gibiydi.

Yüzü daha sertti. Zaman gençliğin yumuşaklığını yontarak yok etmişti. Yüz hatlarında yeni bir sertlik vardı -gözlerinin çekikliği, elmacık kemiğinin eğimi, burnunun şekli....

Ama ağzının şekli, köşelerini çekiştiren ciddi ifadeyi yalanlayan bir dolgunluğa sahipti hâlâ.

Dikkatle incelendiğini hissetmiş gibi, yavaşça açık sayfalarından başını kaldırdı.

Hafif bir hareket onu esir alan büyüü bozdu. Eteklerini kaldırarak eskortuna yetişmek için acele etti, yün ve dantelin tedirgin *vınlısı* bacaklarının etrafında dönüyordu.

"Odanız burada, hanımefendi." Munton panelli kapıyı açtı ve içeri girmesi için kenara çekildi. Hizmetçisi çoktan kandilleri yakmış ve yanan ateşi neşeli bir alevle karıştırmıştı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa zili çalmanız yeterli."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Lily, nefesi hâlâ biraz kesik kesikti. Adam başıyla selam verdi ve kapı gizli bir tıkırtıyla kapandı.

"Geceliğinizi ve şalınızı hazırladım, Bayan T." Hizmetçisi Colleen, son beş yıldır onunla birlikte olan County Kerry'den İrlandalı bir kız, kollarını ovuşturarak büyük sayvanlı yatağın etrafına geldi. "Cor, burada kışın ne kadar soğuk olabileceğini unutmuşum. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama neredeyse

Bombay'ın bunaltıcı sığağı."

"Yeniden uyum sağlamak biraz zaman alacaktır."

"Evet, yeniden alışılması gereken çok şey var," diye onayladı Colleen. Her türlü macerada soğukkanlılığını koruyan, yumuşak huylu bir kız olan Colleen, hem bir arkadaş hem de bir yoldaş olmuştı. "Hava, huzur ve sessizlik, yemekler - gerçi o cehennem ateşi kadar sıcak köriyi özlemeyeceğim."

Lily gülümsedi ve hizmetçisi soyunmasına ve emekliliğe hazırlanmasına yardım ederken sohbet etmeye devam ettiler. Akşam yemeği tepsisi geldi, sıcak çay ve hâlâ sıcak olan etli börek gergin midesini sakinleştirmeye yardımcı oldu. Daha sonra düşünceleriyle baş başa kalmak isteyerek Colleen'i gece için kovdu.

Çok iyi bir arkadaş olduklarını kanıtlamadılar.

Edward. Zamanın - on yılda kaç saat vardı ki? - özlemin tüm keskin yanlarını törpülediğini düşünmüştü. Vaftiz annesinin balo daveti, sahilde kiraladığı küçük kulübeye çekilmeden önce onu son bir kez görme şansı sunmuştu ve kendi kendine, onu kabul etmeye zorlayanın sadece merak ve nostalji karışımı olduğunu söylemişti. Dulluğunu rahat, huzurlu ve sessiz bir şekilde yaşayacağı geleceğe doğru yol almadan önce gençliğine tarafsız bir bakış.

Yalancı! Kalbinde, varlığının en karanlık derinliklerinde ne kadar dikkatle kilitlenmiş olursa olsun, duygularının havasızlık ya da ışıksızlık yüzünden solup gitmediğini bilmeliydi. Bir anlık bir bakış -yüzüne kısacık bir bakış- ve aşk çiçek açmıştı, narin sarmaşıkları bilincinin etrafında kıvrılmak için dışarı fırlamıştı....

"Evet, buraya gelmek bir hataydı," diye fısıldadı.

Bir nişanın ilan edilmek üzere olduğu beklenmedik haberiyle daha da büyüyen bir hata. Edward'ın bekâr olduğunu duymuştu ve bu gerçek kararını vermesine yardımcı olmuştu. Ama şimdi, öyle görünüyordu ki, onun bir başkasıyla nişanlanmasına tanıklık etmek zorunda kalacaktı.

Tek tesellisi bunu kimliğini gizleyerek yapabilmesiydi. Görünüşü tanınmaz haldeydi; ince çizgiler gençliğin ilk çiçeklerini yok etmiş, tropik güneş tenini bronzlaştırmış ve saçlarını altının daha koyu bir tonuna boyamıştı. Ve yeni adı da ona aynı derecede yabancı olacaktı. *Bir yabancı.* Bayan Tremaine de öyle olmalıydı.

Geçmişin korlarını canlandırmamalıydı. Bir zamanlar aralarında olan şey çoktan yok olmuştu. Ancak uyarıya rağmen düşünceleri geçmişe dönmekten kendini alamadı.

Bu onun ilk sezonuydu ve vaftiz annesine yazdığı bir mektupta, tonun ısıltılı sosyal girdabına giriş yapmak konusunda ne kadar gergin olduğunu itiraf etmişti. Leydi Holly -ya da daha doğru bir ifadeyle, Dul Holbourne Kontesi- bir süredir Londra'da bulunan torunu Edward'dan ilk birkaç baloda kendisine çobanlık etmesini istemişti. Kaderin cilvesine bakın ki, aslında Hatchards kitapçısında kendi başlarına tanışmışlardı.

okuma zevkinden dolayı onunla dalga geçmişti. Bu, kitaplar üzerine ciddi bir tartışmaya yol açmış ve kısa sürede tarih ve şiire karşı ortak bir ilgi duyduklarını keşfetmişlerdi. Bunu dans etmek ve parkta gezintiler takip etmişti. Karşılıklı çekim kısa sürede derinleşerek aşka dönüştü.

Lily gözlerini kapattı, kirpiklerinde gözyaşları inci gibi dizilirken tuzun acısını hissetti.

Edward ona evlenme teklif etmişti. Ancak kasası tehlikeli bir şekilde azalmış olan babası, kendisinden yaşça büyük olmasına rağmen Doğu Hindistan Şirketi'nin zengin bir vali yardımcısının teklifini kabul etmesi için ona baskı yapmıştı.

Edward ailesinden diğer adamın teklifini kabul etmeleri için rıza göstermelerini ve yeterli miktarda para vermelerini istemişti. Aklını kullanamayacak kadar genç olduğunu düşünerek.... reddetmişlerdi.

Lily dizlerini göğsüne çekerek düşüncelerini susturmaya çalıştı. Olmuş olabileceklerle kendine eziyet etmek anlamsızdı. Edward muhtemelen gençlik aşkını çoktan unutmuştu. Pek çok yakışıklı, unvanlı beyefendi gibi o da evlilikten kaçınmış, kaderin cilvesi ona yaban yulaflarını ekme özgürlüğü verdiği için mutlu olmuştu.

Eğer bu durum şimdi değişiyorsa, bunun nedeni varisin eninde sonunda bir yuva kurmasının beklenmesiydi. Zaman ve değişim, her şeyin doğal düzeniydi.

Ama yatakta bir süre daha dönüp durduktan sonra Lily uyumaya çalışmaktan vazgeçti ve örtü örtüsünü geriye attı. Bir kitabın zihnini sakinleştirip Morpheus'un diyarına dalmasına yardımcı olabileceğine karar vererek şalını çekiştirdi, ardından gardıroba doğru ilerledi ve dokuma Hint şallarından birini omuzlarına doladı. Fazladan bir katman, ne kadar ince olursa olsun, gecenin alışık olmadığı soğuktan korunmasına yardımcı olacaktı ve belki de, diye düşündü alaycı bir şekilde, ateşli renkler fazladan bir sıcaklık kıvılcımı ekleyebilirdi.

Kapının yanındaki mumu yaktı ve ıssız koridora doğru ilerledi. Soğuk hava dalgası ve kütüphaneye doğru ilerlerken eski zeminden gelen gıcırta dışında her şey sessizdi.

Bir, iki, üç ... Lily kapalı kapıları dikkatle saydı, telaşı yüzünden kafasının karışmamış olmasını umuyordu. Cereyanlı yolun yarısında duraklayarak bir mandalı açtı ve içeri süzüldü. Tanrı'ya şükür sandalye boştu ve ateş kor haline gelmişti. Hafif tıslama ve çıtırtılar geçmiş Noellerin anılarını canlandırdı. Bir an kıpırdamadan durdu, çobanpüskülü ve ökseotu asılı koridorlarda yankılanan neşeli kahkahaları hatırladı. Her şey bir dünya uzakta gibiydi.

İçindeki hüznü silkeleyerek yüksek kitap raflarına doğru ilerledi ve mumunu yüksekte tutarak deri ciltli sırt sıraları boyunca yavaşça ilerlemeye başladı, yaldız damgalı başlıkları okumak için yakınına eğildi.

"Yanlış yere bakıyorsun." Alçak ses, sanki ateşten bir parmağın omurgasına dokunması gibiydi. "Bayan Radcliffe'in romanları

bir sonraki rafa."

Lily duruşunu sabitlemek için dekoratif ahşap pervazı kavradı. Birden derisi sıcaktan karıncalanmaya başladı. *Sabit, sabit.* Kendini toparlamak için bir an durarak gece havasından büyük bir yudum aldı. Sonra yavaşça dönerek sakın bir yarım gülümsemeyi başardı. "Aslında, *Sense and Sensibility*'nin yazarının en yeni romanı *Pride and Prejudice*'in sizde olabileceğini umuyordum. İngiltere'ye yeni döndüğüm için henüz bir kitapçıya uğrayıp satın alma fırsatım olmadı."

Brentford Vikontu ve Holbourne Kontluğu'nun varisi Edward gölgelerin arasından çıktı. "Hatchards'a ziyaret yok mu?"

"Hayır," diye yumuşak bir sesle cevap verdi.

Lily'ydi. Kalan tüm şüpheler onun sesiyle ortadan kalktı. Ses, çok uzun yıllardır sessiz kalan derinlerdeki bir akordu vurdu.

"Kuzeye gitmeden önce Kasaba'da çok az zamanım oldu," diye ekledi.

"Şanslısınız. Elimizde bir kopyası var." İki adımda ona yaklaştı; tenini saran kokuyu içine çekebilecek kadar yakındı; neroli ve yaseminin baştan çıkarıcı karışımı, adını koyamadığı egzotik bir tonla baharatlanmıştı. Uzanarak üst raftan ince bir cilt aldı.

"Söylentilere göre yazarı Jane Austen adında bir hanımefendiymiş," diye mırıldandı kitabı ona uzatırken.

"Adı her ne olursa olsun, hikayede keskin gözlemci, içgörü sahibi bilge ve sinsi bir zekaya sahip olduğu söyleniyor," diye yanıt verdi. "Tabii ki bu beni hiç şaşırtmadı."

Boğazından bir kıkırdama yükseldi. "Görüyorum ki hâlâ kadınların erkekler kadar iyi yazıp yazamayacağını tartışacağız. Ama bu durumda kitabın son derece iyi olduğunu kabul etmek zorundayım."

"Okumak için sabırsızlanıyorum." Lily küçük kitabı şalının kıvrımlarının arasına sıkıştırdı. Uzaklara baktı, gölgeler yüzünü maskeliyordu.

Onun düşüncelerini okuyabilmeyi diledi. Kendisine gelince...

Edward şaşkınlığını gizlemek için hafifçe döndü ve yan masadaki mum dalını yakmak için çakmaktaşı ve çeliği karıştırdı. Alevler canlandı ama yine de dehşete kapıldı, ışık kadının profiline tam olarak ulaşmıyordu.

"Bu çok çarpıcı bir şal," diye gözlemledi aralarına yerleşen garip sessizliği bozmak için. "Kırmızının tüm farklı tonları oldukça sıra dışı." Tanrım, gerçekten de böyle bir yorumda bulunmuş muydu? "Saçlarınızdaki ince bakır rengi vurguları ortaya çıkarmışlar," diye ekledi beceriksizce

Sesi sarsıldı. "Korkarım ki sert güneş bakır rengini artık pek de belli belirsiz yapmadı. Birden fazla tanıdığım, harekete geçtiğimde Mars'ı andıran bir parlıtya büründüğümü söyledi."

Edward, bahsetmek için farklı bir tanrı ya da tanrıça seçerdi. *Venüs*. O anda, hatırladığından bile daha güzel görünüyordu. "Seni hiç kavgacı biri olarak düşünmemiştim. Kesinlikle bilge, bu yüzden tanıdığınızın size Mars yerine Minerva demesi daha doğru olurdu."

"Sanırım farklı insanlar farklı şeyler görüyor." Lily tereddüt etti. "Beni tanıyacağınızı hiç düşünmemiştim. Saçım, yüzüm, tüm görünüşüm on yıl içinde çok değişti diyebilirim."

"Seni bir anda tanıdım," diye cevap verdi. "Kendini nasıl taşıdığın, nasıl hareket ettiğin."

Gözleri hafifçe irileşti, ama ela derinliklerinde hangi duyguların döndüğünü anlayamadan kirpikleri aşağı indi ve bakışlarını susturdu.

"Yıllar içinde çok tuhaf bir salınım edindiğimi düşünebilirdim. Bir file binmek ata binmeye hiç benzemez."

"Hayır," dedi sessizce. "Eskisi kadar zarıfsın."

Dudağını ısırarak tekrar başka tarafa baktı. Bu onun tanıdık bir huyuydu ve kendisini biraz daha az aptal hissetmesine neden oldu. Bunu sadece gergin olduğunda yaptığını biliyordu.

"Beni şaşırtan şey, davetli listesinde neden sizin adınızı görmediğim," diye devam etti. "Büyükannem haftalar önce davetiyeleri onunla birlikte gözden geçirmemi istemişti ve eminim ki bunu kaçırmazdım."

"Oradaydı," diye güvence verdi ona. "Bay Carrington altı yıl önce Hindistan'da vefat etti. Ben artık Bayan Tremaine'im."

Bu ifade midesine bir yumruk gibi inmişti ama Edward acıyı üzerinden atmayı ve yüz ifadesini soğukkanlı tutmayı başarmıştı. Onu bir kez kaybettikten sonra, ikinci kez kaybetmiş olmasının ne önemi vardı ki?

"Ah," diye kibarca cevap verdi. "Bay Tremaine size kuzeye kadar eşlik etmeyi tercih etmedi mi?"

"Ben bir dulum," dedi. "Yine."

Ayaklarının altında çok derin bir çukur açılmasını ve onu yeryüzünün derinliklerine gömmesini diledi. "Başınız sağ olsun," dedi, kastettiğinden daha sert bir sesle.

"Teşekkür ederim." Sesinde ne düşündüğüne dair hiçbir ipucu yoktu. "I . . . Odama dönmeliyim."

Gitmesine izin vermek istemese de, onu tutmak için söyleyecek bir şey bulamıyordu. "Evet, seyahatlerinizden dolayı yorgun olmalısınız."

"Pek sayılmaz." Şalı dalgalandı, koyu kırmızı ve toprak rengi zinober renkleri demir grisi gölgeler arasında bir alev gibi dalgalandı. "Ama şimdi okuyacak güzel bir kitabım var."

Edward ağzının kenarlarının seğirdiğini hissetti.

Lily kıpırdandı ve yavaşça kapıya doğru döndü. Bunu yaparken bakışları kitap raflarının arasındaki oyuğa yerleştirilmiş küçük, yuvarlak bir oyun masasına takıldı. Ortada

Kakma inci ağacının üzerinde abanoz ve fildişinden oyulmuş antika bir satranç takımı duruyordu. "Hâlâ oynuyor musun?"

"Evet, pratik yapıyorum. Ama muhtemelen hâlâ seni yenemiyorum." Derin bir nefes alarak bir an düşündü. Satranç tamamen stratejiyle ilgiliydi. Tüm sessiz ve sakin tavrına rağmen Lily hiçbir zaman bir meydan okumadan geri adım atan biri olmamıştı.

"Denemek ister misin?" diye sordu kayıtsızca.

Evet mi, hayır mı? Lily hangisinin akıllıca bir cevap olduğunu biliyordu. Ama Edward'ın Minerva hakkındaki yorumu ne olursa olsun, kendini pek de akıllıca hissetmiyordu.

"Yapardım," diye cevap verdi.

Sandalyelere doğru ilerledi. "Her zamanki tarafları alalım mı, sen sarışın veziri oyna, ben de siyah atları oynayayım."

"Bu bana avantaj sağlıyor. Seni bu konuda hep uyarmıştım."

"Yaptın," diye kabul etti. "Ama sırayla gitmek istemeyecek kadar centilmendim."

"Ya da çok inatçı," dedi Lily kuru bir sesle.

Ağzının etrafındaki gerginlik yerini gülümsemeye bırakırken gözlerinin altındaki gölgeler hafifliyor gibiydi.

Göğüs kafesi birdenbire sanki bir kelebek sürüsüyle dolmuş, kanatlarını çırpıyormuş gibi hissetti. *Özgür kalmak için can atıyorlardı.*

"O da var," diye kabul etti Edward, yüzü mum ışığının yumuşak titreşiminde inanılmaz derecede çocuksu görünüyordu. "Ayrıca, renkleri bize uyuyordu -çok hafiften." Abanoz rengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ve ben çok karanlığım."

Yine de hiçbir şey siyah ya da beyaz değildir, diye düşündü Lily fildişi kuvvetlerinin komutasındaki sandalyeye otururken. İkisi de sonsuz bir renk yelpazesine sahipti. Kitabı bir kenara bırakarak şalını biraz daha sıktı ve ilk hamlesini düşünerek tahtaya baktı.

"Şimdiden en iyi çabalarım karşı koymaya mı niyetlendin?" diye mırıldandı.

"Geçmişte oynadığımızda yeteneklerimi yumuşatmamı hiç beklemiyordun," diye cevap verdi. "Bunun değişmediğini varsayıyorum."

"Hayır." Dudaklarında alaycı bir seğirme oldu. "Ve eğer yapsaydım bunun bir önemi olacağından şüpheliyim."

Kendini oyuna konsantre etmeye çalışarak tekrar damalı tahtaya baktı.

"Doğru." Bir piyonu tutarak ileri doğru itti.

Onun açılışıyla eşleşti ve birkaç dakika boyunca sessizlik içinde oynadılar.

"Peki, seni İngiltere'ye geri getiren nedir?" diye sordu aniden.

piskoposunun pozisyonunu inceledi. "Yani, eğer sorabilirsem."

"Gelebilirsin," diye cevap verdi sakince. "Sadece uzak bir ülkede geçirdiğim onca yıldan sonra eve dönme zamanının geldiğine karar verdim."

"Sen . . ." Satranç taşını birkaç kare daha kaydırmak için bıraktı.

"Evet?" diye sordu Lily, o devam etmeyince.

"Siz . . . tekrar evlenmek istemediniz mi?"

Bu soru kendisini kenarları hafifçe yontulmuş eski bir tabak gibi hissetmesine neden oldu. "Hindistan'da pek çok egzotik gelenek var," diye yanıtladı. "Ama hiçbirinde evlenme teklifini bir kadın yapmaz."

Elmacık kemiklerinde hafif bir renk tonu belirmiş gibiydi. "Bağışlayın beni. Kırıcı olmak istememiştim."

"Değildin." Lily gülümsedi ve sonra şövalyesini kaydırıldı.

"Kahretsin," diye mırıldandı nefesinin altından, ne tarafa hareket ederse etsin filinin kaybolduğunu gördü.

"Tekliflere gelince," diye devam etti, onun taşını tahtadan kaldırdıktan sonra. "Annen Noel balosunda açıklayacağın bazı haberler olduğunu ima etti."

O da onun gibi üstü kapalı cevap vermeyi tercih etti. "Annem duyduğu her dedikoduyu ciddiye almaması gerektiğini bilmeli."

Böylesine tehlikeli bir konudan uzak durmaya karar veren Lily, hemen her zamanki kibar sözlerine geri döndü. "Annen çok iyi görünüyor. Umarım sağlığı yerindedir?"

"Bir öküz kadar sağlam," diye yanıtladı Edward neşeli bir kahkahayla.

"Leydi Holly için de aynı şeyi söyledi - onu görmeyi dört gözle bekliyorum. Uzun zaman oldu." Bir an durakladı, tahtayı ve oyunun nasıl geliştiğini inceledi. "Annen beni tanımadı, ki bu da iyi oldu. Tuhaf anıları canlandırmak istemem, özellikle de böyle bir bayramda."

Edward parmaklarını dikleştirdi ve bir sonraki hamlesini yapmak için birkaç uzun dakika bekledi. "Umarım," dedi yavaşça, "tamamen garip değillerdir, çünkü Hindistan'daki hayatınız hakkında daha fazla şey duymak isterim. Çok maceralı geçmiş olmalı."

"Sanırım öyleydi," diye izin verdi Lily. "Ya sen? Sanırım sen de kendi payına düşen maceraları yaşamışsındır."

Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "İrlanda ve İskoçya'nın egzotik yerler olarak nitelendirilebileceğinden emin değilim."

"Pek çok insan seninle aynı fikirde değil," diye espri yaptı ve ortak kahkahaları havadaki gerginlik akımını gevşetir gibi oldu. Birbirlerine karşı her zaman çok rahat olmuşlardı, bu yüzden belki de bu kısa ara için o dostluk ruhunu yeniden yakalayabilirlerdi.

Arkadaşlar. Bu kelime göğsünün acı veren bir sıkışma ile daralmasına neden oldu. Ama işe yaramak zorundaydı.

"Doğru," dedi Edward. "İskoçyalılar arasında avlanmak büyük bir deneyim." Geyikler ve koyunlarla ilgili eğlenceli bir anekdot anlatmaya devam etti.

Lily ilk fil yolculuğunu anlatarak yanıt verdi.

"Eyer üzerinde her zaman harika bir oturuşunuz olmuştur, bu yüzden söylediğiniz kadar utanç verici olduğundan şüpheliyim. İsteddiğiniz zaman ata binmek isterseniz seyislere haber vermeniz yeterli. Yakın zamanda tatlı bir yürüyüşü olan çok yakışıklı bir iğdiş satın aldık. Bence Ajax'a binmek hoşunuza gidecektir."

"Onu ürkütmemek için pirinç çanlar ve ipek bayraklar takmayı bırakacağım."

Tekrar güldü ve sonra tahtaya bakarken alçak sesle homurdandı. "Kahretsin, bilerek dikkatimi dağıttın!"

"Ama tabii ki. Konu satranç maçı olunca her şey mübahtır." Vezirini çapraz olarak hareket ettirdi. "Şah mat."

Homurtu hırıltıya dönüştü.

"Bu oyunda çok iyi olmaya başladın," diye mırıldandı. "Bu tür taktiklere başvurmasaydım, korkarım sağlam bir yenilgi alırdım."

"Bunun doğru olup olmadığını test etmek isterim." Arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Bu yüzden bir rövanş talep ediyorum."

"Alacaksın ama şimdi değil." Lily bir esnemeyi bastırdı ve kendi kendine bunun sadece yorgunluktan olduğunu söyleyerek mum alevlerinin adamın çikolata karası gözlerinde tuhaf bir parıltı yarattığını hayal etti. "Gerçekten biraz uyumalıyım."

Parıltı yerini pişmanlık dolu bir ifadeye bıraktı. "Özür dilerim, ne kadar yorucu bir seyahat günü geçirdiğinizi bilerek oynamanız için sizi zorlamamalıyım."

"Çok keyif aldım," dedi.

Yüzünden bir gülümseme hayaleti geçti ama bir anda kayboldu ve yüz hatları sanki gölgelerden ve taştan yontulmuş gibi görünmeye başladı. "Yapmamalıyım ama ben de yaptım."

Bu şifreli ifadeyle ne demek istediğinden emin olamayan Lily belli belirsiz başını salladı ve ayağa kalktı. "Peki o zaman. İyi geceler."

"İyi geceler," diye yankılandı Edward, kapıya doğru ilerleyip koridora çıkarken.

Sadece halıdaki adımlarının fısıltısı olabilirdi ama "Lily" diye belli belirsiz bir fısıltı, karanlığın içinde kaybolmadan önce bir anlığına arkasında geziniyor gibiydi.

İKİNCİ BÖLÜM

Sabahın gölgelerinde hâlâ çelik grisi bir renk vardı ama berrak kış güneşi onu hızla gümüşü bir parıltıya dönüştürüyordu. Gökyüzü bulutsuzdu ve hava çok durgundu. Uzakta, çıplak ağaçların karanlık silueti orada burada donmuş kar parçacıklarıyla parıldıyor, karla kaplı manzaraya elmas parlaklığında göz kırptıyordu.

Edward gözlerini kısarak baktı ve sonra yüzüne buz gibi bir su çarptı. Kötü uyumuştı, garip rüyalar onu rahatsız ediyordu.

Şiddetli özlemlerle dolu.

Lily'yi bir daha göreceği hiç aklına gelmemiştir ama işte buradaydı, Holbourne Manastırı'ndaydı. Ve özgürdü, her ne kadar dün gece İngiltere'ye dönme nedenlerini daha fazla araştırarak kadar sağlıklı düşünememiş olsa da.

Nereye gidiyordu? Planları neydi?

Yüzünü buruşturarak başını ellerinin arasına aldı. *Ne önemi vardı ki?* Durumun ironisi boğazının derinliklerinde bir kahkaha uyandırdı, ama orada kaldı, göğsünde acıyla yankılandı.

Tüm o şeytani şansın. Bir anlık altın sarısı bir parıltı, alev kırmızısı bir dalgalanmayla sarmalanmıştı ve birdenbire düzenli hayatı altüst olmuştu.

Yatak odasının pervazlı pencerelerine doğru ilerleyen Edward, alnını nefes buğulu cama bastırarak soğukun ısınmış teninden sızmasına izin verdi. Daha bir gün önce mantıklı bir fikir gibi görünen şey, şimdi onu cehennemi bir sarmalın içine sokmuştu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Telaşlı bir iç çekişle cam bölmelerden birini sildi ve ahırlara doğru baktı. Belki de kahvaltıdan önce soğukta yapacağı erken bir gezinti bulanık kafasını toparlamasına yardımcı olurdu. Düşünmesi gerekiyordu - Lily ile nasıl başa çıkacaktı? Onun varlığı, beyninin en karanlık köşesine özenle kilitlediği tüm tutkularını harekete geçirmişti.

Şimdi iblisler gibi dans ediyorlardı - vahşi, kötü ateş kırmızısı alevler özlemin müziğiyle aynı anda sallanıyordu. Alay ediyor, kararlılığıyla alay ediyorlardı.

"Lanet olsun." Edward tam arkasını dönmek üzereydi ki iki atlının ağaçların arasından sıyrılıp otlakların arasında uzanan karla kaplı araba yolunda dörtnala koşmaya başladığını gördü. Yaklaştıkça yaklaşıyorlar, bineklerini hain zeminde kolay bir zarafetle sürüyorlardı. İçlerinden biri, beklenmedik ortaya çıkışıyla geçmişten gelen kıvılcımları canlandıran Lily'ydı. . .

Diğeri ise kısa bir süre önce karısı olmasını istediğı kadındı.

Dudaklarından aniden bir yemin daha döküldü. Arkasını dönerek aceleyle soyunma odasına gitti.

"Bu oldukça heyecan vericiydi," diye haykırdı Lily, nefesi bir buhar bulutu oluştururken yumuşak bir kahkaha ekledi. Eyerden kayarak indi ve atın dizginlerini seyislerden birine verdi. "Bir İngiliz kışının soğğunun yanaklarınıza çarpmasının ne kadar uyarıcı olduğunu unutmuşum."

Roxanne Hayward kaşlarını kaldırdı, kürklü şakosunun altındaki kırmızı kemer neredeyse kayboluyordu. "Buz gibi parmaklarının etini tırmıklamasından gerçekten hoşlanıyor musun?"

"Yıllarca süren kavurucu sıcaklardan sonra, bu hoş bir değışiklik."

"Şimdilik," diye espri yaptı Roxie -genç hanım kendisine resmi olmayan bir şekilde hitap edilmesinde ısrar etmiş, Stretton'ların ve misafirlerinin hepsinin böyle yaptığını söylemişti. "Rüzgârsız ve parlak güneşli bir sabah, yılın bu zamanı için oldukça ılıman. Bakalım Kuzey Denizi'nden uğuldayan bir kar fırtınası geldiğinde nasıl hissedeceksin?"

Lily'nin hayranlık duymaktan kendini alamadığı doğal bir zarafetle kısırağından indi ve elindeki kırpıntıyı, dişlek bir sırıtışla onu karşılamaya koşan kır saçlı seyise fırlattı. "Yavru kediler nasıl, Jock?"

"Etrafta sürünüyorlar, çatı katında yaramazlık yapıyorlar, Bayan Hayward," diye cevap verdi. "Tıpkı siz, Lord Edward ve Bay Kim gibi."

"Evet, biz küçük cehennemliklerdik, değıl mi?" dedi pişmanlık belirtisi göstermeden.

Bu yorum ahırları temizleyen adamların şakacı yorumlarına yol açtı. Roxie onlarla iyi huylu iğnelemeler yaparken Lily sessizce durdu ve her zekice espride moralinin bir kademe daha düştüğünü hissetti. Canlı kızıl saçlı kadın Manastır'da evindeymiş gibi görünüyordu ve Lily bu kadının Edward'ın niyetlendiğı kişi olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştı.

Otlaklara doğru bakarken pişmanlık dolu bir nefes aldı. Uykusu bölük pörçüktü ve huzursuz ruh halini dağıtmak için kahvaltıdan önce kısa bir gezintiye çıkmaya karar vermişti. Ama geriye dönüp baktığında bunun pek de iyi bir plan olmadığını gördü. İki mülkün kesiştiğı meyve bahçelerinin uzak ucunda Edward'ın komşusuyla karşılaşmıştı. Roxanne Hayward yüksek taş çitin üzerinden uçarak gelmiş, kaygan zemine inerken atını ustalıkla sabitlemiş ve adımlarını hiç bozmadan ağaçların arasından kestirmeden araba yoluna çıkmıştı. Stretton topraklarında at süren yabancıya d u y d u ğ u merak, doğal olarak onu dostça bir tavırla atını sürmeye itmişti.

Hallooo.

Lily, Roxie'nin hareketli yüzüne yan gözle hızlıca baktı.

muhteşem bakır kırmızısı bukleleri vardı. Genç hanımın Edward ve kardeşleriyle olan geçmişini, Manastır ve çevresindeki topraklarla ilgili bazı gerçekleri çabucak öğrenmişti. Yerel efsaneye göre, ana evin bitişiğindeki eski kule koruyucu güçlerle kutsanmış ve iyi şans tılsımı olarak kabul edilmişti, bu yüzden önceki bir kont onu yıkmak yerine restore etmişti.

Belki de, diye düşündü Lily hüznü bir şekilde, biraz şans yüzüne güler. . .

Roxie düşüncelerini yarıda keserek, "Açlıktan ölüyorum," dedi. Yem kutularının etrafını süpüren genç çocuklardan biriyle son bir kez şakalaştıktan sonra, "Kahvaltıya gidelim mi?" diye ekledi.

Lily başıyla onayladı ve Roxie'nin herkes tarafından Stretton ailesinin bir parçası olarak görüldüğünü belirtti. "Elbette ata binme alışkanlığımı değiştirmem gerekecek." "Evet, evet, kahvaltı salonuna at ve ter kokarak girmemin pek moda olmadığını biliyorum, ama küçük klüğüm den beri burada, Abbey'de uysal bir şekilde koşuyorum, bu yüzden beni affedeceklerdir."

Gülümsedi. "Ayrıca, uzun süre kalmak istemiyorum. Sadece Edward'la konuşmak istedim.

bir şey hakkında."

Bu saatte mi? Lily'nin midesinde açlıkla hiçbir ilgisi olmayan mide bulandırıcı bir his çalkalanmaya başladı. "Sanki ikiniz çok iyi arkadaşmışsınız gibi geliyor."

Roxie'nin yüzü bir an için bulanıklaştı ama gölge o kadar çabuk kayboldu ki bu sadece ışığın bir cilvesi olabilirdi. "Evet, öyleyiz."

Açık ahır kapılarından geçtiler ve Manastır'a giden patikadan yukarı çıkmaya başladılar. Parlak güneş sabahı çok keyifli kılıyordu ama Lily yine de yeni binicilik kıyafetlerinin kalın yün ceket ve kürk yakası için minnettardı. Her nasılsa, aniden bir soğukluk kemiklerine sızıyor gibiydi.

Roxie birkaç adım attıktan sonra, "Peki senin aileyle bağlantın nedir?" diye sordu. "Eğer on yıldır Hindistan'daysanız ..."

"Dowager benim vaftiz annem," diye yanıtladı Lily. "Edward onun isteğini yerine getirerek ilk sezonumda bana yaverlik etme nezaketini gösterdi. Henüz kardeşleriyle tanışmadım."

Roxie sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi sessiz kaldı. Ama Lily'nin ayrıntılara girmeye hiç niyeti yoktu. Bunun yerine, arkadaşından daha fazla bilgi almak için araştırmaktan kendini alamadı. "Artık Manastır'a bitişik arazinin sahibi olduğunuzu söylemişsiniz. Bu çok fazla zaman ve dikkat gerektiriyor olmalı."

"Öyle ama ben toprağı seviyorum ve kiracılarını ve refahını çok önemsiyorum. Bu yüzden tüm sorumluluklardan gerçekten keyif alıyorum."

Lily, Edward'ın de Holbourne Manastırı için aynı şeyleri hissettiğini biliyordu. "Peki o zaman," dedi hızlıca, "Edward'la pek çok ortak noktanız var."

"Biliyoruz." Roxie ek binalardan birinde odun kesen bir hizmetçiye el salladı ve ardından Hindistan'daki yaşamla ilgili sorular sormaya başladı. Aslında bunlar şimdiki zamandan uzaklaşmak için hoş bir fırsattı. Ve gelecekten.

İlk kaplan avını anlatırken, "Duygusal olma," diye kendi kendini azarladı. On yıl sonra Edward'ın kalbinin boş olabileceğini düşünmek saçmaydı.

"Ne kadar heyecan verici," diye mırıldandı Roxie. "Görünüşe göre pek çok macera yaşamışsınız."

"Pek çok egzotik deneyim yaşadım," diye yanıtladı Lily. "Ama İngiltere'ye döndüğüm için çok mutluyum."

Roxie ona hızlı bir bakış fırlattı ama yakındaki meşe ağacının eğik gölgeleri yüz ifadesini okumayı imkânsız hale getiriyordu.

İkisi de nasıl devam edeceklerinden emin değil gibiydi ve birkaç dakika boyunca aralarındaki tek ses, botlarının altındaki kar ve çakılların çıtırtısıydı.

"Oh, bakın! Sanırım Edward'ı gördüm," diye haykırdı Roxie, sütunlu revak yönünde güçlü bir el sallayarak.

Hâlâ biraz uzaktaydılar ama Lily de ön merdivenlerden inen figürü hemen tanıdı. Birdenbire komşusunu selamladığını görmekten kaçmak için çaresizce etrafına bakındı ve porsuk bahçesindeki açıklıktan geçerek evin diğer ucundaki eski kuleye giden bir yol gördü.

"Yerel efsane hakkında merakımı uyandırdınız. Sanırım kahvaltıya gitmeden önce kendim de bir göz atacağım," dedi ve adımlarını yeşilliklerin güvenli sığınağına doğru yöneltti. "Sizinle tanışmak çok güzeldi. Önümüzdeki birkaç gün içinde birbirimizi tekrar göreceğimize şüphe yok."

"Lily nereye gitti?" diye sordu Edward, durup bekçilerden biriyle konuşması için geçen kısa süre içinde Lily'nin nasıl olup da sırra kadem bastığına şaşırmişti.

"Bayan Tremaine'e yerel efsaneden bahsettim. Daha yakından bakmak istedi."

Bakışları çitin üzerinde oyalandı. "Ona eşlik etmekten mutluluk duyardım. Henüz etrafı tanımıyor."

Roxie, "Bir kaplan tarafından yutulma tehlikesiyle karşı karşıya olduğundan şüpheliyim," diye espri yaptı. Gülümsemesi daha esrarengiz bir ifadeye dönüştü. "Baloya eski bir arkadaşının geleceğinden bahsetmemiştin."

"Bilmiyordum," diye cevap verdi Edward. Kaşlarının şüphecî eğimini yakalayarak açıkladı, "İlk kocası Hindistan'da öldüğünde yeniden evlenmişti, bu yüzden davetli listesindeki ismi tanıyamadım. İngiltere'ye döndüğünden ya da büyükannemin ona bir davetiye gönderdiğinden haberim yoktu."

"Ah."

"Yani?" Onun ne düşündüğünü okuyamaması sık rastlanan bir durum değildi.

Omuz silkerek soruyu geçiştirdi. "Özel bir şey yok." Bir duraklama. "Bayan Tremaine çok ilginç bir hayat sürmüşe benziyor."

Edward çenesinin gerildiğini hissetti. "Öyle mi? Henüz Hindistan'da geçirdiği zamanı konuşma fırsatımız olmadı."

"Kaplanlar, filler, tüküren kobralar - açıkça görölüyor ki her türlü zorlukla yüzleşecek cesarete ve soğukkanlılığa sahip. İnsan böyle bir dünya deneyimine hayranlık duymalı." Roxie yüzünü buruşturdu. "Buna karşılık ben kendimi biraz taşralı bir kız öğrenci gibi hissediyorum."

"Saçmalık," diye homurdandı Edward, yine de Lily'nin hikâyelerini merak etmekten kendini alamıyordu. Seyahatlerinde tanıştığı onca maceracı beyefendiden sonra Lily'nin gözünde taşralı bir hödük gibi mi görünecekti? "Etkileyici bir dizi yeteneğiniz var. Büyük bir mülkü yönetiyorsunuz ve bunu çok iyi yapıyorsunuz."

"Senin gibi o da çok kitapsever görünüyor."

"Siz ikiniz şafaktan beri ata mı biniyorsunuz?" diye sordu biraz huysuzca. "Onun tüm hayat hikâyesini biliyor gibisin."

Roxie cevap olarak onu araştıran bakışlarla süzdü. "Bu sabah keyifsiz olmanızın bir nedeni var mı?"

Edward yanaklarını şişirdi, hayal kırıklığının içinde kabardığını hissediyordu. "Aslında birkaç tane var. Büyükanneimin balosunun şenlikli bir aile kutlaması olması gerekiyordu ama yine de Caro'nun evliliğiyle ilgili her şeyin olması gerektiği gibi olmadığından endişeleniyorum. Kim'e gelince..."

Kuleye bir göz attı. "Savunmasına nasıl saldıracağımıza dair büyük bir planın var mı?"

Roxie alışılmadık bir sessizlikle cevap verdi.

Başka ne söyleyeceğini bilemeyen Edward bir kar kümesini tekmeledi.

Göz temasından kaçınarak, eğimli çimenlerin üzerinden dışarı bakmak için duruşunu değıştirdi. "Bakın, fikrinizi değıştirmekte tamamen özgürsünüz-"

"Anlaşmamızdan dönmek istediğim izlenimini size veren nedir?" diye sordu sertçe.

Roxie keskin bir nefes aldı ve sonra yavaşça dışarı verdi. "Ben sadece işaret ediyordum-"

"Üzerinde anlaştığımız her şeyin farkındayım." Boğazını temizledi. "Siz tereddüt mü ediyorsun?"

Başını sallamadan önce bir an tereddüt etti.

"İyi," diye karşılık verdi, konuyu kapatacağını umduğu bir ses tonuyla.

"Sabahın bu saatinde buraya gelmenizın bir nedeni var mıydı?"

"Aşçının sultana kekleri dışında mı?"

Bunu aralarındaki ince gerilimi kırmak için söylediğini biliyordu ama gülümseyecek havada değildi.

Uzun bir aradan sonra Roxie devam etti, "Kuzey otlakları boyunca onarılan çitleri kontrol ediyordum ve yakınlarda olduğum için durup balo için sıcak evlerimden başka çiçeğe ihtiyacınız olup olmadığını sorayım dedim."

"Anneme ya da Bayan Taft'a sormanız gerekir."

"Gidip öyle yapacağım." Kadın onun hareket etmesini bekledi. "Geliyor musun?"

"Etrafı dolaşıp Bayan Tremaine'in yardıma ihtiyacı olup olmadığına baksam iyi olacak. Henüz hiçbir misafirle tanıştırılmadı ve yabancılarla dolu bir eve girmek ürkütücü olabilir."

"Evet, elbette," diye mırıldandı Roxie. Başka bir yanıt beklemeden döndü ve hızlı adımlarla Manastır'ın sütunlu girişine doğru yola koyuldu.

Lily elini yıpranmış taşın üzerine koydu. Belki de sadece güneşten ya da büyülmüş bir yerel efsanenin düşüncesinden kaynaklanıyordu ama koyun derisinden eldivenlerinin yününden bir sıcaklık kıvrımı yükselip avucunu okşuyor gibiydi. Rüzgârla oyulmuş blok boyunca yavaşça ileri geri ovuşturdu ve harcın çoktan ufalanmış olduğu kenarları hissetti.

Efsaneler ve mitlerle ilgili hayal gücüne hitap eden bir şeyler vardı. Şans tılsımları, harikulade büyüler, konuşan ayılar-

"Yardıma ihtiyacın var mı? Tabanın etrafındaki zemin oldukça dengesiz ve bileğinizi burkmanız çok kolay."

Taşları ovaladığını görmemiş olmasını umarak doğruldu. "Ben de tam zıvanayı inceliyordum. Oldukça eski, değil mi?"

"Evet. Bu noktada eski bir kale vardı. Atalarımın biri yüz yıl önce ana evi inşa ettiğinde, yerlilere hürmeten kuleyi ayakta bırakmış-"

"Etrafındakilere şans getirdiğine inanıyorum," diye bitirdi. "Biliyorum. Arkadaşınız Bayan Hayward bana hikayeyi anlattı."

"Batıl inanç," diye mırıldandı.

"Efsaneye inanmıyor musun?"

Edward eski açıklıklara yerleştirilmiş panjurlu pencerelere baktı. "Ondan hiçbir iz görmedim," diye cevap verdi.

Lily ondan yayılan bir gerginlik hissetti; taşlar hafif bir gümbürtüyle tepki veriyor gibiydi. Ama yüz ifadesindeki bir şey Lily'nin onu daha fazla sorgulamasına engel oldu.

Patıkaya geri adım atarak konuşmayı daha sıradan bir konuya çevirdi. "Bu sabah Ajax'a binmekten çok keyif aldım. Çok hoş bir binek. Topraklarınız da çok güzel. Burayı neden her zaman sevdiğinizi anlayabiliyorum."

"Benim için özel bir yer," dedi ve kolunu uzattı. "İçeri girelim mi? Heyecan verici bir yolculuktan sonra acıkmış olmalısınız ve annem sizi diğer konuklarla tanıştırmak için sabırsızlanacaktır."

Ana eve doğru yapılan kısa yürüyüş hoşbeşle geçti. Roxie'den bahsetmedi, onun hakkında daha fazla şey bilmek isteyip istemediğinden emin değildi.

kızıl saçlı komşusu. Muhtemelen yakında onunla olan ilişkisini öğrenecekti. Edward meşgul görünüyordu, ama balonun yaklaşan duyurusuyla birlikte düşüncelerine ağırlık vermesi doğaldı.

Ana merdivende ayrıldılar. "Lütfen annene söyle, kendimi kibar bir misafir için hazırladıktan sonra birazdan aşağıda olacağım," dedi yanağından rüzgârla savrulan birkaç tutamı fırçalayarak. "İngiliz kırsalında at sürmeye geri dönmek o kadar muhteşemdi ki, dörtnala koşmaya dayanamadım."

Bakışları bir an kızın yüzünde kaldı ve sonra gözlerini kaçırdı. "Sizi kahvaltı salonunda bekleyeceğim ve tanışma faslında size yardımcı olacağım."

"Zahmet etmenize gerek yok. Eminim yapacak çok işiniz vardır ve Bayan Hayward sizinle konuşmak için çok istekli görünüyordu," diye cevap verdi Lily. Ağzının kenarları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Artık utangaç, dili tutulmuş ve bu tür törenlerde bana eşlik edecek parlak zırhlı bir şövalyeye ihtiyaç duyan bir kız değilim."

"Sen her zaman dengeli ve gösterişliyken, ben şehir bronzundan nasibini almamış acemi bir yavruydu."

"Hafızanı düzeltmeyeceğim," diye mırıldandı, merdivenleri çıkmaya başlarken sözcükler bir yün fısıltısıyla son buldu. Ama zihninde, güzel gülümsemeli, ciddi, vakur genç adamın görüntüsü asla ama asla lekelenmeyecekti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Giyinmesi ve kahvaltılı salonuna inmesi uzun sürmedi. Edward'ın onun sözünü dinlediğini ve oyalanmadığını fark etti. Onun yerine aşağı inenleri tanıştıran Kontes olmuştu -Lord Gabriel Quinfroy, Bayan Minchington. . . .

Kibarca başını sallayan Lily, sosyal gelenekleri ezbere uyguladı. Şimdiye kadar bu tür şeyler ikinci doğasıydı. Yine de Bayan Hayward'la henüz tekrar karşılaşmak zorunda olmadığı için mutluydu. Belirsiz söylentilere eşlik edecek bir yüzün, o kızıl saçların ve pembe yanakların olması onu birdenbire canlı bir şekilde gerçek yapmıştı. Lily, düşüncelerini yeniden düzenlemek ve kaçınılmaz olana hazırlanmak için sakin bir zaman bulana kadar, duygularını maskeleyemeyi başaramayacağından korkuyordu.

Kontes sabah için bir dizi etkinlik duyurdu. Erkekler silah odasını gezecekti ve Bellsburn'deki mağazaları incelemek isteyen hanımlar için bir araba ayarlamıştı.

Lily buna karşı çıktı ve bunun yerine geçen yüzyılın ikinci yarısında şimdiki kontun büyükbabası tarafından yaptırılan ve dünyanın dört bir yanından egzotik örnek bitkilerden oluşan koleksiyonu aile tarafından özenle korunan büyük kış bahçesini keşfetmeyi tercih etti. Botanikle geçici bir ilgiden daha fazlasına sahip olan Edward, uzun zaman önceki flörtleri sırasında ona burayı ayrıntılı bir şekilde tarif etmişti ve bu yüzden onu görmek için meraklı olmaktan kendini alamadı.

Ağır pirinç çerçeveli meşe kapıları iterek açıldığında, nemli ve ılık bir hava bulutu onu sardı ve beraberinde çiçek açan hayatın baş döndürücü kokusunu getirdi - narin çiçekler ve gizemli baharatlarla karışık keskin çimen kokuları. Yükselen, güneşle kaplanmış cama bakan Lily kıpırdamadan durdu ve düşüncelerini bulandıran gölgeleri kovmak umuduyla ciğerlerini doldurdu.

İleride bir küme tropik palmye ağacı duruyordu; uzun parmaklı yapraklar, mağaramsı alanın çevresine yerleştirilmiş bakır mangalların yaydığı hafif ısı cereyanında tembelce kıpırdanıyordu. Bu hışırtılı sesler ona Hindistan'ı hatırlattı ve yaprakların yanağına sürtünmesine izin vererek yaklaştı.

İki dünya arasında asılı kalmış gibi hissetmesi tuhaftı. Birini geride bırakmıştı ama diğerine nasıl uyum sağlayacağından henüz emin değildi.

"Evini mi özledin?"

Edward'ın alçak sesi onu hayalinden uyandırdı.

"Hayır, hiç de değil." Lily arkasını dönmeden önce yüz ifadesini topladı. "Orayı hiçbir zaman evim olarak görmedim. Sanırım her zaman İngiltere'ye döneceğimi biliyordum."

"Neden?" diye sordu.

Nasıl cevap vermeli? Cevap vermeden önce uzun bir süre düşündü. "Çünkü kalbim İngiltere'de."

Çenesindeki bir kas küçük bir seğirme yaptı.

"Sanırım doğduğumuz yerin üzerimizde güçlü bir etkisi var, ne kadar uzun ve uzaklara seyahat edersek edelim."

Yaklaştı - omzu onunkine değecek kadar yaklaştı. "Evet, geçen yıllar ne olursa olsun elemental güçlerin üzerimizde bir etkisi olduğuna inanıyorum."

Lily onun bakışlarıyla karşılaşmak için başını kaldırmaya cesaret edemedi. Zaten, ipek ve yünün ince ince işlenmiş katmanları arasından onları birbirine bağlayan akım, duyularını bastırmakla tehdit ediyordu. Gözlerindeki duyguyu görmesine izin vermek onu çok savunmasız hale getirecekti.

Etraftaki bitkilerin yumuşak çırpınışları ve şırıltıları arasında sessiz bir şekilde yan yana durdular. Gizli bir noktadan, kafesteki bir kuş ötmeye başladı.

"Bana Hindistan'daki hayatından biraz daha bahset," diye sordu aniden. "Gerçekten kaplan avladın mı?"

"Düşündüğünüz kadar maceralı ya da tehlikeli değil. Çalıları döven ve tüfekleri hazırlayan gerçek bir hizmetçi ordusu var." Yüzünü buruşturdu. "Doğrusu böylesine muhteşem bir hayvanın bizim eğlencemiz için vurulduğunu görmekten hiç hoşlanmadım. Bir avın parçası olduktan sonra bir daha asla gitmedim."

"Her zaman hassas bir ruhun vardı," diye mırıldandı. "Mutlaka ilgini çeken bazı aktiviteler olmuştur."

"Sanat büyüleyici. . . ." Lily yapraklarla kaplı gölgelerin arasında ne kadar süre durduklarını tam olarak bilmiyordu; heykeller üzerine konuşuyorlardı, bu da geniş alt kıtanın kültürleri ve dinleri üzerine kitaplardan bahsetmelerine neden oldu. Entelektüel uğraşlara her zaman ilgi duymuşlardı ve fikir alışverişi geçmişte olduğu gibi doğal bir şekilde gerçekleşiyor gibiydi. Ancak uzun bir Hindu ritüelini anlatmayı bitirdikten sonra konuya kendini kaptırdığını fark etti.

"Gevşek bir vida gibi gevezelik etmeme engel olmalıydın," dedi, yüzünün kızardığını hissederek. "Eminim seni çok sıkıyorumdur." "Tam tersine. Her şeyi

büyüleyici buldum." Edward onun koluna girdi ve onu kış bahçesinin uzak

tarafına doğru çekti. "Bu arada, ailenin yıllarca topladığı örnek bitkileri

görmek hoşuna gidebilir diye düşünüyorum.

yıl. Birçoğu Hindistan'dan geliyor."

Dar tuğla yürüme yollarıyla ayrılmış yarım düzine uzun tik masa sırası vardı. Her birinde sıra dışı çalılar ve çiçekli bitkiler vardı. Parfüm burada daha yoğun, yemyeşil kokular hafifçe sersemlemesine neden oluyordu.

Ya da belki de kolunu hafifçe kavrayan elinin sıcaklığıydı. Vücutları birbirine her dokunduğunda, içinde bir sızının kıpırdadığının farkındaydı.

Onun arkadaşlığını nasıl da özlemişti. *Sesini, gülüşünü...* Lily başını kaldırdı ve nefesinin boğazında düğümlendiğini hissetti. *Gülümsemesi.*

Dikkatini dağıtmak için çaresizce etrafına bakındı. Uzun, kıvrımlı bir sarmaşık kütlesini fark edince kendini kurtardı ve minik meyvelerden oluşan parlak kırmızı salkımları parmaklamaya başladı. "Oh, ne kadar muhteşem. Bu *Piper nigrum*, bir biber bitkisi."

Edward başıyla onayladı. "Akşam yemeğinde tadacağın baharat buradan gelecek."

Eğildi ve derin bir nefes aldı. "Arazimizde çok miktarda yetişiyordu."

Kalçasını masanın üzerine koyarak başparmağını bir tohum tanesinin uzunluğu boyunca gezdirdi. "Bana Hindistan'ın manzaraları, sesleri ve tatları hakkında her şeyi anlattın. Peki ya evliliklerin, Lily? Mutlu muydunuz?"

Eli sıkılaştı ve bir kapsülün ucunu kopardı. "İkisi de iyi adamlardı," diye cevap verdi.

Eli hareketsiz kaldı. "Sorduğum soru bu değildi."

Lily kalbinin çarpıntısını kontrol etmeye çalıştı. "*Tonlar* için mutluluğun evlilik konusunda düşünülmesi gereken bir şey olmadığını çok iyi biliyorsunuz."

Onu dehşete düşüren Edward ayağa kalktı ve ellerini onun omuzlarına koydu. Onu daha yakına çekti ve defne romlu tıraş sabununun hafif kokusu bir anda havadaki tüm egzotik parfümleri bastırdı. Derisinin altındaki uğultunun kendisini ele vermesinden korkarak uzaklaşmak istedi. Ama vücudu beynine itaat edecek gibi görünmüyordu.

Sadece bir anlığına, onun kokusunun ve ona yakın olmanın verdiği hissin tadını çıkaracaktı. Önündeki uzun kışlar boyunca kalbinde tutacağı bir anı.

"Lily ..." Garip bir şekilde, sesi hafif bir titremeye ihanet ediyor gibiydi, sanki Lily'nin kendi iç tedirginliğini yansıtıyordu. "Ama sence de öyle olması gerekmiyor mu?"

Bunun üzerine başını kaldırdı, düşüncelerinin bir önemi olmadığı açıkken neden böyle bir sorgulama yaptığını sormaya niyetliydi. Ama gözleri buluştuğunda, kendini onun bakışlarının derinliklerine çekilmiş buldu.

İnsan arzu içinde boğulabilir miydi? diye merak etti, çikolata karası akıntıların onu altına çektiğini hissederek. Kahverenginin bu kadar çekici bir renk olabileceğini hiç düşünmemişti.

Belki de karamel ve tarçın girdabında son nefesini vermek o kadar da korkunç olmazdı.

Görünmeyen bir gücün etkisiyle Edward yavaşça başını eğdi ve bir anda dudakları onunkilere kıl payı kadar yaklaştı.

Gözleri yarı kapalı dalgalandı-

Ve aniden metalik bir *şangırtı* ve cınlama sesiyle çırpınan sessizliği bozarak açıldı.

İkisi de bir adım geriye sıçradı.

Bir an sonra, bir hizmetçi yuvarlanan bir mutfak tenceresi kapağının peşinde tezgahın köşesine çarptı.

"Özür dilerim, özür dilerim," diye ciyakladı, onları görünce durdu.

Edward kaçan kapağı botuyla yakaladı ve sonra onu ve kucağındaki tencere yığınının kuşkulu bir bakışla süzdü. "Ee, bunlarla burada ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

"Umm." Hizmetçi telaşla ayaklarına baktı. "Bunun mutfağa giden daha kestirme bir yol olduğunu düşünmüştüm, lordum."

"Siz balo için tutulan geçici kızlardan birisiniz, değil mi?" diye sordu nazikçe. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, adınız Martha mı?"

"Evet, efendim," diye mırıldandı metal yığınının içinde. "Daha iyisini yapacağım, söz veriyorum, eğer bana şans verirsiniz."

"Mutfaklar ters yönde Martha," diye işaret etti. "Ve bir ağız dolusu çivi yutmuş gibi görünmene gerek yok. Konumunu kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya değilsin."

Hizmetçi, kapağı dikkatlice yığının üzerine yerleştirirken garip bir reverans yaptı. "Teşekkür ederim lordum."

Martha şangır şungur sesler çıkararak oradan uzaklaşırken Lily kendi sinirlerine rağmen gülümsedi. "Zavallı şey. Çok gergin görünüyor. Sanırım büyük bir evde hizmet etme konusunda hiç deneyimi yok."

Edward omuzlarını kaldırdı. "Bayan Taft'ın kızları nereden bulunduğunu bilmiyorum ama tahminimce hiç hizmette bulunmadı."

Düşünceleri hızla hizmetçiden öpücüğe mi geçti? *Adam onu öpmek üzere miydi?* Büyük olasılıkla, aşırıya kaçan hayal gücü çılgınca bir fanteziye kapılmıştı. Edward her zaman onurlu biri olmuştu, başka bir hanımla nişanlanmış olsa bile sözüne asla sadık kalmazdı.

Yine de bir bakış, bakışlarında hâlâ çok tuhaf bir kıvılcım olduğunu gösteriyordu. Bir şaşkınlık sarmalına kapılan Lily, örnek bitkilere geri döndü. "Peki ya senin mutluluğun, Edward? Eminim hayatında özel biri vardır?"

★ ★ ★

Lily'nin sorusu onu şaşırtmıştı. "I . . . Var. Aslında, birden fazla var," diye cevap verdi, hızlıca hafifletmeyi seçerek. "Annem, babam, büyükannem"-bir duraklama-"erkek kardeşim Kim ve kız kardeşim Caro." Durdu, sesinin bilinçsizce gergin bir tona dönüştüğünün farkındaydı.

Lily değişikliği fark etmemişti. "Onlarda bir sorun varmış gibi konuşuyorsun."

"Kim savaşta ağır yaralandı. Şimdi evde olduğu için kendini kuleye kilitledi ve ailesinden ya da eski arkadaşlarından herhangi birini görmeyi reddediyor," diye yanıtladı Edward. "Onun için çok endişeleniyorum. Yaşama isteğini kaybetmiş gibi görünüyor."

Onun koluna dokundu. "Umudunuzu kaybetmeyin. Korkunç yaralanmalar gördüm

Hindistan'da geçirdiğim yıllar boyunca. Bu tür vakaların iyileşmesi genellikle daha uzun sürer, sadece bedenen değil ruhen de. Sevgi, sabır ve zaman; bence bu çok güçlü bir ilaç."

Edward, parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdiği tek şeyin zaman olduğunu söylemek istedi. "Belki de haklısın," diye mırıldandı.

"Kız kardeşin burada mı? Onunla henüz tanışmadım."

"Yarın kocasıyla birlikte geliyor. Son mektubundan aralarında her şeyin yolunda gitmediğini seziyorum ve korkarım ki bu benim hatam. Piers eski bir okul arkadaşım ve beklmeleri için onlara daha fazla baskı yapmalıydım. Caro çok gençti-"

"Ve kendi aklını bilmiyor muydu?" dedi nazik bir alaycılıkla.

Kendisine zihinsel bir tekme attı. "Bunu ima etmek istememiştim... yani..." Tanrı aşkına, onun yanında dili tutulmuş bir hödüğe dönüşüyor gibiydi. Ve eğer kafası karışmış hizmetçi araya girmeseydi, onu öperek kendini tam bir aptal durumuna düşürebilirdi.

"Sadece yüzünde bir gülümseme yaratmaya çalışıyordum, Edward," dedi. "Ailene ve topraklarına karşı görevlerini ne kadar ciddiye aldığını biliyorum. Ama ne kadar özlem duyarsan duy, başkalarının refahından kendini sorumlu tutamazsın. Mutluluk, süslü kâğıtlara ve saten kurdelelere sarılıp isteğe göre bahşedilebilecek bir şey değildir."

Dudakları yukarı doğru olmasa da kıvrıldı. "Keşke olabilseydi."

"Evet, keşke olabilseydi." Güneş ışığı alçalmış kirpiklerinin kıvrımlarına vuruyordu. Minik bal damlaları gibi boncuk boncuk dökülmesine neden olan bir miktar nem var mıydı?

O daha bir anlam veremedi Lily tekrar döndü ve birkaç adım daha atarak yeşilliklerin arasına daldı. Pembe ve mor çiçekler onun ince formunu çerçevesliyordu. Kıvrımları daha kadınsı bir hal almıştı ama yine de yıllar onu o çok iyi hatırladığı kız gibi zarafetinden mahrum bırakmamıştı.

Çiçekleri koklamak için eğildiğinde, kalbinin sıkıştığını hissetti. *Lud, acınacak kadar güzeldi.* O anda, toplumun tüm saçma sapan kurallarını şeytana havale edip onu öpmeyi diledi. Sonuçları ne olursa olsun.

Onun dikkatle incelediğini hisseden Lily döndü. "Biraz aptalca davranıyorsam beni bağışlayın ama hâlâ İngiliz kışının karanlığına alışmaya çalışıyorum. Tropik bölgelerin koku ve dokularının tadını çıkarabileceğim bir vahaya sahip olmak çok güzel."

"Beğenmene sevindim," diye yanıtladı Edward. "Ben de buraya gelmeyi sakınleştirici buluyorum."

"Bunu sık sık yapar mısın?" diye sordu uzun bir süre sonra.

Bu sözsüz jest bir başka rahatsız edici soruya neden oldu. "Hayatım hakkında uzun uzun konuştum. Şimdi bana seninkinden bahset. Sen nasıl

son on yılı nasıl geçti?"

"Çok sessiz, sıradan bir hayat yaşıyorum," diye cevap verdi. *Sensiz*. "Senin renkli deneyimlerinle karşılaştırıldığında, korkarım oldukça sıkıcıydı." O konuşurken Edward aklına daha da rahatsız edici bir düşüncenin geldiğini fark etti. Hindistan'da tanıştığı cesur, renkli adamlarla karşılaştırıldığında, hiç şüphesiz kendisi de oldukça sıkıcı görünüyordu. Roxie'yle yaşadığı bilmecenin içinde olmasaydı bile, Lily'nin eski aşklarını yeniden yaşamak isteyeceğini nasıl düşünebilirdi?

İkisi de değişmişti ve o daha iyiye gitmemişti.

Bankların sonuna kadar dolaşmıştı ve şimdi adımlarını geri takip etmek için döndü. "Nesillerdir sevilen bir toprağın idaresini üstlenmek sıkıcı olarak adlandırılmaz."

"Taşrada kaplan ya da fil yok," diye espri yaptı, "sadece tilki ve sansar var, onlar da hayal gücünü zorluyor."

Lily tam cevap verecekti ki kış bahçesinin kapısı açıldı ve belli belirsiz bir ses onu böldü.

"Affedersiniz, Lordum," diye seslendi uşak. "Ama hanımefendi sizinle balo salonunun çiçekleri hakkında konuşmak istiyor."

Edward bir yemini bastırarak ölçülü bir nefes aldı ve, "Ona birazdan orada olacağımı söyle, Munton," diye cevap verdi. Bakışları Lily'ye döndü ama Lily şu anda kırmızı renkli meyveler taşıyan bir çalıyı incelemekle meşguldü. "Görünüşe göre bana ihtiyaç var -ama neden olduğu bir muamma. Annem ve büyükannemin dekorasyonun nasıl olması gerektiği konusunda her zaman çok güçlü fikirleri olmuştur. Size misafir odasına kadar eşlik edebilir miyim? Ocakta yanan bir ateş var, hoş bir okuma yeri olur."

"Teşekkür ederim, ama sanırım biraz daha burada kalacağım."

"Sonra görüşürüz o zaman." Ama kalbinin derinliklerinde, bir şekilde o anı mahvettiğinden ve daha sonra bunu telafi etmek için çok geç olacağından emindi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lily günün geri kalanını sessizce geçirdi ve akşam yemeği her zamanki kibar hoşbeşlerden fazlasını gerektirmeyen küçük bir toplantıydı. Leydi Holly'nin vaftiz oğlu Lord Gabriel Quinfoy'un hem esprili hem de çekici olması Lily'yi rahatlattı ve onun dul kadınla şakalaşması Lily'yi yanında oturanlarla fazla sohbet etmek zorunda kalmaktan kurtardı. Yerel papaz hava durumuyla ilgili yorumlardan başka bir şey söylemezken, Bayan Finch bir fare gibi sessiz kalmaya niyetli görünüyordu; bu da Lily'nin boş gevezelik yapacak hali olmadığı için işine geliyordu.

Yemek çabucak bitmiş, erkekler yemek sonrası içkilerini yudumlarken hanımlar da salona geçmişlerdi. Edward'la daha fazla temas kurmamayı uman Lily, yorgunluğunu öne sürüp odasına erken dönmeyi planlıyordu ama Leydi Holbourne çay servisi yapmaya hazırlanırken, dul kadın buyurgan bir el hareketiyle Lily'yi sandalyesine çağırdı.

"Yurtdışında geçirdiğin on yıl sana onarılamaz bir zarar vermemiş gibi görünüyor - etinin kalıcı olarak fındık kahvesi rengine yanmadığını varsayarsak," dedi dul kadın eleştirel bir gözle.

"Rengi solacak Leydi Holly," diye mırıldandı Lily, parşömen solgunluğundaki yanağı öpmek için eğilirken. "Ne yazık ki kırıışıklıklar geçmeyecek. Ama bunun bir önemi yok. Kimse dul bir kadına ikinci kez bakmaz."

"Hmmp." Dowager bir kez daha homurdandı ve sonra kontese işaret etti.

"Bir kez daha düşündüm de, kendimi yorgun hissediyorum ve çayımı odamda içmek istiyorum. Vaftiz kızım üst katta bana yardımcı olacak ve bana eşlik edecek."

Lily itaatkâr bir şekilde kolunu uzattı ama yaşlı kadının kavisli merdiveni koşarak çıkabilecek kadar çevik olduğunu hissediyordu.

Bir hizmetçi çay tepsisini getirmesi için gönderildi ve kısa bir süre içinde Leydi Holly oturma odasının yanan ateşinin yanındaki en sevdiği çilek kırmızısı sandalyesine oturdu, en sevdiği dumanlı lapsang suchong fincanı zayıf ellerini ısıtıyordu. Onu doğrudan alevlerden koruyan ateş perdesinin üzerinde ince işlenmiş bir çiçek vazosu duruyordu. Ama Lily, Edward'ın ona bunun yarı çıplak Grek atletleri gösterecek şekilde ters çevrilebileceğini söylediğini hatırlıyordu. Gençliğinde harika bir güzelliğe sahip olan dul kadın hâlâ yakışıklı genç erkeklerden çok hoşlanıyordu.

"Otur," diye emretti, yanındaki sandalyeyi göstererek. "Ve bana Hindistan'ı anlat."

Lily eve dönüş yolculuğunda bu hikâyeyi o kadar sık tekrarlamıştı ki, anlattıklarını önemli noktaların bir listesi haline getirmişti.

Leydi Holly konuşmasını bitirdiğinde, "İlginç," diye cevap verdi. "Siz, tabii ki

Tabii ki en anlamlı kısımları atladık. Ama bunu başka bir zaman tartışacağız. Şu anda beni geçmişiniz değil, geleceğiniz ilgilendiriyor."

Zorla gülümsedi. "Geleceğim o kadar da heyecan verici değil Leydi Holly. Ashington'da birkaç aylığına bir kulübe kiraladım, bölgede satın almak için uygun bir yer bulma niyetindeyim. Bahçelerimle ilgilenerek sakın bir kır hayatı sürmek niyetindeyim."

"Yalnız mı?" diye sordu dul kadın. "Evet."

"Hâlâ genç ve güzelsin. Neden kendini dul otlarının arasına hapsediyorsun?" Leydi Holly gözlerini kıstı. "Sakın bana eski kocalarınızdan herhangi birine duyduğunuz özleminden bahsetmeye kalkmayın. Mektuplarınızda onlara saygı duyduğunuzu ama onları sevmediğinizi bilecek kadar çok şey okudum."

Lily tartışmaya kalkışmadı. Vaftiz annesi her zaman keskin bir karakter yargıcı olmuştu. Belki de Edward'ın evlenme teklif ettiği sırada Londra'da olsaydı, ailesi bunu yapmazdı.

"Peki, kimin için yas tutuyorsun?" diye sordu dul kadın. "Ve beni boş laflarla geçiştirmeye çalışma. Gözlerindeki o özlem dolu bakışı görüyorum, gel."

Çok mu belli oluyordu? Lily gerçek duygularını maskeleyen sanatını uzun zaman önce öğrendiğini düşünüyordu.

Leydi Holly, "Hindistan'da bıraktığınız biri olamaz, tabii bir Moğol prensi değilse," diye düşündü. "Öyleyse geçmişinizden biri olmalı."

Yüzünde belli belirsiz bir tik belirmiş olmalıydı çünkü dul kadının bakışları keskinleşmişti. "Edward'la aranızda ne oldu?" diye sordu. "O sezondan sonra çocuğun daha da sessiz ve ciddi olduğunu düşünmüştümdür hep. Onun kalbini mi kırdın?"

"Hayır!" Kelimeyi durduramadan boğazından kaçtı. Sesini sabitlemek için hırıltılı bir nefes aldı. "Eğer bilmek istiyorsan, Edward ve ben aşık olduk. Evlenme teklif etti ama Lord ve Leydi Holbourne kalplerimizi tanımak için çok genç olduğumuzu düşündüler. Ona harçlık vermeyi reddettiler ve paraları da yoktu.

." Lily'nin devam etmek için bir nefes daha alması gerekiyordu. "Bay Carrington cömertçe babamın borçlarını ödemeyi teklif etti ve benim cüzi çeyizimi görmezden gelmeye hazırды. Ailem onu kabul etmem için bana baskı yaptı ve o da nazik, iyi bir adam olduğu için istediklerini yapmaktan başka çarem olmadığını düşündüm."

Dul kadın nefesinin altında hiç de hanımefendiye yakışmayan bir kelime mırıldandı. "Peki, şimdi karşılıklı mutluluğunuzun önünde ne duruyor?"

"Bayan Roxanne Hayward," diye fısıldadı Lily. "Söylentilere göre ikisi baloda nişanlandıklarını açıklayacaklarmış."

"Roxie'de kıvılcım ve zeka var, bunu kabul ediyorum. Ama ben onun ...'ya aşık olduğu izlenimine kapılmıştım." Leydi Holly dudaklarını büzdü. "Her ne olursa olsun, anlaşma ne olursa olsun, Edward'ın kalbinin

o."

"Öyle olsa bile, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok." "Bu kadar kolay pes etmeye niyetli misiniz?"

Lily bu yorumun haksızlık olduğunu düşünerek irkildi. "Ne yapmamı isterdin?" Yüzünü buruşturdu. "Hindistan'da olsaydım, belki de Bayan Hayward'ı kaçırıp beyaz köle tacirlerine satmaları için bir sürü semazen savaşçı kiralayabilirdim. Ama burası medeni İngiltere."

Leydi Holly çayını yudumlarken dalgın bir şekilde kaşlarını çattı. Ancak birkaç dakika sonra ifadesi aydınlandı. "Sandığınızda bir semazen olmayabilir ama başka bir egzotik silahınız olduğunu söyleyebilirim."

"Ne demek istediğini anlamıyorum-"

"Bir sarı," dedi dul kadın muzaffer bir edayla. "Onun dikkatini çekecek baştan çıkarıcı bir şeyler giyersen, sana söz veriyorum, Roxie Hayward'la nişanlandığını açıklamayacak."

Bu öneri çok çirkindi. "Oh, yapamam," diye mırıldandı.

"Kaybedecek neyin var?" diye sordu Leydi Holly. "Sevdiğin adamdan başka?"

Lily fincanına baktı, sanki çay yaprakları bazı bilgelik sözleri söyleyebilirmiş gibi. Her zaman mantığının duygularına hükmetmesine izin vermişti. Tedbiri - ve dikkatle inşa ettiği tüm savunmalarını- rüzgâra bırakmaya cesaret edebilir miydi?

"Bunu düşüneceğim."

"Yap." Dul kadın çayını bir kenara bıraktı ve esnemesini bastırdı. "Uykum geliyor ve Bayan Finch birazdan bana kitap okumak için burada olacak. Artık yürüyebilirsin."

Ayağa kalktı ve eteklerini topladı.

Lily kapıya doğru ilerlerken Leydi Holly, "Aptal olma canım," diye mırıldandı. "İnsanın mutluluğu yakalamak için ikinci bir şansı pek olmaz."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Edward erkenden kalkıp ahıra gitti, malikânenin ücra köşelerine doğru uzun ve zorlu bir yolculuk yaparak içindeki karmaşadan uzaklaşmaya kararlıydı. Lily'den uzaklaşmaktan bahsetmiyorum bile. Ve Roxie'den.

Aman Tanrım, ne arapsaçıydı ama. Etrafını saran sarmallar her geçen an daha da daralıyor, havayı ve ışığı kesiyor gibiydi.

Saatler geçiyor, rüzgâr ve güneş tenini tokatlıyor, bulanık düşüncelerine biraz hayat vermeye çalışıyordu. Yine de, fiziksel efor ve sevdiği toprakların doğal güzelliği, ki bunlar genellikle hüznü ruh halini dağıtmak için harikalar yaratırdı, onu sadece daha da keyifsiz hissettirdi. Yıkanıp akşam yemeği için giyinirken nefes almakta giderek zorlanıyordu.

Kendi onur anlayışının neyi gerektirdiğini biliyordu ve bu gece baloda görevini yerine getirmeye tamamen hazırды.

Ama duyguları sanki kapağı sıkıca kapatılmış bir barut fıçısının içine doldurulmuş gibi hissediyordu. Tanrı korusun, yakınlarda küçük bir kıvılcım çaksa patlayabilirlerdi.

Kravatının son katını da çekiştirerek yerine yerleştiren Edward, aynadan döndü ve gece şenliklerine başlamak için aşağı indi.

Akşam yemeğinde yerel dostlar ve ev misafirleri büyük masanın etrafına oturmuştu ama akan şaraba ve Lady Holly'nin Noel balosu geleneğinin ellinci yıldönümünü kutlayan neşeli kadeh kaldırmalara rağmen, tatil ruhuna girmeyi imkânsız buluyordu. Öğleden önce kocası olmadan gelen kız kardeşi Caro gülümsüyordu ama yine de onu rahatsız eden bir şeyler olduğunu hissediyordu....

Omuzlarındaki kaslar gerildi.

Yanında oturan Roxie de aynı derecede gergin görünüyordu.

Tereddütleri mi vardı?

Edward bu umudu bir kenara itti ve solundaki genç bayanla hoş bir sohbet kurmaya çalıştı. Onu rahatlatan şey, kızın tek heceli kelimelerden başka bir şey söyleyemeyecek kadar dilinin tutulmuş olmasıydı; bu da onu Lily hakkında kara düşünmekte özgür bırakıyordu.

Lily aceleyle merdivenleri çıktı. Balo için giyinmek üzere biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu söyleyerek yemekten sonra salonda yapılan toplantıya katılmamıştı. Bu açıklama Leydi Holly'nin sorgulayıcı bakışlarına neden olmuş, Lily de bu bakışları çabucak savuşturmuştu.

Seçenekler, seçenekler. Ayakları basamakların üzerinde uçarken Lily h  l   ne yapacağından emin değildi. Hizmetçisi iki kıyafet hazırlıyordu; biri her şeyi riske atmaya cesaret ediyor, diğeri yenilgiyi kabul ediyordu.

"La,  u tüy kadar hafif kırmızı ipeğin mum ışığında nasıl parıldadığına bir bak!" Colleen odasına girdiğinde altın iplikli sarinin bir ucunu havada s z d . "Sanki ateşten bir dil gibi, gölgeler arasında bir fısıltı kadar yumuşak bir şekilde süzülüyor."

"Lord Byron'ın şiirlerini çok fazla okuyorsun," diye mırıldandı Lily. "Bazen ilgınca, tutkulu bir şekilde romantik olmakta yanlış bir şey yok," Colleen son bir ırpını  daha ekleyerek karşılık verdi. "İinizi ısıtacak bir sıcaklık olmadan hayat çok sıkıcı olurdu."

Sari'yi isteksizce yatağın üzerine geri koydu ve kırı ıklıkları d zelitti. Yanında da duman mavisi ipeğin yumuşak bir tonundan yapılmış geleneksel bir balo elbisesi duruyordu. "Peki, hangisini giyeceğine karar verdin mi?"

Lily tuvalet masasından gümüş bir kutu aldı ve yavaşça mücevherlerini karıştırdı. "I . . . I . . ." Uzun, sarkan altın telkari gözyaşı damlası k pesini aldı - bu çift o güne kadar satın aldığı en egzotik takılardı- gözlerini kapattı.

"Kaderin karar vermesine izin vereceğim," dedi ve sonra yatağa doğru yüksek bir kavis çizerek fırlattı.

Bir kapağın açılmasına izin vermeden önce uzun bir süre bekledi.

Colleen sırtıtarak, "G r n   e göre Fate tam benim gönlüme göre bir kadın," diye mırıldandı.

Lily'yi fark eden hizmetçisinin elleri dikkatle arkasında kenetlenmi ti.

"Giyinmeye ba lasak iyi olur Bayan T. ve tüm kumaşın doğru şekilde d  mesini sağlamak için çekiyorum." Colleen balo elbisesini rulo yaptı ve sandıklardan birinin içine geri itti. "Ve bir avuç dolusu iğne."

Uzun bir aradan sonra Colleen nihayet geri adım atarak eserine hayran kaldı. "Süslü Moğol tablolarından fırlamış bir tanrıça gibi görünüyorsun," diye haykırdı. "Sen odaya s z ld ğ nde bütün beyler dişlerini pun k sesine atacaklar."

" yle olmamasını umalı m," dedi Lily kuru bir sesle. "Dowager'ın özel  ampanya ve ilek karışımını mahveder." Ama cesaretini toplayıp  oval camdaki yansımasına baktıktan sonra, sarinin oldukça çarpıcı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

"ok gösterişli olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu, ipeği geçici bir d n   le harekete geçirdi.

"M kemm l," diye yanıtladı Colleen. "Bu  zel bir gece ve birkaç kıvılcım çıkarmayı hak ediyorsun." Uzandı ve Lily'nin bal sarısı buklelerinden birini gev etti. " imdi git ve sabaha kadar dans et."

"Isınmak için buna mecbur kalabilirim." Sari bir kadınıninkinden daha fazla

İngiliz balo elbisesi, ve hiç de İngiliz olmayan yerlerde. Göğüsleri . . .

Kalan azıcık cesaretini de kaybetmemek için sarisinin önüne bakmaması daha iyiydi.

Şöminedeki saate bir göz attığında balonun başlamak üzere olduğunu gördü. Ama Edward ve Roxie'yle yüzleşmeden önce sinirlerini yatıştırmak için yalnız kalması gerektiğine karar veren Lily, ona uygun kırmızı şalını alıp kütüphaneye doğru ilerledi. Umduğu gibi kütüphane terk edilmişti, ama ocakta hâlâ parlak bir ateş yanıyordu. Satranç tahtasına doğru ilerleyerek fildişi veziri eline aldı ve bunun bir tılsım görevi görerek önümüzdeki birkaç saat boyunca güç toplamasını sağlayacağını umdu. Satrancın hayat için uygun bir metafor olduğunu düşündü; karmaşık stratejiler tamamen risk ve ödülle ilgiliydi.

"Ama gerçekçi olmalıyım," diye fısıldadı. "Masalsı sonlar hayal etmek çok güzel ama gerçek dünyada böyle büyüler nadiren olur."

Bir süre sonra Lily veziri karesine yerleştirdi ve oturup tahtayı incelemeye başladı. Birisi yarım kalmış bir oyun bırakmıştı. Henüz beyazın mı yoksa siyahın mı avantajlı olduğunu görmek mümkün değildi. Meydan okumayı kabul ederek yavaşça taşları hareket ettirmeye başladı.

"Dikkatli olun. Beyaz şövalye tehlikede."

Düşüncelere dalmış olan Lily, Edward'ın sesini duyunca neredeyse sandalyesinden düşecekti.

Göğsüne yakın tuttuğu kehribar rengi viski kadehi, kravatının karmaşık beyaz kıvrımları üzerinde derin altın gölgeler bırakarak halının üzerinden geçti. Gece kıyafetleri gece yarısı kadar karanlıktı ve vücudunun uzun, zayıf hatlarını ortaya çıkarmak için ince bir şekilde dikilmişti. İnanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu, yüzünün keskin hatları yün ve ketenin zarif örtüsüyle yumuşatılmıştı.

Mükemmel İngiliz beyefendisi.

Egzotik kıyafetlerinin ve umutsuz özlemlerinin farkında olan Lily, birden kendini mükemmel bir aptal gibi hissetti.

Edward içkiden bir yudum aldı, sonra içkisini tahtanın yanına bıraktı. "Bir göz atmama izin ver." Bakışları karelerin üzerinde gezindi, tahtanın ucuna çarptı ve yavaşça kalktı.

Çenesi hafifçe düştü. "Ne giyiyorsun?"

"Bir sari," diye cevap verdi. "Leydi Holly ellinci yıldönümü balosuna eşsiz bir hava katabileceğini düşündü." Oyuk loştu ve koyu renk kirpikleri yüz ifadesini okumayı imkânsız kılıyordu. "Ama bir kez daha düşündüm de, sanırım daha geleneksel bir elbise giymeliyim."

Lily ayağa kalktığında, adamın ciğerlerinden çıkan havanın tıslamasını duydu.

"Yapma," dedi ipek kadar yumuşak bir fısıltıyla. "Büyükannem çok haklı. Unutulmaz bir akşam olacak."

"İçimden bir ses balonun son derece unutulmaz olacağını söylüyor, ama kıyafetlerim yüzünden değil, sizin duyurunuz yüzünden." Bir şekilde sesinin titremesini engellemeyi başarmıştı. "Tekrar, sana mutluluklar diliyorum, Edward. Umarım sen ve geleceğin

Gelin birlikte çok mutlu olacak."

Sessizce bakmaya devam etti.

Onu derinden sarstığından emin olan Lily, çaresizce sıvışıp gitmek istiyordu. "Gerçekten üstümü değiştirmeliyim. Bu iyi bir fikir değildi."

Ateşe çekilen bir pervane gibi, Edward yaklaştı. Karanlıktan yükselen bir ateş parıltısı gibi, gölgeli alana ani bir sıcaklık ve ışık getiriyor gibiydi.

"Gitmeden önce bir bayram öpücüğü alalım." Görünmeyen tavanı belli belirsiz işaret etti. "Eminim yukarıda ökseotu vardır, her yere asmışlardır. Hem mevsimi hem de yenilenen dostluğumuzu kutlamalıyız." Sesinin yankısı kulaklarına biraz düzensiz geliyordu. "Seni tekrar gördüğüme çok sevindim, Lily."

"Dostluğumuz hiç bozulmadı," diye cevap verdi esrarengiz bir gülümsemeye.

"Evet, ama sen çok uzaktaydın." *Ve bir başkasının karısı.* "Seni özledim. şirket."

"Seninkini yaptığım gibi."

Umut etmeye cesaret edebilir miydi? "Peki o zaman, dediğim gibi, bu buluşmayı bir öpücükle kutlayalım."

Edward eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi.

Lily sanki kızgın bir demirle dokunulmuş gibi irkildi ve sonra ağzı yumuşadı.

Göğsündeki soğuk sıkışma yerini yakıcı bir özlemin alevlenmesine bıraktı. *Yakıcı bir aşk.* Odadan çıkmasına izin veremezdi. *Hayatından çıkmasına izin veremezdi.* O anda onsuz yaşayamayacağını anladı.

"Lily," diye mırıldandı, kucaklamasını derinleştirerek. Onu sımsıkı kucaklayarak, görkemli bedeninin kendi bedeninde eridiği hissinin tadını çıkardı.

İkisi bir arada. Birbirleri için yaratılmışlardı.

"Lily," diye fısıldadı tenine karşı. "Seni seviyorum, seni hep sevdim. Beni hala önemseydiğini ummaya cesaret edebilir miyim?"

Başını kaldırdı, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Sana olan hislerim hiç değişmedi. Asla."

Edward elleriyle onun yüzünü çerçeveledi. "Bugünlerde kendi kalplerimizin sesi dışında kimsenin emriyle yönetilmemiz gerekmiyor. Lütfen benimle evleneceğini söyle. Yanımda sen olmadan yaşamayı düşünmeye dayanamıyorum."

"Ama-"

"Bu sefer aramıza 'ama'lar girmeyecek," diye mırıldandı.

Kızın ağzı şaşkınlıkla büzüldü. "Ama Bayan Hayward ..."

"Ah, Roxie." Alaycı bir gülümsemeye izin verdi. "Onun sevdiği ben değilim, kardeşim Kim. Ama kalbini kaybetmişti." Hızla her şeyi açıklamaya devam etti. "Bu gece son bir deneme yapmaya kararlı. Ama işler nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, bizi anlayacak ve mutluluk dileycek, gerçekten dileycek."

Lily'nin bakışlarını gölgeleyen gölgeler yerini aydınlık bir ışığa bıraktı. "O zaman evet," dedi basitçe. "Evet."

İçinde en iyi şampanyadan çok daha sarhoş edici bir mutluluk kabarıyordu.

"Yine de, ona daha önce haber vermeniz doğru olur gibi görünüyor-" diye ekledi.

Bir öpücükle onun sözünü kesti. "Birazdan," diye mırıldandı, dudaklarının ruhani tatlılığının tadını çıkararak. "Bu kadar çabuk bitmesi için çok uzun süre bekledim."

Ancak uzun bir süre sonra isteksizce geri çekildi. "Yine de haklısın. Roxie'yi bulmalı ve balo salonunda birlikte görünmeden önce ona her şeyi açıklamalıyım."

"Elbette yapmalısın," diye mırıldandı Lily. "Umarım incinmez. Arkadaş olabileceğimizi düşünmek isterim."

"Belki de umutsuz bir romantik oldum, ama bir şekilde aşkın her şeyi fethetmenin bir yolunu bulacağına inanıyorum, şu anda kardeşimin kalbini saran karanlığı bile." Edward onun elini tuttu. "Gel, ben balo salonuna giderken sen de kış bahçesinde bekle."

ALTINCI BÖLÜM

Lily örnek bitkilerin arasında dolaşırken, ılık, çiçek kokulu hava zaten aşırı ısınmış tenini nazikçe okşadı. Tepedeki pirinç fenerlerin ışığı gecenin gölgeleri tarafından susturulmuştu ama yine de yaprakların üzerinde titreştikçe karanlık gökkuşağı renklerinden oluşan bir parıltıyla canlanıyor gibiydi.

Edward'ın bundan sonra hayatında olacağı düşüncesi, gece yarısının en derin kasvetinde bir neşe kıvılcımı yakacaktı.

Böyle mutlu hayallere dalan Lily, basamaklı bir kırmızı begonvile doğru ilerledi. Bu egzotik çiçek Hindistan'da en sevdiği çiçeklerden biri haline gelmişti; canlı rengi, morali bozulduğunda her zaman neşeli bir tonik olmuştu. Gelecek ne kadar karanlık görünürse görünsün, umudun her zaman yeşermesi gerektiğini hatırlatması için bunu özel bir yere koymaya karar verdi.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim." Edward telaşlı bir sesle ağır kapıyı itti ve aceleyle hafif aralık bıraktı. "Roxie balo salonunda değil ve aklıma gelen her yere baktım." Tik masanın yanında ona katıldı ve bir iç çekti. "Bunun iyiye işaret olduğuna inanmak istiyorum. Kuleye saldıracağını ve Kim'i hayata döndürmeye çalışacağını söylemişti. Ummaya cesaret edebilir miyim? "

Lily kollarını onun beline doladı. "Umut çok güçlü bir kuvvettir."

Ağzının etrafındaki gerginlik yumuşadı. Uzanarak begonvilden bir çiçek kopardı ve kulağının arkasına sıkıştırdı. "Haklısın, her şey Hades kadar siyah görünürken parlak bir ışık feneri."

"Umut, aşk ve Bayan Hayward," diye mırıldandı Lily. "Herhangi bir iblisin onların yoluna çıkmaya cesaret edeceğinden şüpheliyim."

"Aşka gelince..." Gözleri buluştu ve Edward tereddüt etti.

"Evet?" diye cesaretlendirdi, sessizlik birkaç kalp atışı boyunca uzadıktan sonra.

"Duygularımı yeterince açık ifade edebildiğimden emin değilim. Tekrar denememe izin verin."

Kelimeler gereksizdi. Aşkın kendine has bir dili vardı.

Uzun bir aradan sonra nihayet dudaklarını serbest bıraktığında Lily, "Çok güzel konuşuyorsun," diye fısıldadı.

Gülümsemesi kadının çıplak kollarına bir sıcaklık yaydı. "Aslında söyleyecek daha çok şeyim var." Kızın alnına bir öpücük kondurdu. "Ama sanırım daha sonraya kadar beklesem iyi olacak. Büyükanнем muhtemelen bizi bulmak için bir arama ekibi kurmak üzeredir, o yüzden gidip şenliklere katılsak iyi olur."

"Bayan Hayward'ı bulmak için son bir deneme yapmak istemiyor musun?" diye sordu. "Roxie'ye çok g ü v e n i y o r u m ve görünüşe göre aile kulesinin efsanevi şansına da çok güvenmeye başladım." Edward onu koridora doğru yönlendirdi. "Ayrıca, konuklar bir duyuru bekliyorlar." Bir kulağını eğdi. "Ve sanırım müzisyenlerin bir sonraki gösteri için enstrümanlarını akort ettiklerini duyuyorum.

set."

"Evet, sanırım haklısın," dedi Lily. Belki de bu sadece kafasının içindeki sevinç fügüydü.

Elini tutup onu müziğin yükselen sesine doğru götürürken, duyguları baş döndürücü daireler çiziyordu. Balo salonuna girdiklerinde her şey birbirine karışmış gibiydi; şenlikli yaprak dökmeyen çelenkler, parlak renkli elbiseler, çiçek parfümleri, meraklı bakışlar.

Lily gözlerini kırpıştırarak bakışlarını temizledi ve Leydi Holly'nin şeref yerinde oturduğunu gördü. Bakışları buluştuğunda kristal avizelerin parlak ışıkları tepelerinde parıltıyordu.

Dowager küçük bir göz kırptı. *Sessiz bir selam mı?* Lily minnettar bir gülümsemeyle göz kırptı ve sonra Edward elini Lily'nin sırtına koyarak onu valsine ilk figürlerine doğru döndürdü.

Zaman durdu. Yıllar akıp gitti. Önemli olan tek şey aralarındaki mükemmel uyumdu. Tüm şüpheleri, tüm korkuları eriyip gitmiş gibiydi. Onun kollarında kendini sıvı ateş gibi hissediyordu. Kalbinde yanan elemental bir alev, varlığının her zerresine sıcaklık ve ışık yayıyordu.

Sevgiler.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Avuçlarını birbirine bastıran Edward parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve on yıldır ruhunu gölgeleyen karanlığı kovalayan neşeyle onun ışıltısının tadını çıkardı.

"Seni seviyorum." Ölçülemez bir boşluğu dolduran üç küçük kelime.

Döndüler ve döndüler. İpek dalgalanıyor, kıvrımlar açılıyor, Lily parlak bir renk cümbüşüne dönüşüyor, altın iplikli kırmızı kumaş ardında gül rengi kıvılcımlar bırakıyordu.

Dul kadının koltuğunun yanında duran annesi kendini yelpazelemeye başladı.

Diğer konuklar yavaş yavaş dans etmeyi bırakmışlardı ve seslerin uğultusu kemanların notalarının üzerine çıkmaya başlamıştı.

"Herkes bakıyor," diye mırıldandı Lily. "Belki de şimdi durmalı ve Roxie'yle evleneceğin fikrini ortadan kaldırmak için haberi duyurmalıyız."

"Aşkım, bizi birlikte dans ederken gördükten sonra, buradaki hiç kimsenin kiminle evleneceğim konusunda kafasının karıştığını sanmıyorum," diye söylendi Edward. "Ama büyükannem büyük bir jest yapmazsa hayal kırıklığına uğrar."

Müzisyenlere verilen bir işaretle melodi sona erdi.

"Sanırım bir kadeh şampanyaya ihtiyacım var," dedi Lily belli belirsiz bir bakıştan sonra.

Etrafta bekleyen tüm yüzlere.

Yakındaki bir uşağın tepsisinden iki bardak aldı ve birini kızın eline tutuşturdu. "Yapmam gereken özel bir duyuru var, ancak bunu yapmadan önce kadeh kaldırmak istiyorum."

Fısıldaşmalar kesildi.

"Leydi Holly'ye, aileye," diye devam etti Edward odadaki herkesi selamlamak için yavaş bir daire çizerken. "Arkadaşlara, Noel ruhuna ve -"

Bakışları çift kapının ardına kadar açık olduğu girişe ulaştı ve aniden kalbi boğazına kaçarak konuşmasını imkânsız hale getirdi.

Kim. Ve Roxie onun koluna sıkıca yapışmış, hoş bir şekilde buruşuk bir destek direği.

Şok yerini saf bir sevinç dalgasına bıraktı. "Kim!" diye bağırdı, ağabeyi her şeyin yolunda olduğuna dair kardeşçe bir işaret olan başparmağıyla onu hızlıca onayladığında sesini buldu.

Odadaki diğer herkes onun bakışlarını takip etmek için döndü. Annesi bir çığlık atarak öne doğru fırladı ve sonra birden Kim ve Roxie iyi dileklerle dolu bir denizin içinde kaldılar.

Edward Lily'yi kendine yaklaştırdı ve bardağını usulca Lily'ninkiyle tokuşturdu. Köpükler fokurdadı ve ikisi de güldü.

"Ve Aşk'a," diye bitirdi sözlerini, kadının dudaklarına şampanya tadında bir öpücük kondurmadan önce.

EVLİLİK İÇİN BİR MEVSİM

Nicola Cornick

BİRİNCİ BÖLÜM

Londra, Aralık 1815

Londra'da ve taşrada güzel bir evi, mutlu bir mizacı ve yakışıklı bir kocası olan güzel, esprili ve zengin Leydi Caroline Camden, neredeyse yirmi yıldır dünyada yaşıyordu ve çoğu insan onu üzecek ya da canını sıkacak çok az şey olduğunu söylerdi.

Çok az şey biliyorlardı.

Bu öğleden sonra mükemmel bir örnek teşkil ediyordu. Caroline, Şabat dışında hemen her gün yaptığı gibi alışverişe çıkmıştı ama işler planladığı gibi gitmiyordu.

"Çok üzgünüm hanımefendi," dedi modacı, Caroline kadının hiç de üzgün olmadığını anlayabiliyordu, "ama size daha fazla kredi veremem. Bay Camden artık borçlarınızı ödemeyeceğini açıkladı."

Caroline utançtan yüzünün yandığını hissetti. Dükkân elbette doluydu, *tonların* matronları, dulları ve onların sosyeteye takdim edilen kızları Noel sezonu için çılgınca yeni giysiler satın alıyorlardı. Caroline göz ucuyla -çünkü kesinlikle onların gözlerinin *içine* bakamıyordu- onların gizli gülümsemelerini ve kin dolu bakışlarını görebiliyordu. Bir saat içinde -Leydi Royston da buradaysa bir saatten az bir süre içinde- şehrin onun rezil olduğu haberiyle çalkalanacağını biliyordu. Skandal gazeteleri onun kocasını iflas ettirdiğini yazacaktı.

Topuklarının üzerinde döndü ve kapıya yöneldi, gözleri önünde, başı dikti. Zaten mor ipek elbiseyi de pek istememişti. Çok eskiydi, kendisinininkinden çok Leydi Royston'ın tarzıydı.

Bond Sokağı'nın ilerisindeki Madam Duval'e, Madam Devy'ye, parfümcüye ya da tuhafiyeciye uğrama zahmetine katlanmadı. Bütün dükkânlarda aynı şekilde karşılanacağını biliyordu. Kocası Piers çok titiz biriydi. Londra'daki hiçbir dükkân artık ona kredi vermezdi.

"Belki de bir hata olmuştur leydim," dedi hizmetçisi Pershore, elleri boş bir şekilde arabanın merdivenlerinden çıkarken çekingen bir tavırla.

"Hiç sanmıyorum," dedi Caroline. "Bay Camden hata yapmaz." Ama yapmıştı, diye düşündü. Onunla evlendiğinde çok büyük bir hata yapmıştı.

Olayın gerçekleştiği geceyi çok net hatırlıyordu. On dokuz yaşındaydı ve daha şimdiden iki sezon geçirmiş, ancak onun titiz gereksinimlerini karşılayan bir talip bulamamıştı. Teklifler eksik olmamıştı; toplamda on dört teklif gelmişti. Ancak hiçbirisi kendisinden yaşça büyük olan arkadaşı Piers Camden'la boy ölçüşememişti.

Sevginin ne demek olduğunu anlayacak yaşa geldiğinden beri aşık olduğu kardeşi Edward.

O yaz gecesi aile evleri Holbourne Manastırı'nın merdivenlerinde oturmuş ağlamamaya çalışıyordu çünkü babasının annesine öfkeli bir ses tonuyla, eğer taliplerinden birini hemen kabul etmezse, onun rızası olsun ya da olmasın kendisini Lord Drysdale ile nişanlayacağını söylediğini duymuştu. Bir balo vardı, güzel, heyecanlı, yaza yakışır bir fırsattı ve hayatında hiç bu kadar güzel, heyecanlı ya da yaza yakışır hissetmemişti.

Piers onu dışarıda bulmuş ve yardım edip edemeyeceğini sormuştu. "Hayır," demişti trajik bir şekilde. "Kimse bana yardım edemez."

O zaman Piers gülümsedi, her zaman kalbini yerinden oynatan o çekici, rakik gülümseme ve yanındaki basamağa oturdu. "Anlat bana," demişti.

Şaşkınlıkla ona her şeyi anlatmıştı: Lord Drysdale'in ne kadar yaşlı -en az kırk yaşında- ve şimdiden dul olduğunu, aç gözleri ve ıslak bir ağzı olduğunu. İyi bir evlilik yapması gerektiğini bildiğini ama Lord Drysdale'le evlenmektense bir manastıra girmeyi tercih ettiğini.

"Uygun bir manastır bulabildiniz mi?" Piers sormuştu.

"Hayır," demişti Caroline. "Northumberland'de uygun bir manastır yok."

Gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Bu muhtemelen en iyisi. Dini yaşam için uygun bir mizaca sahip olduğunu sanmıyorum."

Caroline hevesle, "Ama bir mürebbiyelik görevi alabileceğimi de düşünmüştüm," dedi.

"Şaşırtıcı derecede kötü bir fikir daha," demişti Piers. Kadının yanında biraz kıpırdandı ve bir elini kalın, siyah saçlarında gezdirdi. "Bütün bunların bir yanlış anlama olduğuna eminim, Leydi Caroline. Ailenizin, siz istemeseniz de sizi evlendirmek gibi Gotik bir şey yapmayacağına inanıyorum."

"Bunun hakkında konuştuklarını duydum!" Caro patladı. "Bir yanlışlık yok." Ağlamaya başlamıştı ve Piers mendilini uzattı ve sonra bir şekilde -nasıl olduğundan hiç emin değildi- anne ve babası, öfkeden deliye dönmüş Lord Drysdale ve şaşkınlıktan meraka koşan diğer konuklar eşliğinde terasa fırlamıştı ve herkes onun Piers'le karanlıkta ne yaptığını öğrenmek istiyordu. Birbirlerine yakın oturdukları ve Piers kolunu ona dolamış gözlerindeki yaşları sildiği için skandal gibi görüldüğünü tahmin ediyordu ama yine de itibarını kurtarmak için evlenme teklif etmesine gerek yoktu.

Ailesi doğal olarak çok sevinmişti. Piers gençti, Caro'dan sadece altı ya da yedi yaş büyüktü, yakışıklıydı, zengindi ve bir baronluğun varisiydi. Kardeşinin arkadaşıydı. Mükemmel bir eşleşmeydi.

Ama öyle değildi.

Bu, onurdan doğan bir eşleşmeydi. Caro kendini korkunç derecede suçlu hissetmişti. Piers ona nezaket göstermiş, o da bunun karşılığını onu evliliğe zorlayarak ödemişti. Caro ona kendisiyle evlenmek zorunda hissetmesini istemediğini söylediğinde, Piers ona suçluluk duymaması gerektiğini söylemişti; onların iyi bir eşleşme olacaktı. Tüm bunlar kulağa korkunç derecede tutkusuz ve soğuk geliyordu. Caro annesine gidip anlaşılmadan caymaya çalıştığında, Leydi Holbourne ona en nazik ama en açık ifadelerle, böyle yaparsa mahvolacağını söylemişti. İşte altı ay sonra, en büyük sıkıntının kendisini neredeyse hiç fark etmeyen bir kocaya umutsuzca aşık olması olduğu sözde bir mantık evliliğinin içindeydi.

Caro küçük bir iç çekişle koltuğuna geri oturdu ve Londra sokaklarının pencerinin önünden geçişini izledi. Saat henüz üç olmasına rağmen alacakaranlık çökmeye başlamıştı. Meydanlardaki ağaçların çıplak dallarında bir tutam kırağı vardı. Her şey soğuk ve biraz da yalnız görünüyordu ve o istemsiz bir şekilde ürperdi.

Caro, Piers'a aşık olmasının durumu çok ama çok daha kötüleştirdiğini biliyordu. Onun kendisini sevmediğini biliyordu. Aristokrat bir ittifaktan ve siyasi yemekleri için bir ev sahibesinden daha fazlasını istememişti. Doğru, evliliği tamamlamıştı ama bu deneyim başarılı olmamıştı. Suçluluk duygusuna kapılmış, adam onunla sevişirken bir tahta gibi hareketsiz yatmıştı. Bu çok utanç vericiydi. Daha sonra Piers saçlarını yüzünden çekmiş, onu nazikçe öpmüş ve şöyle demişti: "Zamana ihtiyacın var. Bekleyeceğiz."

Zaman istememişti. Onu evliliğe razı ettiği için affedilmek istiyordu. Kendisini sevdiği gibi onu da sevmesini istemişti. Kalbi bu sevgi için ona haykırmıştı ama adamın tek önerisi nezaketti ve bir şekilde bu da işleri daha da kötüleştiriyordu.

Piers bir daha onun yatağına gelmemişti. Bir ya da iki kez konuyu ona açmaya çalışmıştı ama o konuyu geçiştirmişti. Her zaman bir nedeni, her zaman bir bahanesi vardı. Çok meşguldü. Tüm zamanını çalışarak geçiriyordu. Caro sanki onun amaçlarından biri haline gelmiş gibi hissediyordu. Piers'in hayatı başkalarına yardım etmeye adanmıştı. Yoksullar için yeni bir okul ya da düşkün hastalar için bir hastane kurmadığı gün yok gibiydi. Kuşkusuz, hayır işlerinde genellikle evlenmezdi, ancak evliliğinin onu diğer işlerinde motive eden aynı görev ve fedakarlık ilkesine dayandığını hissetti.

Araba, Cavendish Meydanı'ndaki evlerinin önünde sarsılarak durdu. Sokaktaki kar tozları ve soğuk havaya sıcak bir pırıltı veren fenerlerle her şey alışılmadık derecede güzel görünüyordu. Caro'nun Noel neşesi havasında olduğundan değil. Piers parasını geri çektiği için, mükemmelleştirdiğini düşündüğü rolünün bir parçası olan şık siyasi ev sahibesi rolünü oynamak için bile iyi giyinemiyordu. Sadece onu memnun etmek için harcamalarında bu kadar savurgan davranmıştı. Onun kendisiyle gurur duymasını çok istemişti.

ondan. Diğer tüm matmazellerden daha genç olduğu için en azından dengeli görünmeye çalışmış ve modistlerin güvenini kazanmıştı.

O kadar öfkeliydi ki, uşak Portland'ın kendisini anons etmesini beklemeden doğruca Piers'in çalışma odasına girdi.

Piers pencerenin önündeki masasında oturuyordu. Son öğleden sonra ışığı kalın siyah saçlarında parıltıyor, onları zengin kestane tonlarıyla parlatıyordu. Gözlerinde ve ağzında Caro'nun daha önce fark etmediği çizgiler vardı. Birden onun da kendisi gibi mutsuz olup olmadığını merak etti ve bu düşünce midesini bulandırdı.

Bu onun centilmenlik dışı davranışları için bir mazeret değildi. Kendini tam boyuna kadar çekti, ki bu etkileyici bir beş ayaklı.

"Neden borçlarımı ödemeyi reddediyorsun?" diye sordu.

Piers başını kaldırdı ve koyu, karanlık gözleri Caroline'in gözleriyle buluştu. Caroline'ın kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarptı. İnsanın kendi kocasına umutsuzca aşık olması ne kadar da alçaltıcıydı, oysa kocası onunla vakit geçirmek yerine resmi evraklarıyla vakit geçirmeyi tercih ediyordu.

Kaşlarını çok hafifçe kaldırdı.

"Sana da iyi günler aşkım," dedi. "Umarım iyisindir."

Birbirlerini nadiren gördükleri için Caroline'ın sağlığının iyi olup olmadığını ya da tifüse yakalanıp yakalanmadığını bilmiyordu. Bu gerçek Caroline'ın kalbine bir başka soğuk parçayı daha yerleştirdi. Hızlı bir hareketle onun sorusunu geçiştirdi. "Eee? Borçlarım mı?" Sesi, kelimelerin acısı yüzünden amaçladığından daha keskindi. *Aşkım*. Bir sevgi sözcüğü hiç bu kadar boş çalmamıştı.

Piers, "Elbette borçlarınızı yerine getireceğim," dedi.

Caroline büyük bir rahatlama içinde nefesini bıraktı. Pershore haklıydı; bu bir yanlış anlamadan başka bir şey değildi.

"Ancak sana daha fazla para vermeyeceğim," diye devam etti Piers. "Bir sonraki üç aylık ödeneğinize kadar beklemeniz ve bu sefer daha iyi idare etmeye çalışmanız gerekecek."

Bakışları tedirgin edici derecede doğrudandı. Caroline on dört yaşındayken, Bayan Blanket'in genç kızlara özel seminerinin müdiresi Bayan Blanket'in huzuruna çağrıldığında, tahta bir tepsinin üzerinde ana merdivenden aşağı kaydığı için kendini suçlu hissettiği kadar suçlu hissediyordu. Bunu dikkat çekmek için yapmıştı. Piers'in mirasını da aynı nedenle, ama sadece onun kendisini fark etmesini, kendisiyle gurur duymasını, onaylamasını istediği için kesip biçmişti. Bu uygunsuz evlilikte elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmış, onu memnun etmek için elinden geleni yaparak suçluluk duygusunu yatıştırmaya çalışmıştı.

Yine de onun çabalarını reddetti.

Şu anda bile sıkıldığı belliydi. Parmakları masanın üzerindeki bir yığın belgeye sabırsızca vuruyordu. Ondan kurtulmayı arzuladığını söyleyebilirdi. Kalbinin biraz daha burkulduğunu hissetti.

"Sana param yetmez Caroline," dedi Piers. "Benim için çok pahalısın."

Caroline, "Beni koçun ve dördün gibi gösteriyorsun," dedi.

Piers gülümsedi. "Benzerlikler var. Çok zarıfsınız-"

"Ve çok iyi yetiştirilmiş," dedi Caroline. "Temiz çizgileri ve muhteşem döşemeleri var." Sesindeki acılığı tam olarak engelleyemiyordu. Piers'in yüksek cıvalı bir eş isteyeceğini düşünmüştü. Hırslıydı, zaten Lord Liverpool'un hükümetinde küçük bir bakandı. Ona destek olmak için elinden geleni yapıyordu.

"Leydi Aston'ın gelecek haftaki balosu için gerçekten yeni bir elbiseye ihtiyacım var," dedi. "Bunun etkili bir etkinlik olduğunu kendiniz söylediniz-"

"Gardırobunuzda uygun bir şeyler bulacağınıza eminim," dedi Piers. "Çok hoş görüneceksiniz."

Onun sözleri Caroline'e kıyafet konusunda neden erkeklere asla danışılmaması gerektiğini hatırlattı.

"Daha önceki bir nişanda giydiğim bir şeyi giyemem," dedi. "Herkes fark eder." Elbette bununla tüm kadın konukları kastediyordu ve önemli olan sadece onlardı.

Piers kayıtsız bir omuz kaldırdı. Eli önündeki yığının tepesindeki kâğıda gitmişti. Caroline kâğıdı tersinden okuduğunda, "Av hayvanlarının avlanmasının kısıtlanması için önerilen yasalar" başlığını görebiliyordu. Belli ki sülünlerin ve kekliklerin durumunu kendi durumuna tercih ediyordu.

"Pekâlâ," dedi, yırtık pırtık saygınlığını üzerine çekerek. "Elimden geleni yapacağım elbette."

Dışarı çıktı. Piers fark etmemiş gibi görünüyordu. Sorunun da tam olarak bu olduğunu düşündü.

Üst kattaki yatak odasında ayakkabılarını tekmeledi, sonra onların çok narin Fransız ipeğinden yapıldığını ve Piers gelecekte ona gerçekten para vermeyecekse onlara zarar vermeyi göze alamayacağını hatırladı. Bunların geldiği yerde daha fazlası olmayacaktı. Artık ne ayakkabı, ne elbise, ne bone, ne atkı, ne de eldiven. İdare etmek zorunda kalacaktı.

Dolabına doğru ilerledi ve kapıyı kırarak açtı. İçeriden, gökkuşağının her tonundan ve moda olan her tarzdan elbiselerin kakofonisi dikkat çekmek için bağıırıyordu. Bazılarını tekrar giyebilmek için değiştirtebilirdi ama kendisiyle aynı sosyal etkinliklere katılan moda kadınları onları yine de tanıyacaktı. Bu utanç vericiydi.

Aniden yatağının kenarına oturdu. Bunun aslında kıyafetlerle, parayla, hatta Piers'in kariyeriyle ilgili olmadığını biliyordu. Bu aşkla ilgiliydi. Piers onunla bir zorunluluk duygusuyla evlenmişti. Bu onu mutsuz etmişti. Bu yüzden onun istediğini düşündüğü şeyi yaparak onu memnun etmeye çalışmıştı: bir eş, göz kamaştırıcı bir ev sahibi. Yine de Piers'in onun hakkında hissettiklerinde hiçbir değişiklik olmamıştı. Boşa kürek çekiyordu.

Aniden huzursuzlanarak ayağa kalktı. Bir şeyler yapılması gerekiyordu. Onun

Büyükannesi, Holbourne'un saygıdeğer Dowager Kontesi, şüphesiz ona hiçbir davanın umutsuz olmadığını ve bir plan yapması gerektiğini söyleyecekti. Ve şimdiden bir fikri vardı ama bunu hayata geçirmek için yardıma ihtiyacı vardı. Tam da aradığı kişiyi tanıyordu; büyükannesinin en eski arkadaşlarından biri olan vaftiz annesi Leydi Eleanor Noel şu anda Londra'daydı ve ona tavsiyelerde bulunmaya kesinlikle hazırdı.

Caro yazı kutusuna geçti ve kalemle mürekkebi çıkarıp yazmak için oturdu.

Kapı karısının arkasından kapanır kapanmaz Piers Camden kalemını yere attı ve son birkaç saattir konsantre olmaya çalıştığı kâğıt yığınının üzerine mürekkep sıçrattı. Başlangıçta, işinin evliliğindeki sorunlardan uzaklaşmak için yararlı olduğunu düşünmüştü. Ancak bugünlerde, hükümetin bitmek bilmeyen yorucu işlerinde çok az teselli buluyordu. Caroline ile olan evliliği mutsuz ve tatminsiz olduğu sürece tüm hırsları, tüm planları boş görünüyordu.

Aslında evlilik hiç de hayal ettiği gibi olmamıştı. Caro'yla evlenme kararı, karşılıklı çıkara dayanan mantıklı bir karardı. Birkaç yıldır belli belirsiz bir eşe sahip olmanın kendisine fayda sağlayacağını düşünüyordu. Siyasi kariyerini ilerletmesine yardımcı olacak bir ev sahibesine ihtiyacı vardı ve güzel, iyi yetiştirilmiş ve zarif Caroline mükemmel bir seçim gibi görünüyordu. Onunla uzlaşmakla aptallık etmişti -o akşam Caro'nun kardeşi Edward'la mükemmel bir brendiyi paylaşmışlardı ve belki de bu kararını etkilemişti- ama evlenmeye karşı olmadığı için bunun pek önemi yoktu. Caro'dan da hoşlanıyordu elbette. Ondan çok hoşlanıyordu. İdeal bir eşleşme gibi görünüyordu.

Bu duygu düşün töreninden sonra da devam etti. Caro'nun babasının kolunda koridordan çıkarken hem ışıltılı hem de biraz utangaç göründüğünü görmüştü. Elini babasının elinin içine koyarken parmakları titremişti. Ve sonra ona gülümsemişti.

Bu gülümsemeyi daha önce de görmüştü.

Babasının gözlerinin içine bakarken annesinin yüzünde gördüğü gülümsemeydi bu, öyle bir sevgi, öyle bir güven gülümsemesi ki, böyle bir sevginin verebileceği zararı bildiği için buza dönüştüğünü hissetti.

Caroline onu seviyordu. Fark etmemişti.

Onun sevgisini istemiyordu.

İşin zor yanı, artık çok geç olmasıydı. O anda kalbinin derinliklerinde garip bir değişim hissetmişti; şiddetli bir koruyuculuk ve onu mutlu etme arzusu. Bu his beklenmedik, rahatsız edici ve istenmeyen bir şeydi. Ona göre aristokrat evlilikleri iş anlaşmaları olmalıydı. Anne ve babası muhteşem bir aşk evliliği yapmışlardı ve bu onları tüketmişti. Piers'ın bu kadar çok zaman geçirmesinin nedenlerinden biri de

Holbourne'un büyümesinin nedeni, anne ve babasının başka her şeyi dışlayarak birbirlerine tamamen dalmış olmalarıydı. Kendisi ve kız kardeşi önemsizdi, sadece anne babalarının sevgisinin kanıtı olarak önemliydiler.

Piers hükümet evraklarını sabırsızlıkla karıştırdı. Caro'ya karşı gizli duyguları bir zayıflıktı. Onu sevmesine izin veremezdi, yoksa babası gibi savunmasız, aşkta ve parasında savurgan bir adam, bir aptal ve alay konusu olacaktı. Reginald Camden kendini hiç kontrol edememişti. Karısının ayaklarına kapanıp tapınan ve bir çiçeğin güzelliği karşısında ağlayan bir estetikçiydi. Piers bu düşünceyle ürperdi.

Caro'nun cazibesine kayıtsız kaldığından değil. Heykelsi bir güzelliği yoktu belki ama ince, parlak siyah saçları ve çok etkileyici kahverengi gözleri vardı. Onu ilk tanıdığı anda hep gülümsüyordu. Onu ona çeken ilk şey sıcaklığı ve tatlılığı olmuştu. Bugünlerde giderek daha az gülümsüyordu.

Eli konyak şişesine doğru gitti ama bunun sorunlarını çözmenin bir yolu olmadığını biliyordu. Bir kez daha iç çekerek masasının üzerindeki kâğıtlara döndü. İşi artık onun metresiydi.

İKİNCİ BÖLÜM

"Leydi Eleanor Noel." Portland müzik odasının kapısını büyük bir gösterişle açtı ve ziyaretçiyi selamlayarak içeri buyur etti. Piyanonun başında oturmuş Haydn'dan bir sonat çalmakta olan Caro, vaftiz annesi odaya girince yerinden fırladı.

Leydi Eleanor inanılmaz derecede varlıklı, görkemli bir şekilde açık sözlü ve tamamen sıra dışıydı. Uzun boylu, ince yapılı, gagalı burunlu ve kararlı bir ifadesi olan bir kadındı. Çocukken Caro ondan çok korkardı. Ancak büyüdükçe Leydi Eleanor'un ürkütücü dış görünüşünün altındaki nezaketi görmeye başlamıştı.

"Aman Tanrım, burası cenaze töreni gibi!" Leydi Eleanor, kış güneşinin içeri dolması için perdeleri aralayarak haykırdı. Vaftiz kızını kucakladı. "Zayıflamış görünüyorsun, aşkım," dedi eski bir aile tanıdığıının tüm patavatsızlığıyla. "Daha on dokuz yaşındasın; bu kadar bitkin olmak için çok gençsin. Üstelik neredeyse Noel geldi, neşe zamanı!"

Caroline mazeret olarak, "Güneş bugün nazik olmak için fazla parlak," dedi. Kendini bitkin hissediyordu ve hiç de neşeli değildi. Yalnızlık ve sefalet yüzünden bütün gece uyumamıştı. Piers'in birkaç hafta sonra Noel olduğunu hatırlayıp hatırlamayacağını ya da bunu sadece siyasi takvimde sinir bozucu bir kesinti olarak görüp görmeyeceğini merak ediyordu.

Leydi Eleanor onu görmezden gelerek, "Sanırım Camden," diye devam etti. Retikülünü masanın üzerine fırlattı ve berjer koltuğuna çöktü. "Mali sorunlarını duydum. Herkes duydu. Savurganlığınızla onu iflas ettirdiğinizi söylüyorlar."

Caroline, Piers'i cüzdanını açması için utandırma girişimlerinin böylesine yaygın söylentilere yol açabileceğini düşünmüştü ama şimdi bu skandalın Piers'in siyasi konumuna zarar verebileceğini düşünerek utanıyordu. Onu mahvetmek istememişti, sadece kendisine dikkat etmesini sağlamak istemişti.

"Dedikodularda doğruluk payı yok," dedi. "Piers ve ben para konusunda küçük bir anlaşmazlık yaşadık. Harçlığımı artırması için onu ikna etmeye çalışıyordum."

"Modası geçiyormuş gibi alışveriş yaparak mı?" Leydi Eleanor ona hoşgörüyle baktı. "Bu sana hiç yakışmıyor Caroline. Sen hiçbir zaman savurgan olmadın." Başını iki yana eğerek vaftiz kızını düşünceli bir şekilde inceledi. "Aynı pembe tonunda on yedi elbise istemenden daha fazlası olduğuna yemin edebilirim; söyle bana, gerçekte neler oluyor?"

Caroline aniden oturdu. "Daha yaşı görünmeye çalışıyordum," diye itiraf etti. "Daha otoriter." Bakışlarını Leydi Eleanor'unkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Piers'in meslektaşlarının eşlerine kıyasla çok genç olduğumu biliyorum ve onları etkilemek ve Piers'in benimle gurur duymasını sağlamak istedim."

"Ama öyle!" Leydi Eleanor şaşırmış görünüyordu. "Bunu herkes gözlemledi. Sally Jersey daha geçen gün senin üzerine nasıl titrediğini anlatıyordu!"

Caro kuru bir sesle, "Leydi Jersey beni başka biriyle karıştırıyor olmalı," dedi. "Sanırım Piers beni sevmiyor."

Leydi Eleanor'un kaşları havaya kalktı. "Öyle olsaydı çok *şaşırdım*," dedi. "Böyle bir fikre nereden kapıldınız?"

"Benden kaçıyor," dedi Caro. Uzun zamandır duygularını içine atıyordu ve şimdi hepsi dışarı dökülüyordu. "Birbirimize yabancı gibiyiz. Birbirimizi neredeyse hiç görmüyoruz. Sanırım onu evliliğe ikna ettiğim için beni affedemiyor."

"Pshaw!" Leydi Eleanor enerjik bir sesle. "Öyle bir şey yok. Öyle mi dedi?"

"Hayır," diye itiraf etti Caro. "Bunu tartışmıyoruz. Havadan sudan ve aşçının servis ettiği yemeklerden başka bir şey konuşmuyoruz. Ve bu da sadece Piers akşam yemeğinde bana katıldığında oluyor. Genellikle evde ya da kulübünde oluyor. Piers ile evliliğimiz hakkında konuşmaya çalıştım ama tüm girişimlerimi reddetti."

"Yatağınıza geliyor mu?" Leydi Eleanor açık açık sordu.

"Hayır." Caro vaftiz annesinin açık sözlülüğü karşısında kızardı. "Bir kere yaptı. Başarılı olamadı."

Leydi Eleanor'un zaten yüksek olan kaşları şimdi saçlarının arasında kaybolmuştu. "Vay be! Camden'ın *bunu* berbat etmeyeceğine güvenirdim," dedi onaylamayarak.

"Bu benim hatamdı," dedi Caro. "Onu evlilik tuzağına düşürdüğüm için kendimi o kadar suçlu ve zavallı hissettim ki, sanırım ondan öğrendiğime inandım. Ve şimdi ne yapmaya çalıştığımın hiçbir önemi yok çünkü Piers ona yaklaşmak için yaptığım her girişimi reddediyor."

Leydi Eleanor öfkeli bir iç çekti. "İkiniz gerçekten de karmakarışık bir ağ örmüşsünüz." Vaftiz kızına düşünceli düşünceli baktı. "Yardıma ihtiyacın olduğunu söylemiştin canım. Ne yapabilirim?"

Caro, "Bir araba ve dört kişi ödünç almak istiyorum, lütfen," dedi.

Leydi Eleanor gülümsedi. "Gerçekten de öyle! Ne için?"

Caro açıkça, "Ben kaçıyorum," dedi. "Piers'i şok etmem gerekiyor. Burada, Londra'da olduğumuz sürece beni asla dinlemeyecek, çünkü her zaman kendini işine gömmek gibi bir bahanesi olacak. Ama onu buradan uzaklaştırabilirsem, evliliğimiz konusunda onunla yüzleşebilir ve -umarım- işleri yoluna koymak için son bir şans elde edebilirim."

"Sen benim kalbime göre bir kadınsın." Leydi Eleanor'un gözleri vaftiz kızının kararlı ifadesi karşısında keyifle parladı. "Ve nerede olabilir

Gidiyor musun?"

Caro ayağa kalktı ve pencerenin önüne geçti. Gölgele çoktan uzamaya başlamış, kısa kış günü zirvesini geçmişti. Gece çökmeden önce mesafe kat etmek istiyorsa bir an önce gitmesi gerekiyordu.

"Eve, Holbourne Manastırı'na gidiyorum," dedi. "Noel balosuna gidiyorum."

Piers Camden bazı siyasi meslektaşlarıyla Mısır Yasalarını tartıştığı uzun bir akşamın ardından eve vardığında Aziz Andrew Kilisesi'nin saati ikiyi çalıyordu.

Üşümüş ve bitkin bir haldeydi ve uyumaktan başka bir şey istemiyordu.

Karanlık koridora girip evin mutlak sessizliğinden etkilendiğinde, tuhaf bir yalnızlık duygusuna da kapıldı. Uyumak istemediğini, en azından yalnız uyumak istemediğini fark etti. Caroline'ı istiyordu. Onunla konuşmak, onunla gülmek, onunla sevişmek, onun yanında kıvrılmış yatmak istiyordu. Bunun farkına varmak onu dehşete düşürdü. Bu babasının zayıflığıydı. Yakınlık tarafından baştan çıkarılmış, aşk tarafından baştan çıkarılmış olan Reginald Camden'ın tek bir adamı bile yoktu. Oğlu asla böyle bir zayıflık gösteremezdi.

"İyi akşamlar, efendim." Portland ona bir hayalet gibi yaklaşıyordu. salonun mezar kasveti

"Tanrı aşkına, Portland." Piers sinirini adamdan çıkarmamaya çalıştı. "Beni beklemene gerek yoktu. Yatağına git."

"Size Leydi Caroline'den bir mektup getirdim," dedi Portland. "Çok acil. Siz döner dönmez size ulaştırmam gerektiğini söyledi."

"Eminim sabaha kadar bekleyebilirdi." Piers ceketini ve eldivenlerini çıkardı ve uşağın uzattığı notu aldı. Masadaki mumu alıp çalışma odasına götürdü ve kendini bir sandalyeye atıp notu açtı.

Sevgili Piers.

Arkasına yaslandı.

Ben gidiyorum.

Birden dik oturdu, kalbi aniden çarpmaya başladı.

Kırsalda birkaç hafta. Bir ay kadar önce annemin bizi Holbourne Abbey'deki geleneksel Noel balosuna davet etmek için yazdığını hatırlarsınız.

Piers bunu hiç hatırlamıyordu. Hafızasını yokladı ama ayrıntılar bir türlü aklına gelmiyordu. Holbourne'da her zaman bir Noel balosu düzenlendiğini biliyordu. Caro'yla evlenmeden önce birkaç tanesine katılmıştı.

Bu yıl katılma olasılığını tartışmıştık.

Öyle mi?

Ancak, ne yazık ki, Northumberland'e bir gezi için zaman ayıramayacak kadar meşgul olduğunuzu düşündünüz.

Öyle miydi? Öfkeyle elini tekrar saçlarında gezdirdi ve saçlarını daha da dağınık hale getirdi.

Ancak, alışveriş yapmadığım zamanlarda kendimi meşgul edecek çok az şeyim var.

Alaycılık mı sezdi?

Ve bugün yola çıktım. Endişelenmeyin, Leydi Eleanor Noel bana genel sekreterini, Shepherd adında harika bir adamı ödünç verdi, kendisi yolculuğun ve benim rahatımın en ince ayrıntısına kadar ilgileniyor. Pershore da yanımda. Her şey tamamen güvenli ve saygıdeğer. Sana mutlu Noeller dilerim Piers, döndüğümde görüşmek üzere.

Piers dişlerini sıktı. Son derece saygıdeğer olabilirdi ama karısı ailesinin evine onsuz geldiğinde ortaya çıkacak spekülasyonları hayal edebiliyordu. Daha şimdiden evliliklerinde bir çatlak olduğuna dair dedikodular uçuşmaya başlamıştı bile. Leydi Royston, Caro'nun aşağılandığı hikâyesini yaymakta gecikmemişti. Piers çok öfkelenmişti. Caro kaçarak yangına körükle gittiği için şimdi daha da öfkeliydi.

Vicdanı ona acı veriyordu. Caro'yu utanç verici bir şekilde ihmal ettiğini biliyordu. Soğuk ve ilgisiz davranmıştı çünkü onun sevgisini istememişti. Onu incitmek istememişti ama kaçınılmaz olarak bunu yapmıştı.

Ayağa fırlayan Piers, Portland'ın bir heykel parçası gibi hareketsiz beklediği koridora fırladı.

Londra'da kendine ait bir ahırının olmamasına lanet ederek, "Portland, en iyi atları için ahırlara haber gönder," dedi. "Bir saat içinde yola çıkmaya hazır olmak istiyorum. Bir çanta hazırlayacağım."

"Yalnız mı seyahat edeceksiniz, efendim?" Portland vurdumduymazdı.

"Evet." Piers ata binmenin arabaya binmekten daha çabuk olacağını düşündü ve yaptığı her şeyde çıldırtıcı derecede yavaş ve titiz olan uşağını götürmemenin çok daha çabuk olacağını. Bu, boyun bezini bağlarken gayet iyiydi ama yolda Caroline'a yetişmek için acele ederken değildi.

"Ahırlar birkaç saat daha açık olmayacak, efendim." Portland, akrep ve yelkovanı ikiye çeyrek geçeyi gösteren saate başıyla işaret etti.

"O zaman onları aç!" Piers tersledi. "Bu acil bir durum." Merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

Kâhyanın sesi onu sahanlıkta durdurdu. "Hava karla karışık yağmurlu efendim," dedi Portland.

"Teşekkür ederim," dedi Piers kibarca. Aralık ayında kar yağmasının sürpriz olmadığını düşünüyordu ve bu durum onu serseri karısının peşinden gitmekten kesinlikle alıkoymayacaktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Caroline'ın kuzey yolculuğu sorunsuz ilerledi. Shepherd bir hazineydi. Her at değişiminde yeni bir ekip bekliyordu. Her handa sıcak yemek ve dilerse çikolata ya da kahve vardı. Yataklar rahattı, bu da şanslıydı çünkü yoğun kar yağışı yolları normalden daha yavaş hale getirmişti. Yine de büyük bir sorunları yoktu ve böylece Caro yirmi sekiz Aralık akşamı Holbourne Manastırı'na vardı.

Araba uzun yolda ilerlerken, Caro yokuşun tepesindeki evi gördü, o kadar parlaktı ki sevinç ve umutla parıldıyor gibiydi. Kar şimdi yağıyordu, hafifçe, durgun bir şekilde, her şeyi ışıltılı bir beyazlıkla tozluyordu. Eski kaleden geriye kalan tek parça olan eski kule bile bir peri masalından fırlamış gibi görünüyordu. Caro boğazında bir yumru hissetti, nostalji ve özlem birbirine karışmıştı. Burası onun eviydi. Burayı ne kadar çok sevdiğini unutmuştu.

Bir an için her şeyin Piers'le evlenmeden önceki haline dönmesini istedi. Her şeye yeniden başlamak istedi. Ama yapamadı. Devam etmek zorundaydı. Planının işe yarayacağını ve Piers'in onun peşinden geleceğini umuyordu. Yolda onları geçmesini bekliyordu ama geçmemişti ve geçen her kilometrede morali biraz daha bozulmuştu. Piers gelmezse, onun kendisine karşı gerçekten kayıtsız olduğunu anlayacak ve aralarını istediği şekilde düzeltme fırsatı bulamayacaktı.

Araba ana kapının önüne yanaştı ve kapı neşeyle açılarak Caro'yu içeri çekmek için dışarıya ışık saçmaya başladı. Caro, uşak Munton'ın beklediğini görebiliyordu. Adam aynı görünüyordu, belki biraz daha iri yarı, biraz daha esmerdi ama o kadar tanıdık ve güven vericiydi ki Caro geçmişe duyduğu özlemin bir kez daha depreştiğini hissetti.

"Leydi Caroline," dedi Munton, "Holbourne Manastırı'na tekrar hoş geldiniz." Onu böyle beklenmedik bir şekilde gördüğüne şaşırdığını kaşlarını çatarak bile belli etmedi.

"Umarım iyisindir, Munton?" Caroline dedi ki. "Habersiz geldiğim ve hepinizin kafasını karıştırdığım için özür dilerim."

Munton büyük bir edayla, "Hanımefendilerini görmek her zaman bir zevktir," dedi. Shepherd'ın bavullarını taşımasına yardım etmeleri için birkaç uşak çağırdı. Yeşil ve altın rengi kıyafetleri, salonun sütunlarını süsleyen yeşilliklerle uyumlu bir şekilde çok şenlikli görünüyordu. Bastırılmış bir hava vardı

evdeki heyecan. Balo için tam zamanında gelmiş gibi görünüyordu. Ve işte annesi, akşam yemeği için mavi ipek ve elmaslarla süslenmişti, Onu selamlamak için aceleyle ileri atıldı.

"Canım" - Caro'nun soğuk yanağını öptü - "seni görmek ne güzel!" Piers'in bir heykelin arkasında gizlendiğini görmeyi beklercesine etrafına bakındı, sonra Caro'yu bir tarafa, sahanlığa kadar yükselen büyük sütunlardan birinin arkasına çekti. Konuklar akşam yemeği için gelmeye başlamıştı ve Caro annesinin onların önünde olay çıkarmak istemediğini açıkça görebiliyordu.

"Caro-" Bu kez annesi kulağına çok sessiz bir mırıltı fısıldıyordu. "Neler oluyor? Neden buradasın? Camden nerede?"

"Buradayım çünkü beni davet ettiniz," dedi Caro. "Birkaç ay önce bana balodan bahsetmek için yazmıştın. Ve Piers daha sonra bana katılacak."

Parmaklarını arkasında kavuşturdu ve Piers'in ortaya çıkmasını var gücüyle umdu.

"Bu doğru mu?" Kontes'in sesi daha da kısılmış, cılız bir fısıltıya dönüşmüştü. "Burada bile söylentileri duyduk, Caroline. Camden'in servetini öyle bir tüketmişsin ki, seni giydirmeye bile gücü yetmiyormuş. Ülkedeki her yemek masasında en son konuşulan şey bu!"

Biliyor olabilirdi, diye düşündü Caroline. Skandal ahırdaki en iyi at kadar hızlı yayılıyordu. Piers gelmezse dedikodular kulakları sağır edecekti. Karnında soğuk bir korku düğümünün kilitlendiğini hissetti.

"Anne!" Annesinin koluna yatıştırıcı bir el koydu. "Söylentiler tamamen yalan, seni temin ederim."

"Umarım öyledir. " Kontes'in bakışları onun yüzünü taradı. "Yorgun görünüyorsun canım ve biraz da bitkin. Belki de"-son skandalı en aza indirme düşüncesiyle neşelendi-"bu kadar uzun bir yolculuktan sonra odanızda sakın bir akşam yemeği yemeyi tercih edersiniz? Gerçi bunun hangi oda olacağını bilmiyorum, çünkü Bayan Tremaine senin eski yatak odana sahip ve Bayan Taft da ek bir yer bulması gerektiğini öğrenince çok üzülecektir-"

"Akşam yemeğini ve baloyu kaçırmayı aklımdan bile geçirmem," dedi Caro kararlılıkla. "Senin odanda yıkanır ve üstümü değiştirirsem, anne, Bayan Taft'ın bana yatacak bir yer bulması için hazır olur, aÇağıya iner ve yolumdan çekilmiş olurum. Şimdi" -annesini nazıkçe itti- "misafirleriniz geliyor. Lütfen benim için endişelenmeyin."

Leydi Holbourne geriye doğru uzun ve düşünceli bir bakış atarak uzaklaştı ve Caroline Pershore'a işaret ederek Holbourne Manastırı'nın görkemli merdivenlerinden yukarı çıktı. Ev Noel için görkemli bir şekilde dekore edilmişti. Yeşillik yığınları havaya harika bir taze koku yayıyordu. Kırmızı meyveler ve kurdeleler çam, biberiye ve ökseotu dalları arasında parılıyordu.

Akşam yemeği için oturması gereken son konuktu, ancak ilk yemekten önce geldi ve bunu bir zafer saydı. Andrew'un arasına sıkıştırıldığı için gelişinin son dakikada ayarlandığı açıktı.

Wright, ailesinin komşularından birinin oğlu ve babasının sekreteri Bay Wolverton.

"Şey, hanımefendi," dedi büyükannesi yaşlı kontes yerine otururken, "bu beklenmedik bir zevk. Londra'daki açık saçık hayatınızla ilgili hikâyeler duyuyoruz. Camden'ın servetini tükettikten sonra babanızın kesesini boşaltmaya mı geldiniz? Peki o yakışıklı kocan nerede?"

Caro biraz kıpırdandı. Büyükannesi her şeye burnunu sokmaktan asla çekinmezdi ama iyi kalpliydi ve Caro onun gözlerindeki endişe kıvılcımını görebiliyordu. Herkes gibi, dul kadın da Piers'in onu savurganlığı yüzünden sürgüne göndermiş olmasından endişeleniyordu. Ve ondan hâlâ bir iz olmadığına göre, Caro Piers'in ondan gerçekten elini eteğini çekip çekmediğini merak etmeye başlamıştı.

Diğer konuklardan biri, Bayan Tremaine, yolculuğundaki hava durumuyla ilgili bir soruyla nazikçe imdadına yetişti. Caro, kendi meşguliyetlerine rağmen, ağabeyi Edward'ın masanın karşısındaki zarif Lily Tremaine'e sık sık baktığını fark etti. Ona karşı aşırı bir ilgi duyuyor gibiydi; Pershore ona, hizmetkârlar salonundaki dedikodulara göre Edward'ın kısa süre içinde, uzun yıllardır komşuları olan Roxanne Hayward'la nişanlanacağını duyurmayı planladığını söylemişti. Roxie odaya girerken Caro'ya neşeli bir selam vermişti ama Caro onun çok dalgın görüldüğünü ve geleceğinden hiç de mutlu olmayan bir kadın gibi görüldüğünü düşündü. Roxanne'in bir zamanlar Caro'nun küçük kardeşi Kimball'a *karşı bir eğilimi* olduğu düşünülürse, bu durum daha da tuhaf görünüyordu. Görünüşe göre aşk, bu Noel'de hepsine zarar veriyordu.

Dersler gelip geçti, sohbet azaldı ve çoğaldı. Caro parlak bir gülümseme çizdi ve solmamaya çalıştı. Kumarı başarısız olmuştu. Piers onu takip etmemişti.

Yemek odasının dışından gelen sesler içerideki sohbeti böldü ve bir an için herkes olan bitene aval aval bakmamaya çalışırken bir sükûnet oldu. Sonra Caro kapıda bir adım duydu, tanıdık, sabırsız bir adım ve tanıdık, derin bir ses:

"Teşekkür ederim, Munton. Kendimi tanıtacağım."

Caro başını kaldırdı, elindeki çatal takırdıyordu.

Kapının eşiğinde Piers duruyordu, esmer, dağınık, bakışları masanın etrafını tarayıp onu oturduğu yere mıhlarken yakışıklı yüzündeki ifade sert ve mesafeliydi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Piers, ev sahiplerinin yemek odasına doğrudan geldiği için affedilmeyecek kadar dağınık görüldüğünün farkındaydı ama daha fazla gecikmeye tahammülü yoktu. Korkunç bir yolculuk geçirmişti. İki kez kar yığına düşmüş, atı topallamış, bir araba kiralamak zorunda kalmış ve arabanın tekerleklerinden biri donmuş bir çukurda kopmuştu. Kendisi bu kadar korkunç bir yolculuk yaptıysa, Caro'nun da aynı şekilde acı çekmiş olması gerektiği düşüncesiyle kendine işkence ediyordu. Belki de bir handa mahsur kalmış ya da bir ahırda hava koşullarından korunmak için cehennem azabı çekiyordu. Holbourne'a vardığında Caro'nun kayıp olduğunu görürse.... onu kurtarmak için hemen yola çıkmaya yemin etti.

"Bay Camden!"

Munton duyurusu konusunda aldatılmayacaktı. O geride dururken Piers yemek odasına girdi ve Caroline'i hemen gördü. Mahsur, perişan ya da perişan değildi. Tam tersine, göz kamaştırıcı görünüyordu. Son altı ay boyunca onu yemeklerde ve balolarda giyerken görmeye alışık olduğu eskimiş elbiseler gitmişti. Onun yerine, her kıvrımını okşuyormuş gibi görünen, hareket ettikçe parıldayan ve ışıldayan göz alıcı gümüş bir elbisenin içinde ısıltı ısıltı. Onu görünce biraz soldu ve çatalını bıraktı, ama bu hatasını çabucak telafi etti, çenesini kaldırdı, onun gözleriyle buluştu, kendi gözlerinde merak uyandıran, meydan okuyan bir şeylerin kıvılcımı vardı.

Aralarındaki hava farkındalıkla uğuldadı. Piers gözlerini kırıştırdı, olduğu yere mihlanmış gibi durdu ve Caro'ya baktı, ta ki dul kontes çok belirgin bir şekilde boğazını temizleyene kadar.

"Ee, Camden?" dedi. "Orada dikilip yere damlayarak hepimizi yemeğimizin geri kalanından alıkoyacak mısın? Otur, dostum, otur!" Kendini yenilenmiş bir gayretle bifteğine verdi.

"Canım benim!" Caroline tatlı tatlı konuştu. "Seni gördüğüme ne kadar sevindim. Umarım *çok* zor bir yolculuk geçirmemişsindir?"

Kadının gözlerinde, onun dağınık halini gören bir eğlence parıltısı vardı. Piers onun pürüzsüz yanağını öpmek için resmen eğilirken neredeyse hırlayacaktı.

"Zerre kadar değil, teşekkürler," dedi. Caro'yu kollarına alıp odadan çıkarmak ve aralarındaki anlaşmazlıkları mümkün olan en temel ve tatmin edici şekilde çözmek için güçlü ve tamamen uygunsuz bir dürtüyle irkildi. Sorununun ne olduğunu merak ederek gözlerini kırıştırdı.

Dul kontesin boncuk gibi gözlerinin hâlâ üzerinde olduğunu fark etti -aslında herkes onu izliyordu- bu yüzden içgüdülerinin sesini dinlemek yerine, geç geldiği için şirketten ve Munton'dan özür dilemek zorunda kaldı

oturma planını bozduğu için özür diledi. Caro'nun yanında oturan yaşlı papaz, ona yol açmak için ayağa kalkarken özürlerini bir kenara bıraktı.

"Hiç zorluk yok efendim, sizi temin ederim. Zaten çok iyi yedim."

Caro'nun yanına yerleştğinde, Piers rahatlama, hayal kırıklığı ve daha az tanımlanabilir duygularla kaynadığını fark etti. Kendini toparladığında karşısında bir tabak et ve solunda kendisini Bayan Lily Tremaine olarak tanıtan bir kadın buldu. Bayan Tremaine, Caroline'la arasındaki oyuna büyük bir ilgi gösteriyordu. Masanın karşısındaki eski dostu Edward, Lily'yle konuşarak büyük bir günah işliyormuş gibi sinir bozucu bir tavırla ona bakıyordu.

Uzun ve özenli akşam yemeği devam etti. Piers yemeklerden herhangi birinin hakkını verdiğinden şüpheliydi, çünkü hepsinin tadı ağzında kül gibi kalmıştı. Keyifli Bayan Tremaine'e nazik davranmak için kendini zorluyor, bir yandan da diğer yanındaki Caro'nun dikkatini tamamen dağıtıyordu. Onun vücudunun sıcaklığını hissedebildiğini hayal etti. Kolunun kendi koluna değdiğini ve ipekli kalçasının masanın altından bacağına doğru kaydığını kesinlikle hissetmişti. Elbise onun üzerinde bir tür sapkın büyü etkisi yapıyor gibiydi. Caro'yu yüksek yakalı, hacimli etekli kreasyonların içinde görmeye o kadar alışkındı ki, gümüş tülün yapışkan kıvrımları onu büyüledi, tıpkı yakasındaki dantelin mütevazı kenarının üzerindeki göğüslerinin kabarıklığı gibi.

Bayanlar geri çekildi. Caro, Piers'i oldukça ateşli hissettiren uzun, okunamayan bir ters bakışla yanından ayrıldı. Sorununun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, Caroline ile arasındaki dengenin bir şekilde değıştiği ve kendini huzursuz ve kontrolsüz hissettiğiydi. Ya bu ya da kar yığınınına düşmesi onu ateşlendirmişti.

Liman dolaştı. Siyasi içerikli bazı konuşmalar oldu. Bir milletvekili olarak görüşleri çok soruldu. Mantıklı konuştuğunu umuyordu. Sonunda, beyler hanımlara katılmak üzere ayağa kalktılar. Piers aşırı bir rahatlama hissetti. Sonunda karısını yanına alabilecek ve konuşabileceklerdi.

"Bize katılabildiğine sevindim, Camden." Edward kapı aralığında ona yetişti ve elini uzattı. Sesini alçalttı, tonu kırılmıştı. "Caroline'la aranızdaki meselelerin biraz ters gittiğinin herkes farkında. Bunları mümkün olduğunca hızlı ve gizli bir şekilde düzeltmenizi öneririm."

Ve Piers'i arkasından bakakalmış bir halde bırakarak çekip gitti.

Piers salona girdiğinde, Caro'nun piyano çaldığını ve etraflarındaki konuşma uğultusuna tatlı bir kontrpuan oluşturacak şekilde usulca şarkı söylediğini gördü. Piers melodinin eski bir Northumbrian halk şarkısı olan "Meşe ve Dişbudak" olduğunu anladı. Kulağa hüzünlü geliyordu ve kalbi bir an için

ses tonundaki dokunaklılığı duydu. Onu bu kadar mutsuz mu etmişti? Birlikte iyi anlaşacaklarını düşünmüştü. Kararının bu kadar hatalı olduğunu fark etmek şok ediciydi.

Caroline son akoru çaldı ve salonda alkış tufanı koptu. "Balo başlamadan önce bir düet yapmalıyız!" diye haykırdı Holbourne Kontesi. "Caro, sevgilim, sen ve Piers bizim için şarkı söyler misiniz? Bir ilahi çok hoş olur."

"Korkarım Piers müziğe ilgi duymuyor," dedi Caroline, Piers daha aynı fikirde olmadan. "Evlendiğimizden beri tek bir konsere ya da resitale bile gitmedik."

Piers sessiz kaldı. Caro haklıydı elbette; onun hem çalma hem de şarkı söyleme konusunda son derece yetenekli olduğunu biliyordu ama yine de geçtiğimiz altı ay boyunca onu müzik aşkını tatmin etmesi için hiç teşvik etmemişti. Geçmiş yıllarda Holbourne'u ziyaret ettiğini ve okul kapısının önünden geçerken Caro'yu duyduğunu hatırlıyordu; sesi yükseliyor, zahmetsizce güzelleşiyordu. Bu anı ona acı tatlı gelmişti. Caro'nun başarılarından aldığı o açık zevki ne zaman kaybetmişti? Onun kendisine değer verdiğini fark edip bu duygudan bir korkak gibi kaçtığı zaman mı?

Ona katılmayı teklif etmek niyetiyle bir adım öne çıktı, ama Caro çoktan Andrew Wright'a göz kamaştırıcı bir gülümseme yaymaya başlamıştı bile. "Sesinizin güzel olduğunu biliyorum Bay Wright, çünkü sizi kilisede şarkı söylerken dinledim. Benimle şarkı söylemek ister misiniz?" "Noel Günü Sabahı" şarkısının notalarını uzattı. "Biraz geç kaldık," dedi, "ama yine de kutlayabiliriz."

Piers ters ters bakarak kontesin yanındaki sandalyeye çöktü. "Caro çok nazik," diye fısıldadı Leydi Holbourne. "Bay Wright'ın ne kadar utangaç olabileceğini biliyor ve onu kendine çekmek istiyor."

"Ne kadar da cömert." Piers, utangaç genç adamın karısına taparcasına bakışlarını yöneltmesini izlerken dişlerini sıktı. Wright'ın gerçekten de güzel bir tenor sesi vardı ama Piers onu dinlemekten pek hoşlanmadığı gibi, sesleri birbirine karışırken Wright'ın Caro'ya bariz bir zevkle gülümsemesinden de hoşlanmıyordu.

Leydi Holbourne müziğe ayaklarıyla tempo tutarak, "Çok hoş," dedi.

Şarkı sona erdi ve seyirciler bu kez coşkuyla alkışladı. Wright Caro'nun önünde kibarca eğiliyor, elini öpüyordu. Piers hırıltısını bastırdı. Caro kızarmış, güzel ve çok ama çok çekici görünüyordu; gözleri parlıyor, zarif saç buklesinden bir tutam saç kaçıp boğazının çukurunda kıvrılıyordu.

Bir an daha hareketsiz kalamayarak ayağa fırladı. "Caro-"

Caroline ona doğru dönerken, Leydi Holbourne elini koluna koyarak onu dizginledi. "Balonun açılışını Caro'yla birlikte yapsanız harika olurdu Piers, ama bence belki de" -bakışları onu eleştirel bir gözle değerlendirdi ve açıkça onu arzulu buldu- "önce gerçekten *temiz* bir şeyler giymen gerekiyor." Kadın

saate baktı. "Birkaç dakikan var."

Piers hissettiği sabırsızlığı bastırarak, "Elbette," dedi. Göz ucuyla Caro'nun Andrew Wright'ın kolunda kapıya doğru ilerlediğini görebiliyordu. "Hizmetçiniz bana hangi odada kalacağımı gösterme nezaketini gösterirse," dedi, "Edward da uşağını bana ödünç verebilirse _"

"Elbette," dedi Leydi Holbourne. "Korkarım Bayan Taft'ın ayakları yerden kesildi ama Caro size gösterebilir. İkiniz bir odayı paylaşacaksınız çünkü yerimiz korkunç derecede dar. Umarım" -şüpheyle baktı- "bu düzenleme tatmin edici olur?"

Piers, Caroline'ın olduğu yerde durduğunu görme zevkine erişti. Caroline'ın ona attığı bakış birdenbire daha az emin bir hal almıştı.

Leydi Holbourne'a gülümsedi. "Gerçekten de hanımefendi," dedi yumuşak bir sesle. "Bu çok hoş olacak."

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Şarkı söyleyebilirim," dedi Piers, Caro odalarına doğru ilerlerken onun yanına geçerek. Sesinde bir keder notası vardı. Caro gülümsemesini gizledi.

"Yapabilir misin?" dedi hafifçe. "Özür dilerim. Fark etmemiştim." Piers'in çok iyi bir sesi olduğunu çok iyi biliyordu. Holbourne'da birlikte oynadıkları her çocukluk tiyatrosunu, söyledikleri şarkıları, yaz festivallerinde ve kış ilahilerinde yaşadıkları eğlenceleri hatırlayabiliyordu. O uzun zaman önceki günleri ve birbirlerine eşlik ederken kaybettikleri tüm o rahatlığı hatırlamak içini bir hüznün kapladı.

"Son altı aydır müziğe hiç ilgi göstermediğin için unutmuş olmalıyım," dedi. Ayrıca "ona tatlı bir gülümseme fırlattı- "Bay Wright beni memnun etmekten çok mutlu oldu."

"Ben de öyle gözlemledim," dedi Piers, sesinin tonu değişmişti.

Caroline dudaklarındaki gülümsemeyi korudu. Burası özel bir sohbetin ne yeri ne de zamanıydı: Hizmetçiler yollarının üzerinden koşuşturuyor, uşaklar tepsiler ve telaşlı ifadelerle yanlarından geçiyordu. Ama bir parça kıskançlık kötü bir şey değildi, diye düşündü, Piers'in öfkesinin hedefi zavallı, zararsız Andrew Wright olsa bile. Kesinlikle, kocasını rehavetinden kurtarmayı başarmıştı. Buradaydı, tam da umduğu gibi onu takip etmişti. Daha da iyisi, artık ondan emin değildi, artık kontrol onda değildi. Bu son derece sevindiriciydi, ama aynı zamanda oldukça tehlikeli de hissettiriyordu, sanki şimdi kuyruğundan yakaladığı bir kaplan vardı.

Bir ürperti bastırdı.

"Yeşil Yatak Odası'ndayız." Eliyle sağa dönen bir koridoru işaret etti. Koridor ve merdivenlerdeki parlak fenerler ve Noel ışılıtlarından sonra burası karanlık ve biraz kasvetli görünüyordu. "Gerçi benim rehberliğime neden ihtiyaç duyduğunu anlayamıyorum, Piers," diye ekledi. "Geçen yaşından beri Holbourne'u ziyaret ediyorsun ve evi en az benim kadar iyi tanıyorsun."

"Belki de sadece sana eşlik etmek istiyordumdur." Piers'in sesi sertleşmişti. "Ne de olsa bunun için uzun bir yoldan geldim."

Ses tonu Caro'nun yüreğini hoplattı. Sanki ondan bir özür bekliyormuş gibi konuşmuştu ve özür dileycekse de lanetlenmişti. Şikâyeti olanın kendisi olduğunu göremiyor muydu? Onu dışlamış, kendisine yaklaşmak için yaptığı tüm girişimleri reddetmişti. Eğer o hükümet işleriyle uğraşırken Londra'da tek başına bir Noel geçirmenin şüpheli zevklerinden kaçınmayı seçmiş ve taşrada bir aile Noel'ini tercih etmişse, o zaman bu kesinlikle

anlaşılabilirdi.

"Eğer istemiyorsan bana katılmana hiç gerek yoktu," dedi sert bir sesle. Onunla daha iyi bir anlayış geliştirmeye dair kırılğan umudunun bahardaki kar gibi eriyip gittiğini hissedebiliyordu. Aralarında aşk olmasa bile en azından karşılıklı saygı gibi daha güçlü bir şey olabileceğini düşünmekle ne kadar aptallık etmişti. Her zaman hançerlerini çekmiş gibiydiler.

"Gerek yok mu?" Piers durdu ve ona döndü. Koridorun gölgeleri içinde onun yüz ifadesini okuyamıyordu. "Evliliğimiz buradan Londra'ya kadar çoktan duyuldu," dedi suratsızca. "Ben gelmemiş olsaydım nasıl görünürdü?"

"Tam olarak olduğu gibi görünecekti!" Caro kendini kaybetti. "Benden hoşlanmadığınız ortaya çıkacaktı!"

Piers kıpırdamadan duruyordu.

"Affedersiniz?" dedi. Ona sanki deliymiş gibi bakıyordu.

"Odamız," dedi Caro, kararlılıkla devam ederek, "burada, sağ tarafta.

."

Piers onun yönlendirmesini bir kenara itti. "Bununla ne demek istedin?" dedi. Sabırsız, talepkâr ve müthiş sinirli görünüyordu. Caro ayağını yere vurmak istedi.

"Benden hoşlanmıyorsun!" diye tekrarladı. "Başka türlü davranabilir misin?" Ellerini kalçalarına koydu ve dimdik ayağa kalktı. "Politikayı diğer her şeye tercih ettiğini açıkça belli ediyorsun, Piers. Bitmek bilmeyen gecelerini kulübünde ya da Meclis'te geçiriyorsun. Benimle sadece sizinle birlikte siyasi bir yemeğe katılmamı istediğinizde konuşuyorsunuz. Sanki benimle vakit geçirmek işkenceye benziyormuş gibi davranıyorsun-"

Piers ona doğru bir adım attı ve Caro içgüdüsel olarak geri adım atarak sırtının kapıya dayandığını hissetti. Kapı kolu acıyla beline saplandı. Piers bir şekilde onu vücudu ile paneller arasına hapsetmişti. O kadar yakındı ki Caro bacağının eteklerine değdiğini hissedebiliyordu ve aniden onun fiziksel yakınlığından bunaldı. Boğazı kurumaya başladı. Kalbi küt küt atmaya başladı.

"Bunu inkâr edemezsin!" diye bitirdi, biraz titreyerek. "Benden hoşlanmıyorsun!" "Çıkarımınız yanlış." Piers'ın dudakları aniden onunkilere çok yaklaşmıştı.

"Sizden uzak durmam, sizi sevmediğim anlamına gelmez."

"Oh." Caro şimdi kesinlikle titriyordu.

Piers kısa bir kahkaha attı, hiç eğlenmemişti. "Senden ne kadar hoşlanmadığımı sana göstermeme izin ver Caro," diye mırıldandı.

Öpücüğü daha önce ona verdiği hiçbir öpücüğe benzemiyordu. Sert ve talepkâr, tutku, sıcaklık ve arzu doluydu. Caro'nun başı döndü. En çılgın rüyaları gibiydi, daha iyisi, geçmişin bastırılmış özlemi ile

şimdiki zamanın heyecanı. Piers şimdi onu tutuyordu, kolları ona sımsıkı sarılmıştı ve bundan memnundu çünkü bacaklarının onu taşıyabileceğinden hiç emin değildi.

Dudaklarını birbirinden ayırdı ve sonra dili onunkine dolandı ve aniden açlık ve arzuyla sürüklendi ve onu tam anlamıyla geri öptü. Alev yalamaları gibi küçük karıncalanmalar teninde ürpertiler yarattı. Dudakları kulağının altındaki hassas çukura değince nefesi kesildi. Dili daha aşağılarda bir yol izledi, boğazının dibine doğru ilerledi ve daha da aşağılara inerek korse kenarındaki dantellere dokundu. Lezzetli, hıncırcı bir zevkti.

Ağız onunkine geri döndü, yağmaladı, aradı ve kadın içindeki arzu sarmalının sızladığını ve sıkılaştığını hissetti.

Sonunda onu bıraktığında, ikisi de zor nefes alıyordu.

"Tatlı Caro," diye mırıldandı. "Senden hoşlanmadığıma inanmıyorsundur herhalde?" Yüzünü ellerinin arasına aldı. Dokunuşu nazık, gözleri şefkatliydi. "Yatağına gelmekle *benden* tiksindiğini sanmıştım. Kucaklaşmalarımı tatsız bulduğunu düşündüm."

"Oh, Piers!" Caro parmaklarını onun dudaklarına dokundurdu. "Hâlâ böyle düşünüyor olamazsın, değil mi?"

Gözleri arzudan kararmıştı. Kadının ağızına bakıyordu. "Hayır," dedi kısık sesle.

Caro, "Seni evliliğe razı ettiğim için suçluluk duygusuna kapıldığım için bu kadar hareketsiz ve soğuktum," dedi. "Sana tuzak kurduğum için beni suçlayan gerektiğinden emindim."

Piers buna onu tekrar öpmekten daha iyi bir yanıt bulamamış gibiydi, Caro'nun da gönülden kabul ettiği bir hareket tarzı. Kollarını Piers'in boynuna doladı ve kendini öpücüğe bırakarak tatlı, şehvetli bir sisin içinde kayboldu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı onun ağızına karşı.

Ondaki değişikliği hemen hissetti. Bu sadece ufak bir tereddüttü, bir geri çekilme hissiydi ama yeterliydi. Geri çekildi. Yüz ifadesi artık bomboştu, tamamen okunamazdı.

Caro, bir kapı açıldığında buz gibi havanın içeri dolması gibi bir ürpertinin kendisini sardığını hissetti. Bir hata yaptığını görebiliyordu. Piers'a olan duygularını gizlemeyi bir an bile düşünmemişti. Rol yapamayacak kadar açıktı ve zaten dürüst olmaktan başka bir şey yapamayacak kadar duygularına kapılmıştı. Yine de şimdi Piers'in onu arzulamasının, onu sevdiği anlamına gelmediğini görüyordu. Duyduğuna göre erkekler fiziksel aşkı duygulardan ayırmakta ustaydılar, oysa o istese bile Piers'a karşı olan duygularını çözemezdi.

Uzun ve acı dolu bir an boyunca ona baktı ve gözlerindeki pişmanlığı gördü. Onu incittiğini biliyordu. Bunun için üzgündü. Ama hepsi bu kadardı. Ve bu yeterli değildi.

Yakınlarda biri boğazını temizledi, yüksek sesli, kasıtlı bir ses onları

İkisi de ayrı ayrı zıplıyor.

"Affedersiniz, efendim." Edward'ın uşağı, elinde bir tas sıcak su, bir metre ötede duruyordu. "Eğer hazırsanız..."

"Teşekkür ederim." Piers Caro'nun yanağına dokundu. "İyi misin?" diye sordu yumuşak bir sesle, sözcükler yalnızca onun içindi.

Caro başını salladı. "Pekâlâ. Teşekkür ederim." Ama değildi. Tabii ki değildi. Kalbi yeniden kırılmış gibi hissediyordu.

Piers eğildi. Birdenbire kendini çok resmi hissetti. "Hemen sana katılacağım Caroline."

Kapı arkalarından kapandı. Caroline yalnız kalmıştı. Kalbi hâlâ öpüştükleri için çarpıyordu ve nefesini sakinleştirmeye çalışırken bir elini bedenine bastırdı. Kendini hem bu kadar heyecanlı hem de bu kadar yoksun hissetmek tuhaftı. Düşünceleri soğuk ve garip bir şekilde nesnel görünüyordu. Gelecekte Piers yatağına geldiğinde kendini daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissedeceğini merak ediyordu. Heyecan verici ve samimiyet dolu fiziksel bir ilişkileri olabilirdi ama bu ilişki her zaman sevgiden yoksun olacaktı. Bu düşünce göğüs kemiğinin altında içi boş bir yalnızlık hissi uyandırdı.

Merdivenlere ve aşağıdaki balonun ışık ve gevezeliklerine doğru döndü. Koridorun aşağısında, ökseotu dalının altında anne ve babası duruyordu. Onu görmemişlerdi ve bu yoğun gecede ilk kez yalnızdılar. Caro izlerken, Leydi Holbourne'un iki elini kocasının ellerine koyduğunu ve parmak uçlarında durarak yanağına bir öpücük kondurduğunu gördü. Mum ışığı gözlerindeki mutluluğu yansıtıyordu. Lord Holbourne karısına gülümsedi ve sonra kollarını karısına doladı ve genç aşıklar gibi mutlu ve hafif adımlarla baloya doğru hızla uzaklaştılar.

Caro boğazında bir yumru hissetti. *Aşk buydu*, diye düşündü, hastalıkta ya da sağlıkta, zenginlikte ya da yoksullukta, birlikte bir hayat kurarken birbirlerine eşlik etmekten aldıkları kalıcı keyif. İsteddiği buydu ve bu hediye Piers'e de vermek istiyordu; onunla bir aile kurmak ve paylaşılan sevinci, aşkı yaşamak istiyordu. Ama Piers bunu ondan alabilir miydi? Onu sevmeyi öğrenebilir miydi, yoksa çok mu geç kalmıştı?

Onu yine incitmişti. Böyle bir niyeti yoktu ama yine de onu incitmişti ve kendini bir alçak gibi hissediyordu. Caroline sevgisi konusunda çok cömert, çok tatlı ve çok vericiydi. Onda hiç yapmacıklık yoktu. Onu seviyordu ve bunu ona söylemişti. Bu kadar basitti. Yine de adam bir kez daha onun aşkını reddetmişti.

Piers'in balo için giyinmesi çok uzun zaman almış gibiydi. Caro'yu tekrar bulmak için sabırsızlanıyordu. Onun yaralarını sarmak için tek başına bir yerlere gitmiş olabileceğinden korkuyordu ama yanılıyordu. Balo salonuna girdiğinde, Caro'yu gut hastalığından muzdaripmiş gibi görünen oldukça iri yarı bir beyefendinin kollarında kır dansı yaparken gördü. Caro gülümsüyor ve tüm dikkatini ona veriyordu.

Beyefendinin de gözleri kamaşmış görünüyordu.

Piers izlerken dans sona erdi ve Caro, solunda oturan kadınla sohbet etmek için durmadan önce hırıltılı arkadaşını düşünceli bir şekilde rutin bir sandalyeye yönlendirdi. Herkes için bir gülümsemesi vardı. Hepsini tanıyordu ve belli ki onları ve işlerini önemsiyordu: aileleri, çocukları, Noel kutlamaları, hava durumu. Herkes için söyleyecek bir sözü ve karşılığında gülümsemelerini sağlayan kolay bir cazibesi vardı. Bu da Piers'in onunla gurur duymasını sağlıyordu.

Başını kaldırdı ve Piers'in onu izlediğini fark etti; bir an için durgunlaştı ve gözlerindeki mutlu ışık söndü. Ama sonra ona gülümsedi ve Piers kalbinin yerinden oynadığını ve garip bir duygunun göğsünü sıkıldığını hissetti. Kendine yardım edebilecek gibi görünmüyordu. Mantıklı aklı onu dikkatli olması, tehlikeli sulara doğru kaydığı konusunda uyarıyordu ama kalbi bunu umursamıyor gibiydi.

Caro'nun bir sonraki partneri, oluşmakta olan set için onu almaya geldi ve Piers, gümüş elbisesi içinde ıslıl ıslıl parlayan, herkesi pervaneler gibi kendisine çeken bir ışık ve sıcaklık yayan Caro'nun dansını tekrar izledi.

Bir sonraki vals için Andrew Wright'ı acımasızca dışarıda bıraktı.

"Gerçekten Piers," dedi Caro, onu dansa kaldırırken, "dans kartımda bir sürü yer var. Bu kadar aceleci davranmana gerek yoktu."

"Bekleyemedim," dedi Piers özür dilemeden. "Bütün gözleri üzerine çekiyorsun Caro. Bu gece giydiğin yeni bir elbise mi? Farklı görünüyorsun."

Gülümsemesi soğudu. "Hayır, öyle değil. Daha fazla para harcamadım, eğer kastettiğiniz buysa."

Piers beceriksiz bir aptal olduğu için kendine lanet etti. "Sadece güzel göründüğünüzü kastetmiştim," dedi dürüstçe, "ama bu daha önce seçtiğiniz tarzdan farklı."

"Daha önce daha yaşlı görünmeye çalışıyordum," dedi Caroline kel bir sesle. Dans onları ileriye doğru sürükledi, ayakları müzikle otomatik olarak hareket ediyordu ama ikisi de artık buna konsantre değildi. "Katıldığımız tüm siyasi etkinlikler çok ürkütücü. İyi bir izlenim bırakmak istedim" -durakladı- "iyi bir izlenim bırakmak istedim."

Piers onun sözlerinin ardında hüznü bir şeyler sezdi. Kadının yüzüne baktı ama kadın oldukça sakin görünüyordu.

"Her zaman iyi bir izlenim bıraktın," dedi. "Herkes bunun üzerinde durdu. Bundan neden şüphe ediyorsun ki?"

"Çünkü bana hiç söylemedin." Samimi bakışları onunkilerle buluşmak için yükseldi ve kalbi yerinden fırladı. "Seni memnun etmeye çalışıyordum Piers," dedi yıkıcı bir sadelikle. "Seni memnun etmek için giyindim. Zarif bir ev sahibesine ihtiyacın olduğunu biliyordum ve bu yüzden benimle gurur duymanı sağlamaya çalıştım."

Tanrım, ama bu gece onu rahatsız ediyordu! Piers bunu üzüntüyle kabul etti; onun duygularına hitap etmesi için hiçbir neden olmadığını da kabul etti. Onu dışlamayı seçmişti. Onun kendisinden istediği yakınlığı reddetmişti, cezalandırmak istediği için değil.

Ama onu sevmeye riskini göze alamayacak kadar korkak olduğu için. Bunun sorumluluğunu alması gerektiğini biliyordu.

"Caro." Sesi boğuk geliyordu. Boğazını temizledi. "Seninle çok gurur duyuyorum. Bunu bilmeni istiyorum. Sana karđı nazik olmadığımı şimdi anlıyorum.

."

Eliyle dokunarak onu durdurdu. "Sen tanıdığım en nazik adamsın," dedi usulca. "Başkalarına yardım etmek için çok şey yapıyorsun."

Yine de kendi karısını hayal kırıklığına uğratmıştı.

Aralarında sessizlik vardı. Müzik coşkulu ve romantik bir şekilde alıyor, onlar da sanki ayrı bir dünyadaymış gibi kalabalığın içinde ilerliyorlardı.

"Söyle bana" -Caro'nun sesi konuşmaya benziyordu ve diğer dansçıların yararına gülümsüyordu- "kendini buraya ait hissettiğin bir zaman oldu mu Piers? Bizimle o kadar çok zaman geçirdin ki Holbourne'u hiç evin olarak gördün mü?"

"Hayır," dedi Piers. Sanki zaman geriye doğru akıyordu ve o, Eton'dan yeni tatile gelmiş, Holbourne'un parmaklıklarından aşağıdaki aile manzarasına bakan bir çocuktu. Edward ve Kim'in sahip olduğu şeyi, ocak ve ev sevgisini görmüştü ama bu ona yabancıydı.

"Kendimi bir evim varmış gibi hissetmiyorum," diye itiraf etti. "Ailem öldüğünde çok küçüktüm ve amcamın varisi olmama rağmen ..." Durdu.

"Bu maddi bir mirastı," dedi Caro yumuşak bir sesle, "duygusal değil."

Bu gerçek karşısında kendini harap olmuş hissetti. Maddi olarak zengindi ama hayatına sıcaklık katacak bir şey -ya da biri- olmadığında içi boş geliyordu.

"Annemle babam birbirlerine deli gibi aşıklardı." Huysuzca konuştu. Sırasız bir şeymiş gibi değil, aniden, umutsuzca önemliymiş gibi hissettirdi. Bunu daha önce hiç kimseye anlatmamıştı. İnsanlar gerçekleri biliyordu, arkasındaki duyguları değil. "Babam annemin üzerine titrerdi. Onu her şeyden çok severdi. Annem öldüğünde, acısıyla başa çıkamadı. Kendi canına kıydı."

"Çok üzgünüm Piers." Caro'nun gözleri şefkat doluydu. Bunun acıma olmadığını fark etti. Böyle bir şeyden çekinirdi. Hayır, Caro onu anlayış ve şefkatle izliyordu ve birdenbire onu kendine doğru çekip tüm kaybını ve kederini onun tatlılığıyla dindirmek istedi. Ama önce söylemesi gereken daha çok şey vardı. şimdi dürüst olmalıydı, ona karşı olduğu kadar ona karşı da dürüst olmalıydı. "Ben bu tür bir aşkı reddederek büyüdüm." Kelimeler ağzından zorla döküldü.

"Benim için sefalet, zayıflık ve kontrol kaybından başka bir şey ifade etmiyordu."

"Anlıyorum." Koluna dokunuşu hâlâ nazikti, sanki sözlerini onun istediği gibi bir özür olarak algılamıştı. "Sen aşkın sadece tehlikeli tarafını gördün, saplantısını ve verebileceği zararı. Yine de sevmekten korkmamalısın, Piers. Sen baban değilsin. Sen farklı bir adamsın. Ve aşk kaybetmeye riskine değer." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Bunun doğru olduğunu biliyorum."

Onun ne demek istediğini anlamıştı. Onu sevmeye riskini göze almıştı.

Reddedilmesine rağmen bunu yapmaya devam etti ve şimdi ne kadar az hak etse de ona hâlâ bu sevgiyi sunuyordu.

"Neredeyse fazla sevgi dolu olduğunu düşünüyorum, sevgilim Caro," dedi kabaca. "Seni incinmiş görmeye dayanamıyorum."

"Oh, Piers." Caro kollarını ona dolamıştı. Bu dansın kabul edilmiş bir parçası değildi ama aniden umursamadı. Herkes onlara bakıyordu. Bu da umurunda değildi. Tek istediği Caro ve onun kendisine verebileceği teselliydi.

"Benimle gel," diye fısıldadı, dudakları kızın yüzünü çevreleyen narin saç tellerini okşuyordu. "Sana ihtiyacım var."

Hiç tereddüt etmedi. Elini onun elinin içine soktu ve birlikte kapıya doğru yürüdüler, meraklı bakışlara ve boğuk fısıltılara aldırmadan, merdivenlerden yukarı, kasvetli koridor boyunca, ızgarasında parlak bir ateş yanan Yeşil Yatak Odası'nın sıcaklığına ve ışığına doğru yürüdüler. Caro onun kollarında kendini hafif ve kırılgan hissediyordu ama aynı zamanda Caro onun isteyebileceği en güçlü ve en değerli şeydi. Açgözlülükle ona uzandı, ona ihtiyaç duydu, çaresizlik sınırında bir hevesle aldı, öpücükleri şiddetli ve acildi. Kız da artık onda tanıdığı cömertlikle karşılık veriyor, hiçbir şeyi esirgemiyor, okşamaya okşamayla karşılık veriyordu. Ve sonunda tüm korkusunu bir kenara bırakıp kendini onun içinde kaybettiğinde, onun kendisini sevdiğini tekrar söylediğini duydu ve bu sefer bundan kaçmadı. Bu kez iyi, doğru ve gerçek hissetti.

ALTINCI BÖLÜM

Caro gözlerini açtı. Kendini sıcak, doygun ve hayal edebileceği en keyifli şekilde çok kötü hissediyordu. Bu gece özlemini çektiği her şey olmuştu.

-Tutkulu, şefkatli ve heyecan verici. Başlangıçtaki aciliyetlerinden sonra Sevişme tatmin olmuş, ateş sönüp gölgeler onları ele geçirirken, şefkatle sarmaş dolaş uzanmışlar, biraz konuşmuşlar, öpüşmüşlerdi. Sonra tekrar sevişmişlerdi ve bu kez Piers kendini Caro'nun zevkine adamıştı, Caro'nun hiç hayal etmediği bir zevke. Caro belki de büyükannesinin haklı olduğunu düşündü. Evlilik gerçekten de ideal bir durumdu.

Yuvarlandı ve yalnız olduğunu fark etti. Piers yatağın kenarında oturuyordu, sırtı ona dönüktü ve başı öne eğikti. Koyu renk saçları dağılmıştı. O anda ona karşı öyle bir sevgi dalgası hissetti ki, neredeyse nefesini kesecekti. Ona dokunmak, onu tekrar kollarının arasına almak, yeni keşfettikleri mutluluklarında kendini tekrar kaybetmek istedi. Yine de Piers'in omuzlarında bir gerginlik vardı. Kendisine doğru yarı dönmüş olan adamın profiline bir an için göz attı. Çenesi sert bir çizgi halindeydi.

Soğuk endişe tüylerini diken diken etti.

Bir daha olmaz. Şimdi olmaz.

Sözcükleri yüksek sesle söylememiş olsa bile, onun da kendisini sevdiğinden o kadar emindi ki. Bunu her dokunuşunda, her öpüşünde göstermişti.

Elini adamın çıplak omzuna koydu. Parmak uçlarının altında teni pürüzsüz, sıcak ve canlı hissediyordu.

"Piers? Bir sorun mu var?"

Dönüp ona baktı. Yüzünde öyle bir çaresizlik vardı ki, kalbi ikiye bölünmüş gibi hissetti. Artık her şeyin yoluna gireceğine inanmak için kendine izin vermişti. Piers'in de onu aynı şekilde sevdiğini düşünmüştü -tümüyle, derinden, tamamen. Oysa Piers kederli görünüyordu, yüzünde aşık bir adamın ifadesi yoktu.

Eli yanına düştü. Adamın sertliğinde dokunmasını yasaklayan bir şey vardı. Yüzünde öyle bir sefalet, öyle bir özlem vardı ki, o anda adamın arkasındaki çocuğu gördü; babasının aşırı duygusallık yüzünden mahvolduğunu görmüş, tanıdığı aileden geriye kalan her şeyi kaybetmiş ve yeniden sevme ve kaybetme riskini almak istemeyen küçük çocuğu.

İçgüdülerine uyarak hızla kollarını ona doladı ve onu kendine çekti.

"Seni seviyorum." Kararlı bir şekilde konuştu. "Seni seviyorum Piers ve senin de beni sevdiğini biliyorum."

Onun gözlerindeki duygu parıltısını gördü, derin, rahatsız edici ve sonsuz derecede tatmin ediciydi. Onu gerçekten seviyordu. Onu, onun kendisini sevdiği kadar şiddetle seviyordu. Cesaretleterek parmaklarını adamın çenesinde gezdirdi ve onu öptü. Adam uzaklaşmadı. Bu onu cesaretlendirdi.

"Anlat bana," dedi.

Bir an için adamın ona cevap vermeyeceğini düşündü, ama sonra adam onun elini tuttu, parmakları onunkilerin etrafında sarsılarak sıkılaştı.

"Seni kaybetmek istemiyorum." Sesi boğuk geliyordu. "Böyle hissedeceğimi hiç düşünmemiştim." Onu kendine çekti ve hiç bırakmayacakmış gibi sarıldı.

Boğazının sıcak tenine karşı Caroline gülümsedi. "Yapmayacaksın," dedi. Holbourne Manastırı'na ilk kez çocukken gelmiş olan o yalnız küçük çocuğu düşündü. "Hiçbirimizi kaybetmeyeceksin," dedi. "Artık ailemizin bir parçasısın."

"Seni en başından beri seviyordum," dedi Piers saçlarına doğru. "Çok uzun zamandır. Beni içine çeken bir alev gibiydin, çok sıcak, çok parlak ve çok sevgi doluydun. Bu sevgiyi kendim için istedim ama aynı zamanda kaybetme ihtimaline karşı sahiplenmekten de korktum." Gülümsedi ama içinde hüznü vardı. "Benim güzel, parlak kızım," dedi. "Seni hak etmiyorum."

Caroline sözlerinin sertliğini yumuşatmak için gülümseyerek, "Şimdi de kendine acıyorsun," dedi. "Erkeklerin oyunlarına katılmama izin veren, bana ata binmeyi öğreten, bir ağaca takılıp kaldığımda beni kurtaran kimdi? Beni Lord Drysdale ile evlenmekten bile kurtardın." Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Risk olmadan hayat nedir ki Piers? Tüm kalbiyle sevmeden aşk nedir ki?" Onu usulca, tatlı tatlı öptü. "Seni tüm kalbimle seviyorum, incitmekten korktuğum için hiçbir şeyi saklamıyorum."

Bir an için onun gözlerinin içine baktı ve sonra onu tutkuyla ve istekle öpmeye başladı, ta ki başı dönene ve onunla birlikte yuvarlanıp yatak örtülerinin içine düşene kadar.

"Sevgili Caro-" Dudakları kızın boğazına yapışmış, teninde lezzetli ürpertiler yaratıyordu. "Ben de seni böyle seviyorum -gerçekten, delice"- boğazının dibindeki çukuru öptü- "derinden ve sonsuza dek. Kendime engel olamıyorum."

Tekrar konuşmaları için çok uzun bir süre geçti. Piers'in kollarında doymuş ve mutlu bir şekilde yatan Caro, başını Piers'in omzuna yaslayarak ona baktı. Yüzündeki yorgunluk ve keder çizgileri kaybolmuştu. Gözlerini açtığında yumuşak ve uyuklu görünüyordu. Ona gülümsedi ve kadın ona duyduğu sevginin gözlerine yansıdığını gördü.

O kadar uzun süredir uyuyorlardı ki, kış şafağının solgun ışığı yatağın perdeleri arasından süzülüyordu.

"Sanırım kahvaltı için aşağı inmeliyiz," dedi Caro iç çekerek, "her ne kadar saklanıp kendiminkini burada içmek istesem de. Büyük bir şeyim yok

Dün geceki balodaki şok edici davranış eksikliğim yüzünden azarlanmak istiyorum." "Korkak." Piers onun çıplak omzunu öptü. "Seninle olacağım. Ve Ayrıca"-gülümsedi-"konuşacak başka pek çok konu olacağından şüpheleniyorum. Baloda birden fazla romantik ilişki gelişti."

Caro'nun gözleri kocaman açıldı. "Gerçekten mi? Ne kadar heyecan verici! Kim?"

"Edward'ı Lily Tremaine ile dans ederken görmedin mi?" Piers sordu. "Ya da Kim'in Bayan Hayward'la görüldüğünü?"

Caro'nun ağzı açık kaldı. "Ama ben Edward'ın Roxie ile evleneceğini sanıyordum?"

Ve Kim'in burada olduğunu bile bilmiyordum!"

Piers, "Korkarım kendi kaygılarımıza çok fazla kapıldık," dedi. "Bu yüzden, senin ırzına geçmek için seni aceleyle götürme biçimimi onaylamayanlar olsa bile, herkesin bizim adımıza mutlu olacağından eminim. Annen azarlayacak, ama her şeye rağmen barıştığımıza sevinecek ve büyükannen-"

Caro kıkırdarak, "Her zaman evliliğin dünyadaki en iyi ve en mutlu durum olduğunu savunduğunu söyleyecek," dedi. Şalına uzandı ve yataktan kayarak çıktı, çıplak ayaklarıyla pencereye doğru yürüdü. "Yine kar yağıyor. Ne kadar güzel görünüyor, her şey taze ve parlak!"

Piers yanına gelmiş, kollarını ona dolamıştı. "Yeni başlangıçların zamanı," dedi. "Mutlu Noeller, sevgili karım."

BAYAN FINCH VE MELEK

Jo Beverley

BİRİNCİ BÖLÜM

26 Aralık, Boks Günü

Dumanı tüten dört at, posta arabasını Holbourne Manastırı'nın çamurlu yolundan geçirdi ve etkileyici sütunlu girişin önünde postilyonları tarafından kişneyerek ve tepinerek durduruldu. Livered uşakları, arabanın kapısını açmak ve bagajdan bavulları çıkarmak için kendi nefesleri keskin havada beyazlaşarak aceleyle dışarı çıktılar.

Önce siyah giyimli bir uşak çıktı. Ardından devetüyü paltosu ve altın sarısı saçlarına tam bir açıyla oturtulmuş parlak kunduz şapkasıyla şık bir genç beyefendi geldi. Eve baktı, hafifçe gülümsedi ve merdivenleri tırmanmak için öne doğru yürüdü.

"Seni görmek bir zevk Munton," dedi giriş holünde şapkasını ve eldivenlerini alıp uşağa vermek için bekleyen iri yarı uşağa.

"Ve siz, lordum. Mevsimin selamlarını iletebilir miyim?"

Genç beyefendi hoş bir ifadeyle, "Eminim öyledir," dedi. "Her şey yolunda mı?" "Genel olarak, lordum. Bay Kimball hâlâ düşünceli bir yaşamı tercih ediyor." "Noel'de bile mi?"

"Elbette lordum, ama balo her zamanki gibi gerçekleşecek."

"Elbette olacak, özellikle de ellinci gün olduğu için. Leydi Holly'yi nerede bulacağım?"

"Odasında, lordum."

Lord Gabriel Quinfroy başıyla teşekkür etti ve havayı defne, biberiye ve çam kokusuyla dolduran yeşilliklerle süslü salonu inceledi. Stretton ailesinin Noel'e böylesine cömertçe dalması ne kadar da tipikti. Holbourne'a ve Stretton ailesine alışkındı. Dowager Holbourne Kontesi onun vaftiz annesiydi ve aileyle uzaktan akrabalığı vardı, bu yüzden çocukluğunda birçok kez ziyaret etmişti. Babası Straith Dükü, "yedeğinin" evine fazla bağlanmaması gerektiğini düşünmüştü ve bu da Gabriel'in işine geliyordu. Holbourne çok daha eğlenceliydi. Salondan çıktı ve halı kaplı geniş merdivenlerden yukarı doğru hafifçe koştu.

Kısa süre sonra bir kapıya vurdu ve dul kontesin alanına girmesi için çağrıldı. Evlendiğinden beri dünya onu Leydi Holly olarak tanıyordu; dürüst, sevilen, ama dikenleri olmayan, hatta kızdırıldığında çilek kırmızısı kan akıtabilen bir kadın.

Yaşlı kadın şöminenin yanındaki dut kırmızısı sandalyede oturuyordu.

Yarı çıplak Grek atletlerin yer aldığı bir sahneyi tasvir eden bir ateş perdesi ile doğrudan ısıdan korunuyordu. Eğer farklı bir izlenim vermek isterse, paravanın dönerek bir vazö çiçek gösterebileceğini biliyordu.

Thespia Holbourne gençliğinde güzel bir kadındı ve şuh tavırlarıyla tanınırdı. Dolgun ve buruşuk yüzü, masmavi gözleri ve dantelli bir başlığın altındaki köpüklü beyaz saçlarıyla hâlâ kendi tarzında bir güzeldi ve şimdi ökseotu dalıyla süslenmiş olduğunu eğlenerek gördü.

Adam mecburen onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Demek geldin," dedi.

"Sen emrettin, sevgili kalbim."

Kadın homurdandı. "Sana uymuş olmalı."

"Öyle oldu. Crampton'ın gelini sinirime dokunuyordu ve kavgalar çok yersiz, sence de öyle değil mi?" Crampton onun ağabeyiydi, Straith düklüğünün varisiydi.

Kükreyen ateşten biraz uzaktaki bir kanepeye zarifçe çöktü ve bir kenarda oturmuş sessizce sade ve beyaz bir şeyler diken ince kadına bir kez baktı. Sade, yüksek yakalı elbisesi sadece fare grisi olarak düşünebildiği garip bir tondaydı ve sade şapkası saçlarının düz ve kahverengi olduğundan başka bir şey göstermiyordu.

"Onunla neden evlendiğini bilmiyorum," dedi Leydi Holly ve geri döndü.

"Kırk bin pound," dedi. "Elbette hepsi benim hatam. Milius Amca Servetini bana bıraktı, ama babam meleklerle katılana kadar zavallı Cramp varisin mirasından gelen gelirle geçinmek zorunda. Yani parayla evlendi. Şimdi, beni neden çağırdığınızı söyleyin. Kim?"

Holbourne'un savaşta birden fazla şekilde yaralanmış olan ve kendisine söylendiğine göre, klasik modern eve hala bağlı olan ortaçağ kulesinde bir keşiş hayatı yaşayan küçük oğlundan bahsediyordu.

"Bu amaçla yapabileceğiniz bir şey varsa, eminim hepimiz minnettar oluruz. Zamanın iyileştirdiğini söylüyorlar ama bu konuda çok yavaş davranıyorlar. Hayır, sizi buraya başka büyüler için çağırdım."

"Canım benim, beni flörtün olarak ayarlamak istiyorsun!"

"Küstah köpek yavrusu! Gerçi otuz yaş daha genç olsaydım ve senin vaftiz annen olmasaydım ..." Parmağını ona doğru salladı. "Kimsenin iyiliği için fazla çekicisin."

"Bana iyi geliyor," dedi Gabriel muzipçe ve fareye bir bakış daha attı. Gabriel onu soğuk bir bakışla yakaladı ama fare hemen yere baktı. Kimdi o? Aileye uzaktan bağlı biri mi? Eğer öyleyse, birinin onu daha iyi giydirmesi gerekirdi. Leydi Holly'nin küçüklüğünden beri arkadaşı ve yoldaşı olan neşeli Bayan Bunting neredeydi?

"Sizi buraya," dedi dul kadın, "baloya katılacak bazı genç hanımların cazibesini artırmak için çağırdım."

Gözlerini dikti. "Geliştirmek mi? Benim bir dans ustası olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

"Eminim her şeyini harcarsan olabilirsin."

"Birazcık şeytan."

Kullandığı dil solunda bir heyecan yarattı mı?

"Bazı genç hanımlara ilgi duyuyorum ve onları biraz ortaya çıkarmanızı istiyorum. Kızarmalarını sağla. Bu bir kıza her zaman iyi gelir. Bugünlerde neden bu kadar çok kişi alılık kullanmayı reddediyor hiçbir fikrim yok. Rahatlamalarına ve en iyi şekilde göstermelerine yardımcı olun. En azından birinin koca bulacağını umuyorum. Sizin tarafınızdan dansa davet edilmeleri bile cazibelerini artıracaktır."

"Sadece aptallar için. Bir eş seçmenin başka bir adamın fantezisini kapmaktan daha fazlası vardır. Örneğin para. Sanırım hayır işlerinizde hiç para yok."

"Hiç ya da çok az," diye itiraf etti.

"Güzellik?"

"Kayda değer bir derecede değil." Leydi Holly Noel'e olan düşkünlüğünün yanı sıra tuhaflıklarıyla da tanınırdı, ama bu her açıdan tuhaf bir başlangıç gibi görünüyordu. "Her gelinin en az bir büyük balosu olmalı," dedi, "sadece hatırlamak için bile olsa. Güzel bir elbise giymek, uygun beyefendilerle flört etmek ve sadece soluklanmak istediğinde dışarıda oturmak. Bunlar için bu, bir talibin ilgisini çekmek için son şansları olabilir."

"Bu kadar romantik bir kalbin olduğunu hiç bilmiyordum."

Dudaklarını büzdü ama sonra itiraf etti: "Ben daha çok vaftiz kızımı düşünüyordum, o da köleliğe gidecek gibi görünüyor. Ama Alice'in özel biri gibi görünmesini istemedim ve konuyu düşündüğümde başka bir değerli vaka buldum. Bayan Langsdale."

"Ve onları pazar tezgahında iyi bir etki yaratacak şekilde göstereceğim. Pekala, ama planınız sinsiyse, ikisiyle de evlenmeyeceğimi unutmayın."

"Umarım bunu düşünemeyecek kadar mantıklıdırlar. Sen bir çapkın ve serserisin ve asla iyi bir koca olamazsın. Gelinlerim için muhtemelen bir bilgin ya da din adamı veya mütevazı bir beyefendi uygun olacaktır. Çevredeki tüm uygun kişilerin katılacağından emin oldum."

Yerel halktan olsalardı, uygun beyler son şans kadınlarını zaten tanıyor olacaktı ama belki de vaftiz annesinin planı bazılarında işe yarayabilirdi. Sade bir Jane'in kızardığını, gülümsediğini -ve evet, aynı zamanda bir dükün zengin oğlu olan bir çapkın ve serserinin seçilmiş eşini- görmek bir erkeğin gözlerini açabilirdi.

Ayağa kalktı. "Önümde böyle bir çaba varken, dinlenmem için acilen temizlenmiş bir köşe bulmalıyım."

"Melek Odası, tabii ki."

En iyi konuk odalarından biriydi, doğru adı Beyaz Oda'ydı ama tavanı meleklerle boyalı olduğu için Melek Odası olarak bilinirdi. Çocuk bölümünün dışında bir odaya sahip olacak yaşa geldiğinde burayı seçmiş ve her ziyaretinde burayı kullanmıştı.

"Geleceğimden çok mu emindin?" dedi.

"Yanılıyor muydum?"

"Sen bir cadıydın, eminim." Sıcak ateşin olduğu kadar soğuk onaylamamanın da farkında olarak, "Nerede o güzel Bunting?" diye sordu.

"Ha!" diye patladı vaftiz annesi, ökseotu sallanırken. "Bir erkekle kaçmak. Onun yaşında!"

Güldü. "Bunting kaçtı mı? Aferin ona."

"Bayan Bunting buradaki şapelde mükemmel bir düzen içinde evlendi."

Bu gri fareydi, sesi bir sarhoşun başından aşağı dökülen su kadar soğuktu.

"Yine de, onun için iyi."

"Beni terk etti," diye yakındı Leydi Holly. "Şimdi ben ..." Muhtemelen nezaketen söylemek üzere olduğu şeyi durdurdu. "Şimdi Bayan Finch'in arkadaşlığından zevk alıyorum."

Joan Bunting, Leydi Holly'nin tuhaflıkları ve kaprisleri için mükemmel bir folyo olan kırk yaşlarında neşeli ve keskin bir kadındı. Gabriel Finch'in geleceği hakkında pek iyimser değildi. Başka bir sadaka vakası olduğundan emindi ve bu onu ilgilendirmiyordu. Yine de odadan çıkarken ona tekrar baktı ve başka bir onaylamayan bakışını yakalayamadığı için hayal kırıklığına uğradı.

Koridor boyunca, kimsenin ona yol göstermesine ihtiyaç duymadan odasına doğru yürüdü. Kim'e yazık olmuştu. Holbourne'un varisi Edward'dan daha fazlasını öğrenecekti. Edward ve Kim'le her zaman kendi kardeşi Crampton Markisi'yle olduğundan çok daha iyi geçinmişti. Her zaman Crampton. Vaftiz adı olan James'i kullanması şiddetle engellenmişti, ama burada Vikont Brentford aileye rahatça Edward adını katıyordu.

Yanından geçen bir hizmetçi ona gülümsedi ve o da ona göz kırptı. Kız kıkırdadı ve aceleyle yoluna devam etti; evet, kızarması onu bir an için daha da güzelleştirmişti.

"Demek çağrılınca geldin."

Gabriel Edward'ı görünce gülümsedi. Zayıf ve esmerdi, ağırbaşlı görünebilirdi ama canlı bir mizah anlayışı olan iyi bir arkadaşı. "Kaçtığıma memnun oldum."

"Aile hâlâ soğuk mu? Yeni mi geldiniz? Bir şeyler içmek için odama gelin."

Çok geçmeden Edward'ın yatak odasına yerleşmişlerdi; burası sağlam bir masa ve birkaç kitaplık için yeterince büyüktü ama iki yıpranmış deri koltuk ve küçük bir kanepe ile rahattı. On altı yaşındayken buraya taşındığında, hepsi buraya "varisin ini" adını takmıştı.

"İçkilerim var," dedi Edward, sürahilere el sallayarak. "Daha sağlam bir yiyeceğe ihtiyacınız var mı?"

"Yemek için ara verdim."

"Biraz İskoç viskisi denemek ister misin?" Edward bir sürahi aldı. "Kuzeyli akrabalarımın hediye."

"Medeni mi?" Gabriel kuşkuyla sordu.

"Kendin dene." Edward her ikisi için de doldurdu ve büyük şöminenin iki yanındaki sandalyelere oturdular. "Seton'ların balo için burada olmaları gerekiyordu ama özürlerini iletiler. Hava durumu."

"Dün buraya gelebileceğimden emin değildim." Gabriel bardağındaki sıvıyı kokladı ve bir yudum alması için cesaretlendirildi. "Fena değil. Konyak değil"

"Ve öyle olması da beklenemezdi. Dumanlı notaları seviyorum. Daha sağlam."

Gabriel ona kadeh kaldırdı ve daha büyük bir lokma aldı.

"Ee, Straith'de hayat nasıl?" Edward sordu. "Cramp'in evlendiğini duydum."

"Ne yazık ki Leydi Juliana Pole'a bağlı olarak gelen kırk bine. Etrafa o kadar hevesle bakıyor ki, babamın çorbasına fare zehri katmasından korkuyorum ve beni hiç sevmiyor."

"Pole ailesi oldukça dar görüşlüdür."

"Bazılarının dediği gibi, kıcına bir direk. Ama onun asıl derdi benim param, ahlakım değil. Bu kadar yeter. Bana Bayan Bunting ve Bayan Finch'ten bahset."

Edward kıkırdadı. "Ne kargaşa ama. Sanırım büyükannem çarklara çomak sokmaya çalıştı ama her şey yoluna girdikten sonra zorluk çıkarmayacak kadar iyi kalpliydi ve sevgili Bunting tam anlamıyla çiçek açtı. Sevgilisi elli yaşına gelmiş, şişman ve kel olunca gerçekten tuhaf ama bu bir aşk evliliği."

"Şişmanladığımızda ve kel kaldığımızda bile hala umudun var olacağını düşünmek çok güzel."

"O aşamaya ulaştığını hayal etmek zor."

"Sence önce dağılmaktan mı öleceğim?"

"Bence baban gibi sen de kemik ve kas yığını olacaksın ve saçlarını koruyacaksın."

Boş sohbet yeterince hoştu ama Gabriel kendini Finch hakkında daha fazla şey öğrenmek isterken buldu.

"Yeni yol arkadaşım," dedi. "Uzun süre dayanabilecek mi?"

Edward yüzünü buruşturdu. "Orada aşk uyumu yok. Annem Bayan Finch'i daha canlı bir kıyafet ve davranışa yönlendirmeye çalıştı ama bir sonuç alamadı. Tabii ki, onu işe aldıktan sonra, Büyükanne onu kovmayacak, ama bu mutlu bir durum değil."

"Leydi Holly onu bir başkasına tavsiye etmeli ve ona iyi bir referans vermeli."

"Ama yapmayacak. Nedenini bilmiyorum."

"Belki de hayatına neşe getirmeyi umuyordur. Finch'in nereden geldiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Herefordshire, sanırım. Soylu bir aile, büyükannemin eski arkadaşlarından biri tavsiye etti, o da kimsesiz birini kabul edeceğini biliyordu."

"Waif?"

"Öyle

olmalı."

"Gabriel, "Yoksul bir aileden gelen bir yetim," diye tahmin yürüttü.

hayatta kalmak için. Bu durumda, yardımsever olsa daha iyi olur."

"İnsanlar uyum sağlamak için değişemez. Benim kaderimde sorumlu olmak var, senin kaderinde ise ..."

"Değil mi?" Gabriel alınmadan cevap verdi. "Sorumluluklarımın olmadığını kastediyorsan, katılıyorum ama sahip olduklarıma saygı duyuyorum."

"Ve çoğumuz yükünüzün olmamasını kıskanıyoruz. Crampton'ın ölümüyle ilgili kabuslar görüyor musun?"

"Çok. Düğününde sevindim ve oğlu olduğunda da büyük bir parti vereceğim. Bir saniye için daha da büyük bir parti. Rahat bir konumda olan birinin böylesine yüksek bir rütbe ve sorumluluktan neden korkmayacağını düşünemiyorum."

"Dünyanın geri kalanının ayaklarına kapanması için," dedi Edward açıkça.

"Nahoş ama gerçek." Gabriel konuşmayı tekrar istediği yere sürükledi. "Yani Bayan Finch'in her ziyafette bir bela olmak için doğduğunu mu düşünüyorsun?"

"Çok sert. Daha ziyade, görünmez olmak için doğmuş diyebilirim."

Gabriel onu böyle bulmamıştı. "Eğer görünmez olsaydı, Leydi Holly'nin hayatını mahvetmezdi. Gri bir varlığı var."

"Bu yüzden mi buradasın? Büyükannenin hayatındaki kasveti aydınlatmak için mi?" "Bir bakıma, ama diğer külfetli ev kadınlarıyla ilgili."

"Evlilik mutluluğu için son şansları olan baloya davet edildi."

Edward inledi ve kadehlerini doldurdu. "Bu. Hepimiz felaketi tahmin ediyoruz."

"Ona ne ilham verdi? Ellinci Noel balosu olması mı?"

"Belki de. Dikkate değer bir kayıt. İlki kralın aklı başındayken, Koloniler bizimken ve Versailles hala bir zevk sarayıken gerçekleşti."

"Yolların berbat olduğu, çiçek hastalığının ortalığı kasıp kavurduğu, pudra ve boya kullanmak zorunda kaldığımız zamanlar. Daha iyi zamanlarda yaşıyoruz. Leydi Holly'nin planı neden felakete yol açacak?"

"Çırakları bölgede koca bulacak olsalardı, bunu çoktan yapmış olurlardı. Ve ikisi de büyük bir etkinliğe alışık değil. Beceriksiz olurlarsa yazık olur."

"İşte benim görevim. Onları rahatlatmalı, çiçek açmaya ikna etmeli ve diğer erkeklerin gözünde birer ödül haline getirmeliyim."

"Dikkatli ol, yoksa onlardan biri seni kancalar!"

"Ben bütün hilelere alışkınım ama ya sen? Senin evlenmek gibi bir görevin var."

Edward omuz silkti ama gözlerini kaçırdı. Saklayacak bir şeyi mi vardı? Uygun olmayan bir bağlılık mı? Gabriel yıllar önce Edward'in uygun olmayan birine bağlandığını düşündüğünü hatırladı, ama eğer öyleyse, bu geçici bir sorumsuzluk titreşimiydi. Eğer bunu tekrar yaparsa, Gabriel desteklemek ve cesaretlendirmek için elinden geleni yapacaktı. Uygun gelinler çok sıkıcıydı.

"Belki de Leydi Holly romantik bir atmosferin

Sen," diye alay etti Gabriel. "Bayan Finch de onun son şans hanımlarından biri mi?" "Finch mi? Hayır."

"Neden olmasın?"

Edward ağzını açtı ve sonra kapattı. "Kesinlikle bir anlamı yok. Sıkıcı bir şey." "Ama," dedi Gabriel, "eğer romantizm ateşi ona uygun bir teklif getirirse

bir dizi sorunu çözecektir, değil mi?"

"Gad tarafından, olurdu. Onu çekici yapabileceğini düşünüyor musun?" "Şaşı, siğilli ya da kambur değil. Umudun ötesinde değil." "Maymun olsan bile bunu yapamazsın."

"Tamamdır," dedi Gabriel, beklentiyle gülümseyerek.

İKİNCİ BÖLÜM

O akşam yemeğe yirmi kişi oturdu. On kişi, sadece Kim'in eksik olduğu, ailenin daimi üyeleri ve yüksek mevkide görevlilerdi. Geri kalanlar akrabalar ve Noel sezonu için davet edilen yakın arkadaşlardı.

Gabriel, Bayan Finch'in dul kadından biraz uzakta oturduğunu fark etti. Bu iyiye işaret değildi. Yaşlı papaz ile esas olarak yemekle ilgilenen tombul bir beyefendinin arasındaydı. Memnun görünüyordu.

Yine de, yüz ifadesini okuyamasa da onu bir kez kendisine bakarken yakaladı. Fare grisinden, tarif edemediği donuk bir yeşil tonuna dönüşmüştü. Elbette bilerek bu renge boyanmamıştı, bu yüzden zamanla ve yıkamayla bu renge düşmüş olmalıydı. Yakası günlük elbisesinden biraz daha aşağıdaydı ama kolalı bile olabilecek bir fichu ile doldurulmuştu. Saçları yine düz beyaz bir başlığın altındaydı.

Oyunu oynamamakta bu kadar kararlıysan bir rahibe manastırına git fare.

Ama sonra bir tutam kahverengi saçın, onu disipline etmek için kullandığı iğnelerden kurtulduğunu fark etti. Yavaşça kulağına doğru kıvrıldı.

Dikkatini Leydi Garway'e vermek için döndüğünde gülümsedi. Kendisi de bir Stretton'dı, dünyadan haberdar ve yakışıklıydı. Yine de yanında Roxie Hayward'ın olmasını tercih ederdi. Karşısında, Edward'ın yanındaydı, şanslı adam. Roxie komşusuydu ve çocukken izin verildiği kadar sık onların çocukluk oyunlarına katılırdı. Büyüdüğünde çok güzel bir kadın olmuştu, ruhu evcilleşmemişti ve Gabriel onun kapılmamış olmasına şaşırılmıştı. Cazibesinin yanı sıra, büyük bir mülkün de sahibiydi.

Yemek bittiğinde hanımlar ayrıldı, ama beyler bir saatten fazla kalmadılar. Kimse politika konuşmaya hevesli görünmüyordu ve Lord Holbourne hiçbir zaman itibarsız konuşmaları teşvik etmemişti. Porto şarabı cömertçe içildi, ama kimse masanın altına kaymadan ya da daha kötüsü hanımlara katıldıklarında sendelemeden önce ev sahipleri ayağa kalktı.

Gabriel salona girdiğinde hanımların gruplar halinde oturduğunu ve Leydi Garway'in çok iyi piyano çaldığını gördü. Avı şöminenin biraz uzağında oturmuş, iri yarı, yaşlı bir kadınla konuşuyordu. Ah, bu Bayan Pennard'dı, kontesin uzak bir akrabasıydı ve bir evi ve geliri olması için kendisine refakatçilik görevi verilmişti.

Beyler hanımların arasına karışmak için dağıldılar. Sessiz çiftin yanına doğru yürüdü.

"Bayan Pennard," dedi. "Sizi tekrar görmek ne güzel."

Yaşlı kadın gülümsedi ve hatta biraz da kızardı. "Çok nazıksınız.

Beni hatırlayın, Lord Gabriel."

"Son ziyaretimden bu yana iki yıldan fazla zaman geçmedi, hanımefendi."

Finch'e döndü ama Finch ayağa kalktı. "Leydi Garway'i enstrümanda rahatlatmalıyım."

Şöyle bir baktı. "Sanırım Bayan Minchingham beyefendilerin önünde parlama fırsatını sizden önce yakalayacak."

Ah-ha! Bir kızarma. Ve bu onu iyileştirdi, ama o ahlaksız kilidi yeniden hapsettiğini fark etti.

"Lütfen acele etmeyin, Bayan Finch. Bayan Bunting hakkında daha çok şey duymayı umuyorum." Gözleri kaçmak istercesine etrafta gezindi ama sonra tekrar oturdu. Bir sandalyeyi yaklaştırdı ve oturdu. "Bu gerçekten bir aşk evliliği miydi?"

"Ben burada değildim lordum. Bayan Pennard çok daha fazlasını biliyor."

Bayan Pennard kur yapma, tereddütler ve nihai birliktelik mutluluğuyla ilgili sıkıcı ve dolu dolu bir açıklama yaptı. Bayan Finch elleri kucağında oturuyordu ve Gabriel, Edward'ın onu neden görünmez sandığını anladı. Ortadan kaybolmaya çalışıyordu. Belki de ona "gri hayalet" demeliydi. "Solgun yeşil hayalet" aynı tınıya sahip değildi.

Fırsatını bulduğunda, "Baloya katılacak mısınız Bayan Pennard?" diye sordu.

"Oh, evet, lordum. Hep öyle yaparım. Çok nazıksınız. Elbette fazla dans etmiyorum. İnsan yaşlandıkça çok efor sarf ediyor ve terlemek hoş değil. Ama daha sakın bir setten hoşlanıyorum."

"Ya siz, Bayan Finch?"

"Ben katılmayacağım."

Bayan Pennard protestolara boyun eğdi. "Ama yapmalısın canım! Eğer yapmazsan dul kadın büyük hayal kırıklığına uğrayacak."

Bayan Finch kaşlarını çattı. "Neden? Benim hizmetlerime ihtiyacı olacak mı?"

Gabriel, "İnsanların Noel balosundan keyif aldığını görmek hoşuna gidiyor," dedi. "Uzun bir geleneği var ve birçok mutlu birlikteliğin kıvılcımı oldu. Bir baloya itirazınız olamaz, değil mi?"

"Benim konumumdaki biri için uygun olduğunu sanmıyorum, lordum." "Bayan Pennard da katılmayı planlıyor," diye hatırlattı ona.

Bu konuda yakalanmış olmanın verdiği sıkıntıyla dudakları gerildi. "İma etmek istememiştım..."

Bayan Pennard onun ellerini okşayarak, "Elbette hayır, canım," dedi. "Ve eminim bazı evlerde bizim gibi hanımlar davet edilmez, ama sizi temin ederim Holbourne'da durum böyle değil. Hoş karşılanacaksınız, hatta katılmak zorundasınız."

"Öyleyse, elbette yapmalıyım." Herhalde başka hiçbir hanımefendi daha ağır bir kalple dans etme cümlesini duymamıştır.

Gabriel'in boş ilgisi keskin bir meraka dönüştü.

Kimsin sen Finch?

Senin hikayen ne?

"Dans konusunda pratik yapmaya ihtiyacınız var mı, Bayan Finch?" diye sordu. "Balodan önce bir günümüz var ve eminim ki birçok insan yeni adımlar öğrenmek için öğleden sonra yapılacak bir dans partisinden hoşlanacaktır."

"Katılacağım lordum ama dans etmeyeceğim. Sanırım *bu* bir zorunluluk değil."

"Tanrım, canım, ahlaki bir itirazın mı var?" Bayan Pennard sordu.

"Dans etmek istemiyorum." Tedirgin olduğu her halinden belli olan Finch ayağa kalktı. "İzninizle. Leydi Holly'nin bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakmalıyım." Dowager'ın yanına gitti. Bir dakika sonra da odadan çıktı.

Tam geri çekilme.

"Tuhaf bir kız," dedi Bayan Pennard. "Aklından neler geçtiğini asla bilemezsin.

Ama çok yardımsever."

Genelde Gabriel bu tür dedikodulara girmezdi ama yine de buna gerek duydu. "Geçmişini biliyor musun? Bir din adamının kızı falan mı?"

"Sanırım taşralı bir aile -araştırıyorum- ama ayrıntı duymadım." Sesini alçalttı. "Tabii ki bir hayır işi olduğu açık. Muhtemelen oyun oynuyor. Babası mahvolmuş. Beyni patlamış. Kızını yoksul bırakmış."

İmkânsız değildi ama Bayan Pennard'ın abartılı dramalardan hoşlanan bir yapısı vardı. "Ya da basit bir talihsizlik veya kötü yönetim." Bayan Pennard'dan

sunabileceği her şeyi sundu ve papaz gelip onu whist için bir masa kurmaya davet ettiğinde memnun oldu. Üç masa kurulmuştu ama Gabriel oraya katılmaktan kaçındı. Elinde bir bahis vardı. Roxie ile konuşmak istemişti ama o çoktan gitmiş olmalıydı.

Leydi Holbourne sadece iskambil oyununu denetliyordu, her şey yoluna girince onun yanına gitti. "Biraz konuşabilir miyiz, Elizabeth Teyze?"

Çocukluğundan beri ona böyle seslenirdi. Gülümsedi ve diğer oyuncu olmayanlardan rahat bir mesafede bir kanepeye oturdu. "Bir günah mı itiraf edeceksin, Gabriel?"

"Beni affeder misiniz?"

"Muhtemelen. Senin kimseye zarar verdiğini hiç görmedim. Dowager gelişiniz için çoktan hazırlandı."

"O zaman memnun oldum, ama bu beni konumuza getiriyor.

Bayan Finch." İç çekerek yüzünü buruşturdu.

"Geçmişini biliyor musun?" diye sordu. Kadın kaşlarını çatığında, "Dedikodu peşinde değilim. Leydi Holly'yi daha mutlu etmek istiyorum. Baloya çöpçatanlık yapmak isteyen birkaç hanım davet etti. Bayan Finch'i de bu sayıya eklemek iyi olmaz mı?"

Leydi Holbourne irkildi ama çabuk davrandı. "Ona bir koca bulmak mı? Ama kim ilgilenir ki?"

"O tamamen bir panzehir değil," dedi Gabriel, bir anlık kızgınlıkla. "Oraya karışmadan önce, Bayan Finch'in kim olduğunu bilmem gerekiyor."

"Ah, anlıyorum. Hayır, yanlış bir ilişkiyi onaylamak istemeyiz. Leydi Holly'ye sormanız gerekecek. Bir arkadaşının ondan bir hanımefendiyi yanına almasını istediğini söyledi.

kimsesiz bırakılmıştı."

"Ama iyi bir aileden."

"Sanırım öyle."

"Herefordshire?"

"Ya da Hertfordshire. Fark eder mi? Doğuştan bir hanımefendinin tavırlarına sahip ama parası yok. Ona iyi şanslar diliyorum ama şansını düşük görüyorum."

"Güzel bir elbiseyle daha iyi görünecektir."

"Eğer bir tane bulunsaydı, onu giymezdi. Gardırobunu iyileştirmeyi teklif ettim ama kabul edilmedi."

Zevkten yoksun kadınlar ve ahlaki nedenlerle ağırbaşlı tarzları seçen başkalarını tanıyordu, ama bir kadın alternatif sunulduğunda neden kötü ve kasvetli giyinmeyi seçerdi?

Gurur mu?

Teklifin nazikçe yapıldığından emindi.

"O bir hizmetçi," dedi açıkça. "Leydi Holly ve siz balo için uygun giyinmesi konusunda ısrar ederseniz, boyun eğmek zorunda kalacak."

"Ya da mola. Neyin peşindesin?"

"Bu çabayı zalimce bir oyun için mi harcadığımı sanıyorsunuz? Leydi Holly'nin mutlu olmasını istiyorum ve her ne kadar onun evlilik konusundaki mutlu görüşüne sahip olmasam da, uygun bir evliliğin Bayan Finch'in durumunu iyileştireceğine eminim."

Leydi Holbourne düşündü ve sonra, "Pekala. Ona çok fazla baskı yapmadığınız sürece denemenizde bir sakınca görmüyorum. Ancak önemli bir engeli gözden kaçırmış görünüyorsunuz. Eminim uygun bir elbisesi yoktur ve bir tane edinmek için de çok geçtir."

"Her engel sadece bir meydan okumadır. Benim bir planım var."

Gözlerini devirdi. "Siz çocuklardan herhangi biri bunu söylediğinde felaketin habercisi olurdu."

Kıkırdadı. "Aklıma pek çok şey geliyor ama bu onlardan biri olmayacak." Hüzünlenerек sordu, "Kim bir ziyaretten hoşnut olur mu?"

Yüzü endişesinin derinliğini ortaya koyuyordu. "Bilmiyorum. Bizimle konuşuyor ama kapıdan. Korkarım yaralarının onu görülmeye uygun olmadığını düşünüyor. Sanki bir kabuğa çekilmiş gibi ve hiçbirimiz onu nasıl kıracağımızı bilmiyoruz. Ya da kırmamızı isteyip istemediğini. Ya da," diye ekledi, "kabuğunu kırmak ona zarar verebilir mi?"

"Anlıyorum. Savaşta yaralı çıkan çok sayıda adam tanıyorum ve bu her zaman gözle görülür şekilde olmuyor. Ona burada olduğumu bildiren bir not göndereceğim ama beni davet etmediği sürece bu konuyu kapatacağım."

"Teşekkür ederim. Belki yeni biri, doğrudan aileden olmayan biri.... Bayan Finch'e gelince, ona baloya katılmasının beklendiğini açıkça ifade edebilirim ama elbiselerinin durumu göz önüne alındığında bu zalimce olmaz mı?"

"Uygun şekilde giydirildiğinden ve takdim edildiğinden emin olacağım." "Birden mucizevi güçlerin mi oldu?"

"Benim adım bir meleğin adı değil mi?"

"Bütün melekler iyiliğin tarafında değildir," diye belirtti. Adamın arkasına baktı ve ayağa kalktı. "Bir uşak görüyorum, uğursuz görünüyor. Muhtemelen akşam yemeğiyle ilgili bir sorun var." Ona sert bir bakış fırlattı. "Bayan Finch'i mutsuz edersen çok kızarım, Gabriel."

"Söz veriyorum. Bunu yapmayacağım."

Gabriel yine tek başına odayı gözden geçirdi. On iki kişi whist çalıyordu ve Bayan Minchingham hâlâ piyanonun başındaydı, işinin başına bırakıldığı için sinirli görünüyordu. Onu yardıma çağırmadan önce gitmek en iyisiydi.

Akşam yemeğiyle ilgili bir sorun olsun ya da olmasın, Holbourne Manastırı salonun kapısını kapattığında sakin ve sessizdi. Hizmetkârların çoğunlukla merdivenlerin altında ya da uyuduğu, aile üyelerinin de çeşitli odalarda olduğu ve koridorların ıssız kaldığı gecelerde evde dolaşmaktan her zaman ne kadar keyif aldığını hatırladı.

Neden olmasın? Geceleri ana koridorlarda yağ lambaları asılıydı. Geniş aralıklarla yerleştirilmişlerdi, karanlık alanlar bırakıyorlardı ama gezinti için yeterli ışık sağlıyorlardı. Sessiz bir koridora çıkmak için salondan ayrılarak sağına yöneldi. Kim'in saklandığı eski kuleye açılan masif meşe kapıya giden kısa geçitte durakladı.

İlk kont, makamına uygun yeni ve büyük bir ev inşa etmeye karar verdiğinde, bu evin Abbey Tepesi'nin tepesinde olmasını istemişti. Bu tepe bir zamanlar bir manastıra ev sahipliği yapmıştı; iyi korunan bir manastır, çünkü bu bölge İskoçya sınırına baskınlara uğrayacak kadar yakındı. Manastır on altıncı yüzyılda feshedilmiş ve arazi Strettonlara verilmişti. Kendilerine nehir kenarında güzel bir malikâne inşa etmişler, manastırdan geriye sadece uzun gözetleme kulesi kalana kadar manastırın taşlarını kullanmışlardı.

İlk kont onu yıkmak için adamlar getirmiş, ancak yerel halk ayaklanmıştı. Bu kuleye Şanslı Kule diyorlardı ve onlara göre kule, kutsadığı mülkler ve bölgeyi her türlü zarardan koruduğu için ayakta kalmıştı. İlk kont, onların duygularını çiğnemek yerine, kuleyi onarmasına izin vermeleri için onları ikna etmiş ve ardından kuleyi Holbourne Manastırı'nın bir ucuna dahil etmişti. Hikayeye göre, "Sadece bir aptal kutsamaları yıkar." demişti.

Strettonlar mantıklı insanlardı. Kim bir zamanlar mantıklı biriydi. Gabriel kapıyı çalmayı, hatta çekiçe vurmayı düşündü ama geç olmuştu ve neyin yardımcı olacağını, neyin zarar vereceğini bilmiyordu. Birdenbire, Kim'in sadece yaralarını sarmak için değil, ev halkının geri kalanını, onu ağırlaştıran şeytanlardan korumak için de kendini duvara kapatıp kapatmadığını merak etti.

Kuzey merdivenlerini tırmandı ve kütüphaneyi geçerek diğer güzel sanat eserleriyle birlikte aile portrelerinin asılı olduğu uzun galeriye girdi. Holbourne Manastırı bir asırdan daha az yaşlıydı ama derin bir yumuşaklığı vardı. Bu, mükemmel tasarım ve iyi seçilmiş mobilyalardan kaynaklanıyordu.

Ayrıca iyi ve çoğunlukla mutlu insanlardan oluşan nesillerden geliyordu. Burası yatıştırıcı bir etki yaratıyordu ama bu, kendi ailesinin durumunun onu ne kadar sarstığını fark etmesine neden oldu.

Quinfroy'lar yakın ya da sıcak değillerdi ve nadiren görüştükleri için kardeşi Cramp'le iyi geçiniyordu. Yine de Cramp'in karısının getireceği huzursuzluğu düşünmek hoşuna gitmiyordu. Ve Cramp'in aşk için evlenmiş olmasını dilediğini fark etti.

O da Leydi Holly kadar kötüydü! Ama gerçekten, insanlar evleniyorlarsa, sevmeleri daha iyiydi. Baldızının asabi mizacının bir nedeninin de parası için evlendiğini bilmesinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyordu. Eğer öyleyse, Dük'ün ölümüne kadar zorba bir düşesin ikinci adamı olacağını fark ettiğinde pek de hoşnut olmazdı.

Başkalarının rahatı için Finch'i evliliğe zorlamaya çalışmak adil miydi? En azından uygun bir koca bulmalıydı. Bu nasıl bir adam olabilirdi?

Hiçbir fikri olmadığını fark etmek rahatsız ediciydi. Gri hayalet yüzünün onun tamamı olduğundan şüpheliydi. Galeride ilerlemeye devam etti, koridorlar boyunca ve merdivenlerden inip çıkarak eski favorileri olan mobilyaların ve tabloların yanı sıra yeni olan birkaç tanesinin de tadını çıkardı.

Yolun bir yerinde aklına bir evi olabileceği gibi garip bir fikir geldi. Kasabada odaları vardı ve bu odalarda sevdiği bazı eşyalar ve sanat eserleri bulunuyordu ama odalarının gerçek anlamda bir ev olduğunu söyleyemezdi. Belki de daha önce aklına gelmemişti çünkü sahip olabileceği diğer tek ev Straith'ti ve orası da korkunç bir yerdi.

Aslında onun için ev her zaman Holbourne demektir. Yürürken bu yeni fikri kafasında evirip çevirdi. Holbourne Manastırı'na sahip olmak için açlık çekmiyordu ama böyle bir şeye sahip olma fikri zihninde canlanıyordu.

Parası vardı.

Bir şeyler satın alabilir.

Elbette çok daha basit bir yer. Londra'ya ve orada keyif aldığı hayata yakın bir malikane. İşletmek için büyük bir mülk istemiyordu, ama iyi büyüklükte bir parkla birlikte bir ev çiftliği hoş olurdu.

Nehrin yakınında inşa edilmiş mütevazı bir Tudor evi olan Stretton Malikânesi'nin oldukça ilkel bir resminin yanında durakladı. Eve yaklaşan üç atının kıyafetlerine bakılırsa resim muhtemelen Jacobean dönemine aitti. Kapıda bir kadın duruyordu ve üç çocuk babalarına hoş geldin demek için koşuyordu.

Bir büyüden kaçır gibi kendini salladı. Eğer bir malikane eş ve çocuklar anlamına geliyorsa, bundan kaçınmak daha iyiydi. Ve gerçekten de, başka neden bir erkek böyle bir yer istesin ki?

Arkasını döndü ve bir eteğin köşede kaybolduğunu gördü. Donuk yeşil bir etek. Takip etti. Köşeyi döndüğünde kız hızlı adımlarla uzaklaşıyordu. Neredeyse peşinden koşacaktı ama aklı başına geldi ve "Bayan Finch!" diye seslendi.

Durdu ve dönmesi gerektiği gibi döndü. Adam ona katılmak için yürüdü. "Lordum?" diye sordu.

Uzaktaki ışık, pürüzsüz yüz hatlarına ilginç konturlar veriyordu. "Demek sen de sessiz saatlerde evde dolaşmaktan hoşlanıyorsun," dedi. Bir telaş titreşimi gördüğünde ekledi: "Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum. Ben her zaman hoş buldum. Görkemli yönlerine rağmen rahat bir ev." Biraz rahatladı.

"Öyle lordum. Ve egzersiz yapmaktan zevk alıyorum."

"Park da çok hoş."

"Yerde on santim kar varken olmaz." "Belki de daha sağlam ayakkabılara ihtiyacınız vardır."

"Ve daha kısa etekler." Bu alaycı ifade onu gülümsetti.

"Kadınlar adaletsizce giyiniyor, değil mi?"

"Kadınlara pek çok yönden haksızlık yapıyor lordum. İyi geceler."

Bir reverans yaptı ve onu şaşkınlık içinde bırakarak uzaklaştı. Her genç kadınla konuştuğunda kızarıp bozarması gerektiğini düşünen türden bir popinjay mıydı? Hayır, ama genelde durum böyleydi.

Gözden kaybolana kadar onu izledi ve muhtemelen burada olduğundan daha fazla egzersiz yapmaya alışkın olduğunu gösteren hoş bir dinçlik fark etti. Hava açık havada yürümek için uygun olduğunda bile, dul kadın evin yakınlarında yarım saat kadar dolaşmakla yetinirdi.

Hayır, gri hayalet gerçek Finch değildi. Az önce karşılaştığı tart, tempolu kadın evlense çok daha iyi olacaktı ve onun görevi de onu baloya uygun bir şekilde giydirmektir.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gabriel, Roxie'yi kendisine yardım etmeye ikna etmek için Hayward Hall'a gitmekle başlayacak olan kampanyasını planladı. Ancak kahvaltıya oturduğu sırada Roxie geldi ve Gabriel onu kenara çekti.

"Kötü haber mi?" diye sordu, ki bu tuhaftı.

"Tabii ki hayır."

"Oh." Sanki gerginmiş gibi güldü, ki bu hiç ona göre değildi.

Roxanne Hayward kadın olmanın onu engellemesine asla izin vermemişti. Kadınlara dayatılan tüm sınırlamalardan sıyrılmış ve hayatı dolu dolu yaşamıştı, peki şimdi onu endişelendiren neydi? Hayal bile edemiyordu ve bir planı vardı. Roxie'nin gri hayaletinin tam tersi olduğunu fark ediyordu, bu da ölümcül bir kusur olabilirdi.

"Bir elbiseye ihtiyacım var," dedi, "sizde ödünç alabileceğim bir tane olabileceğini umuyordum.

Bir balo elbisesi."

Gözlerini ona dikti. "Planladığınız şaka her neyse, ona uyacak hiçbir şeyim yok."

Güldü. "Benim için değil. Bir hayalet için. Hayır, ben deli değilim. Bayan Finch'i tanıyor musunuz?"

"Dowager'ın yeni arkadaşı mı? Hayalet. Evet, anlıyorum."

"Noel balosuna katılacak ama giyecek uygun bir şeyi yok." "Sen neden bu işe karıştın?" Kaşlarını çattı. "Bu bir hile değil, değil mi?

Bu mu?"

"Neden herkes benim zalimce şakalar yapacağımı düşünüyor?"

Ona göz kırptı. "Sanırım bu haksızlık. Sadece çok hafif görünüyorsun."

"Karanlıktan daha iyi, kesinlikle."

"Evet. Özür dilerim. Şu anda dikkatimi dağıtan bir dizi mesele var." "Pek olası değil, biliyorum, ama yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Gülümsedi. "Muhtemelen hayır, ama burada olmana sevindim, Gabriel."

Emlak yönetimi ya da kadının karşılaşabileceği yerel sorunlar hakkında hiçbir şey bilmediği için bunu söylemek garip gelmişti. En iyisi elindeki konuya bağlı kalmaktı.

"Sizin ve Bayan Finch'in aynı boy ve bedende olduğunuza karar verdim," dedi, "bu yüzden utanmadan sizden onun için bir balo elbisesi bağışlamanızı istiyorum. Ve siz yine nedenlerimi sorgulamadan önce, Leydi Holly'nin doğasına daha uygun birini işe alabilmesi için onu evlendirmek gibi zayıf bir umudum var."

"Ah, anlıyorum. Evet. En yeni elbiselerimden birkaçı hariç hepsini alabilirsin ama onları seninle birlikte inceleyecek vaktim yok. Kar ve koyunlarla ilgili meseleler var. Ama benimle geri dönmek istersen

hizmetçim sana yardım etsin."

"Teşekkür ederim. Birazdan yanınızda olacağım."

Çok geçmeden ahırlara doğru yürüdüler, havadan ve balonun olması gerektiği gibi gerçekleşme ihtimalinden bahsettiler ve sonra Gabriel, Hayward Hall'a doğru hızlı bir kır gezintisinin tadını çıkardı.

İçeri girdiklerinde Roxie, "Hizmetçimi çağırayım. Hangilerinin yeni, hangilerinin gözde olduğunu bilir, bir o kadar da eskiler var. Nelerden kurtulacağıma karar vermek için hiç zamanım olmuyor."

"Teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Burada olmana çok sevindim, Gabriel. Her şeyi her zaman daha parlak hale getiriyorsun."

"Bir yetenek olarak, çok da kötü bir yetenek değil." "Hayır, değil."

Birkaç dakika içinde tombul, orta yaşlı bir hizmetçiyi takip ederek Roxie'nin daha önce hiç ziyaret etme fırsatı bulamadığı odalarına gitti. Belli ki yenileme için fazla çaba harcamamıştı. Dekorasyon ve mobilyalar nesillerce eski görünüyordu. Bu hoşuna gitmişti.

"Eski giysiler bu preste lordum," dedi hizmetçi, beş çekmecedan en üsttekini çıkararak. "Bayan Roxie'yi bazılarını vermeye ikna etmeye çalışıyordum. Düzinelercesinden kurtulduğuma memnun olurum."

Gabriel'in aklından İspinoz için yepyeni bir kuş tüyü çıkarmak geçiyordu ama ilk adımda temkinli davranacaktı.

"Bir balo elbisesine ihtiyacım var," dedi ve hizmetçi yatağın üzerine koymak için muslinle sarılmış bohçalar çıkarmaya başladı. Bir tanesinin üzerindeki sargıları sıyırdı ve gökkuşağı ipeğinden bir şekerleme buldu.

"O kadar gösterişli değil."

"Bayan Roxie parlaklığı sever, lordum. Ah."

Bir sonraki kefen fildişi ve incileri ortaya çıkardı.

"Fazla bakir. Hanımefendi de öyle," diye ekledi çabucak, "ama yirmiden çok otuza yakın."

Hizmetçi teklifleri yerine koydu, çekmeceyi kapattı ve bir sonrakine başladı.

Gabriel maviyi seçti ama bu canlı tonun işe yarayacağından emin değildi, ve beyaz tül den bir astarla yumuşatılmış düğün çiçeği sarısı bir saten. Fazla uçarı gelmişti ama belki de İspinoz uçmalıydı. Sonra hizmetçi bir yeşil açtı.

İlk tepkisi reddetmek oldu çünkü ona kasvetli gece elbisesini çok fazla hatırlatıyordu ama sonra tekrar düşündü. Yumuşak bir yosun yeşiliydi ve boncuk ve nakış detaylarıyla güzel bir şekilde yapılmıştı. Yine de sessizdi.

"Bayan Hayward için alışılmadık bir durum," diye yorum yaptı.

"Bazen farklı olmak için bu başlangıcı yapıyor, lordum, ama genellikle pişman oluyor. Bunun modası geçeli yıllar oldu. Yenilenmesi için çok fazla tadilat gerekir."

şimdi kabul edilebilir."

Gerçekten de eski modaydı, yüksek belinden yere kadar sade bir şekilde iniyordu. Kare yakası mütevazıydı ve kısa kolları omuzlarını tamamen gizliyordu, ama bunun tam ona göre olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Yeşil ipek, aynı tonda yeşil çiçeklerle süslenmişti ve ilk bakışta sade bir izlenim veriyordu ancak zengin dokusu kısa sürede ortaya çıktı. Yaka ve etek ucu yine aynı renkte narin boncuk işlemeleriyle hareketlendirilmişti. Mum ışığı altında ya da dans eder gibi hareket halindeyken boncuklar parlıyordu.

"Bu haliyle mükemmel," dedi ve hizmetçinin ne düşündüğünü anladı - zavallı bir hanımefendi bu görevi ona emanet etmemeliydi. Yanıldığını umuyordu. Parlak, şık bir elbise Bayan Finch için çok fazla değişiklik olurdu ama bu ürkütmezdi. Hatta daha iyi günlerinden kalma bir şey bile olabilirdi.

"Bir çift uzun eldiven, lütfen, ve işimiz bitti."

O sırada Roxie geldi. "Gelişme var mı?" Sonra da hizmetçisi kadar şaşkın bir şekilde, "Şu mu?" diye sordu.

"Umarım en sevdiklerinizden biri değildir."

"Hâlâ burada olmasına şaşırdım. Düşük bir dönemde yaptırmıştım. Umudun ötesinde."

"Hiç de değil." Bir çift uzun beyaz eldiveni aldı ve hizmetçiye teşekkür etti.

"Eğer eminsen," dedi Roxie. "Tessa, Lord Gabriel için bir şeyler bul. elbiseyi at sırtında taşıyın." Kadın gittikten sonra ekledi: "Eğer Bayan Finch onu yüzünüze fırlatırsa, tekrar yağmalamak için geri dönebilirsiniz." Elbiseye dokundu. "Zamanın nasıl geçtiği tuhaf, değil mi?"

"Doğal, diyebilirim."

"Her şeyin nasıl değiştiğini kastediyorum. Moda. Biz." Ona baktı. "Hiçbirimiz çocukken olduğumuz insanlar değiliz. Ne kadar saçma konuşuyorum."

"Hayır. Kim çok değişti."

"Evet . . ." Hizmetçi elinde bir çantayla döndü. "Ah, mükemmel." Hizmetçi tülbentle sarılmış elbiseyi dikkatle katlayıp kaldırırken Roxie, "Onunla konuştun mu?" diye sordu.

"Hayır. Müsait olduğumu söylemek için bir mesaj gönderdim ama cevap vermedi. Eninde sonunda kendine gelecektir. Çıkmak zorunda."

"Evet," dedi ama aynı kuşkuyla.

Her seferinde bir sorun, diye kendine hatırlattı ve İspinoz'un tüyleri daha acildi. Roxie'ye teşekkür etti ve ödülüyle birlikte Holbourne'a geri döndü.

Onu odasında sakladı ve sonraki adımları planladı. İki hedefi vardı: Leydi Holly ile Finch yanında olmadan konuşup onun hakkında daha fazla şey öğrenmek ve Finch'i yalnız yakalayıp onu elbiseyi giymeye ikna etmek. Ne yazık ki Finch, Leydi Holly'ye eşlik etme görevini ciddiye alıyordu ve ayrılımlarını umarak bütün gün oyalanamazdı. Misafirler için sağlanan eğlencelere katılmak ve hatta onlara yardımcı olmak zorundaydı. As

Ailedeki herkes meşgulken, bazı beyler için bir öğleden sonra bilardo partisi düzenledi.

Yemekten sonra pusuya yattı. Bir sürahi Porto şarabı ve iki kadehle uzun galerideki bir bankta yerini aldı. Galeri yürümek için mükemmeldi ve evin farklı bölümleri arasında doğal bir geçiş sağlıyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Saat on buçukta kapılardan biri açıldı ve kadın içeri girdi. Kapıyı kapattı ve onu fark etmeden galeri boyunca hızlı adımlarla yürüdü.

Ayağa kalktı. "Bayan Finch."

Başladı ve sonra elini göğsüne götürerek baktı. "Lordum, beni telaşlandırdınız." "Özür dilerim. Size şarap ikram edebilir miyim?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Döndü ama adam "Gitme" dedi. Kadın geri döndü. "Neden gitmeyeyim?"

"Sizinle konuşmam gereken bir konu var." "Gece, burada mı?"

Gülümsedi. "Şerefim üzerine, Bayan Finch, namusunuzla ilgili bir planım yok." "Buraya baştan çıkarmak için getirilmişken buna neden inanayım ki?"

"Masum genç hanımlar sağduyularını mı kaybettiler?" "Ama erdemlerinden değil."

"Zayıf olmadıkları sürece."

"O zaman güçlü olacağım. Benim hakkımda düşük bir fikre sahipsin, değil mi?"

"'Bir çapkın ve bir serseri' mi?" diye sordu ona, hayran olmaya başladığı o canlı ekşilikle.

"Ben bir iffet modeli değilim," dedi, "ama baştan çıkarmıyorum, mahvetmiyorum ve seninle bir şey konuşmam gerekiyor."

"O zaman bunu yarın yapabiliriz. Bahçede, evin tam karşısında." "Leydi Holly'ye karşı görevleriniz var ve çamur elbisenizi kirletecek. Bu Noel balosuyla ilgisi yok."

Hareketsiz kaldı ama bu gitmeyeceği anlamına geliyordu.

"Sanırım siz de katılacaksınız ama uygun bir elbiseniz olmadığından şüpheleniyorum." "Dowager'ın refakatçisi olarak, üzerimdeki işimi görür."

"Olmayacak, bunu sen de biliyorsun."

"Başka bir şeyim yok lordum, o yüzden öyle olmak zorunda. Katılmak istemediğimi biliyorsunuz."

"Ama bunu yaptığında, uygun bir şekilde giyinmiş olmalısın." Kendisini işaret etti. "Ben Gabriel değil miyim?"

"Umarım Tanrı'nın elini ilan etmek üzere değilsinizdir lordum." Kadın onu bir kahkaha ile korkuttu. "Sadece bir elbise. Sizin için."

Yankılanan bir eğlence titreşimi var mıydı? Eğer öyleyse bile kaybolmuştu. "Peki bunu nasıl başardınız?" diye sordu.

"Onurlu bir şekilde, sizi temin ederim ve beğeneceğinize dair size bir gine koyuyorum." Bir parıltı meydan okumasını takdir etti.

"Kaybedersin."

"Bunu test edelim mi?"

Etrafına bakındı. "Nerede? Yatak odanızda mı? Hayır, efendim."

"Beni ne kadar beceriksiz sanıyorsun. Onu kütüphaneye koydum. Bir oda, evet, ama halka açık bir oda ve kapıyı açık bırakabiliriz. Bir sonuca varmanız sadece bir dakikanızı alacaktır."

Tereddüt etti, bir ispinoz kadar temkinli ama bir şahin kadar tetikteydi. Sonra dedi ki, "Pekala. Fazladan bir gine işime yarayabilir." Hızlı adımlarla yola koyuldu.

Gabriel limanı terk etti ve onu takip etti. Örtülerin altında ne kadar güzel, berrak bir ruh parlıyordu.

Geceleri kimsenin kütüphaneyi kullanmak istemeyeceği üzerine kumar oynamış ve elbiseyi birkaç lambanın ışığı altında ortadaki masanın üzerine sermişti.

Onu görünce durdu.

"Şaşırdın mı?" diye sordu arkasından yaklaşarak.

"Oldukça açık."

"Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Döndü. Adamın ne kadar yakın olduğunu fark edince, dönüp masaya doğru yürümeden önce geri çekildi. "Hayır."

"Çünkü tamamen sade olmadığını görüyorsunuz. Elbette, yılların eskitmesine itiraz edebilirsiniz."

"Olabilir." Ama elini tekrar geri çekmeden önce uzandı ve ipeğe dokundu.

"Ne kadar dürüstsünüz Bayan Finch?"

Alaycı bir tavırla bahse girdiklerinden bahsediyordu ama kadın sertçe ona döndü. "Tamamen!"

Birdenbire biliyordu. Kızın söylediği şeyleri ve tepki verdiği kelimeleri gözden geçirdi.

"Sana kim ihanet etti?" diye sordu.

Aptalca.

Kadın kaçtı. Peşinden koştu ve kapıyı kapattı. "Yapma, lütfen. Sana zarar vermek istemiyorum. . . ." Birden dili tutuldu, "Keşke bunu yapan her kimse onu dövebilseydim." diyebildi.

"Lordum. Lütfen."

"Finch . . . Lanet olsun, adın ne senin? Hadi ama. Benimkini biliyorsun."

"Çünkü sen bir dükün oğlusun!"

"Leydi Holly bana söyleyecek."

Dudakları gerildi ama sonra "Clio" dedi. "Tarihin ilham perisi. Baban bir bilgin miydi?"

"Babam olabildiğince az eğitim almış bir toprak beyefendisiydi. Annem klasik isimlerin aileyi yücelteceğini düşünmüş."

Babası hayattaydı. Artık hikâyeden emindi. Bir adam onu mahvetmişti.

O ve ailesi -yükselmek isteyenler- onu dışarı atmışlardı. Bir piç mi doğurmuştu?

Birini dövmek, onun onuru için savaşmak istiyordu. Bu çılgınlık nereden gelmişti? Elindeki amaca odaklan. Artık kaçmaya çalışmıyordu, bu yüzden rahatlayabilir ve daha ılımlı konuşabilirdi.

"Lütfen elbiseyi alın. Baloda kendinizi daha rahat hissedeceksiniz ve yüzeysel olarak sade ve eski moda bir elbise seçtiğimi fark edeceksiniz. Geçmişte giydiğiniz bir elbise de olabilir."

"Seçilmiş mi? Hangi ilahi depodan?"

"Cennette gardırop var mı? Bayan Hayward'dan zorla aldım, o da kurtulduğu için mutlu. Giyecek misin?"

"Bir gineyi karşılayamam."

Bahsi unutmıştu. "Yerine birini alırım."

Tekrar gerildi. Baştan çıkarıcısı onunla ne oyunlar oynamıştı? Ondan bir öpücük talep etmesini bekliyordu.

"Saçını görmek için," dedi.

Şapkasına dokundu. "Saçım mı? Neden?"

"Çünkü bana dizlerini ya da daha maceralı bir şey göstereceğini sanmıyorum."

"Sen hiç ciddi olmaz mısın?"

"Mümkün olduğunca az. Ben melekten çok soytarı sayılırım. Eee?"

Gözlerini devirdi, ama çenesinin altındaki fiyongu çözdü ve düzgünce tutturulmuş siyah saçları ortaya çıkarmak için başlığı çıkardı. Kalın ve dalgalı görünüyordu. Hiç düşünmeden uzandı ve bir toka çıkardı. Kadın başladığında iki tane çıkarmış ve ulaşamayacağı bir yere çekilmişti.

"Kes şunu!"

Ellerini kaldırdı, kendine şaşırmıştı ama bir an için onun da kendisi gibi büyülenmiş olduğunu ve sonra da kendisi olsaydı nasıl tepki vermesini istiyorsa öyle tepki verdiğini görmezden gelemezdi. . .

Aman Tanrım.

"Elbiseyi giyecek misin?" diye sordu. Sesi oldukça kısık çıktı. "Lütfen."

Kadın elbiseyle adamın arasına baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, üç tutam saçı ona eziyet etmek için aşağı kayıyordu. İnançsızlık ve endişe de dahil olmak üzere onun hissettiği her şeyi hissediyordu.

Masaya doğru koştu, önlüğü ve eldivenleri aldı ve kapıya yöneldi.

Yoluma çıkmıştı.

Geri adım attı ama kadın yine de onu şok edecek kadar yaklaştı. Kadın gittiğinde, adam kapıya gitti ve onun uzaklaşmasını izledi. Uzun bir saç teli sırtından aşağı kayıyordu. Tekrar toplamak için durakladı, başaramadı ve devam etti. O gür, gür saçlar serbest bırakıldığında beline kadar düşüyor olmalıydı.

Kapağı halının üzerine düşürdüğünü fark etti. Onu yerden aldı. Birçok kadın şapka takardı. Elbette evliyen, ama genellikle bekârken ve belli bir yaşayken. Bu kadar sade olmaları gerekmezdi.

Clio Finch o kadar kötü incinmiş ve ihanete uğramıştı ki görünmez olmaya çalışıyordu ama gri hayaletin altında canlı bir kadın yatıyordu ve ona olağanüstü bir şekilde tepki veriyordu.

Başını salladı ve lambaları söndürdü. Evlenmeden eğlenilecek bir kadın değildi ve kesinlikle evlenilecek biri de değildi. Hiç kimse yeterince skandal olurdu, ama mahvolmuş biri? Ailesi onunla görüşmeyi reddedecekti.

Alaycı bir gülümsemeyle bunun avantajlarını gördü ama işe yaramayacaktı. Daha sıradan bir örnek olsaydı belki kimse karısının geçmişini araştırmazdı ama o bir dükün çok zengin oğluydu. Evliliği dokuz günlük bir mucize olacaktı ve *tonlar* karısıyla ilgili her detayın peşine düşecekti.

Clio Finch için yapabileceği tek şey onu uygun bir beyefendiyle evlendirmektir. Bu şekilde kızın mutlu olma şansı olacak, kendisi de felakete sürüklenmeyecekti.

Ama fark etti ki, eğer skandalı herkes tarafından öğrenilirse, bu herhangi bir evliliği imkânsız hale getirebilirdi. Yarın, kader balosundan önce Leydi Holly'den tüm hikâyeyi öğrenmeliydi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün ev balo için yapılan son dakika hazırlıklarıyla çalkalanıyordu, ama havada başka bir şey vardı; uyumsuz ve uğursuz bir şey. Kim notuna cevap vermemişti, Edward telaşlı bir ruh hali içindeydi ve sonra ortadan kaybolmuştu ve Elizabeth Teyze bile balo salonunun ve akşam yemeği için yiyeceklerin hazırlanmasından daha fazlasıyla meşgul görünüyordu.

Gabriel Leydi Holly'yi sorgulayamadı bile. Bu kez Clio Finch'in yanında değildi ama salondaki bir sandalyeye oturmuş, oradaki süslemelerin geliştirilmesini denetliyordu. Daha doğrusu, müdahale ediyordu. Gabriel şimdilik yapacağı iyi şeyin onun dikkatini dağıtmak olabileceğine karar verdi.

Yanına bir sandalye çekti. "Sevgili kalbim, askerleri rahatsız etmeyi bırak." "Neden? Hoşuma gidiyor."

"Ama onlar artık senin askerlerin değil."

Yüzünü ona çevirdi ama itiraz etmedi.

"Finch nerede?" diye sordu. "Kuryelik mi yapıyor?"

"Onu mutfakları gözetlemesi için gönderdim."

"Zalim. Vurulacak. Baloya katılacak mı?"

"Öyle görünüyor. Anladığım kadarıyla Roxie Hayward'ı ona bir elbise ödünç vermeye ikna etmişsiniz." "Kolay bir iş."

"Madem bu kadar karıştınız, onunla dans etmenizi bekliyorum."

"Dileğin benim için emirdir." Ve benim için zevktir. Belki buradan bir şeyler öğrenebilir. "Dans etmeye alışkın mı?"

"Seni utandıracağından şüpheliyim," dedi ama koridorun öbür ucuna bakıyordu. "Şuna bakın! Balo için her zaman şöminenin üzerine yaldızlı güller koyarız."

"Herefordshire mı, Hertfordshire mı?" diye sorarak dikkatini dağıttı. "Ne?"

"Bana bir kişi Bayan Finch'in Herefordshire'dan, bir başkası da Hertfordshire'dan geldiğini söyledi. Arada önemli bir fark var."

"Hertfordshire. Sana ne bundan? Sorun çıkarma." "Sorun mu?"

"Bir şeylerin peşindesin," dedi ama tepkisi endişe vericiydi. Şüpheleri doğruydı. Daha fazla araştırmasına fırsat vermeden, "Git ve onlara gülleri olması gereken yere koymalarını söyle," dedi.

Burada Leydi Holly'den sır saklayamazdı, özellikle de bu ruh halindeyken... Bu yüzden söyleneni yaptı, Manastır'da kopan fırtınalardan daha da endişeliydi. Balonun bir patlama olmadan tamamlanacağını umuyordu.

Clio Finch evin arka tarafından çıktı ve Leydi Holly'ye rapor vermeye gitti. Gabriel onlara katılmak için yürüdü ama Clio tekrar ayağa kalktı ve salonun bir köşesinde duran klavsenin yanına gitti. Nadiren çalınırdı ama geleneksel Noel şarkılarından oluşan canlı bir performansla başladı.

Piyanoforte daha karmaşık ve gürültülüydü ama klavsenin koparılmış telleri eski müziğe uygundu. "The Holly and the Ivy," ve "God Rest Ye Merry Gentlemen" çınlarken, insanlar gülümsüyor ve çalışırken aynı zamanda dans ediyorlardı.

Çok iyi çalıyordu. Birdenbire.... iyi çalınan müzikle dolup taşan bir malikane hayal etti.

Döndü ve salonu terk etti, başka bir yere, herhangi bir yere sığınmak istedi.

Öğleden sonra geç saatlerde Leydi Holly ile özel bir konuşma yapmak zorunda kaldı. Odasına gitti ve bazı özel aile meselelerini görüşmek istediğini söyledi.

"Hadi bakalım, Finch," dedi Leydi Holly. "Eminim baloya hazırlanmak için zamana ihtiyacın vardır." Yalnız kaldıkları anda Leydi Holly, "Ne derdin var senin?" dedi Finch'in o güne kadar duymadığı kadar hoyrat bir tavırla.

"Kıvrılmanı engelleyen ne, canım?"

"Oh, sadece aptallık ediyorum. Ama çok umutluydum. Caro ve Camden'in burada olması gerekiyordu. Onun için çok endişelendim."

Gabriel endişelenmek için bir neden olduğunu biliyordu. Çift Kasaba'da ayrı hayatlar yaşıyordu ve Camden'in Caro'nun savurganlıklarını karşılayabileceğinden şüpheliydi. Ama evliliklere asla karışmamayı altın bir kural haline getirmişti. Leydi Holly'nin de aynı şeyi düşündüğünü sanıyordu.

"Bayan Finch hakkında konuşmam gerek," dedi. "Neden?"

"Bölgeye tanıtılacaksa, onun hakkında daha fazla şey bilmemiz gerekmez mi?"

"Eğer ben onu onaylarsam, kim onu sorgulayabilir?"

"Hayatım," dedi nazikçe, "eğer bir beyefendinin ilgisini çekme ihtimali varsa, bu önemli hale gelir."

Kadın içini çekti ve adam ökseotu dalının sarktığına yemin edebilirdi. "Biliyorum. Katılmak isteyeceğini hiç düşünmemiştim ve eğer isteseydi, o uygunsuz giyim tarzıyla ..."

Yani bu soruna onun müdahalesi neden olmuştu. "Hikâyesi ne?" diye sordu.

"Benim değil ki paylaşayım."

"O zaman dur tahmin edeyim. Yakışıklı bir entrikacı onu eğlendirmek için baştan çıkarmış. Kız onun aşk iddialarına inandı, ama adam istediğini elde ettikten sonra onu terk etti."

Kadın ona sıkıntılı bir şekilde baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Söylediği birkaç şey. Geri kalanıyla birlikte düşünüldüğünde

Doğru. Bir piç mi doğurdu?"

"Hayır, Tanrı'ya şükür, ama aptal ailesi onu kovdu. Eğer yokluğunu açıklayabilselerdi, her şey yoluna girebilirdi. Tam da Bunting'in beni terk ettiğinden yakınmak için mektup yazdığım sırada bir arkadaşımın himayesine girdi, o da benden onu yanına almamı istedi."

"Yani biri onun geçmişini araştırırsa her şeyi öğrenebilir." "Belki de bulamazlar. Northumberland, Hertfordshire'dan çok uzakta."

"Etrafta söylentiler dolaşıyor, canım. Bugünlerde insanlar bir hevesle ülkenin bir ucundan diğer ucuna seyahat ediyor ve dünyanın yarısı Sezon için Kasabada toplanıyor."

Tekrar iç çekti. "O zaman baloya katılmaması en iyisi. Hasta olduğumu ve onun ilgisine ihtiyacım olduğunu iddia edebilirim."

"Ve ellinci Noel balosunu kaçırayım mı? Benim daha iyi bir fikrim var. Bayan Finch'i hanımlarıma ekleyeceğim ve ona öyle bir bağlılıkla eşlik edeceğim ki diğer beyefendiler uyarılacak."

Parladı. "Yapar mıydın? Peki ya sonra? Umutları yükseltmiş olacaksın. O zaman ona şaka mı yapacaksın?"

"Anladığından emin olacağım ve dünyanın gözü önünde, aklını başına toplayarak beni reddettiğini açıkça göstereceğim."

"Bayan Finch gibi birinin bir dükün oğlunu geri çevireceğine kim inanır?"

"Aklı olan herkes. Ben evlenilecek biri değilim." Onun elini tuttu ve öptü. "Üzülme, sevgili kalbim. Noel balonuzun mükemmel bir başarı olmasını sağlayacağım."

Büyük bir meydan okuma olmamalıydı ama Gabriel baloya Waterloo'yla karşılaşmış gibi hissederek hazırlandı. Edward'la girdiği kaygısız bahis olası bir felakete yol açmıştı, arkadaşıyla ilgili bir şeyler ters gidiyordu ve Kim'in durumu sadece bir kıvılcıma ihtiyaç duyan bir barut fıçısı gibiydi. Bir çift çizme giyip Şanslı Kule'nin yanındaki evden çıkmak için aşağı inerek uşağını utandırdı.

Kule duvarında, yüzyıllar boyunca yöre halkının iyi şans ya da bereket getirmesi için taşı ovaladığı, iyi aşınmış bir nokta vardı. Parmaklarını orada daireler çizerek Holbourne'a huzur ve neşe yağdırdı.

Clio, Lord Gabriel'in notunu okudu ve balodan ağlayarak ayrılmak istedi. Demek beyefendilerin korunması gereken bir utanç nesnesiydi, öyle mi? Korkudan ağlamaya da meyilliydi.

Bu duruma aptallığı ve kötülüğüyle kendisi sebep olmuştu ve sonucunu da kabullenmişti; hayatının geri kalanında sessizce yaşayacağı için minnettar olmalıydı. Ama Lord Gabriel gibi biriyle tanışmayı hiç beklemiyordu. Onun kadınları nefes aldığı kadar dikkatsizce büyülediğini bilmenin bir faydası olmamıştı. Büyülenmişti ve bu yüzden kaderine karşı öfkeliydi.

Oh, saçmalama. Eğer mükemmel bir güzel olsaydın seninle asla evlenmezdi.

ve eğer biraz aklınız varsa, bunu yapmasını istemezsiniz.

Yatağın üzerine serilmiş elbiseye baktı, adamın elbiseyi almak için çaba sarf ettiği ve iyi bir seçim yaptığı gerçeğini görmezden gelemedi. Biraz önemsiyor olmalıydı.

Çok iyi. Baloda bunu giyecek ve onun rol yaptığıının farkında olarak ilgisinin tadını çıkaracaktı. Bir daha asla böyle eğlenme fırsatı bulamayacaktı.

Gabriel, Leydi Holly'ye balodan önceki akşam yemeğine kadar eşlik edecekti - onun emriyle. "Bu benim ellinci Noel balom ve geceye en yakışıklı erkeğin kolunda başlayacağım." Bu protokolde bazı aksaklıklara neden olacaktı ama Elizabeth Teyze üstesinden gelecekti.

Salonda toplandılar. Leydi Holly, Lord ve Leydi Holbourne'un hediyesi olan zümrüt ve elmaştan yapılmış çobanpüskülü broşuyla tutturulmuş bir türban da dahil olmak üzere kırmızı ipekler içinde muhteşemdi. Yine de Gabriel onun gözlerinde endişe gördü ve buna şaşırmadı, çünkü çok geçmeden Caro tek başına gelmişti. Caro kocasının yolda olduğunu, Kasaba'daki önemli meseleler yüzünden geciktiğini söylemişti ama buna kaç kişi inanırdı? Belki de boşanmanın eli kulağındaydı. Bu yeterince kötüydü ama başka bir şey Leydi Holly'yi çileden çıkarmıştı. Başka ne ters gidiyor olabilirdi?

Caro'nun neşesi kırılıyordu. Elizabeth Teyze bir barut patlamasına karşı tetikteymiş gibi her şeyi izliyordu ve Leydi Holly'nin kaşları çatıktı. Leydi Holly'nin son şans gelinlerinden biri olan Bayan Langsdale, Lord Harris'in kolunda akşam yemeğine çok neşeli bir şekilde gelmişti. Gabriel, yanaklarında güller açması için onun yardımına ihtiyacı olduğunu düşünmüyordu ve Leydi Holly'nin de buna çok sevineceğini sanıyordu. Yardımına ihtiyaç duyulmadığı için mi kızgındı?

Sonra Gabriel, Bayan Tremaine'in Edward'a baktığını gördü. İki kez dul kalmış olan bu kadın bir gün önce gizemli bir hava içinde gelmişti. Bu muhtemelen Hindistan'da uzun yıllar geçirmiş olmasından kaynaklanıyordu ama Gabriel şimdi onun tam olarak neyin peşinde olduğunu merak ediyordu. Sonra bir başka konuk, Lord Kelsey, kendini iyi hissetmediğini söyleyerek odasına koştu.

Hepsi gıda zehirlenmesinden mi ölmüştü?

Kelsey'nin masadaki yerini alması için yaşlı papaz çağrıldı ve ardından profesyonel müzisyenlerden biri tarafından klavsenle çalınan "God Rest Ye Merry Gentlemen" eşliğinde hep birlikte yemek salonuna geçtiler. Gabriel bu gece hiçbir şeyin onları dehşete düşürmeyeceğini umuyordu.

Adam, elbisenin içinde harika görünen Clio'dan daha iyi oynamadı. Alayda Clio arkasındaydı ama adam ilk bakışta işlemelerin ve boncukların mum ışığında tam da düşündüğü gibi parıldadığını fark etmişti. Saçları açıktı ve inci tokalarla süslenerek özenle toplanmıştı. Boynuna ve kulaklarına mütevazı inciler takmıştı.

Ödünç mü? Kendisinin olabilir, kovulduğunda yanında götürmüş olabilir.

Bu vesileyle Leydi Holly'nin yeri masanın başıydı ve Leydi Holbourne ortada oturuyordu. Gabriel onu oturttu ve sonra masanın aşağısına, Clio'nun yanına yerleştirdiği koltuğa doğru ilerledi. Kadın irkildi ama sonra sıcak bir şekilde gülümsedi. Gabriel bir an için oyun oynadıklarını unuttu....

Bir saatten fazla bir süre boyunca onun yanında olmasının yaratacağı etkiye hazırlıklı değildi. Servis yapılırken ve bardaklara uzanırken hafif sohbetlerin ve fırçalayan dokunuşların etkisine. Onun rahatlığı için. Gri hayalet nereye gitmişti? Sanki kılık değiştirmiş ve kayıp bir prenses olduğu ortaya çıkmıştı. Ne yazık ki diğer yanında şişman Leydi Claymott vardı ve her fırsatta bitmek bilmeyen gevezeliklere kulak vermesini istiyordu.

O devam ederken gülümsedi ve başıyla onayladı, bir gözü masadaydı ama bir terslik olursa ne yapacağını Tanrı bilirdi. Çekici Bayan Tremaine onun birkaç koltuk sağındaydı, bu yüzden ne yaptığını anlayamıyordu, ama Edward'ın o yöne doğru attığı ateşli bir bakışı yakalayınca alarm zilini çalmak istedi. Bu çekimde imkânsız bir şey yoktu ama o zaman neden Edward yasak meyveye bakıyormuş gibi görünüyordu?

Lord Holbourne, sağ olsun, Leydi Claymott'un dikkatini çekti ve Gabriel tekrar Clio'ya döndü.

Sessizce, yemek başladığından beri aklını kurcalayan soruyu sordu: "Nasıl oldu da ergenlik çağında kapılmadın?"

Biraz kızardı ama aynı zamanda güldü. "Bu kadar dalkavukluğa gerek yok."

"Dalkavukluk değil. Gerçekten merak ediyorum. Gençliğinde değilse bile, yıllar önce." Tabasına baktı ve biraz et kesti. "Öyleydim. O öldü."

Bunu düşünmemek aptallıktı. Kasvetli giysileri yas bile o l a b i l i r d i .

"Başınız sağ olsun. Askeriye mi?"

"Evet. Ünlü bir savaşta değil. İspanya'da bir yerde bir çatışmada. Üç yıl önce."

"Ama yine de hissediyorsun."

Başını kaldırıp ona baktı. "Her zaman öyle olacak, ama keder içinde batmış değilim." "Adını öğrenebilir miyim?"

"Michael Partington. Ailesi benimkine yakın oturuyor. Dört yaş büyük olmasına rağmen birbirimizi hayatımız boyunca tanıdık." Şarap kadehini eline aldı ve yudumladı. "Onun bu dünyadan gitmesi çok zor oldu. Onu bir yıldan uzun süredir görmüyordum ama yazışıyorduk. Son mektubu ölüm haberinden sonra geldi."

Masanın altında duran sol elini kızın elinin içine aldı. "Buna katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Nazikçe ayrıldı. "Birçok kişi yaptı. Daha fazla konuşmayalım yoksa gözyaşlarımla geceye gölge düşüreceğim."

Onu kollarına alıp ağlamasına izin vermek istedi ama gülümsedi. "Biz

Noel eğlenceleri için hevesli olun o zaman."

Sanki çağrılmış gibi, bir telaş Caro'nun kocası Camden'ı getirdi, özür diliyordu ama karısına umut taşıyan bir şekilde bakıyordu. Papaz Caro'nun yanında oturuyordu. Hemen yerini teklif etti. "Hiç zorluk yok efendim, sizi temin ederim. Zaten çok iyi yemek yedim."

Papaz, uzun süre mırıldandıktan ve ikna edildikten sonra ayrıldı ve Camden, yeni tabaklar ve çatal bıçak takımı temin edilirken onun yerine oturdu.

"Bir durum düzeldi," dedi Gabriel sessizce Clio'ya. "Leydi Caroline ve kocası en azından birbirlerini çatalla bıçaklamıyorlar."

"İki durum var," dedi. "Bay Lupscombe büyük öğünler yemez. Buradan uzakta çok daha mutlu olacaktır. Sizce Lord Brentford ve Bayan Hayward birbirlerine yakışırlar mı?"

Gabriel şaşkınlıkla onlara doğru baktı. İki büyük mülkü birleştirmek pratik açıdan mükemmel bir eşleşme olurdu ama bunu hiç düşünmemişti. Geçmişte Roxie Kim'i tercih ettiğini göstermişti ama belki de artık bu sona ermişti. Edward'ı yedek olarak mı alıyordu? Bu iyi olmayabilirdi. Peki ya Bayan Tremaine?

Kendi kendine yapabileceği bir şey olmadığını söylüyordu ama lanet olsun, Stretton ailesine ne olduğunu önemsiyordu. Onlar onun dünyadaki dayanak noktasıydı.

Hanımlar gidince ortam biraz yumuşadı. Kadınlar erkekler arasında her zaman bir kargaşa nedeni miydi? Yerel beyefendiler Camden'ın söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanırken konuşmalar politikaya döndü. Masadan kalktıklarında balo için daha fazla konuk gelmeye başlamıştı. Hizmetkârlar paltoları ve pelerinleri alıyor, balo için ayrılan odada konuklar açık havada giydikleri ayakkabıları dans terlikleriyle değiştiriyorlardı.

Gabriel balo salonuna gitti, hâlâ önleyebileceği tehlikelere karşı tetikteydi ama çoğunlukla Clio Finch ile gecenin uygun olduğu kadarını geçirmeyi bekliyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Minuet modası geçiyordu ama Leydi Holly'nin Noel balosu her zaman bir minuetle başlardı. Bugünlerde özellikle yavaş tempolu olduğu için o da katılabiliyordu ve neredeyse kendisiyle yaşıt olan ve flört etmeye istekli Albay Percy ile dans ediyordu.

Gabriel, nadiren dans ettiğini ama yeterince iyi idare ettiğini itiraf eden Clio'yu çıkardı.

"Uzman bir partner kesinlikle bir avantaj," dedi birbirlerinin yanından geçerken, gözleri kilitlenmişti.

"Her sosyal mükemmellikte parlatılmış!"

Kıkırdadı, gözleri parlıyordu, yanakları doğal iyi ruh haliyle renklenmişti.

Dans sona erdiğinde onu teslim etmek zorunda kaldı, ancak eli için aday sıkıntısı yoktu. Bir an için telaşlandı ama sonra muhtemelen zararsız görüldüğü için genç bir delikanlıyla uzaklaştı. Gabriel bunun doğru olduğunu umuyordu.

Bayan Langsdale'in onun yardımına ihtiyacı yoktu ve diğer genç hayırsever Bayan Fenton da gelmemişti. Elizabeth Teyze geldi. "Bayan Kelsey'i dansa kaldırırsınız mı, Gabriel? Zavallı kızın erkek kardeşi onu terk etti ve oldukça utangaç."

"Tabii ki."

Usulüne uygun olarak tanıştırıldı ve Bayan Kelsey bunalmış görünse de kızardı ve kabul etti. Dans canlı bir kır dansıydı ve bu tür konularda iyi eğitim almıştı, bu yüzden onu rahatlatmak için çalışabilirdi. Başarılı olduğunu düşünüyordu. Kesinlikle, bir sonraki dans için partner sıkıntısı çekmiyordu.

Clio'yu bir sonraki sete almak için çok geç kalmıştı ve bu seferki partneri daha yaşlıydı ve ona tehlikeli bir şekilde gülümsüyordu, ama onu zorlukla sürükleyebildi. Etrafına baktığında Edward ve Roxie'nin ortadan kaybolduğunu fark etti. Memnun olmaya çalıştı ama bunun ikisi için de doğru birliktelik olduğunu hissetmiyordu.

Sonra Bayan Tremaine'in de olmadığını fark etti.

Aramaya çıkmak istiyordu ama neden kendini havaya uçursun ki? Her ne oluyorsa, yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bayan Alsop'un güvenliğine ortak oldu. Sonra Clio'yu tekrar emniyete aldı. Bir sonraki setin başlamasını bekleyerek odada dolaşırlarken, "Eğleniyor musun?" diye sordu.

Gülümsedi. "Evet. Gördüğünüz gibi buna karar verdim. Böyle durumlar çok fazla olmayacak."

"Gelecek yıl başka bir Noel balosu olacak."

"Muhtemelen o zamana kadar burada olmayacağım. Leydi Holly çok nazik, ama ben

O ve bu durum bana uymuyor. Daha faydalı olmayı tercih ederim." "Yararlı mı? Yani mürebbiye olarak mı?"

"Ne dehşet!" diye alay etti. "Öğretmen olmak için uygun olduğumu sanmıyorum, ama yapılacak gerçekten yararlı işler olmalı. Belki Londra'daki yoksullar için."

"Aman Tanrım."

Kadın şaşkınlıkla güldü. "Seni korkutuyor mu?"

"Ben istemezdim..." Her türlü aptalca kelime neredeyse dökülüyordu.

"Böyle bir iş yapmak istemezsiniz. Bunu anlıyorum. Ama daha geleneksel bir yol izleyemeyeceğime göre, hayatımın bir amacı olsun istiyorum."

"Ama geleneksel olanı mı tercih edersiniz? Evlilik, çocuk ve benzeri şeyler."

Kes şunu. Ona bunu teklif edemezsin.

"Sanırım yapardım. Ama yine de ihtiyacı olanlara yardım etmek isterdim. İhtiyacı olanlara. Günlük ekmeğime değil ama cömertçe aldığım yardıma muhtaçtım."

"Anlıyorum."

"Bildiğini sanmıyorum. Hayatım paramparça olmadan önce bunu

yapmazdım." Elinde değildi. Onları kimsenin olmadığı bir köşede durdurdu.

"Seni buna ne sürükledi, Clio? Madem sana kur yaptı, neden evlenmeyi talep etmedin?"

Arkasını dönerek kalabalık odaya baktı. "Bu konuda konuşmaya niyetim yok, Lord Gabriel."

İfadesi kesindi ve buna saygı duymak zorundaydı. Ancak, kadının duruşu ona ensesini gösteriyordu; yumuşak bukleler kremi tenine küçük, pırıl pırıl inciler saçıyordu ve adam umutsuzca öpmek istiyordu. Elbisenin yakası birkaç santim daha aşağıya iniyor, ona omurgasını bir anlığına gösteriyor ve çıplak sırtının yuvarlak poposuna kadar tamamen uygunsuz görüntülere davetiye çıkarıyordu. Yürümeyi severdi ve hafifçe ve kolaylıkla dans ederdi. Yatağında mum ışığında kıvrak ve güzel olurdu....

Akıl sağlığını zorlayarak bir sonraki dansa çağrılmasını ve bunun canlı bir makara olmasını memnuniyetle karşıladı. Felaket bir şey yapma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Sonra Edward'ın Bayan Tremaine'le birlikte odaya girdiğini gördü; kadın olağanüstü bir Hint sarisi giymişti! Çok çirkindi ama muhteşem görünüyordu.

Edward müzisyenlere bir şey söyledi ve müzik vals olarak değişti. Edward ve Bayan Tremaine gülümseyerek merdivenlere doğru ilerlediler. O anda bir duyuru da yapabilirlerdi!

Peki ya zavallı Roxie? Umutları var mıydı? Şirketi bu yüzden mi terk etmişti? Belki de hırpalanmış kalbini ona sunmalıydı.

Ama sonra, Roxie sevinçle parlayarak, alay kıyafetleri içinde Kim'le birlikte içeri girdi. Kim'in yara izleri ve topallığı Gabriel'i şok etmişti ama arkadaşı Roxie'yle dansa katılırken bu kadar mutlu görüldüğü için üzüntü duymuyordu. Herkes birbirlerinden etkilenmiş bir halde iki çiftin dansını izliyordu ama Elizabeth Teyze ona acil bir bakış gönderdi.

"Sanırım vals yapabiliyorsun," dedi ve Clio'yu piste çıkardı. Bir süre sonra

Bir an için irkilmiş olsa da, Clio ona uydu ve ardından diğer çiftler de ona katıldı. Clio onun kollarında zarıfçe dönerek, "Ne kadar olağanüstü," dedi.

Muhtemelen durumu kastediyordu ama dans konusunda ona katılıyordu. Çoğu kişi skandal olduğunu düşünüyordu, belki de öyleydi ama o daha önce hiç bu kadar muhteşem bulmamıştı.

Dans çok erken bitmişti. Gabriel bir sonraki eşini arıyor olmalıydı ama Kim ve Roxie'yi, sonra da Edward ve sevgilisini tebrik etmeye giderken Clio'yu da yanında götürdü.

"Yıllar önce birbirimize aşıktık," dedi Edward, "ama bu şansın elimizden kayıp gitmesine izin verdik. Bir daha asla."

"Asla," dedi Bayan Tremaine, sanki dünyada başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi onun gözlerinin içine bakarak.

Şans parmaklarımızın arasından kayıp gider.

Sonra Lord Holbourne dikkat istedi ve şampanya getirilmeye başlandı.

"Noel zamanı neşe zamanıdır ve hepimiz sevgili annem Leydi Holly'nin ellinci Noel balosunun tadını çıkarıyoruz."

Herkes alkışladı.

"Ama sevinç için daha büyük bir nedenimiz var. Bu gece oğullarımdan biri değil ikisi de gelin buldu. Lord Brentford Edward, Bayan Lily Tremaine ile evlenecek ve küçük oğlum Kimball da sevgili komşumuz Roxanne Hayward ile evlenecek. Hepimiz onların mutlu geleceklerine kadeh kaldıralım!"

Herkes öyle yaptı ve Leydi Holly gözlerini sildi ve mutlu görünüyordu.

Gabriel kadeh kaldırmaya gönülden katıldı ama içinden bir ses "Neden benim için değil?" diye haykırıyordu.

Müzik tekrar başladı ve Gabriel Clio'ya döndü ama Clio uzaklaşmıştı ve başka bir adamın onu bir sonraki dansa götürmesine izin vermek üzereydi. Gabriel onu kaptığı gibi dans pistine götürdü.

Gitti, ama "Lordum?" dedi.

Açıklamaya çalışmadı, sadece "Şaşırtıcı derecede iyi haber" demekle yetindi.

"Lord Brentford ile Bayan Hayward'ın birbirlerine gerçekten uygun olup olmadıklarını merak ediyordum ama Bay Stretton'la aralarında bir bağ olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Kimsenin yoktu. Çocuklukları boyunca didişip durdular."

"Belki de her şey böyle başlar."

Gülümsemesindeki bir şey onu sormaya itti, "Senin için de mi? Nişanlının komşun olduğunu söylemiştin."

"Benim için de."

Dans başladı ama Gabriel umutsuzca, "Senin mutlu olmanı istiyorum, Clio. Bunu hak ediyorsun."

Basamaklara doğru ilerlerken gülümsedi ama hüznünlü gülümsemesi "*Hayır, istemiyorum*" diyordu.

Balo saat ikide sona erdi ve yakınlardan gelen konuklar, arabalarındaki lambalar ve fazladan lambalar taşıyan atlılarla birlikte yola çıktılar. Ortalık sessizleştiğinde, Gabriel

Clio Finch ile karşılaşmayı yarı umut ederek, yarı korkarak evin koridorlarında yürüdü.

Stretton Malikânesi'nin resminin önünde tekrar durdu ve eve dönerken Clio'yu kapıda bulduğunu, gülümseyerek hoş geldin dediğini, bir ya da iki çocuğun onu karşılamak için dışarı koştuğunu hayal etti. Bu fikir onu dehşete düşürmüştü ama şimdi özlem duyuyordu.

Onun skandalı olmasa bile böyle şeyler düşünmek için çok erkendi ama kimse aklına ya da kalbine bunu söylememişti. Bunu görebiliyordu. Hissedebiliyordu.

Ama bu imkansızdı.

Kendi iyiliği için değil ama onun iyiliği için, diye hatırlattı kendine. Onun dünyası tarafından dışlanacaktı ve muhtemelen bir yer bulacağını düşündüğü değerli dünya tarafından bile dışlanacaktı. Eğer bir şehirde yoksullara yardım etmek için ortaya çıkarsa, kimse soru sormayacaktı. Ancak hikayesi ortaya çıktığında, bu tür işlerle uğraşan "iyi insanlar" onu uzaklaştıracaktı. Dünya ahlaksız bir kadın için çok acımasızdı.

Ve ahlaksızca davranmıştı. Belli ki zeki ve vicdansız bir adamla karşılaşmıştı ama evlenmeden onunla kaçmak aptallıktı. Aptal değildi, o yüzden şehvetle hareket etmiş olmalıydı. Başka bir adamı arzulamıştı.

Resimden uzaklaştı ve odasına geri döndü. Yarın ayrılacak ve tüm bunları geride bırakacaktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün Holbourne Manastırı'nda uykulu bir şekilde başladı. Hizmetkârların çoğuna geç kalkmaları için izin verilmişti ve konuklar uyumaya devam ediyordu. Ancak Gabriel kendini saat onda uyanık ve huzursuz buldu. Özellikle Clio'yla bir kez daha karşılaşmamak için hemen oradan ayrılmak istiyordu ama ev sahipleriyle ve Leydi Holly'yle vedalaşması ve yakındaki kasabadan bir araba getirtmesi gerekiyordu.

Aşağıya indi ve zemin kattaki sabah odasında hazırlanmış asgari bir kahvaltı buldu. Bir uşak ona taze kahve getirdi ve o da jambon ve ekmekle yetindi.

Sabah akıllı başına gelmemiştir. Hâlâ Clio'yu gelini olmaya ikna etmek istiyordu ama önünde engeller vardı ve onları aşmanın bir yolunu göremiyordu. Yurtdışında yaşamayı düşünmüştü ama İngilizlerle karşılaşmaları kaçınılmazdı ve merak uyanacaktı. Belki uygarlığın ötesine geçip isimlerini değiştirirlerdi ama bu şekilde mutlu olabileceklerinden şüpheliydi.

İkinci fincan kahvesini bitirmek üzereydi ki biri ön kapıya vurdu. Sabah odasının kapısı açık olduğu için bir adamın "Bayan Finch burada mı?" diye sorduğunu duydu.

Gabriel ayağa kalktı ve gözlemlemeye gitti. Gelen, kaliteli, ağır bir palto giymiş, iri kemikli bir adamdı. Bir yanlışı düzeltmek için yarışan baştan çıkarıcı mı? En az elli yaşlarında görünüyordu.

Uşak standart savunmasını yapıyordu. "Öğreneceğim efendim. Burada bekler misiniz lütfen?" Koridorun karşısındaki kabul odasını gösterdi.

"Ama o burada mı?"

Asabi bir beyefendiydi ve Gabriel'in bir şüphesi vardı. Clio ile bir benzerliği olduğunu söyleyemezdi ama belki de....

Dışarı çıktı. "Dün geceki büyük balo nedeniyle evi uyuşuk buluyorsunuz efendim. Beklerken size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim? Dış giysilerinizi çıkarmak isteyebilirsiniz?"

Adam engellenmiş gibi görünüyordu ama uşağın paltosunu, eldivenlerini ve şapkasını almasına izin verdi. "Bir fincan çaya minnettar olurum, efendim."

Gabriel uşağa getirmesini işaret etti ve adamı sabah odasına götürdü. "Ben Lord Gabriel Quinfroy, efendim, evle bir bağlantım var. Ya siz?"

"Henry Finch. Bana kızımın burada olduğu söylendi."

Bunu inkâr etmenin bir anlamı yok gibiydi. "Öyle, efendim. O bir yoldaş

Dowager Holbourne Kontesi."

"Ha! Bana öyle söylendi. Hanımefendinin onun hakkındaki gerçeği bilmediğine bahse girerim." "Bu bahsi kaybedebileceğinden şüpheleniyorum. Neden buradasınız?"

Bay Finch ses tonunu duyunca kaşlarını çattı. "Benim kızım.

Onun refahı." "Yine de onu kaybetmiş gibi görünüyorsunuz."

"Affedersiniz lordum, ama bu sizi ilgilendirmez."

Uşak çayı getirdi ve masaya koydu, sonra Gabriel'e bir soru sordu. Gabriel elini sallayarak onu uzaklaştırdı.

"Şu anda ailenin temsilcisi ben gibi görünüyorum Bay Finch, ayrıca dul eşin vaftiz oğluyum, bu yüzden belki manevi bir bağ iddia edebilirim. Bayan Finch aileden biri haline geldi ve çok değer görüyor. Onu götürmeye mi geldiniz?"

Clio'nun babası çayına şeker karıştırdı ve biraz içti. Gabriel onun görünüşünden hoşlanmamıştı ama önyargılı olabileceğini de biliyordu.

"Öyleyim," dedi adam sonunda. "Çok gurur verici bir evlilik teklifi aldı."

Gabriel bunu sindirmek için bir an durmak zorunda kaldı. "Ne büyük şans. Yine de bilmediğimiz bir gerçekten bahsettiniz."

"Fensham biliyor."

"Fensham Kontu mu?" Gabriel sesindeki şaşkınlığı saklamaya çalışmadı.

"Onu tanıyor musun?"

"Neredeyse herkesi tanırım Bay Finch. Üç karısını gömdü."

"Şanssız."

"Ve yine de kızınızı onun talihsizliklerine mi emanet edeceksiniz?"

Bay Finch çenesini çıkardı. "Bir kontes olacak ve bunun için de çok şanslı."

"Sence bu teklifi kabul edecek mi?"

"Tabii ki yapacak," diye h o m u r d a n d ı adam. "Aksi takdirde onun için ne umut var ki?"

Gabriel tüm bunları sindirebilmek için kendine biraz daha kahve doldurdu.

"Lord Fensham dördüncü karısının itibarı konusunda endişelenmiyor mu?"

"Sadece söylentiler var, o da biz de yalanlarsak unutulur gider. Onu çağırdılar mı?"

Gabriel ayağa kalktı. "Gidip öğreneceğim."

Koridorda Elizabeth Teyze'nin merdivenlerden indiğini gördü. "Anladığım kadarıyla bir ziyaretçimiz var?"

Gabriel ona sessizce, "Clio Finch'in babası," dedi. "Ben gidip onunla konuşurken onun dikkatini çek."

"Muhtemelen hâlâ yataktadır."

"Boş ver."

Üst kata koştu ve sonra hangi odanın Clio'nun odası olduğunu bilmediğini fark etti. Bu

muhtemelen Leydi Holly'nin yanındaydı. En olası kapıyı seçti, çaldı ve içeri girdi.

Gözlerini dikerek oturdu ve yorganı yukarı kaldırdı. Düz beyaz bir gecelik giymişti ama saçları örülmüştü. Şaşırtıcı derecede güzeldi. "Ne yapıyorsun burada?"

"Bağırma," dedi ve kapıyı arkasından kapattı. "Baban burada."

Gözleri panik içinde açıldı. "Ne? Neden?"

"Çünkü Lord Fensham'dan bir evlilik teklifi aldınız." "Hayır!"

Onun o anki dehşetine gülümsedi. "Umarım bu inançsızlık değil de reddetmektir." "İkisi de. Onunla asla evlenmem, ama neden teklif etsin ki?"

"Çünkü bu topraklarda ilk üç karısına yaptığı muameleden sonra ona kız verecek çok fazla aile yok. Baban seni zorlayamaz."

"Hayır, Tanrı'ya şükür. Sanırım aşağı inip bunu ona söylemeliyim. Git de giyineyim."

Çaresizce yanına gidip onu öpmek istedi. Yüce Tanrım, henüz öpüşmemişlerdi. Çok daha fazlasını istiyordu. Onun yatağına tırmanıp ırzına geçmek istiyordu ama her şeyin bir sırası vardı.

"Bir dakika bekle," dedi. "Babana göre senin rezilliğin sadece söylentiden ibaret. Bu doğru olabilir mi?"

"Söylentiler yeterince kötü."

"Ama ölümcül değil. Tam olarak ne oldu,

Clio?" "Bana neden kızgınsın?"

Sana duyduğum şehvetten deliye döndüm ve evet, gerçekte olduğundan daha büyük bir yıkımı ima etmiş olabileceğin için kızgıyım.

Gabriel kendini sakinleştirdi ve mantıklı konuştu. "Kızgın değilim. Belki sinirliyim. Başka nedenlerden dolayı çaresizim. Lütfen bana hikâyeyi anlat."

Kaşlarını çattı ama öyle de yaptı. "O adam - ona Lovelace diyeceğim - bana kur yaptı. O iyi bir arkadaşı ve ben yalnızdım. Will'le evlenmek için nişanlanmışım, bu yüzden diğer erkekleri uzak tuttum ve sonra onun yasını tuttum. Tam olarak yas tutmadım, çünkü buna inanamıyordum. Bir süre bir hata olduğu umuduna sarıldım. Canlı bulunacaktı. Ama sonra arkadaşlarından biri beni görmeye geldi ve bana bazı hatıralar verdi. Will öldüğünde o da oradaydı.

Çarşafı gözlerini silmek için kullandı. "Lovelace beni bu tür düşüncelerden uzaklaştırdı ve yas tuttuğum için hâlâ sade giyiniyor olmama aldırış etmedi. Aşık olduğumu sanıyordum ama parası yoktu. Babam ilgimi görünce onu bir daha görmemi yasakladı. Şimdi delice geliyor, çünkü babam haklıydı, ama ben isyan ettim ve Lovelace onunla kaçmamı istediğinde, bunu aşkın kanıtı olarak gördüm. Lovelace beş parasız olmama aldırmadı. Tabii ki, o sadece beni istiyordu. Yolda iki gece geçirdikten sonra kayıplara karıştı,

Bana hayatta kalmam için birkaç gine ve onu tanıdığım ismin sahte olduğunu söyleyen bir not bıraktı."

"Umarım bir gün onunla tanışırım."

"Ve ne? Düello mu yapalım? Bu aptallığı daha da arttırır. Bu onun olduğu kadar benim de hatamdı."

"Saçmalık. Bana ailenin seni evden attığı söylendi."

"Gerçekten de öyle oldu. Hancı papazı çağırdı ve papaz ile karısı gerçekten iyi insanlar olduklarını kanıtladılar. Tek kelime bile sitem etmeden beni yanlarına aldılar ve aileme mektup yazarak beni affetmelerini istemeye ikna ettiler. Bana asla geri dönmememi söylediler. Papaz yerel bir bayanla temasa geçti. O da kraliçeye mektup yazdı ve ben de buraya geldim."

"Hâlâ tek gerçek aşkın için yas tutuyorsun."

"Evet."

"Bu yeşil elbise aslında bu renk miydi?" "Bunun ne alakası var?"

"Boş bir merak."

"Sen delisin. Hayır, değildi. Parlak yeşildi ve siyaha boyamaya çalıştım. Boya tutmadı ve bu hale geldi. Yarı yas için kullanıldı. Böyle şeyler umurunda değildi."

Tehlikeli olduğunu bilse de yaklaşmak zorundaydı. "Baban skandalın sadece söylenti olduğunu iddia ediyor, bu yüzden ailen bir açıklama yapmış olmalı. Kaçtığınızı ve özellikle de terk edildiğinizi çatılara haykırmak istemezlerdi."

"Sanırım değil. Ne fark eder ki?"

"Çünkü," dedi, elini karyolanın direğine dayayarak, "dünya karşısında mahvolmuş değilsin."

Onun ses tonuna bakakaldı. "Hâlâ *mahvolmuş* durumdayım. İki gecedir yoldayım, Gabriel."

Biz iffetli davranmadık."

Birdenbire rahatladı. Hatta gülümseyebildi. "Bana Gabriel dedin."

"Muhtemelen uygunsuz bir şekilde samimi bir tartışmaya girdiğimiz için yatak odamda!"

"Daha fazlasını dört gözle bekliyorum. Clio, sanırım seni seviyorum." Kaşlarını çattı. "Sanıyor musun?"

"Deliliği fazla zorlamayalım." "Delilik, öyle mi?"

"Tamamen, çünkü çok hızlı ve öfkeli, ama harekete geçme ve hayatını mahvetme ihtiyacıyla savaşıyorum."

"Çoktan mahvoldu, yoksa bunu unuttun mu?"

Elini salladı. "Önemsiz bir şey."

"Ben bakire değilim," dedi dikkatle.

"Yolda iffetsizce geçirilen iki gecenin doğal sonucu bu." "Sakıncası yok mu?"

"Ben de bakire değilim. Senden daha kesinlikle, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Sana layık değilim, Clio. Leydi Holly'nin ne dediğini unutma."

"Evlilik için uygun olmadığın gibi bir Şey. Bu doğru mu?"

"Bilmiyorum. Ama sen istersen denemeye hazırım. Bence püşmemiz çok iyi bir fikir olur."

"İstemiyorum. En azından burada değil." "O zaman giyin ve-"

Kapı çalındı ve Elizabeth Teyze başını içeri uzattı. "Tanrı'ya Şükür, terbiyeli. Neler olduğunu bilmiyorum ama Bay Finch'i daha fazla oyalayamam. Sana zarar verdiğimizden endişelenmeye başladı, canım."

"Oh. Doğru. Git buradan," dedi Clio Gabriel'e. "Aklından geçen saçmalık her neyse, bunu babamla konuştuktan sonra tartışırız."

Gitmekten başka çaresi yoktu.

Koridorda Elizabeth Teyze, "Kafanda ne saçmalıklar var Gabriel?" diye sordu.

"Onunla evlenmek istiyorum.

Sanırım." "Sadece dűřünüyor musun?"

"Mantıklı olmaya çalışıyorum! Ama onsuz yaşayabileceğimi sanmıyorum. Evlenemeyeceğimizi sanıyordum, çünkü o mahvolursa Bunu biliyorsun değil mi?"

"Elbette. Leydi Holly onu buraya davet etmeden önce bana söyledi."

Halı kaplı koridorda volta attı. "Görünüşe göre kendi bölgesinde herkes bunu biliyordu ve onunla evlenirsem ne olacağını biliyorsun."

"Herkes bilgi almak için araştırır.

Anlıyorum." Ona bakmak için durdu. "Ama eğer "

"yle görünmüyor ama tüm detaylara sahip değilim. Ne yapacaksınız?"

Gabriel duvara baktı ve birden her Őey netleřti. "Evlen onunla. Yoksa delireceęim. Eęer durum kötüyse, yurtdıřına gideriz. Dűnya üzerinde kimsenin umursamayacaęı bir yer buluruz." Ona glűmsedi. "En azından ailemle karřılařmaktan kurtulmuř olurum."

Elini onun koluna koydu. "Ama bu ailenin iyiliği için, umarım iş o noktaya gelmez, canım."

Elizabeth Teyze gitti. Gabriel bekledi. Clio gri elbisesi ve şapkasıyla ortaya çıktı ama bu hayalet değildi. Çenesi yukarıdaydı ve savaşa hazırdı.

Ancak onu grdűęünde yűzű kızardı. "Söyledięin hiçbir Őey için seni tutmayacaęım."

Onun elini tuttu. "Hadi bunu bir pűcűkle halledelim." Kız biraz direndi, ama çok deęil, ve sonra onun kollarındaydı, o kadar mükemmeldi ki. Parmaklarını o lanet bařlıęın altındaki gűr saçlarına daldırdı ve sonunda onu ptű. Hissetti

Rahatladı ve öpücüğe karıştı, böylece onu derinleştirebilir, tadına bakabilir ve tamamen içine, sonunda evine batabilirdi.

"Gabriel!" Bağırmaktan ziyade tıslamıştı ama bu onu mutluluktan uyandırdı.

Elizabeth Teyze koridorda onlara ters ters bakıyordu. "Şimdi!" dedi ama aynı zamanda gülümsüyordu.

"H a d i ," dedi ve sevgilisiyle kol kola girerek aşağıya, kahvaltı salonuna indiler.

Clio'nun babası ayağa kalktı. "Sonunda buradasın! Sana haber verildi mi? Bavullarını topla ve eve gidelim."

Gabriel kapıyı kapattı. "Özür dilerim efendim ama bu iş daha fazla uzamadan kızınızla evlenmek istiyorum."

Finch'in yüzündeki yakut rengi yeniden yükseldi. "Ne? *Sen mi?*" "Ben."

"Ama . . . Siz tam olarak kimsiniz, efendim?"

"Lord Gabriel Quinfroy, Straith Dükü'nün oğlu."

"Dük....." Adamın çenesi düştü.

"Clio da beni Lord Felsham'a tercih etme şerefine nail oldu."

"Lanet olsun!" Bay Finch toparlanmıştı. Belli ki planlarının altüst olmasından hoşlanmayan bir adamdı, daha iyisi için bile olsa. "Onun hakkındaki gerçeği bilmiyorsun."

"Sanırım bunu zaten ima etmiştim. Ancak, leydimin babası olmanıza rağmen, üzülerek söylemek zorundayım ki, bu konudan daha fazla bahsedilmesine büyük itirazım olacak."

"Ne? *Ne?*"

"Felç geçirmeden önce oturun efendim." Gabriel, Clio'yu babasının karşısındaki bir sandalyeye yönlendirdi ve yanına oturdu. Clio şimdi gergindi, hatta belki de titriyordu, bu yüzden Gabriel onun elini tuttu. "Bay Finch, Clio'nun yokluğunu açıklamak için evde hangi hikâyeyi anlattınız?"

Finch cevap vermeyecekmiş gibi çenesini tuttu ama sonra, "Hasta bir teyzeye bakmak için çağrıldığını" söyledi.

"Hangi teyze?"

"Fark eder mi?"

"Biri hikayeyi kontrol ederse olacak."

"Kız kardeşim, Marjorie. Her zaman bir şeylerden rahatsız olur."

"Dul bir kadın," dedi Clio sessizce. "Nottinghamshire'da yaşıyor. Ona hiç yakın olmadım."

Gabriel, "Bu hikayeden haberi var mı?" diye sordu.

"Elbette biliyor," dedi Finch. "Eğer desteklenmeyecekse bir hikayenin ne faydası var?"

Clio, "Ama biri yakından bakacak olursa, ayakta duramaz," dedi. "Gabriel "

"Sus, canım. İzninizi alabilir miyim, efendim?"

Finch'in kaşları hâlâ çatıktı. "Ona nasıl bir hayat sunabilirsiniz efendim? Küçük oğullarınızı biliyorum."

"Sevgili efendim, dükün oğulları nadiren cimri olurlar, ama ben çok varlıklı biriyim. Hiçbir şey istemeyecektir." Clio'ya döndü. "Kardeşlerin olup olmadığını hiç sormadım."

"İki erkek kardeş. Bir kız kardeş, evli."

Finch'e geri döndü. "Clio'nun ailesi şüphesiz onun evliliğinden fayda sağlayacaktır, eğer bu sizin için önemliyse."

Öyle oldu. Bay Finch nahoş biriydi ama aptal değildi. "Straith Dükü, ha? Nüfuz?" Muhtemelen Straith'e yapacağı ziyaretleri hayal ediyordu. Gabriel bunun pek olası olmadığını düşündü ama yine de ona iyi dileklerini ilettiler.

"İzniniz var mı efendim?"

"I . . ." Hâlâ boğulacakmış gibi görünüyordu ama yine de, "Öyle lordum," demeyi başardı.

Gabriel, Clio'yu da yanına alarak ayağa kalktı. "Teşekkür ederiz, efendim."

Onu koridordan geçirerek kabul odasına götürdü ve kapıyı kapattı. "Bana tam olarak teklif etmedin," dedi, "ve ben de kabul etmedim!" Tek dizinin üzerine çöktü. "Clio, hayatım, lütfen benimle evlen."

Dudağını ısırdı. "Yapmam gerektiğini nasıl bilebilirim? Diğer kadınlardan hoşlanmayacağım." "Yeminimi tutacağım."

"Yapabileceğinden emin misin? Oh! Bunu söylemek korkunç bir şey ama ben ..." "Korkuyorsun. Kader seni bir kez aldattı, bir kez de lanetledi. I sana ihanet etmeyeceğim, hayatım. Buna söz veriyorum. Uç. Evet de." Ona baktı, ama sonra fısıldadı, "Evet."

Ayağa kalktı ve ilk öpüşmeleri kadar muhteşem olan ikinci öpüşmeleri için onu yakaladı. Ve daha da fazlası. Onun hareket ettiğini hissetti ve şehvet yüzünden çılgınlığa sürüklendiğini düşündüğünü hatırladı. O zaman bu onu rahatsız etmişti. Şimdi etmiyordu. Şimdi evli olmalarını diledi ama evli olmadıkları için öpüşmeyi kesti ve ona sıkıca sarıldı.

"Şimdi İskoçya'ya ve acele bir evliliğe doğru yola çıkardım, aşkım, ama seninle iyi bir şekilde ve ihtişamla evlenmeyi tercih ederim."

Ona bakmak için geri çekildi. "Evimden mi?"

"İstemiyorsan olmaz. Buradan evlenebiliriz. Leydi Holly hazır bulunmak isteyecektir ve seyahat mevsimi de değil."

"İşe yarar mı?"

"İşe yarar. Emin olmak için zamana ihtiyacın yoksa. Seni şimdi ele geçirmek, sonsuza dek kendime zincirlemek istiyorum, ama daha fazla zamana ihtiyacın varsa ..."

"Şimdi seni de yakalamak istiyorum. Korkuyorum. Korkarım bu da elimden kayıp gidecek."

"Olmayacak. Yapmayacağım." Onu elinden tutup üst kata, Holbourne Malikânesi'nin tablosuna götürdü. "Buna benzer ama Londra'ya yakın bir yer satın almayı düşündüm. Bir evim olsun istedim. Bir ev istediğimi fark etmem daha uzun sürdü."

kapının yanında."

"Ve çocuklarımız sizi selamlamak için koşuyor mu?"

"Ve çocuklarımız beni selamlamak için koşuyor. Onu birlikte avlayabiliriz.

Yakında." Resimden dönüp ona gülümsedi. "Ne kadar mükemmel o l a c a k .
Belki de sen her şeye rağmen bir meleksin, aşkım."

ÖKSEOTU ÖPÜCÜKLERİ

Anne Gracie

BİRİNCİ BÖLÜM

"*Öğretmenlik mi?* Aman Tanrım, gel, gidip de kasvetli bir kız papaz okulunda öğretmenlik yapamazsın," dedi arkadaşları tarafından Leydi Holly olarak bilinen Holbourne'un Dul Kontesi. "Bu bildiğin hayatın sonu olur!"

"Başka alternatif yok," dedi Alice Fenton ona. "Mülk babamın kuzenine miras kaldı, o ve ailesi yeni yılda Jamaika'dan dönüyorlar ve benim de yaşayacak başka yerim yok. Ayrıca, Jamaika'daki taahhütleri bana Oakes'te fazladan bir yıl daha kazandırdı, bunun için çok minnettarım." Bu ona huzur içinde yas tutmak ve geleceği için bir plan yapmak için zaman vermişti. "Şimdi hayatıma devam etme zamanı."

"Seni *soğukta* dışarı mı itiyor?" Leydi Holly öfkeyle konuştu. "*Doğduğun* evden mi? Ve babanın ve ondan önce onun babasının ve Tanrı bilir ondan önce kaç Fenton'un evinden?"

"Aksine, bana evimi kendisi, karısı ve çocuklarıyla birlikte yapabileceğimi söyledi-"

"Hmph! Bu adamın ailevi duyguları var demek ki."

Allie nazik komşusuna, "Onurlu ve sempatik olan her şeyi yaptı," diye güvence verdi.

"O zaman neden bu kasvetli papaz okulu?"

Allie bunu Leydi Holly'ye nasıl açıklayacağını düşündü. Kuzenini cömert değilmiş gibi göstermek istemiyordu ve aslında öyle de olmamıştı, hem de hiç. Sadece, ona ihtiyaç duyduğu sürece Oakes'te bir ev teklif ettiği paragrafta, karısının çocuklarla ilgili yardımını memnuniyetle karşılayacağından bahsetmişti. Beşine de.

Allie çocuklara düşkün olsa da, hayatını başkalarının çocuklarına bakarak geçirecekse, bunun için para almayı tercih ederdi. Hiç bitmeyen "zavallı akraba" rolü, içine girmek istediği bir rol değildi.

"Her zaman öğretmen olmak istemişimdir," dedi hafifçe. "Ve kendi hayatımı kazanma fikri bana cazip geliyor. Ayrıca, kuzenime ya da karısına haksızlık olur. Eğer Oakes'ta kalmaya devam edersem, bu -benim açımdan dünyadaki en iyi niyetle- sadakatlerin bölünmesine neden olur."

Yaşlı kadın burnunu çekti. "Gurur, işte bu. Hayatın boyunca burada tüneği sen yönettin."

Allie güldü. "Kesinlikle ve sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, eğer burada kalırsam, hizmetçiler ve kiracılar, babamın kuzeni olan gerçek varis yerine hep benden bahsedecekler."

"Bencil! O da öyleydi."

"Bunun Kuzen Howard'ın hatası olduğunu pek sanmıyorum-"

"O değil, baban. Ölünün arkasından kötü konuşmak istemem ama bunu inkâr etmek mümkün değil. Kendini kitaplarına gömdü ve bunca yıl her şeyi sana bıraktı, bir kez bile geleceğini düşünmedi. Uygun genç erkeklerle tanışma fırsatın bile olmadı, evde tıkılıp kaldın, önce zavallı annene, sonra da babana baktın - malikaneyi idare etmekten bahsetmiyorum bile."

Allie hiçbir şey söylemedi. Aşağı yukarı doğrudu -Baba kendini derslerine adanmıştı ve malikâneyle ya da Allie'nin zamanını nasıl geçirdiğiyle ilgilenmiyordu ama Leydi Holly'nin anlamadığı şey, Allie'nin bundan bir hanımefendiye yakışmayacak kadar zevk aldığıydı.

Kiracılarla görüşmeyi, hangi iyileştirmelerin yapılacağına, hangi ürünlerin deneneceğine karar vermeyi, defterleri dengelemeyi ve gelirlerini artırmanın yollarını bulmayı seviyordu. Bundan zevk alıyordu ve bu işte iyiydi.

Ama Leydi Holly bırakın anlamayı, onaylamıyordu bile. Onun kuşağındaki hanımlara göre -ve babamın kuzeni gibi erkeklere göre- genç bir kadın tüm o çirkin erkeksi sorumluluklardan muaf tutulmalıydı. Genç bir kadının tek görevi ailesine itaat etmektir. Dans etmek, güzel görünmek ve uygun bir eş bulmaktır.

Dans etme, güzel görünme ve uygun bir eş bulma şansı olsaydı, Allie'nin de bundan son derece memnun olacağına şüphe yoktu ama zavallı annem, Allie'nin ortaya çıkmasından hemen önce hastalanmıştı ve bu korkunç hastalığın korkunç etkisini göstermesi beş yıl sürmüştü. Babam annemin acı çekmesini izlemeye dayanamamış, kendini derslerine gömmüş ve bir daha da ortaya çıkmamıştı. Bu yüzden Allie yapılması gerekeni yapmış, annesine bakmış ve malikânenin idaresiyle ilgilenmişti. Ve sonra babam hastalandı.

Şimdi, yedisinde ve yirmisinde, Allie sadece ortaya çıkmak için çok yaşlı değildi, aynı zamanda gerçekten de raftaydı. Yine de yeni kariyerini dört gözle bekliyordu. Hastalık ve ölümle o kadar uzun süre uğraşmıştı ki, hayat dolu genç kızlarla birlikte yaşama ve çalışma fikri ona çok çekici geliyordu.

"O halde Noel baloma geleceksin," dedi Leydi Holly ona. "Bahane bulmaya çalışma zahmetine girme, geliyorsun, o kadar. Yas yılınız sona erecek ve incelemeniz için mükemmel bir dizi uygun beyefendiyi bir araya getirmişken burada kalıp çürümeniz için hiçbir neden yok."

Allie güldü. "Benim incelemem için mi? Sanki alışverişe gidiyormuşum gibi?" "Yapacağın şey tam olarak bu."

"Beyefendilerin bu konuda hiç söz hakkı yok mu?"

Yaşlı kadın burnunu çekti. "Kadınlar nesillerdir erkekleri bir seçenekleri olduğuna inandırıyor. Şimdi saçmalama Allie, gidip evlenmeden önce sana bir koca bulman için son bir şans vermeye kararlıyım."

Kendini bu okulda." "Okul" kelimesini sanki gerçekten "hayvanat bahçesi" demek istiyormuş gibi telaffuz etti.

Allie gülümsedi. Leydi Holly'nin tüm iğneleyici tavrına rağmen çok iyi bir kalbi vardı. "Balonuza katılmayı çok isterim, Leydi Holly..."

Yaşlı kadın kaşlarını çattı. "Bir 'ama' geldiğini duyuyorum."

"Pek sayılmaz, dans etmeyi, flört etmeyi ve çılgınca eğlenmeyi gerçekten çok isterim ve Noel balolarınız dillere destan, biliyorsunuz ben hiç katılamadım. Ama sahip olduğum tek balo elbisesi on sekiz yaşındaki ben için dikilmişti, yedi yirmi yaşındakiler için değil. Ne yazık ki"-Allie kalçalarını ve göğüslerini göstererek yüzünü buruşturdu-"Artık eskisi gibi ince bir genç değilim."

Leydi Holly homurdandı. "O zamanlar cılız bir gençtin, ne göğsün ne de kalçan vardı. Şimdi kadın gibi bir vücudun var. Ayrıca, bunu ben de düşündüm. Senin için bir elbise diktirdim, kutuyu Meadows'a bıraktım. Size uyacaktır - Bayan Meadows'a mevcut elbiselerinizden birinden ölçülerinizi aldurdım."

Allie şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Benim için bir elbise mi diktirdin?"

Balo elbisesi mi?" Yaşlı kadın, "Şimdi bana sert davranma, Allie Fenton," dedi.

Allie'yi bir an bile yanıltmayan sert bir ses tonuyla. "Sevgili annene çok düşkündüm ve bu senin için olduğu kadar onun için de. Senin ortaya çıkmanı dört gözle bekliyordu ve hastalığı bunu engellediği için yıkılmıştı."

"Katı yürekli değilim, gerçekten değilim. Sadece şaşırdım." Allie'nin boğazında bir yumru oluştu. Yaşlı kadının kaba nezaketi onu derinden etkilemişti. Ve düşünceliydi. Bir balo elbisesi . . .

Leydi Holly uzandı ve onun elini okşadı. "Öyle bakma canım, annene seni yakışıklı bir erkeğin kollarında dans ederken göreceğime dair söz verdim ve her ne kadar geçmişte koşullar buna engel olmuş olsa da -ki önce annen sonra da baban ölürken dansa gitmenin senin için uygunsuzluğun zirvesi olacağını çok iyi anlıyorum- şimdi seni engelleyecek hiçbir şey yok ve baloma geleceksin!"

Allie buğulu bir şekilde gülümsedi. "Tıpkı Sindirella gibi. Ve elbiseyi bile siz temin ettiniz."

Yaşlı kadın kıkırdadı. "Bu benim ellinci yıllık balom. Karga gibi giyinip gelmeni istemezdim, değil mi?" Allie'nin matem kıyafetlerine baktı ve burnunu kırıştırdı. "Umarım siyahlarını yarına ertellersin."

Allie başını salladı. Babamın ölümünün üzerinden bir yıl geçmişti.

"Güzel. O zaman baloma geleceksin." Bu bir soru değildi.

"Teşekkür ederim, gelmeyi çok isterim - ellinci Noel balonuzda dans etmek ve tüm arkadaşlarıma veda etmekten daha çok isteyeceğim bir şey düşünemiyorum." Allie yaşlı kadına sarıldı. "Benim ve ailem için her zaman çok iyi bir dost oldunuz. Size tüm kalbimle teşekkür ederim, sevgili Leydi Holly."

Leydi Holly son derece memnun bir ifadeyle, "Pish-tush, kızım, gevezeliğe gerek yok.

Gelin ve Noel arifesinden itibaren Abbey'de kalın - balo ayın yirmi sekizine kadar değil, ama Noel'de yalnız kalmak istemezsiniz." Ayağa kalktı, gitmeye hazırdı.

"Teşekkür ederim, çok nazıksınız ama Noel için gelmeyeceğim," dedi Abby. "Bu benim buradaki son Noel'im ve Noel'i evde geçirmek istiyorum."

Leydi Holly kaşlarını çatı. "Burada mı? Tek başına mı? Baban olmadan geçirdiğin ilk Noel'de mi?"

"Kasvetli olmayacağım, size söz veriyorum. Kulağa melankolik bir durummuş gibi geldiğini biliyorum ama babam Noel'i severdi, ben de öyle ve bu Noel'i unutulmaz kılmak istiyorum - kendi evimde geçireceğim son Noel'i." Kaçınılmaz olarak hüznü anlar yaşayacak olsa da, Allie ait olmadığı Holbourne Abbey'de Londra'nın şık insanlarıyla bir arada olmaktansa burada, evinde küçük, özel ve kişisel bir Noel geçirmeyi tercih ederdi. Ve orada Noel gürültü, şamatalı bir olay olacaktı.

Yaşlı kadın ona sıkıntılı bir bakış attı. "Hepsi çok güzel ama... yalnız mı?" Allie kolunu yaşlı kadının koluna doladı ve onunla birlikte yavaşça ön kapıya doğru yürüdü. "Yalnız kalmayacağım, gerçekten yalnız kalmayacağım. Kendi arkadaşlığıma çok alışkınım. Ve evde hatırlayacağım son bir değerli Noel istiyorum." Gülererek ekledi, "Ve papaz okulundayken, günün ve gecenin her dakikası yaygaracı kız öğrenciler tarafından kuşatıldığında, hiç şüphesiz düşüneceğim

"Yalnızlığın zevklerini de severek."

Leydi Holly hassas bir şekilde ürperdi. "Ben göremiyorum, ama istediğiniz buysa Ama fikrinizi değiştirirseniz, Noel arifesinde gelin. Ya da daha önce."

Allie ona tekrar sarıldı. "Teşekkür ederim ama baloda kesinlikle orada olacağım. Ve elbisem için tekrar teşekkür ederim."

★ ★ ★

Meadows elbisenin bulunduğu paketi Allie'nin yatak odasına götürmüştü, bu yüzden Leydi Holly'nin arabası hareket eder etmez Allie merak içinde yukarı fırladı. Ve heyecanla... Yeni bir elbise giymeyeli ne kadar olmuştu? Yıllar.

Köyün terzisine sipariş ettiği üç yeni elbiseyi saymadı; onları henüz giymemişti ve ayrıca, öğretmenlik rolünü düşünerek sipariş edilmişlerdi, bu yüzden renkleri ve kesimleri sadeydi - günlük giyim için koyu mavi bir süprem ve adaçayı yeşili bir yün ve daha şık bir şeye ihtiyaç duyduğunda giymek için kehribar ipeğinden bir elbise.

Leydi Holly daha açık, daha parlak renkleri severdi. Allie de öyle.

İple bağlanmış ve kahverengi kâğıda sarılmış paket yatağının üzerinde duruyordu. İpi çözdü ve ambalaj kâğıdının altında, önünde şık bir altın amblemi olan zarif bir kutu buldu. Yutkundu. Bu bir elbise değildi.

Leydi Holly'nin Londra'daki kendi manto üreticisinden gelmişti. Kapağı hafifçe açtı, koruyucu kâğıt mendil katmanlarını ayırdı ve nefesi kesildi. Neredeyse nefesini tutarak elbiseyi doku yuvasından çıkardı.

Çok güzeldi.

İç elbisesi, hem yakın zamanda tuttuğu yasla hem de rengiyle mükemmel uyum sağlayacağını bildiği, hafif parıltılı bir leylak tonundaydı. Ama bu güzel ipek iç elbise, içinden leylak ipeğinin parıldadığı bir tür tül kumaştan yapılmış narin üst elbise tarafından oldukça gölgede bırakılmıştı. Arada bir gümüş iplikle minik goncalarla işlenmiş olan elbise, etek ucunda ve kabarık kolların dirseklerinde incelikle toplanmış gümüş dantel şeritlerle ve boynun etrafında bir sıra gümüş işlemeyle tamamlanmıştı.

Kutuda, elbisenin altına gizlenmiş iç çamaşırları vardı - Allie'nin hayatında giydiği türden iç çamaşırları değil - narin, dantelli, dayanıksız, zarif iç çamaşırları - bir kombinezon, bir kombinezon, en zarif, en kadınsı iç çamaşırları ve hatta bir korse. Hepsi dantellerle süslenmişti ve korse hariç her şey neredeyse şeffaftı. Neredeyse skandaldı.

Leydi Holly'nin artık bir kıza değil, bir kadına benzediği yolundaki yorumunu hatırladı. Allie bunu daha önce hiç düşünmemişti. Ama şimdi ... bunlar kesinlikle bir kıza değil, bir kadına göre iç çamaşırlarıydı. Kendi kendine gülümseyerek güzel, yaramaz iç çamaşırlarını kutuya geri koydu. Muhtemelen evde kalmış bir kız olarak ölecekti ama bunları sonsuza dek saklayacaktı.

Elbiseyi tekrar eline aldı, vücuduna yasladı ve dönüp aynadaki yansımasına baktı. Bu şimdiye kadar sahip olduğu en güzel elbiseydi. Ve ona mükemmel bir şekilde uyuyordu. Leylak rengi soluk tenini ve koyu renk saçlarını tamamlıyor, hatta sıradan gri gözlerini neredeyse egzotik gösteriyordu. Gümüş iplikler ışıpta parıldıyor ve ışıldıyordu. Dans etmek için yapılmış bir elbiseydi....

En son kaç yıl önce dans etmişti? Ve hiç bir baloda.

İçinde bir sevinç kabardı. Yıllarca siyah ve gri matem kıyafetleri giydikten sonra bu elbise ona baharın nefesi gibi gelmişti. Yine de en titiz kişiler bile ona yan gözle bakamazdı; lavanta ve leylak yarı yas için onaylanmış renklerdi.

Ama yakışacak mıydı? Eski siyah elbisesini çıkardı ve nefesini tutarak balo elbisesini dikkatlice başının üzerinden geçirdi. Ve nefes aldı. Mükemmeldi. Mükemmelden de öteydi.

Yansımasına baktı, ani bir kahkaha attı ve sanki yeniden hoppa, kaygısız bir kızmış gibi dönüp durdu.

Kendini Sindirella gibi hissediyordu. Ve baloya gidiyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Allie, Meadows ve Bayan Meadows'a, uşağı ve aşçısına, "Atı ve arabayı alın, ısrar ediyorum," dedi.

"Ama tek başınıza kalacaksınız Bayan Allie." Anaç aşçının yüzü endişeyle buruştu. "Sana bakacak bir ruh olmadan burada kalamazsın." "Birkaç günlüğüne mi?" Allie güldü. "Yapabilirim ve yapacağım. Sana yetecek kadar yiyecek var.

Bir orduyu doyur, kış boyunca beni sıcak tutmaya yetecek kadar odun ver ve sen de bir haftadan kısa bir süre içinde gitmiş ol."

Hizmetçilere tatil vermişti. Babasının ölümünden sonra, Kuzen Howard Jamaika'dan da olsa kontrolü ele aldığında, iki kat daha fazla çalışmak zorunda kalmışlardı.

Kuzen Howard, genç bir kadına bakmak için kendi deyimiyle "bir sürü hizmetçiyi" tutmak için bir neden görmemişti ve Allie'ye, kendisinin ihtiyaç duyacağı odalar dışında evin tüm odalarını kapatması talimatını vererek çoğunu işten çıkarmıştı.

Meadows ailesi eski personelden geriye kalan tek kişiydi. Temizlik ve çamaşır yıkamak için haftada iki kez gelen iki köylü kız dışında her şeyi onlar yapıyordu. Meadows'un oğlu Albert, Kuzen Howard'ın Allie'nin kullanması için gerekli gördüğü tek atın bakımı da dahil olmak üzere ihtiyaç duyulan diğer her şeyi yapıyordu.

Allie gençken Kuzen Howard'la sadece birkaç kez karşılaşmıştı ama babasının ölümünden sonra Jamaika'dan düzenli olarak gelen mektuplar ona adamın karakteri hakkında oldukça net bir fikir vermişti; parasını başkalarının ihtiyaçları için harcamayı seven bir adam değildi. Allie'nin de kendine ait çok az parası olduğu için hizmetçilere para ödeyecek durumda değildi. Onlara kendi kesesinden küçük bir Noel ikramiyesi vermekle yetinmek zorunda kalmıştı. Bir de tatil.

"Belki de Albert kalmalı, böylece burada başka biri daha olur."

Allie başını salladı. "Albert kemanını çalmak için orada değil diye bir Meadows partisi müziksiz mi geçsin? Bunu düşünemem bile. Hayır, hepiniz gitmelisiniz."

Kuzen Howard buraya geldiğinde tatil yapamayacaklarından, hatta takdir bile görmeyeceklerinden oldukça emindi, bu yüzden gitmeden önce onlara bir tatil vermeye kararlıydı. Ve ilk torunlarının vaftiz törenine katılmalarını sağlayacaktı.

"Ama ya işe ihtiyacın olursa?"

"Ayın yirmi sekizine kadar olmaz, Leydi Holly'nin balosu için Holbourne Manastırı'na gideceğim, sen de ondan bir gün önce dönmüş olacaksın.

Bana öyle bakma, ısrar ediyorum. Hava müsait olduğu sürece kiliseye yürüyerek gidebilirim, eğer müsait olmazsa ..." Omuz silktilti. "Bir gün kaçırmanın zararı olmaz. Ayrıca, Susan'ı ve yeni torununu ziyaret etmek için işe ihtiyacın olacak; yürümek için çok uzak ve vaftiz töreni için kalmalısın. Benden sana küçük bir hediye var, değil mi?"

"Evet, Meadows onu sağ salim paketledi ama-"

Allie kadını nazikçe kapıya doğru itti. "O zaman git. Ve merak etme. Ben tamamen iyi olacağım. Sadece birkaç gün. Mutlu Noeller ve ailenin geri kalanına, özellikle de Susan ve bebeğe en iyi dileklerimi ilet."

Susan, Allie'den birkaç yaş küçüktü ama aynı evde büyüdüğü için arkadaşlıklar. Susan beş yıldır evliydi ve çocuk sahibi olmaktan umudunu kesmeye başlamıştı, ama şimdi nihayet seveceği küçük bir kızı vardı.

Allie kıskançlık hissetmemeye çalışarak el salladı.

Ertesi sabah Allie oturma odasındaki tüm mobilyaları cilalayıp parlattı, pirinç usturmaçaları ve eski moda yelkenli gemi tasarımlı şömine perdesini parlattı, yerleri paspasladı, halıyı dövüp düzeltti ve kanepenin minderlerini dolgunlaştırdı. İşini bitirdiğinde oda hoş bir balmumu ve pirinç temizleyicisi kokuyordu. Bir de şöminede yanan odun.

Yarın yeşillik kesmeye gidecekti. Geçmiş yıllarda tüm evi dekore etmişlerdi ama bu yıl sadece oturma odasını dekore edeceklerdi.

Sonra tavan arasına çıktı ve Noel kutusunu getirdi. Arazide yetişen meşe ağacından yapılmış olan ahşap, ipeksi bir pürüzsüzlük elde edene kadar zımparalanmış ve cilalanmıştı. Kutunun tozunu aldı ve oturma odasındaki şöminenin önündeki halının üzerine koydu.

Allie daha çocukken, malikânedeki yaşlı bir işçi olan İhtiyar Peter tarafından onun için yapılmıştı. Her yıl kutuya eklemek için yeni bir şey yapardı.

Her bir eşya peçeteye sarılmıştı; önce ahır -sadece üç duvar ve bir çatı- sonra Peter tarafından oyulup boyanan ve Allie ile annesi tarafından giydirilen kutsal aile; annemin eski bir elbisesinden yapılmış mavi bir pelerin ve elbise içinde Meryem, ortasından bir parça iple bağlanmış kırmızı pazen bir cüppe içinde Yusuf; ve babamın eski bir sabahlığından ve Allie'nin bir yıl terziden yalvararak aldığı bazı parçalardan kesilmiş zengin cüppeler içinde üç kral ve bilge adamlar. Krallar altın kağıt taçlarla ayırt ediliyordu. Sonra yemlik ve sekiz yaşındaki Allie'nin beceriksizce diktiği bir kare beyaz yüne sarılmış minik bebek İsa geldi.

Hiçbir doğum sahnesi hayvanlar olmadan tamamlanmış sayılmazdı ve Yaşlı Peter bir öküz, bir eşek, birkaç tavuk, bir kedi, iki minik fare ve birkaç deve oymuştu.

Yaşlı Peter daha önce hiç deve görmediği için biraz garip bir şekilde hörgüçlüydü ve bir avuç koyun, yırtık pırtık çizgili cüppeleri ve değnekleriyle gerekli çobanlarla birlikte.

Allie'nin en sevdiği parça, on iki yaşına bastığı Noel'de Yaşlı Peter'ın hediye ettiği sevgili köpeği Gippy'nin oyulmuş ve boyanmış bir versiyonuydu. Siyah-beyaz yüzündeki küçük bronz kaşlardan siyah kuyruğunun ucundaki beyaz tüylere kadar her ayrıntı mükemmeldi.

Gippy çoktan ölmüştü ama ruhu bu küçük oyma figürde kalmıştı. Çobanlardan birinin vücudunda da köpek dişlerinin izleri vardı. Her yıl bu diş izleri onu gülümsetirdi.

Şöminenin üzerindeki doğum sahnesini düzenledi. Boyalar yıpranmış, giysiler solmuş ve kralların taçlarının altın rengi parlak olmak yerine artık matlaşmıştı ama Allie onları hiçbir şeye değişmezdi.

Çorba ve kızarmış ekmek üzerine peynirden oluşan basit bir öğle yemeğinden sonra Allie en kalın paltosunu, şapkasını, atkısını, eldivenlerini ve botlarını giydi. Bir gece önce şiddetli bir don olmuştu ve dışarısı hâlâ çok soğuktu.

Bir sepet ve bir çift sağlam makas getirdi ve yeşillik toplananın kartopu savaşlarıyla noktalanan kahkaha dolu olaylar olduğu önceki Noelleri düşünmemeye çalıştı. . . . Eller, ayak parmakları ve burunlar soğuktu ve hayatta olmanın ve eve sıcak içecekler, kıymalı turtalar, çorba ve kızarmış çöreklerle gelmenin sevinciyle karıncalanıyordu. Ve evin taze kokulu yeşilliklerle dolu kokusu ...

Çam, defne, çobanpüskülü, sarmaşık ve ... toplamayı her zaman sevmişti, belki de bu yıl ökseotuyla uğraşmayacaktı. Evde kendisinden başka kimse yokken ne anlamı vardı ki?

Yola çıkarken ayaklarının altında çimler çıtırdıyordu. Dün gecenin ayazı bazı yerlerde hâlâ yerdeydi. Hava gevrek, soğuk ve canlandırıcıydı. Her geçen dakika daha canlı hissederek ciğerlerine çekti. Nefesi dumanlı nefesler halinde kıvrıldı, sonra daha önce onu ele geçiren hafif melankoliyle birlikte dağıldı. Kendini bir Noel şarkısı mırıldanırken buldu ve gülümsedi. Yılın bu zamanını seviyordu.

Ön kapılarının önünden geçen yolun kenarındaki nehre doğru yöneldi. Orada yetişen çobanpüskülünün meyveleri her zaman en kırmızıydı - nedenini bilmiyordu.

Nal seslerini ve bir at arabası sesini duyduğunda neredeyse kapılara yaklaşmıştı. Sonra bir bağırış, bir atın çığlığı ve gürültülü, mide bulandırıcı bir çarpışma oldu.

Allie sepetini bıraktı ve sese doğru koştu. Tam zamanında yola ulaşmış ve yan yatmış sarı bir karavanın nehir kıyısından aşağıya doğru yavaşça kayarak yarı yarıya nehre düştüğünü görmüştü. Arabayı çeken iki at dalıyor ve kaçmaya çalışıyordu, postilyon hala bir şekilde öndeki atın arkasına tutunuyordu.

Soluk eldivenli bir el vagonun penceresine doğru sallandı; vagonun içinde bir kadın vardı.

Allie hızla yolun karşısına geçti ve nehrin kıyısından aşağı kayd. Kapının koluna ulaşmak için tekerleğin üzerine tırmanmak zorunda kaldı. Kapıyı iterek açtı ve dışarıya korkmuş bir kızın beyaz yüzü baktı.

"İşte." Allie elini uzattı. "Sana yardım edeyim." Kızı güvenli bir yere çekti ve aşağı atladığında şezlongun kapısında yüzü kan içinde uzun boylu bir adam belirdi.

Gözlerindeki kanı sabırsızlıkla sildi ve "Lucilla, iyi misin?" dedi. Kız başıyla onayladı ve adam Allie'ye, "Teşekkür ederim. Siz kızlar daha güvenli bir yere geçin, ben atlarla ilgileneceğim."

"Ama sen yaralısın-" diye söze başladı Allie ama adam aldırmadı. Şezlongdan aşağı atladı ve panikleyen atlara bakmak için acele etti.

Allie titreyen kızı yolun kenarına çekti ve çaresizce izledi. Atlar daldı ve debelendi, postilion bağırdı - tam bir kaos vardı.

"Kes şu yaygarayı, seni aptal," diye tersledi adam. "Sakinleştir onları." Postacı ona korkulu bir bakış attı ve bağırışlar kesildi ama adam başka bir şey yapmadı. Korkmuş bir halde atının arkasına tutunmaya devam etti.

Uzun boylu adam içinden küfretti, çizmesinden bir bıçak çıkardı ve karavanın sürükleyici ağırlığından kurtulup biraz sakinleşen panik halindeki atların izlerini kesmeye başladı. Son izi de kesti, atlar kıyıya tırmandı ve karavan suyun içine doğru daha da kayd.

"Şimdi," dedi suratsızca, postacıya dönerek. "Bu da ne-"

Postacı batmakta olan arabaya ve uzun boylu adamın öfkeli, kanlı yüzüne dehşetle bir kez baktı ve iki atı da yanına alarak dörtlüye uzaklaştı.

"Geri dönün!" diye bağırdı adam ama atlar köşeyi dönmüş ve gözden kaybolmuşlardı. Adam kendi kendine tekrar küfretti, bir mendil çıkardı ve yüzündeki kanı silerek Allie ve kıza döndü.

"Bu onu son görüşümüz olacak, eminim. Lanet olası adam sarhoştı. Atları serbest bıraktığımda kokusunu alabiliyordum."

"Orası tehlikeli bir viraj," dedi Allie. "Ve yolda buz vardı."

Başıyla onayladı ama tüm dikkati kül rengi olmuş ve titreyen kızdaydı. "İyi olduğuna emin misin Lucilla?"

Kız hiçbir şey söylemedi ama Allie'nin kollarında sarsılarak titredi. Allie, "Sanırım sadece şok geçirdi, ıslandı ve sarsıldı, peki ya siz, efendim-" dedi.

"Ben iyiyim," diyerek onu başından savdı. "Ama kız kardeşim-"

Allie açıkça, "İyi değilsin, sıkışmış bir domuz gibi kanaman var," dedi.

Sonra ona baktı ve dudakları büküldü. "Önemli bir şey değil, cam kırıldığında oluşan küçük bir kesik. Kafa yaralanmaları kolay kanar. Ama kız kardeşimi bu soğuktan kurtarmam gerek. Eteği sırlıslam, hava buz gibi ve üşümeye karşı çok hassas."

"Hemen şurada oturuyorum." Allie büyük ferforje kapıdan çıkan yolu işaret etti. "Sıcaklığa gel de kuruyunca ne yapacağımıza karar verelim." -yarasını gösterdi- "Ben onunla ilgilendim."

Lucilla adındaki kız küçük bir çığlık attı ve suyun derinliklerine doğru kaymakta olan şezlongu işaret etti. "John! Bütün eşyalarımız."

Allie'nin yakalayamadığı bir şeyler mırıldandı. "Kız kardeşimi eve götür," diye tersledi. "Ben bavulları almaya çalışacağım."

"Ama-"

"Sadece git!" dedi ve onun cevabını beklemeden nehir kıyısından aşağıya süzüldü, tehlikeli bir şekilde yatan şezlonga tırmandı, dönen akıntıdan bir bando kutusu kaptı ve nehir kıyısına fırlattı.

Onun tereddüt ettiğini gördü ve bağırdı, "Yukarı çık ve ısın. Bunu halleder halletmez sana katılacağım."

Onu izlerken daha da üşümekten başka çare göremeyen Allie, titreyen kızı eve kadar götürdü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Allie Lucilla'yı doğruca evin en sıcak odası olan mutfığa götürdü. Dökme demir ocaktaki ateş kış boyunca yanmaya devam etti, çaydanlık her zaman sıcaktı ve dönüşüne kadar ısınması için büyük bir tencere çorba koymuştu.

"Şimdi seni şu ıslak şeylerden kurtaralım."

Lucilla tereddüt etti ve etrafına ihtiyatlı bir bakış attı.

Allie gülümsedi. "Sorun değil, evde başka kimse yok, hizmetçiler tatil için gittiler."

"Hepsi mi? O zaman kim ?" Tekrar etrafına bakındı. Belli ki ne tür bir işletmenin hizmetkârları olmadan çalıştığını merak ediyordu.

"Biz kendi başımızın çaresine bakarız," dedi Allie. Titreyen kızın ıslak giysilerini çıkardı, onu hızlıca kuruladı, bir battaniyeye sardı ve biraz konyak eklenmiş bir kâse sıcak çorbayla birlikte mutfak masasına oturttu. Lucilla çorbayla ilgilenirken, Allie de aceleyle kızın giymesi için birkaç giysi getirmeye koyuldu.

Alacakaranlık çöküyordu, bu yüzden birkaç fener yaktı ve John adındaki adama eve kadar rehberlik etmesi için birini ön girişe yerleştirdi. Sonra üst kata çıktı ve gardırobunu karıştırdı.

Neyse ki o ve Lucilla benzer yapıdaydılar. Gri yün bir elbise, pazen bir kombinezon, yün çoraplar, sıcak tutan bir şal ve bir çift terlik aldı. Kızın erkek kardeşinin de kıyafet değişikliğine ihtiyacı olacağına şüphe yoktu, bu yüzden Allie babasının kıyafetlerinden bazılarını getirdi ve babasının eşyalarının uymaması ihtimaline karşı onun sabahlığını da yığına ekledi.

Kızın erkek kardeşi hakkında sadece uzun boylu, esmer ve otoriter olduğuna dair belli belirsiz bir izlenime sahipti. Ve kanaması vardı. Aceleyle mutfığa geri döndü.

Lucilla'nın elbiseyi giymesine yardım ederken, "Umarım rengine aldırmazsınız," dedi. "Yas tutmayı daha yeni bıraktım."

"Hayır, hiç de değil, çok nazıksınız." Kapıya endişeli bir bakış attı. "Sence John iyi olacak mı?"

"Bana çok yetenekli görünüyor," diye onu yatıştırdı Allie. Yetenekli ve oldukça otoriter. "Evet, öyle. O bir askerdi, biliyorsunuz, ama ağabeyimiz öldüğünde satmak zorunda kaldı - av alanında boynunu kırdı. Babam ben küçük bir kızken öldü ve annem John'un gelmesine bel bağladı. ev."

Lucilla, buzları çözülmüş ve sıcakken, oldukça geveze biri olduğunu kanıtladı - ya da belki de öyleydi

Allie kısa bir süre içinde Lucilla Kelsey olduğunu, neredeyse on sekiz yaşında olduğunu, ilkbaharda ortaya çıkacağını ve kardeşiyle birlikte Leydi Holly'nin balosuna katılmak üzere Holbourne Manastırı'na gitmekte olduklarını öğrendi. Bu ihtimal onu çok heyecanlandırmıştı.

"Bu benim ilk balom olacak ve annem de beni getirecekti -Leydi Holbourne'un bir arkadaşı, Leydi Holly'nin gelini- ama büyükannem zona hastalığına yakalandı, bu çok korkunç bir şey, o yüzden tabii ki, Annem ona bakmak için evde kalmak zorundaydı çünkü büyükannem hasta olmaktan nefret eder ve çok zor hastalanır, annem de ona bakacak tek kişidir ve tabii ki gidemeyeceğimizi söylediğinde yıkıldım çünkü gitmeyi dört gözle bekliyordum ve özel bir elbise diktirmiştım, terliklerimi de ona göre boyatmıştım." Ve burada, beyaz dolu lekeli muslin, en soluk yeşil ipek içlik ve etek ucunun etrafında bir sıra en tatlı küçük yeşil saten fiyonk ve en zarif düğümlerle bağlanmış kıpkırmızı saten kurdelelerden oluşan elbisesini coşkulu bir şekilde tarif etmeye başladı

- "Noel renkleri, görüyorsunuz- neşeli ve çilekli."

Lucilla gevezelik ederken Allie gülümsedi ve uygun yanıtlar verdi. Kızın canlılığı Allie'nin kendini sıkıcı hissetmesine yol açsa da sevimliydi. Hiç bu kadar genç, hevesli ve hayat dolu olmuş muydu?

Allie çorbayı karıştırdı, ekmek, peynir ve kalın jambon dilimleri kesti ve mutfak masasını hazırladı. John Kelsey her an gelebilirdi ve ıslak, aç ve yarı donmuş olacaktı. Mutfakta yemek yemesine aldırmayacağını umuyordu. Aldırırsa kötü şans getirirdi.

İlaç sepetini getirdi. Önemli bir şey olmadığına dair tüm itirazlarına rağmen, başındaki kesğin tedavi edilmesi gerekiyordu. Dışarı baktı. Karanlık hızla çöküyordu ve kar yağmaya başlamıştı.

Lucilla mutlu bir şekilde konuşmaya devam etti. "Hayatım boyunca Leydi Holly'nin Noel balosunu duydum -annemle babam orada tanıştılar, biliyorsun, otuz yıldan fazla bir süre önce- o kadar romantikti ki, sadece eski moda danslar olmasına ve vals gibi bir şey olmamasına rağmen -vals yapar mısınız, Bayan Fenton- ders aldım, ama bir baloda hiç doğru dürüst dans etmedim, gerçek bir partnerle değil- bu yüzden annem gidemeyeceğimizi söylediğinde tamamen yıkıldım. Sonra sevgili John beni götüreceğini söyledi -Noel'de Leicestershire'da bir av kulübesinde arkadaşlarıyla kalacaktı- korkunç bir şeydi ama erkekler bundan hoşlanıyor gibiydi. Ama onun yerine" - Allie'ye gülümsedi - "beni baloya götürecekt."

Allie gülümsedi. "Çok iyi bir kardeşe benziyor."

"Oh, öyle. Annem bana çoğu erkeğin küçük kız kardeşlerini baloya götürmek için bir haftalık avdan vazgeçmeyeceğini ve arabada durmadan konuşarak onu rahatsız etmemem gerektiğini söyledi-oh!" Sözüünü kesti, elini ağzına kapattı, komik bir şekilde dehşete düşmüş görünüyordu. "Annem dilimin tekerlekli olduğunu söylüyor. Seni rahatsız ediyordum, değil mi?"

Allie güldü. "Hiç de değil. Arkadaşlığınıza çok keyif alıyorum." Bu

Doğru. Kızın masum sohbetini canlandırıcı buluyor ve yeni yılda Lucilla gibi genç kızlarla çalışacağını düşünmek onu son derece neşelendiriyordu.

Ön kapının zili çaldı ve Allie aceleyle kapıyı açtı. John Kelsey, elinde bir valiz ve nemli görünen bir çift bando kutusuyla ön revakta durmuş, çizmelerindeki karı temizliyordu. Tek fener onu kısmen ışıkla, kısmen de gölgeyle yıkıyordu. Arkasında kar, karanlığa karşı dönüyor ve sürükleniyordu.

Şapkasızdı ve gür, siyah saçları nemli kümeler halinde alnına dökülmüştü. Saçlarında ve omuzlarında, çok geniş omuzlarında bir tutam kar tanesi vardı. Teni hafifçe bronzlaşmış, yanakları soğuktan kızarmıştı ve çok iri, çok erkeksi ve çok yakışıklı görünüyordu. Alnındaki kesik artık çok fazla kanamıyordu ama yavaşça kan sızıyordu.

Çenesi sağlam, burnu kalın, ağzı sertti ve gözleri altın lamba ışığında mavi mavi yanıyordu. Sanki bir şey bekliyormuş gibi şaşkınlıkla ona bakıyorlardı.

Allie dik dik baktığını fark ederek aklını başına topladı ve geri çekildi. "Oh, özür dilerim. Lütfen içeri gelin Bay Kelsey.

"Teşekkür ederim." İçeri adımını attı ve giriş aniden biraz daha küçük geldi.

Allie sert soğuğa karşı ön kapıyı kapattı ve yüzünü ona döndü. Feneri eline aldı, birden ne diyeceğini şaşırdı.

Mavi gözleri parlıyordu. "Kız kardeşim korkusunu atlattı sanırım?" "Evet, gayet iyi. Kıyafetlerini değiştirdi ve biraz bezelye İçinde biraz konyak olan jambon çorbası işe yaramış gibi görünüyor."

"Onunla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim, Bayan-?"

"Fenton. Özür dilerim, kendimi daha önce tanıtmalıyım" -*bakmak* yerine sessizce ekledi- "Ben Alice Fenton. Oakes'a hoş geldiniz."

"Ben de, Lucilla'nın size söyleyeceğinden emin olduğum gibi, Yorkshire'daki Kelsey Malikânesi'nden Kelsey. Kız kardeşimle ilgilendiğiniz ve bize barınak sağladığınız için teşekkür ederim." Adam kaşlarını hafifçe çatarak etrafına bakındı ve Allie onun hizmetkârların nerede olduğunu merak ettiğini anladı.

Burada yalnız olduğu gerçeğini gizlemeye çalışmanın bir anlamı yoktu; yakında öğrenecekti, bu yüzden, "Korkarım mahsur kalmak için yanlış yeri seçtiniz, çünkü hizmetçilere tatil verdim ve kendi başımızın çaresine bakmak zorunda kalacağız," dedi.

Kaşlarını çattı. "Burada yalnız olduğunuzu anlıyor muyum?"

"Birkaç günlüğüne," dedi Allie sakın sakın. "Kendime ve birkaç konuğa bakabilecek durumdayım. Bu taraftan gelin. Umarım mutfağa aldırmazsın - en sıcak oda ve yararı tedavi etmek için en iyi yer orası."

Onu mutfağa götürdü, Lucilla orada hasarlı eşyalar için haykırdı

şapka kutuları. Endişeyle içindekileri inceledi, sadece hafifçe nemlenmiş olduğu anlaşılan birkaç zarif şapka.

"Lucilla, ağabeyinin ceketini ve botlarını çıkarmasına yardım eder misin lütfen? Bay Kelsey, lütfen buraya oturur musunuz?" Allie ateşe en yakın sandalyeyi gösterdi.

"Adım Lord Kelsey," diye düzeltti Lucilla şapkasını yere bırakıp aceleyle kardeşinin botlarını taşımasına yardım ederken.

"Lord Kelsey." Allie saçını kuruluması için ona bir havlu uzattı. Daha önce kendini tanıtmış şeklienden onun unvanlı biri olduğunu anlamalıydı: Kelsey Malikânesi'nden Kelsey.

Önüne bir kâse sıcak çorba koydu, üzerine bolca konyak ekledi ve bir kaşık uzattı. "Sıcakken iç bunu. İçinizi ısıtacaktır."

Onu aldı ve tam olarak okuyamadığı bir ifadeyle ona baktı. Sabit mavi bakışları onu tuhaf bir şekilde telaşlandırdı.

Meşguliyyete sığındı. "Lucilla ve ben sizi ıslak giysilerinizi değiştirmeniz için yalnız bırakacağız. Orada kuru giysiler var." Bir sandalyenin üzerindeki katlanmış giysi yığınına gösterdi. "Umarım üzerinize olurlar. Babam ne senin kadar uzun boyluydu ne de omuzları senin kadar genişti, ama bunlar yetersiz kalırsa onun sabahlığı seni yeterince örtecektir."

"Gerek yok-"

"İhtiyacın olursa ocakta sıcak su ve biraz daha çorba var, konyak da masanın üzerinde, keyfine bak. On beş dakika içinde döneceğiz ve ben de alnınızdaki kesiğe bakacağım."

"Hiç sorun değil."

Gülümsedi. "Elbette. Yine de bu konuda bana müsamaha göstereceksiniz." Adamın kaşları kalktı ve dudakları bir gülümseme ifadesiyle kıpırdadı. "Edecek miyim?"

"Edeceksiniz," dedi, gayet kesin bir ifadeyle. "Bir beyefendi her zaman bir hanımefendiyi şımartmalıdır. Ayrıca, benim evim, benim kurallarım. Gel Lucilla, yatakları hazırlayalım."

Lucilla gözlerini kırptırdı ama şaşkın bir ifadeyle Allie'yi yukarı kadar takip etti.

★ ★ ★

John Kelsey gülümsemesini gizledi. Lucilla, yatak mı hazırlıyordu? Çorbasını içerken -çok da güzeldi, konyak da hoş bir katkı olmuştu- ve ekmek, peynir ve jambon yerken ev sahibesi Bayan Alice Fenton'ı düşündü.

Çok tatlı bir yüzü vardı. Annesi ve Lucilla muhtemelen onun güzel sayılamayacak kadar yuvarlak olduğunu söyleyeceklerdi ama John onda hiçbir kusur bulamadı. O küçük, kararlı çene yuvarlaklığı mükemmel bir şekilde dengeliyordu, tıpkı ucu eğik, oldukça otoriter küçük burun ve büyük gri gözler gibi. Buna bir de kusursuz

Kremsi bir ten, tatlı, öpülesi bir ağız ve her yeri yuvarlak bir vücut; Bayan Fenton çok çekici bir kucak dolusu kadındı.

Sırılsıklam pantolonunu çıkarıp taş döşeli zemine bıraktı. Bandbox'lardan birini almak için nehre girmek zorunda kalmıştı ve alt uzuvları yarı yarıya donmuştu. Kendini kuvvetlice havluyla sildi.

Burada tek başına, yanında tek bir hizmetçi bile olmadan ne halt ediyordu? Ev fakir görünmüyordu - içeri girdiğinde bazı odalardaki mobilyaların üzerindeki toz tabakalarını fark etmişti, ama her şey temiz ve bakımlıydı ve mutfak açıkça cömertçe doldurulmuştu - mutfakları pek bildiği söylenemezdi.

Kıyafetleri koyu renkti ve pek de şık değildi. Bir tür üst düzey hizmetçi miydi, belki de mürebbiye ya da ücretli bir refakatçi? Ve aile tatil için diğer hizmetlileri işten çıkararak gitmiş ve onu geride mi bırakmıştı?

Onun adına biraz öfkelenildiğini hissetti. Hiç kimse Noel'de yalnız bırakılmamalıydı, hele de taşrada ıssız bir evde. Ya o ve Lucilla kötü adam olsalardı? Kız onların merhametine kalırdı.

Giysilerinin geri kalanını çıkardı ve donmuş uzuvlarına his geri gelene kadar kendini hızlıca havluyla yıkadı.

Bayan Fenton doğuştan kaliteliydi. Onları içeri davet ederkenki güveni ve Lucilla'nın komutasını ele alış biçimi -ve onun emirlerine karşı gelmekten de geri durmamıştı- ve ona oturup ilgilenmesini söylemesi bir komuta alışkanlığına işaret ediyordu. Ama bu sadece bir yönetici alışkanlığı mıydı yoksa doğal bir güvence mi?

Ondan ya da unvanından korkmuyordu. Kız kardeşinin yatak yaptığını hayal ederken kendini sırtırken buldu -hayatı boyunca hiç yatak yaptığından şüpheliydi- bayanlar yapmazdı. Ama Bayan Fenton'ın hem yatak yapmayı hem de yemek pişirmeyi bildiği açıktı.

Ama "benim evim, benim kurallarım" demişti, sanki buranın sahibiymiş gibi. O bir gizemdi, adamın çözmeyi çok istediği bir gizem - birden fazla şekilde.

Konyağı yavaşça yudumladı ve ev sahibesinin gizemini düşündü. Bu çok iyi bir konyaktı -Noel'de yalnız kalmasına neden olan şeyin yoksulluk olmadığının bir başka göstergesi.

Birkaç dakika sonra Lucilla ve Bayan Fenton mutfağa girdiler. "Ah, babamın paltosunun uymayacağını düşünmüştüm," dedi Bayan Fenton, hâlâ taş bayrakların üzerinde ıslak bir yığın halinde duran atılmış giysilerini toplarken.

John onun bir hizmetçi gibi arkasını topladığını görünce anında utandı. Islak giysilerini hiç düşünmemişti. Kendi başının çaresine bakmaya alışık olmayan tek kişi Lucilla değildi.

"İzin ver-" diye başladı.

"Hayır, sorun değil." Bir sandalyeyi ateşe yaklaştırıp ceketini ve pantolonunu üzerine astı. "Lucilla gömleğini ve küçük pantolonunu durulayabilir.

Çoraplar."

Lucilla'nın  aşkın ifadesi karşısında güldü. " z r dilerim, yine varsayım da mı bulundum? Sadece annem evdeki her i i   renmem için ısrar etti; her şeyin nasıl yapılması gerektiğini   renirsem ve çeşitli i lerin ne kadar zor ya da kolay olduğunu bilirsem, b y d   mde kendi evimi yönetmek için daha iyi bir konumda olaca ımı söyledi. Bırak o zaman, Lucilla. Karde inin yarasıyla ilgilendikten sonra onları hallederim."

John böyle bir şeye ihtiya ı olmadığını söylemek için ağzını açtı ama kadın onun bakışlarını yakaladı ve ona öyle bir bakış attı ki, John kendini gülerken buldu ve "Pek  , madem öyle," dedi.

Yana ında bir gamze belirdi. "Yapmalıyım," dedi alaycı bir ciddiyetle. Yanındaki masaya bir sepet koydu ve Lucilla'ya, "Erkekler k  k yaralarla ilgilenmeyi erkekli e aykırı bulurlar, ama kesikler çok kolay bula abilir - bir keresinde g l a acındaki en k  k  izikten ölen bir bah ıvanımız vardı. İzlemek ister misin Lucilla, yoksa kan görmek seni rahatsız mı ediyor?"

"Hiç de değil." Lucilla hevesle geldi. John, Bayan Fenton'ın kız kardeşini fethetti ini gördü.

Bayan Fenton yarasıyla ilgilenirken sessizce oturdu ve Lucilla'ya ne yaptığını ve kullanacağı merhemin neyden yapıldığını açıkladı. "A ım Bayan Meadows bunu kendisi yapıyor ve çok güzel." Kadın malzemeleri sıralamaya ba ladı ama John dinlemiyordu.

Dikkati tamamen güzel ev sahibesinin yakınlı ıyla, çok yakınlı ıyla me g ld . Belirgin bir öz-bilinçle, kesikle ilgilenmek için dizlerinin arasına girmişti; bunu yapmak için bariz bir pozisyondu ve eğer bir doktor olsaydı John bunu ikinci kez d   nmezdi. Ama kadın bir kucak dolusu kadınsıydı ve belli ki fark etmediği şey, bu pozisyonda bakabilece i tek şeyin g  sleri oldu uydu. Yemye il ve mis kokulu g  sleri. Burnunun birkaç santim ötesindeydi.

Hiçbir şekilde açıkta değildi -elbisesi yüksek kesimli, sıcak ve mütevazıydı- ama a ırba lı kumaşın altında, alnındaki kurumu  kanı nazikçe yıkarken gözlerinin önünde hareket eden g  slerini görebiliyordu.

Baktı ı için kendinden utanmalı, basit bir edeple gözlerini kapatmalıydı ama kendine engel olamadı. Büyüleyici bir manzaraydı.

Kadın kesi in üzerine hafifçe keskin bir merhem sürdükten sonra ba ının etrafına sardı ı uzun bir gazlı bezle ba larken nefesini tuttu. G  sleri her d n  te kalkıp iniyor ve bandajı düzeltmek için arkaya uzandı ında bir ya da iki kez ona sürtünüyordu.

Kollarını onun beline dolamak ve yüzünü o yumuşak, g r, gizli g  slere gömmek için onu kendine çekme dürtüsüyle sava tı.

"İ te, sirke ve kahverengi k  ttan daha iyi oldu," dedi geri çekilip yaptığı i i incelerken. "Neden kahverengi k  t kullanıldığını hiç anlamadım ama sanırım Jack ve Jill'in annesi ellerinde ne varsa onu kullanmak zorundaydı."

"Oldukça şık görünüyorsun John," dedi Lucilla. "Yaralı bir kahraman gibi." "Teşekkür ederim Bayan Fenton," dedi John usulca, gözleri Lucilla'nın gözlerindeydi.

Yanaklarında hafif bir allık belirdi. "Annem ölmeden önce bana çok iyi öğretti," dedi hoyratça ve ıslak gömleğini ve iç çamaşırlarını sabunlu su dolu bir kaba koymak için arkasını döndü. "Sabaha kadar kurumuş olurlar; mutfak ateşinin sönmesine asla izin vermeyiz-oh! Oturma odası ateşi! Geldiğimde üzerine biraz daha odun koyacaktım."

Aceyleyle odadan çıkmak istedi ama John onu durdurdu. "Bu benim için bir görev," dedi sertçe. "Bu tarafta, değil mi?" Girdiği koridoru işaret etti.

"Evet, sıcaklığı içeride tutmak için kapalı olan tek kapı bu. Tahta var-"

"İdare edebilirim," dedi ona belli belirsiz bir gülümsemeyle. Ama canı gülümsemek istemiyordu. Burada tek başına olmamalıydı, yangınları devam ettirmek ve mahsur kalan konuklarla ilgilenmek için endişelenmemeliydi. Ama bu konuda hiçbir şey yapamazdı.

Oturma odasındaki ateşi iyice yaktı, sonra döndüğünde Bayan Fenton'ı ıslak giysilerini sıcak mutfağın köşesine kurduğu kurutma askısına asarken buldu.

"Ben yaparım," dedi kaba bir tavırla, Bayan Fenton'dan nemli gömleği alırken. Onun eşyalarıyla bir hizmetçi gibi ilgilenmek zorunda kalması doğru değildi.

"Valizin oldukça ıslak görünüyor, John," dedi Lucilla. "Bence içine su sızmış olma ihtimaline karşı açmalısın."

"Biliyorum." Valizini açtı ve beklediği gibi bir köşedeki tüm eşyalar nemliydi. Onları kurutma askısına astı.

Lucilla nemli eşyaların sayısı karşısında haykırdı. "Sandığımın içindekileri kontrol etsem iyi olacak," dedi. "Nereye koydun John?"

John Allie'ye baktı, sonra da, "Hâlâ arabanın bagajında," dedi. "Hâlâ bagajda, ama-"

"Arabanın açısı yüzünden sıkışmış ve açamadım." "Ama bütün eşyalarım bagajda," diye feryat etti Lucilla.

"Telaşlanma Lucilla," dedi sert bir sesle. "Bagaj bagajda kaldı ve arabayı tekrar yola çekene kadar orada kalması gerekecek. Bildiğin gibi valizim ve bando kutularım arabanın üstüne bağlanmıştı, bu yüzden neredeyse suya kapılıp gidiyorlardı. Bagajınız tamamen güvende. Eşyalarınızı istediğinizi biliyorum ama kimse onları çalamaz, değil mi? Eğer ben alamazsam, kimse alamaz."

Lucilla tartışmak için ağzını açınca Allie dikkati başka yöne çekmek gerektiğini anladı. "Oturma odasına gidelim," dedi. "Lucilla, pencerenin altındaki dolapta birkaç oyun bulacaksın. Oyun oynayalım ve dertlerimizi unutalım."

"Mükemmel bir fikir," dedi Lord Kelsey keskin bir sesle ve isteksizce odadan çıkan kız kardeşine kapıyı tuttu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yemekten sonra gecenin geri kalanında kâğıt oynadılar ve Allie kendini uzun zamandır hiç gülmediği kadar gülerken buldu.

Kart oynarken insanları çabucak tanırdınız; Lucilla cesur ve atılgandı, Son derece rekabetçiydi ama komik bir şekilde tutarsızdı. Öte yandan erkek kardeşi, zeki, gözlemci ve kurnazca stratejik bir şeytan kart oyuncusuydu, ancak yenildiği nadir durumlarda, yenilgisini hafif ve iyi bir şekilde aldı.

Üçü kısa sürede eski dostlar gibi davranmaya, birbirlerine iyi huylu bir şekilde küfretmeye ve felaket geldiğinde ya da cesur bir galibiyet elde edildiğinde gülmeye başladılar. Ama Allie her zaman Lord Kelsey'nin dikkatinin farkındaydı. O güçlü bir dikkat dağıtıcıydı.

Sonunda yatma vakti gelmişti. Akşamın erken saatlerinde Lord Kelsey her yatak odasında bir ateş yakmıştı, bu yüzden sıcak ve misafirperver bir şekilde beklediler.

Kartları toplarken Allie'ye, "Yarın için planın ne?" diye sordu.

Karın durmadan yağdığı pencereden dışarı baktı. "Karın durumuna göre değişir. Noel'de evi süslemek için yeşillik toplamayı umuyordum."

"Ziyaretçi mi bekliyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır, bu sadece benim için." Tereddüt etti ve bunu saklamanın bir anlamı olmadığına karar verdi. "Bu benim Oakes'teki son Noel'im olacak - Yeni Yılda Bath'a taşınıyorum, bu yüzden Noel'i çocukken kutladığım gibi kutlamak istiyorum, çocukluk evime bir tür veda."

Hiçbir şey söylemedi, müdahaleci bir soru sormadı, ama ona o sabit, rahatsız edici bakışıyla baktı, sanki kadının istediğinden çok daha fazlasını görüyor gibiydi.

"Noel için dekorasyon yapmaya bayılırım," diye haykırdı Lucilla. "Yardım edebilir miyiz?"

John, gidebilir miyiz, yani gitmeden önce?"

Üzüntülü bir ifadeyle, "Bu kar böyle devam ederse yarın hiç yola çıkamayabiliriz. Şüphesiz en yakın köye kadar gidebilirim, ama yolun geçilebilir olup olmayacağı başka bir konu. Bayan Fenton'ın misafirperverliğine bir geceden fazla tecavüz etmek zorunda kalabiliriz."

"İstedığınız kadar kalabilirsiniz," dedi Allie sıcak bir sesle. "Bolca yemeğimiz var ve arkadaşılığınızdan çok keyif aldım." Ve bu doğrudu. Böylesine rahat ve cana yakın bir arkadaşla böylesine keyifli ve rahat bir akşam geçirdiğini hatırlamıyordu.

"O zaman yarın yeşillik toplayacağız?" Lucilla sordu. Öyle görünüyordu ki

bagajıyla ilgili tüm düşüncelerini bir kenara bıraktı. "Evet, eğer hava izin verirse."

Ertesi sabah Noel arifesiydi. Hafif, toz halinde kar yağmaya devam ediyordu ama bu onları yeşillik toplamak için dışarı çıkmaktan alıkoymadı; yulaf lapası, jambon ve çırpılmış yumurtadan oluşan doyurucu bir kahvaltının ardından sıkı sıkıya sarınıp yola koyuldular.

Uzun yeşil sarmaşıklar, kırmızı meyveleriyle canlı çobanpüskülü dalları ve güzel kokulu çam dalları topladılar. Allie hiç de gerekli olmadığı konusunda ısrar etse de, Lucilla erkek kardeşini büyük bir ökseotu demeti kesmesi için ağaca gönderdi. Ödülünü kız kardeşine uzatırken, Allie'ye yanaklarını parlatan bir gülümseme verdi - ve sadece soğuktan değil.

Lucilla, Lord Kelsey'nin arkası dönük olana kadar bekledi ve havada vızıldayan bir kartopu göndererek onu ensesinden yakaladı.

Döndü. "Oho, savaş, öyle mi?" ve dövüş başladı. Kartopuları bir ileri bir geri savruluyor, hava kahkahalar ve çığlıklarla çınlıyordu. Lucilla şaşırtıcı derecede iyi bir atıcıydı - kriket oynayan kardeşler, diye açıkladı - ve o ve Allie kardeşine karşı birleştiler. Sonra kar tekrar yağmaya başladı, bu sefer ciddi bir şekilde ve yeşilliklerini toplayıp eve geri döndüler, yanakları, parmakları ve burunlarının uçları soğuk, hayat ve kahkahalarla parlıyordu.

İçeri girdiklerinde kuru giysilerini giydiler ve öğle yemeği için mutfakta buluştular - Allie'nin dışarı çıkmadan önce fırına attığı sosis ve sebze güveç.

Lord Kelsey pencereden dışarı bakarak, "Bu kar yakında durmazsa Leydi Holly'ye hiç gidemeyebiliriz," dedi. "Benim için sorun değil. Allie bizi kabul ederse, Noel Bayramı boyunca burada kalmaktan mutluluk duyarım." Sabahın bir saatinde Allie ve John olmuşlardı; kartopu savaşı resmiyeti eritmenin bir yolunu bulmuştu.

"John, sakın böyle söyleme!" diye haykırdı kız kardeşi, sonra kızardı ve aceleyle ekledi, "Özür dilerim, kaba olmak istememiştim Allie - misafirperverliğin harikaydı. Sadece Leydi Holly'nin Noel balosunda dans etmeyi çok istiyorum."

Allie güldü. "Biliyorum ve en ufak bir kırgınlığım yok. Ve eminim kar, yolculuğa çıkabilmeniz için zamanında duracaktır. Leydi Holly'nin evi çok uzakta değil ve balodan önce tam dört günümüz var. Şimdi, evi dekore etmekle ilgilenen var mı?"

Sadece oturma odası için çok fazla yeşillik toplamışlardı ve bu yüzden salonu ve hatta mutfak da süslediler. Allie kalın bir rulo kırmızı tartan kurdele hazırladı ve Lucilla da Allie ve Lord Kelsey'nin mümkün olan her yere astığı, örttüğü ve sarkıttığı tartanla zenginleştirilmiş yeşilliklerden fiyonklar ve demetler yapmaya koyuldu. İşlerini bitirdiklerinde

Ev görkemli bir şekilde  enlikli görünüyordu ve mis gibi Noel kokuyordu.

Lucilla ve kardeşi ortalığı toparlarken, Allie de ak am yemeğini hazırlamaya koyuldu -pırasa ve patates  orbası, kızarmış ekmek üzerine peynir ve jambon, ardından da elmalı tart.

"Yardıma ihtiya ın var mı?" diye sordu arkasından gelen derin bir ses.

"Teşekkür ederim, ama bu sadece bir şeyleri ısıtmak ve yanmalarına izin vermemek meselesi," dedi ona. "A  ım beni son derece iyi besledi."

"Gördüğüm gibi." Elmalı turtaya onaylayarak baktı.

"  eri biraz odun getirebilirsin," diye önerdi Allie. "Odun yığını  u kapının ardında."

Lord Kelsey odun getirmeye gitti ve Lucilla   eri girdi. "Masayı hazırlar mısın lütfen, Lucilla?" Allie sordu.

"Her şeyin nerede olduğundan emin değilim. Onun yerine çorbayı karı tırsam olmaz mı?" Lucilla  nerdi.

Allie ka ığı ona uzattı. "Buyurun," dedi ve masayı hazırlamaya ba ladı. Lord

Kelsey odunları getirip sobanın yanındaki odun kutusuna istiflerken Lucilla,

"Allie,  u çorbayı kontrol eder misin lütfen?" dedi. bir garip sesler

Ses. Allie acele bitti, sadece olarak Lordum Kelsey

Doğruldu.

"Oh, bak,  kseotu!" Lucilla eliyle işaret ederek haykırdı. Allie baktı ve bir dakika önce   minenin üzerinde olmayan yerde, ekose bir kurdeleyle bağlanmış bir demet  kseotu asılı duruyordu. " imdi onu  pmelidir, John."

Lord Kelsey Allie'ye baktı. "Korkarım kız kardeşim bir fingirdek." Derin ve sessiz sesi Allie'nin içinde titre iyor gibiydi.

Allie kızardığını hissetti. Çok utangaç görünmemeye çalıştı ve yüzünü kaldırdı, geçmişte  kseotu öpücüğü deneyiminde olduğu gibi dudaklarına hafifçe vurulmasını bekliyordu.

Onun yerine çenesini büyük bir eliyle kavradı ve uzun bir süre gözlerinin içine baktı. Sanki onu ruhunun derinliklerine kadar g r yormu  gibi hissetti. Kadın nefes nefese bekledi ve sonunda adam onun ağzını kendi ağzıyla kapattı. Dudakları sert ve sıcaktı ve Allie'nin içinde bir sıcaklık çizgisi titre erek onu  rk tt .

Gözlerini kırpı tırdı, yutkundu ve adamın kollarını tuttuğunu fark etti. Adam bir an sessiz bir soru sorar gibi ona baktı, sonra gözleri karardı ve onu tekrar öpmek için eğildi.  p c ğ  sıcak, sert ve sahipleniciydi ve Allie'nin içinde o ana kadar var olduğunu fark etmediği ağrıyan bir boşluğu dolduruyor gibiydi. Ona doğru eğildi ve kendisini  a ırtan bir açlıkla onu öptü.

Lucilla'nın kahkahası ve alkı ları büyüyü bozdu. "Oh,  nl ! Noel'in ilk  p c ğ ! Gördün mü Allie, sana  kseotuna ihtiya ımız olduğunu söylemiştim!"

Allie kızarıklıklarıyla savaşarak çorba karıştırmaya geri döndü. Ne de olsa bu sadece bir  p c kt  -daha doğrusu iki öpücük- ve tamamen  kseotundan kaynaklanmıştı. Saf ve basit bir gelenektir. Yani kendini biraz kaptırmı tı.  kseotunun

daha fazla.

Ama tabii ki bunu aklından çıkaramıyordu. Sanki hiç öpülmemiş gibi değildi, ama bir öpücük hiç böyle olmamıştı. Aralarından geçen küçük bir şimşek çakması gibi.

O da hissetmiş miydi?

Gecenin geri kalanında, John Kelsey'nin mavi bakışları ne zaman üzerine düşse -ki bu onun huzuru için çok sık oluyordu- içinin ısındığını hissetti.

Kart oyunu paramparça oldu. Ona her baktığında, daha önce hangi kartları oynadığını tamamen unutuyordu. Neyse ki Lord Kelsey buna aldırmadı ve Lucilla huzursuzca kalkıp piyanonun yanına gittiğinde elindeki kâğıtları bir kenara fırlatarak, "Evet Luce, bize bir melodi ver," dedi.

Noel arifesi olduğu için Lucilla bir ilahi seçti ve sonra piyanonun etrafında toplanıp şarkı söylediler, sesleri birbirine karışıyordu, ateş yanıyordu, içerideki hava çam ve balmumu kokuyordu, dışarıda ise kar yumuşak ve sessiz bir şekilde yağmaya devam ediyordu.

Allie bunun unutulmayacak bir Noel arifesi olduğunu düşündü.

Sıcak süt ve balla -Lord Kelsey'nin durumunda brendi- yıkanmış kıymalı turtaların ardından yatmak için fenerlerini topladılar. Önce Lucilla gitti.

Merdivenleri yarılarmıştı ki birden durdu ve arkasını döndü. "Eee? Siz ikiniz kör müsünüz?" Merdivenlerin üzerinde bir demet ökseotu daha asılıydı.

Lord Kelsey ona, "Hadi yatağına git, bavulcu," dedi. "Sensiz de idare edebiliriz."

Lucilla gülerek gitti. Allie onu takip etmek istedi ama iri bir el onu durdurdu ve derin bir ses, "Beni bırakıp kaçmayacaksın, değil mi? Hem de ökseotu beklerken?"

Allie, "Ah, bu sadece aptalca bir eski taşra geleneği," diye mırıldandı. Adamın gözlerine bakmadı; öpücüğüne duyduğu umutsuz arzusunun utanç verici bir şekilde belli olmasından korkuyordu.

Gözleri lamba ışığında parlıyordu. "Bazı gelenekler korunmaya değer," diye mırıldandı ve onu kendine doğru çekti.

Dudaklarına dokunduğunda titredi ve hiç düşünmeden ellerini göğsünden yukarı kaydırıp boynuna doladı. Ve onu daha yakına çekti. Onun isteğiyle ağzını ona açtı ve adamın tadı duyularına hücum etti, bir parça konyakla bezenmiş karanlık bir erkeksilik. Sarhoş edici. Bağımlılık yapıcı.

Sonunda öpüşmeyi kesti ve biraz geri çekildi. Yavaşça, isteksizce, boynundaki tutuşunu gevşetti ve ellerinin göğsünden aşağı kaymasına izin verdi. Adamın nefes alış veriş düzeni düzensizdi. Tıpkı onunki gibi. Kalbinin avuçlarının altında güm güm attığını hissedebiliyordu.

"Şey," dedi uzun bir süre sadece ona baktıktan sonra. "Bu ökseotu tehlikeli, değil mi?"

Ne diyeceğini bilemiyordu. Öpücük onun için sadece gönülsüz bir Noel eğlencesi miydi? Tecrübeli ve sofistike bir adamdı. Hiç şüphesiz bu tür alışverişlere alışıktı. Ama o alışık değildi.

Geleneklere ve adaba sığındı. "İyi geceler, Lord Kelsey," diye mırıldandı ve kendini onu bırakmaya zorlayarak fenerini kaptı ve belirgin bir şekilde lastik gibi olan bacaklarının üzerinde merdivenleri hızla çıktı.

Yatağında güvende, soğuk çarşafın arasında titrerken, öpücüğü her ayrıntısıyla yeniden yaşadı. Adamın kokusunu, tadını, onu kendine doğru tutuşunu, gücünü, ona hissettirdiklerini. Kıvrıldı, vücudu çok canlı ve zonkluyordu.

Leydi Holly'nin balosuna sadece birkaç gün kalmıştı. Onunla dans edecek miydi? Elbette edecekti, sadece nezaketen bile olsa, ama o, ah, bunun vals olmasını ne kadar da çok istiyordu. Kristal avizenin parıldayan ışıkları altında onun kollarında dönmek, her yıl Leydi Holly'nin Noel balosunda gerçekleşen sihirden etkilenmek. İnsanlar aşık olduğunda.

Onunla vals yapacağını umarak uykuya daldı. Bundan sonrası Tanrı'nın elindeydi. Leydi Holly'nin de dediği gibi.... bu onun son şansı olacaktı.

Ama zaten Leydi Holly'nin balosunun amacı da bu değil miydi? Son şanslar. Bu düşünceyi kendi kendine kucakladı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Noel sabahı beyaz ve soğuk bir şekilde doğdu. Kar şimdi daha hafifti, tüyler gibi süzülüyordu. Kiliseye gidemeyecek kadar çok kar vardı ama Allie buna aldırmadı. Gümüş ve beyazın tonlarına bürünmüş bir manzaranın üzerine bir sessizlik çökmüştü.

"Dünya çok sessiz ve huzurlu görünüyor," dedi, "Noel'de olması gerektiği gibi."

John Kelsey, "Napolyon güvenli bir şekilde hapsedildiği için artık daha huzurlu olacağı kesin," diye yorum yaptı.

Kelsey kardeşler Allie'nin Noel yemeğini hazırlamasına yardım etmişlerdi - John ısrar etmiş, Lucilla da seve seve katılmıştı- bu ikisi için de bir yenilikti. Normal şartlar altında Lord Kelsey ve kız kardeşi bırakın yemek pişirmeye ya da ateş yakmaya yardım etmeyi, mutfığa adımlarını bile atmazlardı.

Bayan Meadows pişirilmek üzere şişman bir tavuk bırakmış, içinin doldurulması için de kesin talimatlar vermişti, bu yüzden John soğanları doğrarken Lucilla da bayat bir somun ekmeği ufalıyordu.

Tavrına bakılırsa, dün geceki sarsıcı öpücük hiç yaşanmamış olabilir. Allie onun tavrını kafa karıştırıcı buldu.

O sabah kahvaltıya indiğinde Allie'nin yanağına hafif bir öpücük kondurarak mutlu Noeller dilemişti ama bir süre sonra kız kardeşini de aynı şekilde öpmüştü. Ne bir sözle ne de bir bakışla bundan etkilenmiş gibi görünmüyordu. Allie'nin aksine.

"John bir keresinde Napolyon'u görmüştü, biliyorsun," dedi Lucilla, bir kâseye ekmek rendelerken kaşlarını çatarak.

"Sadece uzun boylu olduğum ve diğer bazı arkadaşların başlarının üstünü görebildiğim için," dedi kardeşi. "Avrupa'nın üzerine uzun bir gölge düşürmesine rağmen, oldukça ufak tefek bir adam."

"Uzun süre askerlik yaptın mı?" Allie sordu.

Başını salladı. "On altı yaşından beri. Küçük bir çocuk olduğum için bir kariyere ihtiyacım vardı. Çılgın bir gençtim ve ordu bana cazip geldi. Bana mükemmel uyuyordu."

"Ordu hayatını özlüyor musun?"

"O zamanlar bana uyuyordu ve zaman zaman yoldaşlığı özlüyorum ama ..." Gülümsedi. "Barış güzel bir şey. Ürün rotasyonu ve drenaj gibi şeyleri öğrenmek zamanımı alsa da, on altı yaşında hayal edebileceğimden çok daha ilginç olduğu ortaya çıktı."

Allie güldü. "Biliyorum. Kulağa çok kuru geliyor, değil mi?"

öğrendikçe daha da büyüleyici hale geliyor." Onun şaşkın ifadesini görünce açıkladı. "Biz de burada farklı mahsullerle deneyler yapıyoruz. Yaratabileceği fark inanılmaz."

"Öyle mi?"

"Son beş yıldır malikaneyi aşağı yukarı ben yönetiyorum," dedi ve alaycı bir ifadeyle ekledi, "ama lütfen bundan herkesin içinde bahsetmeyin - Leydi Holly bana bunun hiç de kadınsı olmadığını söyledi. Sanırım gübre konusunu salona getirmemden korkuyor."

Güldü ve sonraki birkaç dakika boyunca İngiltere'de çiftçiliğin ve mülk yönetiminin çehresini değiştiren tarım deneyleri hakkında konuştular.

Lucilla ekmek kırıntılarının içine ot, sosis ve doğranmış soğan karıştırdı. "Leydi Holly'yi tanıdığını bilmiyordum, Allie. Sen de baloya gidiyor musun?"

"Evet, onu hayatım boyunca tanıdım. Leydi Holbourne ve annem arkadaşları." Allie öyle dedi. "Şimdi puding zamanı."

Noel pudingi son bir aydır soğuk kilerde bezinin içinde asılı duruyordu. Allie onu dikkatle kaynar su dolu bir çaydanlığın içine indirdi.

John Kelsey seyrederken, "Bu oldukça büyük bir puding," diye yorum yaptı. "Kesinlikle iyi beslenmişsiniz."

Allie güldü. "Biliyorum. Tanrıya şükür siz ikiniz birazını yemeye yardım etmek için buradasınız. Bayan Meadows çok daha kalabalık bir ev için yemek pişirmeye alışkın. Babam öldüğünden ve kuzenime miras kaldığından beri ev halkı çok azaldı."

"Kuzenin mi?"

Ve kendini ona Kuzen Howard'dan bahsederken buldu.

Adam kaşlarını çatı. "Buradan ayrılmak zorunda mısın?"

Masayı nemli bir bezle sildi. "Bu kadar endişeli görünmenize gerek yok. Annemden kalan küçük bir birikimim var ve Bath'a taşınmayı planlıyorum. Bath çok ilginç bir yer ve gübre hakkında konuşmamayı unutmadığım sürece çok daha sosyal bir hayatım olacak."

Bu onları güldürdü. Onlara birikiminin çok az olduğunu ve Bath'da çalışacağını söylemedi; acınacak bir nesne olmak istemiyordu ve ayrıca canlı genç kızlarla çalışmak daha sosyal olacaktı.

Kaponun içini doldurmayı bitirdi ve kızarması için fırına koydu ve onları kaponla birlikte kızaracak patates, yaban havucu, havuç, şalgam ve kereviz kökü soymaya hazırladı.

Ona o zamanki İspanya'yı ve orduda olmayı sordu, o da onlara askerlik günlerini ve bazı maceralarını anlattı. Hatta bazı kötü günlere de hafifçe değinmişti. Bunları eğlenceli maceralarmış gibi anlatıyordu ama Allie satır aralarını okuyabiliyordu.

Puding tenceresinde fokurdarken, ateş çıtırdarken ve mutfak nefis kokularla dolarken, dışarıda hafif bir güney rüzgârı çıplak dalların arasından usulca süzülürken konuştular, konuştular.

Lucilla da ağabeyinin anlattıklarıyla Allie kadar ilgileniyor gibiydi ve Allie oturma odasındaki ateşe bakmak için odadan çıktığında, "Bütün bunlar benim için yeni şeyler, John orduda olduğundan hiç bahsetmez, ne bana ne anneme ne de tanıdığım başka birine. Ama seninle konuşmayı seviyor gibi görünüyor."

Allie bunun üzerine küçük bir zevk parıltısı hissetti ama bunun üzerinde fazla düşünmesine izin vermedi. Karda mahsur kalmışlardı ve tesadüfi bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyorlardı. John Kelsey, paylaştıkları öpücüklerin onu herhangi bir şekilde etkilediğine dair hiçbir belirti vermemişti. Kendisi gibi düşünen insanların arkadaşlığından o kadar uzun zamandır mahrum kalmıştı ki, bunun nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Hissettiği güçlü bağ duygusunun nedeni büyük olasılıkla buydu.

Çok farklı çevrelerde hareket ettiklerini kendine hatırlattı. Adam Kelsey Malikânesi'nin Lord Kelsey'siydi; o ise sadece kapısının eşiğine düştüğü kadındı. İyi kalpliydi; küçük kız kardeşi bir baloya katılabilsin diye bir hafta avlanmaktan vazgeçebilecek türden bir adamdı. Allie taşralı bir kızdı.

-Hayır, bir kız değil, evde kalmış bir kız kurusu, hiçbir yere gitmemiş, bir baloya bile gitmemiş, doğuştan bir hanımefendi, ama serveti yok, öğretmen olacaktı.

Nazik ve centilmen davranıyordu, hepsi bu. Ve eğer başka türlü olmasını diliyorsa, bu onun sırrı olurdu. Bir kızın gururu vardı.

Noel günü iyi yemek, iyi sohbet ve başta Noel şarkıları olmak üzere müzik eşliğinde sessiz ve keyifli geçti. Allie'nin içi sıcaklık ve mutlulukla doluydu; evde geçirdiği son Noel'in daha güzel olacağını hayal bile edemezdi. Gün, son derece gülünç ve eğlenceli bir sessiz sinema oyunu ve ardından bir kadeh şarap ve ateşte kızartılan kestanelerle sona erdi.

Ve Allie için, merdivenlerin yanındaki ökseotunun altında kemikleri eriten bir iyi geceler öpücüğü daha vardı. Kendine bunun sadece bir gelenek olduğunu ve onun sadece bekleneni yaptığını söylese de, kendini dilemekten alıkoyamadı. Ve umut etmekten. Ve hayal etmekten. . .

Belki de Leydi Holly'nin Noel balosu.... özlemini çektiği sihri gerçekleştirecekti.

ALTINCI BÖLÜM

Sabah olduğunda kar durmuştu, rüzgâr güneyden düzenli olarak esiyordu ve karların erimekte olduğu açıktı. Uzaktan geleneksel Boks Günü avının sesini duydular, ancak John Kelsey'in de söylediği gibi, hava bunun için riskliydi; hala çok fazla buzlu kar vardı ve karın altında buz vardı, bu da daha tehlikeliydi.

Allie buzların çözülmesinden yarı memnun, yarı üzgündü; her şeye rağmen Leydi Holly'nin balosuna gidebilecekleri için memnun, ama Kelsey'lerin ziyareti yakında sona ereceği için üzgündü.

Gün çabuk geçti. Noel yemeğinden kalanlarla karınlarını doyurdular, kâğıt oynadılar ve sohbet ettiler. Öğleden sonra kapılarının çalınması onları şaşırttı. Allie'nin kiracı çiftçilerinden biriydi ve onun iyi olup olmadığını kontrol etmeye gelmişti. O da arabanın nehre düştüğünü görmüş ve yolcuların güvende olduğunu görünce rahatlamıştı.

Gentry.

"Karınız Noel'de uygun bir arkadaşınız olduğunu duyunca çok sevinecek, Bayan Allie," dedi. "Sizin yalnız kalmanızdan çok endişelendi." Gökyüzüne baktı ve yavaşça başını salladı. "Sanırım konuklarınız yarın ya da ertesi gün Leydi Holly'nin yanına gidebilecekler. O arabayı nehirden çıkarmak için yarın birkaç adam ayarlayacağım."

Lucilla bu iyi haberle neşelendi ve akşam vals çalışması yapması gerektiğini, çünkü baloda özel biriyle tanışacağından emin olduğunu ve onun ayağına basarak kendini unutulmaz kılmak istemediğini söyledi. Böylece akşam yemeğinden sonra Lord Kelsey oturma odasındaki halıyı kaldırıp mobilyaları geri çekti ve Lucilla ile erkek kardeşi dans ederken Allie birkaç vals çaldı.

Mükemmel bir dansçıydı ve bu onu şaşırtmıştı. "Askerlerin dans ettiğini bilmiyordum."

"Kurmay subaylar yapar," diye açıkladı. "Beau sosyal nezaket konusunda çok iyidir." Açıkladığı gibi, bu Wellington Dükü'nün lakabıydı.

Lucilla yarım düzine dansın ardından, "Şimdi sıra sizde," dedi. "Ben çalacağım, sen ve John dans edebilirsiniz."

John Kelsey elini uzattı ve Allie kızarmakla savaşıyor piyanonun başından kalktı. Adamın uzun, sıcak parmakları Allie'nin elini sardı. Baloda olduğu gibi eldiven yoktu. Ten tene sıcak bir temas. Nabzının ne kadar hızlı attığını hissedebiliyor muydu?

Müzik başladı ve John Kelsey onu hafif ama sıkı bir tutuşla kavrayarak bir vals içinde döndürdü. Aldığı derslere hiç benzemiyordu. Ona rağmen

Çırpınan kalbi ve tamamen boş olan zihniyle adımlarını düşünmesine bile gerek kalmadı; her hareketini, bir erkekle ilk kez vals yapan deneyimsiz bir taşralı kız kurusu gibi değil de, ona kendini bir bakire gibi hissettiren emin bir zarafetle yönetti.

Kız kardeşi vals üstüne vals çaldı. Allie hülyalara daldı, müzik eşliğinde döndü, kendini tamamen onun iri, güçlü bedeninin emrine bıraktı. Gözlerini kapadı, kendini tamamen güvende, tamamen taşınmış hissediyordu. Bu bir sihirdi.

Haftalarca kar yağsa ve baloya hiç gitmese bile, en azından buna sahip olacaktı.

Nihayet sona erdi. İkisi de nefes nefese kalmıştı ve en azından Allie'nin durumunda bu tamamen efor sarf etmekten kaynaklanmıyordu. Teşekkür ederek reverans yapmayı ve balo salonu yanılması sürdürmeyi başardı. O da eğilerek karşılık verdi, mavi gözleri Allie'nin ruhunun derinliklerine bakıyor gibiydi. Kız kardeşinin spekülâtif ilgisinin farkında olan Allie dağınık düşüncelerini topladı ve akşam yemeğini hazırlamak için aceleyle uzaklaştı.

Lucilla onun peşinden mutfığa gitti ve kardeşini oturma odasındaki halıyı ve mobilyaları eski yerlerine koyması için bıraktı. Allie'ye sıkıntılı bir ifadeyle bakarak öylece durdu.

"Bir sorun mu var Lucilla?"

Lucilla kapıya baktı ve dudağını ısırıldı. "Kardeşime nasıl baktığımı gördüm ve şey..."

Allie duygularının bu kadar açık olmasından utanarak söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştı, ama kafasında tutarlı bir cümle kuramadan Lucilla ağzından kaçırdı, "Julia Courtenay diye bir kız var, arazisi bizimkine bitişik ve ... güzel ve uygun biri, ailesini de uzun zamandır tanıyoruz. Annem, yani hepimiz John'un ona her an evlenme teklif edebileceğini düşünüyoruz. Aslında" -Allie'ye suçlu bir bakış attı- "annem John'un bu baloya katılacağını öğrenince Leydi Holly'ye mektup yazıp Courtenay'leri davet etmesini istedi."

Allie bir an için akşam yemeğiyle meşgul oldu. Tabii ki, o çoktan konuşulmuştu.

"Özür dilerim, sana daha önce söylemeliydim. Ökseotu için de. Hiç düşünmemiştim."

Allie bir yerlerden bir kahkaha uydurdu. "Ne hayal ettiğini bilmiyorum Lucilla, ama affedilecek bir şey yok. Kardeşin ve ben kendi kendimize eğleniyorduk, hepsi bu. Aramızda hiçbir şey yok ve olabileceğine dair bir beklentim de yok." Hayaller, belki, beklentiler, hayır.

Lucilla ona kuşkulu bir bakış attı. "Emin misin? Çünkü-"

Allie hafif bir ses tonuyla, "Kendi geleceğim benim için planlandı," dedi. "Banyo, hatırladın mı? Bunu dört gözle bekliyorum. Biraz flört etmek ve kardeşinle dans etmek hoş olsa da, bu sadece biraz Noel saçmalığı. Merak etme. Şimdi, akşam yemeği için masayı hazırlar mısın, lütfen? Olabilir.

Çünkü hizmetçilerim yarın dönecek ve Bayan Meadows'un mutfaktaki hanımlar hakkında fikirleri var."

Gecenin geri kalanında Allie neşeli ve kaygısız görünmek için elinden geleni yaptı ve eğer kahkahaları bazen kırılğan ve biraz zorlama geliyorsa, bu çok kötüydü. Zaman zaman John Kelsey'nin mavi bakışlarının düşünceli bir şekilde üzerinde durduğunun farkındaydı ama umduğu gibi saygınlığını bozmadan devam etmeyi başardı.

O gece onun deyimiyle çocuk odası yemeği yediler, çırpılmış yumurta ve jambon, ardından sıcak kakao ve çörekler, hepsi oturma odasındaki ateşin önünde bir kilimin üzerinde yenildi.

Allie, John Kelsey'nin ateşin önündeki kilimin üzerine zarif bir şekilde yayılmış, uzun çizmeleriyle bacak bacak üstüne atmış, tereyağı ve bal sürerek yedikleri çörekleri kızartırken gördüğü manzarayı asla unutamayacaktı. Daha sonra tatlı misket şaraplarını yudumladılar ve konuştular da konuştular.

Birlikte geçirdikleri son geceyi asla unutamayacaktı.

Ama yatma vakti geldiğinde, merdivenin dibinde, koluna hafifçe dokunarak ve ökseotuna yukarıdan bir bakış atarak onu alıkoyduğunda, mesafesini korumakla ilgili tüm kararları boşa çıktı.

Onu geçmeye çalışırken, "Ah, ama Noel artık bitti," diyerek denedi.

"Ama ökseotu kalacak," dedi usulca ve kadının kararlılığı kırıldı. Son bir öpücük, diye düşündü ve kendini onun kollarına bıraktı, içindeki tüm yanlış yerleştirilmiş tutkuyla onu öptü.

Kucaklaması sıkılaştı ve ona uzun, sarhoş edici, uyuşturan öpücükler verdi, bitirdiğinde dizleri sarkmıştı.

"Seni yatağına götüreyim mi?" diye sordu derin ve hırıltılı bir sesle, o da ağır ağır nefes alıyordu ve bir an için neredeyse baştan çıkacaktı.

Basit bir "evet" ile kadın olmanın nasıl bir his olduğunu, onun kollarında yatmanın nasıl bir his olduğunu, vücudunun onunkine bastırılmış, ten tene olduğunu bir kez ve sonsuza kadar öğrenecekti. Onun tarafından ele geçirilmek nasıl bir şey olurdu?

Ama o bu şekilde yaratılmamıştı. Ve böyle bir gecenin olası sonuçları onu her şeyden çok mahvedecekti. O yola girmeye hiç niyeti yoktu, bu yüzden titrek bir kahkahayla geçiştirmeyi başardı ve soğukkanlı bir "İyi geceler Lord Kelsey," diyerek kendini merdivenlerden yukarı zorladı.

Adamlar sabahleyin ellerinde kaldıraç olarak kullanılan sırıklar ve iki büyük beygirle geldiler ve yolların yer yer buzlu, yer yer de çamurlu olmasına rağmen Holbourne Manastırı'na giden yolun açık olduğu haberini verdiler.

Büyük bir gürültü ve patırtıyla çamurla kaplı sarı direkli şezlongu nehirde çıkardılar ve tekrar yola koydular. Birkaç panel ve bir tekerlek parçalanmıştı. Adamlar bagajın içindekileri eve getirdiler; çamurlu ve nemli bir valiz ve bir köşesi demirle bağlanmış bir sandık.

ezilmiş.

Lucilla dehşet içinde bir çığlık atarak mutfağın taşları üzerine diz çöktü ve sandığı kapalı tutan kayışları çözdü. Bir dizi ıslak eşya çıkardı. "Oh, hayır," diye feryat etti. "Benim güzel balo elbisem! Mahvolmuş, tamamen mahvolmuş!"

"Bir bakayım." Allie elbiseyi yukarı kaldırdı. "Oh. Oh, canım."

Elbise beyazdı, ya da eskiden beyazdı. Şimdi ise ... şey, lekeli en iyi tanımdı. Etek ucunun etrafındaki kırmızı ve yeşil kurdelelerin boyası akmıştı ve elbisenin kendisi mavi bir spencer'ın üzerine paketlenmişti ve onun da boyası akmış, elbiseyi mavi lekelerle boyamıştı.

Lucilla gözyaşlarına boğuldu.

Allie sıkıntılı kıza, "Göründüğü kadar kötü olmayabilir," diye güvence verdi ama yüreği ağzına geldi. Elbisenin mahvolduğundan oldukça emindi.

Ve öyle de oldu. Önce lekeleri mısır nişastasıyla silmeyi denedi ama mısır nişastası boyanın bir kısmını emse de lekeler kaldı. Daha sonra babamın mürekkep lekelerine iyi gelen sütle ıslatmayı denedi ama yine elbiseyi giyilemez hale getirecek kadar kalıntı kaldı.

"Boş ver," dedi Lucilla'ya. "Çamaşır suyunu deneyelim, belki işe yarar." Eğer ipeği mahvetmezse, ki Allie mahvedebileceğini düşünüyordu. Ama artık kaybedecek bir şey yoktu.

Lucilla teselli bulamıyordu. "İlk balom ve şimdi giyecek hiçbir şeyim olmayacak," diye hıçkırdı. "Ah, benim güzel balo elbisem ..."

Allie bildiği bütün ev ilaçlarını denedi ama kayda değer bir fark yaratmadılar. Meadows ailesi kuşluk vakti dönmüştü ama Bayan Meadows'un leke ilaçları konusundaki ansiklopedik bilgisi bile lekeleri çıkarmaya yetmemişti. Lucilla'nın elbisesi giyilemez haldeydi.

Allie, Lucilla'yı ağabeyi tarafından teselli edilirken bıraktı ve Albert'in onları arabayla Holbourne Manastırı'na götürmesi için gerekli hazırlıkları yaptı. Tam zamanında oturma odasına döndüğünde Lord Kelsey'nin sessizce, "Üzgün olduğumu biliyorum kedicik, ama bu konuda cesur olmaya çalışmalısın. Hayal kırıklığına uğrayacağın kesin ama belki birinden ödünç elbise alabilirsin. Her halükarda, ev sahibemiz zor durumda - evini terk etmeye zorlandığından şüpheleniyorum, ama Noel'deyiz ve misafirleri var, bu yüzden cesur bir yüz takınıyor. Siz de aynısını yapabilir misiniz?"

Lucilla burnunu çekti. "Denerim."

"İşte benim kızım," dedi usulca. Allie odaya girdiğinde konuşulanları duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi. Ama adamın sözleri ona bir fikir vermişti.

Sonraki saatler boyunca Lucilla'nın geri kalan giysileri son derece becerikli Bayan Meadows tarafından temizlenip kurutulurken, kızın ağabeyinin istediği gibi cesur bir yüz takınmaya çalıştığı açıktı. Bu Allie'nin ona daha da ısınmasına neden oldu.

Sonunda her şey kurumuştü ve Allie Lucilla'nın eşyalarını bir kutuya koymasına yardım etti.

babasının eski sandığı.

"Bu eski beyaz yün elbiseyi giymek zorundayım," dedi Lucilla mutsuzca. "Balo elbisesi değil ve geçen sezondan kalma, ama Northumberland kışın çok soğuk olduğu için annem getirmemi istedi." Elbiseye tiksintiyle baktı. "Neden üzerine sızan bu olmasın ki?"

Allie ona baktı ve sempati duydu. Elbise güzel olmaktan çok kullanışlıydı.

"Keşke şimdi gelmeseydim," diye itiraf etti kız. "İlk balomu dört gözle bekliyordum. Ama John benim için kendi tatilinden vazgeçti ve annem yarın akşam Julia'ya evlenme teklif edeceğini umuyor, bu yüzden yine de eğleniyormuş gibi yapmak zorunda kalacağım. Mızızlanmak istemiyorum." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

Allie'ye bir bakış fırlattı ve yarı mahcup bir ifadeyle ekledi, "Beni aptal sanacaksınız ama gerçek aşkımla orada tanışacağımdan emindim -Lady Holly'nin balosu insanları aşık etmesiyle ünlüdür. Ama şimdi ... hangi erkek bana bu halde iki kez bakar ki?"

Allie onun ne demek istediğini anlıyordu. Beyaz yün, genç erkekleri etkilemek için değil, cereyanı önlemek için giyilmiş bir elbiseydi. Elbiseye tekrar baktı ve kendini, "Bende senin giyebileceğin bir elbise var," derken buldu.

Bunu söylerken bile içinden küçük bir ses, hayır, diye bağırdı.

Ama yapılması gereken doğru şey buydu. Hayatı boyunca tatsız gerçeklerle yüzleşmişti. Bu balo Allie'nin geleceği için bir fark yaratmayacaktı.

Allie için dünyayı sarsan birkaç öpücüğe ve daha önce hiç yaşamadığı bir yakınlık ve arkadaşlığa rağmen Lord Kelsey etkilenmemiş görünüyordu. Bir kez olsun öpücüklerden söz etmemiş ya da onunla romantik anlamda ilgilendiğine dair başka bir işaret vermemişti; Allie'nin kendine yüzlerce kez söylediği gibi, o sadece büyüleyici ve yardımsever bir konuktu. Tecrübeli ve sofistike bir adamdı.

Ve Bayan Julia Courtenay onun teklifini bekliyordu.

Allie'yi yanlış yönlendirmiş gibi değildi. Bunun küçük bir tatil eğlencesinden başka bir şey olduğunu düşünmesini sağlayacak tek bir kelime bile etmemişti. Allie'nin birkaç ökseotu öpücüğüne gereğinden fazla anlam yüklemesine neden olan şey kendi deneyimsizliği idi. Hiç yoktan hayaller kurmak.

Baloda onunla vals yapmayı çok istese de, bunun hiçbir yere varmayacağını ve Lucilla'nın pratik beyaz yün elbisesi içinde perişan olduğunu bildiği için alabileceği her zevkin mahvolacağını biliyordu.

Ve Bayan Julia Courtenay oradaydı, bekliyordu, bir valsden çok daha önemli bir şey istenmesini bekliyordu.

Hayır, Allie zaten Lord Kelsey'nin kollarında vals yapmıştı. Pek çok kadın hiç bu kadar büyülmüş bir şey yaşamamıştı. Ve onları kastetmemiş olsa bile, ona hayatının geri kalanında hayalini kuracağı öpücükler vermişti.

Kız kardeşinin ilk balosunu büyölü bir deneyime dönüştürmek Allie'ye kendi balosuna katılmaktan daha fazla zevk verecekti.

Üstelik bugün Noel'di ve Lucilla ile ağabeyi ona paha biçilmez bir hediye vermişlerdi: Oakes'teki son Noel'i, hayal bile edemeyeceği kadar mutlu bir Noel'i, unutamayacağı bir Noel'i. Bu tatlı genç kıza da aynı hediye verebilirdi.

Zarif altın desenli beyaz kutuyu aldı. Elbiseye daha iyi oturması için özel olarak tasarlanmış korse hariç, tüm güzel iç çamaşırlarını kendine sakladı.

Lucilla elbiseyi gördüğünde nefesi kesildi. "Ohhh," dedi uzun bir iç çekişle, elbiseyi kutudan çıkarırken. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel elbise. Ama ... bunu kendin giymek istemez misin?"

"Yeni bir elbisem daha var," dedi Allie. "Terziden daha geçen hafta geldi." Bu bir yalan değildi.

"Ohhh," dedi Lucilla, elbiseyi kendine doğru tutarak ve aynadaki yansımasına bakarak, tıpkı Allie'nin yaptığı gibi hayali müzikle sallanarak. "Emin misin?"

"Eminim," dedi Allie ve Lucilla ona sarıldı. Ve o anda emindi. Pişmanlıklar daha sonra gelebilirdi ama artık çok geç olacaktı. Doğru şeyi yaptığını biliyordu.

Lucilla kardeşine elbiseden bahsetmişti ve yemeğe oturduklarında Allie'ye, "Kız kardeşime bir elbise ödünç verdiğin için çok teşekkür ederim. Tam bir kasvet ve sefalet gecesinden kurtulduğum için ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin."

"Benim için zevkti."

"Benim de sizin için bir şeyim var, bize gösterdiğiniz misafirperverlik için küçük bir teşekkür." Kadının kibarca reddettiği sözlerine aldırmandan eline bir paket tutuşturdu. "Umarım bunu her taktığında bu Noel'i hatırlarsın."

Allie hediyein paketini açtı ve zevkten nefesi kesildi. Bu bir Keşmir şalıydı, şimdiye kadar giydiği her şeyden daha yumuşak ve inceydi, krem rengi yün, koyu kırmızı ve mavi renkte zarif nakışlardan oluşan derin bir bordürü ve uzun ipek bir saçağı vardı. "Oh, çok güzel, almamalıydınız, gerçekten benim için bir zevkti ama-"

"Tak şunu," dedi John Kelsey.

Kadın masadan kalktı ama adam ondan önce kalktı. Kadının elinden şalı aldı, silkeledi ve omuzlarına sardı. Ayakta durup ona baktı. "Mükemmel," dedi yavaş bir gülümsemeyle ve Allie onun gözlerindeki ifade karşısında kızardığını hissetti.

"Yarın gece bana birkaç dans ayırır mısın?" dedi usulca, yıllarca rüyalarına gireceğinden emin olduğu o güzel, derin sesiyle.

Allie yere baktı ve tutarsız bir şeyler mırıldandı, ama o

kafasının karıştığını fark etmemişti.

Kelsey'ler tekrar tekrar teşekkür ederek ve Lucilla'nın irtibatı koparmayacağını söyleyerek Oakes'ten ayrıldılar; Allie onlara Kelsey Malikânesi'nden mektup yazmalı ve Bath'a nasıl gideceğini bildirmeliydi. Allie onları el sallayarak gülümseyerek kabul etti ama bunu yapamayacağını biliyordu.

Bath'a gittiğinde çok farklı dünyalarda yaşayacaklardı. Ayrıca, Lord Kelsey irtibatta kalmakla ilgili tek bir kelime bile etmemişti, hepsi kız kardeşiydi.

Arabayla uzaklaşırlarken Lucilla, "Çok sessizdin John," dedi. "Allie'yi özlemeyecek misin?"

"Hayır." John kendi sözünü dinledi; düşüncelerini kız kardeşine açıklamayacaktı. Ayrıca, Allie'yi ertesi gece baloda görecekti.

Lucilla balo, orada kimlerin olabileceği, elbise ve Allie'ye verdiği şal hakkında gevezelik ediyordu ama John ona pek kulak asmadı. Aslında şalı Lucilla'ya ilk balosunun hatırası olarak almıştı. Ama Allie Fenton'a layık bir hediye aldığı için mutluydu.

Kaza sadece koçlarını alt üst etmekle kalmamıştı; kendi hayatını da alt üst ettiğinden şüpheleniyordu.

Gerçek şuydu ki, Allie Fenton onu altıya vurmuştu ve duygularını gözden geçirmek için ondan ayrı biraz zaman geçirmek istiyordu. Birlikte geçirdikleri birkaç gün bir peri masalından fırlamış gibiydi ve duygularını test etmek için günlük gerçekliğin soğuk bir patlamasına ihtiyacı vardı.

Leydi Holly'nin yıllık Noel balosu tam olarak soğuk ve sert bir gerçeklik değildi.

Kız kardeşinin sesi hayalini delip geçti. "Allie'nin Leydi Holly için sana verdiği notu aldın mı?"

"Evet," John cebini yokladı. "Burada güvende." Allie baloya katılırken ondan Leydi Holly'ye balo başlamadan önce bir not vermesini istemek garip bir şeydi ama muhtemelen kadınlara özgü bir şeydi -hatırlatma ya da başka bir şey. Annesi ve büyükannesi sürekli bir şeyler unuttur ve hatırlatıcı isterlerdi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Balo akşamı, yemeğe gitmeden hemen önce John, Leydi Holly'ye notu uzattı. "Bayan Fenton bunu size vermemi istedi."

Adam, kızın özel olarak okuyabilmesi için gitmek istedi, ama kız ceketini kaptı

kolunu pençe gibi kavradı ve önünden merdivenlerden inen Lucilla'ya baktı. "Kız kardeşin o elbiseyi nereden bulmuş? Sanki ben bilmiyordum! Siz bayım, ben zavallı gelinin kendisi için ne söyleyeceğini görene kadar burada kalın!"

Mührü kırıp açtı, notu okudu ve tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Kendi çıkarları doğrultusunda nasıl hareket edeceği konusunda hiçbir fikri yok bu jelin." John'a ters ters baktı. "Tereyağı kadar yumuşak bir kalp!"

Kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Hayır, bildiğinizi sanmıyorum. Hepsi burada." Notu adamın eline tutuşturdu ve diğer misafirleriyle ilgilenmek üzere oradan uzaklaştı.

John notu okudu.

Sevgili Leydi Holly, balonuzu kaçırdığım için içten özürlerimi kabul edin lütfen. Lütfen bana kızmayın. Eminim benim için sıraya girmiş düzinelerce uygun beyefendi vardır, ama gerçekten, Lucilla'nın bana verdiğiniz güzel elbiseyi giymesine izin verdiğim için çok daha mutluyum. Aksi takdirde perişan olacakken, bu onun ilk balosunu değerli kılacak. O ve erkek kardeşi bana evimde geçireceğim harika bir Noel ve hayatımın sonuna kadar unutamayacağım anılar armağan ettiler. Güzel elbisemin hediyesi bunun küçük bir karşılığı.

Sevgi ve özürlerimle, Alice Fenton

John notu elinde ezdi, sonra düzeltti, katladı ve cebine koydu. Kahretsin, kız kardeşi mutlu vakit geçirebilsin diye baloya gitme şansından vazgeçmişti.

Yemek boyunca notun içeriğini düşündü. Uygun beyefendiler onun için sıraya mı girmişti? Buna lanet olsun. Ama onunla dans etmeyi dört gözle bekliyordu.

Üçüncü yemek sırasında bir plan yaptı. Yemek bittiği anda,

Leydi Holly'ye tekrar yaklaştı. Oğluyla birlikte ayakta duruyordu.

"Leydi Holly, kız kardeşime göz kulak olmanızı rica edebilir miyim lütfen? Korkarım baloyu terk etmek zorunda kalacağım."

Yaşlı kadın kaşlarını kaldırdı. "Gidiyorsun, değil mi? Allie Fenton'dan gelen notla ilgili bir şey mi?"

Cevap vermedi ama oğluna döndü. "Lord Holbourne, bir at ödünç alabilir miyim, lütfen?"

"Bir arabaya binin," dedi yaşlı kadın oğlu cevap vermeden önce. "Ve Aşçı'dan sana bir sepet dolusu lezzet hazırlamasını iste. Bayan Meadows iyi ve sade bir aşçıdır ama kur yapmaya gidiyorsanız özel bir şeyler istersiniz. Biraz da şampanya alın. Ortamı yumuşatmak için şampanya gibisi yoktur."

Annesinin otokratik tavırlarına alışkın olan Lord Holbourne gülümseyerek ekledi, "Neye ihtiyacın varsa al, Kelsey. Damatlardan biri seni götürebilir. Merak etme, karım ve ben Lucilla'ya göz kulak olacağız."

John ayarlamaları yapmak için acele etti. Soğuk ve sert gerçekliğin dozu buraya kadarmış. Görünüşe göre "a-wooing" yapıyordu.

Saat ondan kısa bir süre sonra Oakes'e vardı ve bazı pencerelerde hâlâ ışıkların yandığını görünce rahatladı. Yolculuk sadece bir saat sürmüştü ama gece soğuktu ve John düşüncesizce yaptığı hareket hakkında tereddüt etmeye başlamıştı.

Ancak iyi bir asker, bir eylem başladıktan sonra fikrini değiştirmemesi gerektiğini iyi bilirdi. Önemli olan kararını vermek, sonra da sonucun başarılı olması için elinden geleni yapmaktı.

Gecenin bu geç saatinde habersizce gelmenin ne kadar akıllıca olduğundan şüphe duysa da, Allie Fenton'a karşı hissettikleri konusunda hiçbir şüphesi yoktu.

Elindeki bez kaplı sepetle ön kapının zilini çaldı ve bekledi. Birkaç dakika sonra kapıyı şaşkın bakışlı bir Meadows açtı.

"Lord Kelsey?"

"Bayan Fenton hâlâ ayakta mı?" "Evet, ama-"

John içeri girdi ve sepeti uşağa uzattı. "Sindirella baloya gitmedi, ben de baloyu -ya da balonun küçük bir kısmını- ona getirdim. Leydi Holly, eğer kur yapacaksam şampanya ve birkaç lezzet getirmem gerektiğini söyledi."

Meadows babacan bir sırıtışla sepeti aldı. "Elbette lordum. Bayan Fenton oturma odasında, hemen haber vereyim-"

"Sakıncası yoksa kendimi tanıtacağım." Koridorda ilerledi ve oturma odasının kapısını çaldı. Kapıyı açtığında Allie'yi kaşmir şalına sarınmış, şöminenin yanında bir kitapla kıvrılmış otururken buldu. Saçları aşağıya, yüzünün etrafına bukleler halinde dökülüyordu. O kadar güzeldi ki.

Adamın girişiyle nefesi kesildi ve ayağa fırladı. "Ne oldu?"

Bir şey mi oldu? Top-"

"Beklediğim gibi ilerliyor," dedi yumuşak bir sesle. "Kız kardeşim yedinci cennette, elbisenizin içinde çok güzel görünüyor - gerçi siz onun içinde daha da güzel görünürdünüz."

"O zaman neden-"

"Seni özledim," dedi basitçe. "Ve baloya katılma şansından kız kardeşimin balonun tadını çıkarabilmesi için vazgeçtiğini bildiğim için eğlenemedim. Bu aptalca, cömertçe ve görünüşe göre -Leydi Holly'ye göre -Tam sana göre."

Kızardı. "Şey, ben-"

"Ben de gelip size eşlik edeyim ve balodan küçük bir tat getireyim diye düşündüm." Tam o anda kapı açıldı ve Meadows elinde lezzetlerle dolu bir tepsi, açık ve hafifçe fokurdayan bir şişe şampanya ve iki zarif kadehle içeri girdi. Her şeyi bu kadar iyi zamanladığına göre kapıyı dinliyor olmalıydı. Akşam yemeğini hazırladı ve şişeye uzandı.

John ona, "Ben doldururum," dedi ve Meadows başıyla selam verip sessizce çıktı. John iki bardak doldurdu ve birini Allie'ye uzattı. Allie kımıldamadı. "Şampanya sevmez misin?"

"Sorun o değil, sorun ... Peki ya Bayan Courtenay?"

"Bayan Courtenay? Bu işte küçük kız kardeşimin beceriksiz elini seziyorum. Sanırım size Julia Courtenay ile nişanlanmak üzere olduğumuzu söylemiştir." Gözlerini devirdi. "Gerçek şu ki, annem ve Courtenay'ler Julia doğduğundan beri böyle bir birliktelik umuyorlardı."

Kadın bir şey söylemek için ağzını açtı ama adam elini kaldırıp devam etti. "Önce ağabeyimle evleneceğini umdular, oysa ağabeyim öldürüldüğünde Julia henüz çocuktı. Sonra benden onun yerine geçmemi beklediler.

-Her şekilde. Ama gerçek şu ki, ne Julia ne de ben birbirimizle evlenmeye en ufak bir ilgi duymuyoruz."

"Ama o Leydi Holly'nin balosunda değil mi? Lucilla annenin Leydi Holly'den onu davet etmesini istediğini söyledi."

"Tanrım, öyle mi? En azından Julia'nın kabul edecek kadar akıllı varmış. O orada değil. Ve orada olsaydı bile, bir duyuru olmayacaktı. Julia ve benim için asla. Başka planlarım var." Şampanya kadehini ona uzattı ve bu kez Julia kadehi aldı.

Bardağını kaldırdı. "1816'ya. Bize kalbimizin tüm arzularını getirsin."

Yüz ifadesinden 1816'dan pek bir şey beklemediği anlaşılıyordu ama kadeh kaldırmayı kabul etti ve içti. "Balodan bana ne getirdiniz? Aman Tanrım, tam bir ziyafet!"

Gerçekten bir ziyafetti; krema soslu mantarla doldurulmuş yivli pasta kabukları, tereyağlı ekmek yuvarlakları üzerinde somon füme şeritleri, kızarmış ekmek kırıntıları içinde yengeç kekleri, kapari soslu bıldırcın yumurtası, dilimlenmiş rosto

Ördek, gofret inceliğinde jambon dilimleri, kuşkonmaz mızrakları, ayva, portakal, kiraz gibi lamba ışığında mücevher gibi parlayan minik konserve meyve madalyonları, şekerli menekşeler, yıldız şeklinde zencefilli bisküviler ve son olarak çilek ve kekle katmanlanmış ve uzun, zarif bardaklarda servis edilen krem şantili bir şekerleme.

Güldü. "Hepsini yememiz mümkün değil."

"O zaman önce iştahımızı açalım." Kadehini yere bırakarak elini ona uzattı. "Bayan Fenton, sanırım bana bir dans borçlusunuz."

Güldü. "Burada mı? Eski elbisem ve terliklerimle mi?" "Neden olmasın? Bir balodayız, değil mi?"

"Müziksiz mi?" Ama kadın kadehini bıraktı ve adamın kollarına girdi.

"Müziği duymuyor musun? Bir vals sanırım." Ve onu kollarına aldı ve yavaş, sessiz bir vals başladı. Kız esnek ve yumuşaktı ve sanki orada olmak için doğmuş gibi kollarına yerleşmişti. Ve öyleydi de, diye düşündü. Adımları yavaşladı ve onu öpmek için eğildiğinde bir müzik akoru duyuldu.

"Bu da ne-?" diye bağırdı ve sonra koridordan bir keman yavaş bir vals çalmaya başladı.

Allie yumuşak, sevinçli bir kahkaha attı. "Bu Albert, Albert Meadows- her köy kutlamasında keman çalar."

John, bütün Meadows ailesinin kapıyı dinliyor olması gerektiğine karar verdi, ama sonuçla bir sorunu yoktu. Albert çalmaya devam etti ve dans ettiler, dans ettiler, vals üstüne vals yaptılar, oturma odasının etrafında döndüler, sandalyelerden ve diğer mobilyalardan kaçtılar, başka çiftlermiş gibi davrandılar, nefesleri kesilene kadar dans ettiler ve güldüler.

"Teşekkürler Albert, bu kadar yeter," diye seslendi John ve müzik durdu.

"Ziyafet zamanı," dedi. "Oturun, ben de size akşam yemeğinizi getireyim. iyi bir ortak bunu yapmalıdır."

Ama sandalye yerine ateşin önündeki kilimin üzerine oturdu. Adam tabakları getirdi ve piknik yapar gibi etrafına yerleştirdi. Sonra şampanya ve kadehleri getirerek ateşin önünde ona katıldı.

Yumuşak seslerle konuşarak, her yemeğin tadına bakarak ve her şey hakkında konuşarak yemek yediler.

. . ve ateş hafifçe tıslayıp çıtırdarken ve rüzgâr saçakları kemirirken hiçbir şey yoktu.

Yemeklerin hepsi tadılıp şampanya içildikten sonra, John onu kollarına çekerken başka bir ziyafet başladı.

Tadı şarap, tatlılık, sıcaklık ve ... bir kadında hayal ettiği her şeydi.

John kendini kaptırmış olabilirdi -kollarındaki kadının sarhoşluğu, öpücüklerine böylesine tatlı, alışılmadık bir tutkuyla karşılık vermesi- neredeyse kim olduğunu, bir beyefendi olduğunu iddia ettiğini unutuyordu.

Ama salondaki saat yüksek sesle ve gürültüyle çaldı ve kapı çalındı.

Meadows kapıdan seslendi, "Gece yarısı oldu, Bayan Allie. Lord Kelsey, Lord Holbourne'un şoförüne beklemesini söylememi ister misiniz? Kendisine Leydi Holly'nin yerel misafirlerinden bazılarını saat birden itibaren evlerine bırakmaya hazır olması söylendi."

John inledi ve kendini oturmaya zorladı. "Beş dakika, Meadows."

Allie'ye baktı, öylesine tatlı bir şekilde dağılmış, kızarmış ve buruşmuştu ki, ona öyle bir ifadeyle bakıyordu ki... paramparça olmuştu. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu tekrar öptü, uzun, yavaş bir öpücük vaadiyle. "Gitmeliyim aşkım, yoksa itibarın yerle bir olacak ve bunun iyi bir nedeni var. Şimdi yatağına git ve rüyanda beni gör. Yarın geri geleceğim." Ayağa kalktı ve tüm kararlılığını toplayarak arkasına bakmadan odadan ve evden çıktı.

Döndüğünde balo hâlâ devam ediyordu ama hiç havasında değildi. İçeri bir göz attı, kendi yaşındaki gençlerden oluşan gürültülü bir grubun içinde bir grig kadar neşeli olan kız kardeşini gördü ve sessizce yatağına gitti.

O gece planlar, hayaller ve olasılıklarla dolu olarak hafifçe uyudu.

Ama kahvaltı sırasında annesinden acil bir mesaj geldi: John ve Lucilla hemen eve dönmeliydi. Büyükanne ölüyordu.

Lord Holbourne onlara en yakın kasabaya kadar arabasını kullanmalarını teklif etti ve yolculuğun geri kalanı için bir posta arabası kiralanmasını ayarlaması için bir atlıyı önden gönderdi.

John'un Allie'ye bir not yazacak zamanı vardı. Bir uşağı verdi ve mümkün olan en kısa sürede teslim etmesi için ona bir gine ödedi. Aynı anda yola çıkacak çeşitli konukların bagajlarını düzenlemekle meşgul olan adam notu cebine attı ve söz verdi.

Ancak araba Holbourne Manastırı'nın kapılarından geçerken, bir hanımefendinin son derece parfümlü valizini taşıyan uşak hapşırmaya başladı. Burnunu silmek için mendilini çıkardığında, Lord Kelsey'in notu yere düştü ve bir su birikintisinin içine düştü. Fark edilmeden çamurlu suyun içinde eridi ve kısa sürede unutuldu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bayan Minchin'in Genç Bayanlar Okulu, Bath

Allie kendi kendine, onu tamamen unuttuğunu söyledi. Lord Kelsey mi? Kimdi o? Düşündüğü ya da düşünmek istediği hiç kimse değildi.

Ama kendine engel olamadı.

Şimdi yatağına git ve rüyanda beni gör. Yarın geri geleceğim.

Öyle demek istemediyse neden öyle dedi? Ama belli ki söylememişti. Yatağa gitmiş ve rüyasında onu görmüştü. Ve bütün gün beklemişti, yatma ve onu tekrar hayal etme zamanı gelene kadar beklemişti.

İlk gün kendine meşgul olduğunu söylemişti. Kaçamazdı. Leydi Holly misafirlerini bir tür faaliyete organize etmişti ve onun da misafir olarak yükümlülükleri vardı. Lucilla'ya göz kulak olmalıydı.

Ertesi gün ve sonraki gün de beklemişti. Ama hala ondan bir iz yoktu ve herhangi bir haber de gelmemişti. Sonunda bahaneler üretmeyi bıraktı ve o akşamki olaylara çok fazla anlam yüklediğine karar verdi... kendisi için olduğu kadar büyü ve harikuladeydi. Ama sadece onun için öyle görünüyordu.

Ökseotu öpücükleri gibi, onlar da bir eğlenceydi - sofistike bir beyefendi için bir eğlenceydi.

Noel yeşilliklerini yakmış ve eşyalarını - değerli hatıralarını, en sevdiği kitapları ve sevgili Noel kutusunu - büyük bir sandığa doldurmuştu. Eski bir kitabın sayfaları arasına özenle sıkıştırılmış bir ökse otu dalını saklıyordu - hatıra olarak mı yoksa öğrenilen bir dersin sembolü olarak mı, henüz net değildi.

Allie, Meadows ailesine ve ona veda etmek ve iyi dileklerini iletmek için arayan şaşırtıcı sayıda başka yerel insana gözyaşları içinde veda ettikten sonra, Ocak ayının ikisinde, Kuzen Howard ve ailesinin gelmesinden iki gün önce Oakes'ten ayrıldı. Kibarca bir davranış olmadığını biliyordu ama ne onun ne de karısı ve çocuklarının evini ele geçirdiğini görmek istemiyordu. Sadece gitmiş olmak istiyordu.

Bir haftadan fazla bir süre sonra Bath'a ulaştı ve uzun ve zorlu yolculuktan dolayı bitkin düşmesine rağmen ertesi sabah ders vermeye başladı. Ve kendi kendine bunun iyi olduğunu söyledi. Kızları seviyordu, işi seviyordu ve sabahtan akşama kadar o kadar meşgul oluyordu ki, uyumak bir yana, düşünecek zamanı bile olmuyordu.

Çünkü düşünmesine gerek yoktu ve zaten iyi uyuyamıyordu, dinlenmesi koyu mavi gözlü, uzun boylu, esmer bir adamın rüyalarıyla çalınmıştı. Öpüşen adam... neyse, boş verin onu. Öpücükler hakkında da düşünmüyordu.

"Bayan Fenton?"

Allie gözlerini kırptırdı ve başını kaldırdı. "Evet, Melisande, ne oldu?"

"Hanımefendi, güneş çıkarsa avluda Fransızca konuşma pratiği yapabileceğimizi söylemişsiniz ama güneş çıktı." Kız, zayıf kış güneşinin parladığı pencereyi işaret etti.

Allie başıyla onayladı. "Pekâlâ, ama sargılarınızı yanınıza aldığınızdan emin olun. Güneş parlıyor olabilir ama bu esinti soğuk ve üşümenizi istemeyiz. Beş dakika içinde merdivenlerin başında ol."

Bir şangırtı ve sargıları getirme telaşı vardı ve birkaç dakika içinde kızlar merdivenlerin başında toplanmış, itişip kakışıyor ve seslere bakılırsa aşağıdaki salona yeni gelmiş olan birine bakıyorlardı.

"Kızlar, kızlar, lütfen," dedi Allie sert bir sesle. "Genç hanımlar itişip kakışmaz ve ziyaretçilere aval aval bakmaz. Şimdi gelin." Merdivenlerden inmeye başladı.

Yarı yolda durdu. Dondu kaldı. Bu olamazdı.

Salondaki beyefendi başını kaldırdı. "Ah, işte buradasınız," dedi rüyalarına giren o derin sesiyle.

Hiçbir şey söylemeden yutkundü. Adamın burada ne işi vardı? Onu nasıl bulmuştu? Arkasında bir spekülasyon vızıltısı ve birkaç bastırılmış kıkırdama vardı.

Şapkasını ve pelerinini hizmetçiye verdi ve merdivenlerin dibine doğru yürüdü. Ona baktı ve gülümsedi. "Görüyorum ki sana verdiğim şalı takmışsın."

"Bu mu?" Umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Her gün takıyor efendim, neredeyse hiç çıkarmıyor."

"Sessiz ol Melisande," dedi Allie. Buz gibi sakın bir sesle Lord Kelsey'e, "Özür dilerim, buraya neden geldiğinizi bilmiyorum ama eğer benimle konuşmak için geldiyseniz, korkarım bu mümkün değil," dedi.

"Neden olmasın?"

"Meşgulüm." Merdivenlerde heyecanla toplanan kızlara arkasını işaret etti.

"Bence bu genç hanımlar bir süreliğine kendi başlarının çaresine bakabilecek durumdalar, öyle değil mi hanımlar?"

Arkasından coşkulu bir evet sesleri korusu yükseldi. "Devam edin bayan, beyefendiyle konuşun. Bunca yolu geldi ve çok yakışıklı."

"Bu kadar yeter, Melisande!" Lord Kelsey'e, "Bayan Minchin şu anda dışarıda. Sorumluluk bende ve kızları yalnız bırakamam."

Kaşları kalktı. "Yani benimle özel olarak konuşmayı reddediyorsun?"

"Doğru." Çünkü onu özel olarak görürse, zayıf düşecek ve kalbini yeniden kıracaktı.

"Ama sende bana ait bir şey var." Ona doğru birkaç merdiven çıktı. "Oturma odanızda vals yaptığımız gece almıştınız."

"Oturma odasında vals yapıyorum, ooh, bayan."

Allie renginin açıldığını hissetti. Soğukkanlılıkla, "Eğer geride bir şey bıraktıysan kuzenime başvurmalsın. Oakes'in sahibi artık o."

"Onunla tanıştım. Onda yok." Sanki her kelimeyi dinleyen yirmi çift kulak yokmuş gibi kibarca ekledi: "Bu arada iyi kaçmışsın. Onun çocukları tam bir vahşi. Bu hoş genç hanımların aksine."

Kızlar kıkırdadı. İki merdiven daha çıktı.

Allie merdivenden geri geri çıkacaktı ama yirmi hevesli kız öğrenci sırtına yapışmıştı. "Sana ait hiçbir şeyim yok. Tabii şalı geri istemiyorsan."

"Hayır, o bir hediye idi. Diğeri ise çaldığın bir şeydi."

Biri Allie'ninki olmak üzere şok olmuş soluklardan oluşan bir koro vardı. "Ben çalmadım!" dedi kızgınlıkla. "Ben hayatımda hiçbir şey çalmadım!"

Sahanlığa ulaştı. Yüzü onunkinin hemen altındaydı. "Bunu kesinlikle çalmışsın."

Trabzan korkuluğunu sıkıca kavradı. "Ne? Ne çaldığımı söylüyorsun?"

"Kalbimi."

Ani bir sessizlik oldu. Yavaşça tek dizinin üzerine çöktü. "Seni seviyorum, Allie Fenton. Karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Allie şaşkın şaşkın ona baktı, bunun bir rüya ya da bir tür şaka olmadığına inanmakta güçlük çekiyordu. Sessizlik uzadı.

Sırtının alt kısmında sert, küçük bir el hissetti. "Haydi, bayan, evet deyin!" Hemen bir fısıltı korusu oluştu. "Evet de." "Ona evet de."

Ayağa kalktı ve kollarını ona uzattı, gözleri sevgi ve mizahla parlıyordu. "Kızların sana ne diyorsa onu yap, Allie. Evet de."

Tek kelime bile edemedi. Kalbi çok doluydu, gözleri çok doluydu.

Melisande, "Evet diyor," dedi ve Allie'yi adımlarından iterek Kollarını.

Onu göğsüne bastırdı. "Teşekkür ederim Melisande, ama karar Bayan Fenton'a ait." Allie'ye baktı ve usulca ekledi, "Seni terk ettiğimi düşündün ama büyükannemin ölüm döşeğine acil olarak çağırıldım. Neyse ki yanlış alarm olduğu ortaya çıktı ama söz verdiğim gibi Oakes'a döndüğümde gitmiştin ve kuzenin bana nerede olduğunu söylemeyi reddetti. Ama Leydi Holly biliyordu, Tanrı'ya şükür, ben de izinizi sürdüm." Onun çenesini kavradı. "Allie, aşkım, beni affedebilir misin? Ve benimle evlenir misin?"

"Evet, tabii ki," dedi buğulu bir sesle ve onu öpmek için uzandı, sevinç içindeki seyircilerden habersizdi.

Hayatın nasıl sonuçlanacağını asla bilemezsiniz. Yeni yıl başladığında çok mutsuzdu ama şimdi Lord Kelsey'nin kolları ona sıkıca sarıldı. Allie mutlulukla içini çekti. 1816 ona her şeye rağmen kalbinin arzusunu getirmişti.

İyi bir yıl olacaktı. Gerçekten çok iyi bir yıl.

Adam onu tekrar öpmek için eğildi ve seyircilerine rağmen kadın onu durdurmak için hiçbir harekette bulunmadı. Ne de olsa kızların Fransızca fiillerin yanı sıra mutlu sonları da öğrenmeleri gerekiyordu.

KENSINGTON KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Publishing Corp.
119 West 40th Street
New York, NY 10018

Derleme telif hakkı © 2015 Kensington Publishing Corp.
Önsöz ve "Bayan Finch ve Melek" telif hakkı © 2015 Jo Beverley "Gerçek
Aşkım Kalbimde" telif hakkı © 2015 Joanna Bourne
"A Scottish Carol" telif hakkı © 2015 Susan King
"Christmas Larks" telif hakkı © 2015 Patricia Rice
"In the Bleak Midwinter" telif hakkı © 2015 Mary Jo Putney, Inc.
"Old Flames Dance" telif hakkı © 2015 Andrea DaRif
"A Season for Marriage" telif hakkı © 2015 Nicola Cornick
"Mistletoe Kisses" telif hakkı © 2015 Anne Gracie

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

KENSINGTON ve K logosu Tescillidir. ABD Pat. & TM Off.
ISBN: 978-1-6177-3923-1

Birinci Ticari Ciltsiz Baskı: Ekim 2015

Birinci Elektronik Baskı: Ekim 2015

ISBN-13: 978-1-61773-924-8
ISBN-10: 1-61773-924-3

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.